

Diện Thủ

Contents

Diện Thủ	2
1. Chương 1: Vợ Chồng Cướp Người	2
2. Chương 2: Tiểu Nô Diệp Tiềm	5
3. Chương 3: Thiếu Niên Nhặt Giày Thêu Cho Nàng	9
4. Chương 4: Nhà Tranh Vách Đất Mời Quân Đến	12
5. Chương 5: Nhân Duyên	15
6. Chương 6: Tâm Sự Của Thiếu Niên	19
7. Chương 7: Thế Gian Đẹp Nhất Hậu Đình Hoa	22
8. Chương 8: Giang Sơn Có Đại Anh Hùng	26
9. Chương 9: Chẳng Qua Chỉ Là Một Tiểu Nô	30
10. Chương 10: Diệp Trường Vân Nhảy Múa	34
11. Chương 11: Diệp Gia Có Nữ Nhân Gọi Là Trường Vân	39
12. Chương 12: Cầu Nhuyễn Ngọc Ôn Hương	42
13. Chương 13: Tâm Sự Của Diệp Tiềm	45
14. Chương 14: Diệp Tiềm Cứu Chủ	48
15. Chương 15: Ác Mộng Của Triều Dương	51
16. Chương 16: Trong Thâm Sơn	54
17. Chương 17: Ngọc Hoa Trì	58
18. Chương 18: U Lan Thất	62
19. Chương 19: Dưới Trăng	65
20. Chương 20: Phòng Ốc Sờ Sài	68
21. Chương 21: Hôm Nay Khí Trời Rất Tốt	71
22. Chương 22: Diệp Tiềm Đau Thương	75
23. Chương 23: Tâm Tư Của Diệp Tiềm	77
24. Chương 24: Công Chúa Chờ Mong	80
25. Chương 25: Triều Dương Công Chúa Tức Giận	84
26. Chương 26: Hôm Nay Khí Trời Tốt Lắm	87
27. Chương 27: Đã Hài Hòa, Thỉnh Không Cần Mua	90
28. Chương 28: Không Cần Mua Lần Này	94
29. Chương 29: Hôm Nay Khí Trời Tốt Lắm	97
30. Chương 30: Hôm Nay Khí Trời Tốt Lắm	101
31. Chương 31: Hôm Nay Khí Trời Tốt Lắm	104
32. Chương 32: Đều Là Người Hầu Hạ Công Chúa	107
33. Chương 33: Hôm Nay Khí Trời Tốt Lắm	110
34. Chương 34: Hôm Nay Khí Trời Tốt Lắm	113
35. Chương 35	116
36. Chương 36: Hôm Nay Khí Trời Tốt Lắm	119
37. Chương 37: Sữa Ngọt Ngào	122
38. Chương 38: Binh Tây Hầu Uy Thác	125
39. Chương 39: Thanh Mai Trúc Mã Của Diệp Tiềm	129
40. Chương 40: Chẳng Qua Là Nam Nhân	132

41. Chương 41: Nàng Sao Có Thể Vô Tình Như Thế	136
42. Chương 42: Kiểm Cửa Mỹ Nhân	140

Diện Thử

Giới thiệu

Số chương: 109 (không có phiên ngoại) Editor: heavydizzy Một câu chuyện dựa trên các yếu tố lịch sử các nhân vật cũng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dien-thu>

1. Chương 1: Vợ Chồng Cướp Người

Tất cả bắt đầu vào hoàng hôn một ngày đông. Triều Dương công chúa nhớ rõ, đó là năm đầu đệ đệ mình, Triệu Trệ, đăng cơ.

Ngày đó, bên ngoài trời đông giá rét tuyết rơi liên miên, tiểu nô kéo than cơ hồ tay đông cứng, nữ nô giặt quần áo bởi vì nước đóng thành băng căn bản không có cách nào làm được, nhưng trong tấm nội của Triều Dương công chúa vẫn hương diễm ấm áp.

Trong lò hương lượn lờ dâng lên một mùi hương kì lạ, nhu ngọt thần bí, tiểu thị nữ thật chịu khó để lò sưởi cháy thật vượng. Than màu đỏ phản chiếu màu đồng của lò hương, trong đêm đông như vậy, đó là xa hoa nhà bình thường khó có thể với tới.

Sau bình phong trạm khắc, màn sa lớp lớp buông xuống từ trên nóc trạm nhị tiên cười rỗng.

trên tấm giường, một nữ tử đôi tay ngọc mềm mại lười nhác nâng gò má xinh đẹp, lười nhác nằm nghiêng trên sạp.

Nữ tử kia một thân quần áo giáng tiêu lữ (một loại tơ mỏng màu đỏ thẫm), một đầu tóc đen như tơ kiều diễm buông xuống. Dưới tơ lụa đỏ thẫm, da thịt phấn hồng như ngọc ẩn hiện, có thể thấy được ẩn ẩn đáng người nữ tử mạn diêu, cổ tình lại có tóc đen uốn lượn trên thân, che khuất những chỗ khiến người ta mơ màng.

Kỳ thực dù không che khuất, có năng lực như thế nào, trong cả căn phòng này thị nữ lớn nhỏ nào dám dương mắt nhìn thẳng người trên sạp đâu!

Nữ tử này chính là trưởng công chúa được đương kim thiên tử sủng ái nhất, nữ nhi của Vương hoàng hậu, bào tỷ của Thái tử Trệ, Triều Dương công chúa.

Triều Dương công chúa lúc này dùng ngón tay ngọc nâng một món tóc lên ngắm nghía, trong lòng đã có chút không kiên nhẫn, nhẹ nhàng hạ mi đẹp.

Ngọc Hương Đường hôm nay đưa tới một người là Lộng Ngọc, nàng nhìn thoáng qua đã cực kì yêu thích, liền để lại, nghĩ đêm nay thông khoái một phen. Vừa lệnh cho thị nữ mang nam tử này đi ra ngoài tắm rửa chuẩn bị tới hâu hạ, lẽ ra hẳn là sớm đã tới. hiện thời thể nhưng đợi nửa ngày vẫn không thấy tung tích?

Nghĩ đến đây, mi nhân của nàng miễn cưỡng quét về đám thị nữ, lại nhạy cảm nhận thấy Cẩm Tú bên cạnh mặt hơn lúng túng, muốn nói còn ngừng.

“nói đi, thế nào?” Triều Dương công chúa hơi hơi khép lại mắt, lười biếng mở miệng.

Cẩm Tú là thị nữ tri kỷ nhất bên người nàng, chuyện có thể khiến nàng ấy không dám nói ra, tất nhiên là chuyện chọc bản thân không vui.

Cẩm Tú thấy công chúa hỏi, tức thời không dám giấu giếm, tiến lên cúi người đáp lời: “Hôm nay Lộng Ngọc được Ngọc Hương Đường đưa tới kia, bị...” Cẩm Tú nói tới đây, gương mặt nhìn trộm Triều Dương công chúa, cũng không dám nói tiếp.

Triều Dương công chúa nghe đến đó, trong lòng đã minh bạch, cuộc hoan lạc bữa bãi nàng vẫn chờ kia, sợ là có chuyện ngoài ý muốn.

Nghĩ đến đây, trong lòng có chút phiền não, hôm nay ngâm nước nóng với hương thảo, cho thêm nhĩm vân hương, đã nằm trên tháp chờ đợi một lần tận hứng, chờ đến cả người mềm nhũn tê dại, hóa ra là công dã tràng?

Cẩm Tú nhìn trộm thấy công chúa mặt cười trầm xuống, lại không dám nói, chỉ cúi đầu càng thấp.

“Bị làm sao?” Triều Dương công chúa tuy có chút không vui, vẫn nhướng mày hỏi nhẹ.

“Lộng Ngọc bị gia mang đi.” Cẩm Tú bỗng nhiên cảm thấy chết sớm sớm siêu sinh sớm, bật nói ra.

Hầu gia này, quanh năm suốt tháng không trở lại một lần, cổ tình vừa trở về vừa đứng gặp Lộng Ngọc vừa mới đưa tới. Người này thường ngày thích nhất việc long dương, bởi vậy vừa thấy Lộng Ngọc rất vui mừng, không nói hai lời dẫn đi.

Triều Dương công chúa mắt phượng đột nhiên hiện ra u quang, trong lòng phiaà chán càng sâu.

Hảo một Phùng Kiệt, ngày thường mặc kệ người chơi đùa, bản cung không thêm quản thúc người, không nghĩ tới người hiện thời thế nhưng gây sự đến trên đầu bản cung?

Phiền não một lúc, Triều Dương công chúa rút cuộc ngồi lại, đứng dậy, Cẩm Tú vừa thấy, bước lên phía trước nâng đỡ.

Triều Dương công chúa đẩy thị nữ ra, mặt cười trầm lạnh, mi đẹp hơi nhếch: “Hầu gia hiện ở đâu?”

Cẩm Tú vội đáp: “Hầu gia đưa Lộng Ngọc về, hiện đang ở phòng ngủ.” phòng ngủ của Triều Dương công chúa và Hầu gia luôn luôn tách riêng.

Công chúa nghe thấy, không khỏi hừ lạnh một tiếng.

Phu quân này của nàng, đối với nàng mà nói tương đương không có, trong phủ Hầu gia ai cũng biết, công chúa thường ngày bất quá là sống như quả phụ thôi!

không nghĩ tới Hầu gia này vội vàng về nhà, thế nhưng còn muốn mang đi nam sủng mới mình xem trọng?

Nghĩ đến đây, nàng không cố kị nữa, bình tĩnh cười nhú mi đứng dậy đi ra ngoài, Phùng Kiệt a Phùng Kiệt, người thật sự càng ngày càng kỳ quái!

Cẩm Tú thấy nàng chỉ khoác giáng tiêu lữ đạm bạc như sương không che được cái gì đi ra ngoài, vội cầm lấy áo choàng tinh la đỏ thắm nhanh đuổi theo, vừa đi vừa phủ thêm cho công chúa.

Triều Dương mặt phấn chứa giận, được nàng phủ thêm áo, ngạo nghễ đi nhanh ra ngoài, bước trên tuyết đọng bên ngoài, cũng không quan tâm, chỉ để ý đi về phía trước. Bất chợt đến bên ngoài phòng ngủ Hầu gia, nàng còn chưa vào, đã nghe bên trong truyền đến tiếng thở dốc ồ ồ cùng tiếng kêu khóc không ngừng.

Xem ra hẳn đã đắc thủ với Lộng Ngọc? Triều Dương hơi do dự, rồi đi vào.

Tì nữ bồi công chúa tới, trên mặt đều có chút mất tự nhiên, muốn ngăn lại nhưng không dám, chỉ có thể mặc cho nàng vào.

Triều Dương vừa đi vào đã thấy, trên tấm giường, Phùng Kiệt cao lớn cường tráng đang đè lên Lộng Ngọc khoái hoạt. Phùng Kiệt thô thanh thở gấp, đem thân mình nam tử như bạch ngọc gắt gao đè áp dưới thân mình, hai bàn tay to ôm chặt vòng eo của nam tử, hạ thân kề sát, đang tự mình ra vào.

Công chúa thấy vậy, thâm nghĩ quả nhiên ván đã đóng thuyền, Lộng Ngọc đã bị Phùng Kiệt đập hư, bản thân chắc chắn sẽ không nhặt lại vật thừa của hắn. Tức giận cũng chậm chậm lắng xuống, cười lạnh một tiếng, rõ ràng ngồi nghiêng trên đôn ngọc, ung dung xem trò hay.

Phùng Kiệt thích long dương chi phích, mấy năm nay mặc dù vợ vét các loại người hầu tuần mỹ, ngày đêm hoang đường, nhưng may mắn biết cách bảo dưỡng, hiện thời đã qua tuổi nhi lập (30 tuổi) nhưng thân mình cũng cường tráng, cái mông rắn chắc áp chế người nọ dưới thân, đẩy vào mười phần, rút ra tám phần, lặp lại liên tục, rất có ý vị cảm xúc.

Còn Lộng Ngọc dưới thân Phùng Kiệt kia, da thịt như ngọc, dáng người mềm dẻo, nằm sấp nhìn không thấy mặt, chỉ lộ ra một đầu tóc đen tán loạn trên thân thể bạch ngọc. mông hẹp bị người ấn vào, eo nhỏ bị người chế trụ, căn bản không thể nhúc nhích, chỉ có thể bất lực chịu người đùa nghịch, liên tục vô lực vịn vẹo vòng eo mảnh khảnh, kết quả lại khiến cho tóc đen trên eo nhỏ nhẹ nhàng lắc lư, mê người đến cực điểm, càng khiến cho người người đại động. hắn chỉ có thể buồn rầu úp mặt trên gối uyên ương, phát ra thanh âm nức nức nở nở.

Công chúa thấy vậy, bên môi không khỏi nổi lên chút cười mỉa mai, nam tử đưa lên tháp thị tẩm đương nhiên không thư sướng bằng nữ tử, đầu tiên còn phải chịu một ít khổ sở.

Phùng Kiệt dần dần đạt đến diệu dụng, thở hổn hển rồi gằm nhẹ, hạ thân cuồng động hơn, khiến cho tiếng Lộng Ngọc dưới thân nức nở càng to, thật sự nhịn không được, ngẩng đầu lên, khóc cầu xin tha. Nhưng Phùng Kiệt làm sao còn quản nổi, ngược lại nghe hắn khóc lóc như oanh gáy càng thêm hưng phấn hơn. Nhất thời, tháp gỗ lim cứng rắn kiên cố cũng bị hắn đẩy đến kêu vang lên.

Công chúa chống tay vào má nhìn càng thêm có tư có vị, trong lòng thầm nghĩ, Phùng Kiệt này, ở trên giường thực có vài phần năng lực.

Chỉ tiếc a chỉ tiếc... Dù hắn là phu quân của ta, có năng lực thì thế nào, ta cũng không bao giờ khuất phục người thế này.

Rốt cục, Phùng Kiệt trong tiếng hét điên cuồng, thân mình bỗng nhiên bất động, cứng đờ tại chỗ. Tiếng Lộng Ngọc nức nở nghẹn ngào cũng dần dần ngừng lại.

Thị nữ bên cạnh nhanh tiến vào hầu hạ dọn dẹp, Phùng Kiệt lúc này mới ngược mắt, nhìn thấy công chúa ngồi bên cạnh mỉm cười, không chút để ý câu môi cười.

“Công chúa, hôm nay sao lại rảnh rồi chạy đến phòng ngủ bản hầu? Hay là –” Phùng Kiệt tà tà cười, trong mắt phát ra ái muội: “Hay là, xuân khuê tịch mịch?”

Công chúa hừ nhẹ một tiếng, chỉ dùng một góc mị nhãn liếc nhìn phu quân, lưỡi nhác cao giọng: “Phu quân, người đoạt nam nhân của bản cung.”

Phùng Kiệt nghe vậy, nhìn công chúa ung dung, lại nhìn nam tử bị mình ép buộc vô lực nằm trên sạp, không khỏi cất tiếng cười to, vừa cười vừa nói: “Công chúa nếu còn nghĩ muốn hắn, bản hầu đưa cho người là được!”

Triều Dương liếc mắt nhìn Lộng Ngọc trên sạp, nàng đương nhiên sẽ không để ý nam tử sớm bị người đạp hư thêm một cái liếc mắt!

Cổ tình Lộng Ngọc nghe nói như thế, vốn mất hết can đảm lại nổi lên một tia hi vọng mỏng manh, giãy dụa ngẩng đầu, nhìn trộm về phía công chúa, trong mắt đều là cầu xin thương xót.

Ngọc Hương Đường chuyên tìm một ít đứa nhỏ nhà cùng khổ, chọn người mi thanh mục tú mua về, từ nhỏ luyện đánh người, học một ít cách hầu hạ nữ tử, đợi đến lúc lớn hơn, liền đưa tới chỗ các phu nhân cho họ tìm vui.

Lộng Ngọc hôm nay từ sớm đưa tới, công chúa liếc mắt một cái liền nhìn trúng. Vốn nghĩ rằng đêm nay có thể được người này chăm sóc một phen, ai biết lại bị Hầu gia đoạt đi.

Khóe mắt Công chúa thấy vẻ mặt Lộng Ngọc như vậy, không khỏi thầm nghĩ, đúng rồi, tuy rằng từ Ngọc Hương Đường xuất ra cũng có đưa cho nam nhân đùa nghịch, nhưng đến cùng Lộng Ngọc chưa từng làm việc này, không hiểu diệu dụng trong đó, vừa mới rồi đã ăn không ít đau khổ.

Còn nữa, hắn vốn được bản thân nhìn trúng, xem như là lên cảnh cao làm phượng hoàng. hiện thời bị Hầu gia làm, tuy rằng vẫn còn là cảnh cao, nhưng vốn có thể ở trên người công chúa mạn diệu mềm mại cảm

thương lên ngựa rong ruổi tung hoành, lại đột nhiên biến thành thứ cho người uyển chuyển thừa hoan, có thể không đáng tiếc sao?

Công chúa trong lòng kỳ thực cũng có chút luyến tiếc, một người thanh tú cứ như vậy bị phu quân mình chiếm đi, thật sự là đáng tiếc.

Tức thời làm như không nhìn thấy Lộng Ngọc kia ánh mắt bi thương, tà nghệ nhìn phu quân mình cười nói: “Hầu gia, người đã thích người này, cho người là được, chúng ta là vợ chồng, cần gì phải so đo này nọ?”

Phùng Kiệt vừa nghe, gãi đúng chỗ ngứa, người nọ ở dưới thân mình, dáng người yếu điệu, làn da trắng mịn, đi vào rất nhanh, đúng là cực phẩm khó được, cứ như vậy buông tay, hẳn thật có chút luyến tiếc. Hắn vừa vỗ về lưng ngọc của người nọ, vừa thoải mái cười nói: “Phu nhân đại nghĩa, có thể giúp người hoàn thành ước vọng, bản hầu sẽ không khách khí!”

Vị công chúa phu nhân này của hắn, trong lòng có diễm mỹ, trong quý khí lại mang theo câu hồn mị hoặc, không biết mê hoặc bao nhiêu vương hầu. Chỉ tiếc bản thân mình từ nhỏ đối với phụ nữ không có hứng thú gì, duy nhất đứa con Phùng Duyệt là do năm đó rượu vào hoang đường lưu lại!

Nghĩ đến ngày thường vị công chúa phu nhân này, vừa nhắc đến đám hồ bằng cầu hữu của mình đã chảy nước miếng, Phùng Kiệt có ý tứ hàm xúc khác, cười nói: “Công chúa nếu không ghét bỏ, bản hầu có thể vì công chúa bắc cầu nối đây...”

Công chúa thấy hắn cười ái muội, liền biết suy nghĩ trong lòng hắn, lúc này không đợi hắn nói hết lời, hừ lạnh cười, khinh thường nói: “Hầu gia, có thứ tốt để dùng, ngài vẫn giữ cho bản thân đi! Triều Dương sẽ không để Hầu gia lo lắng.”

Phùng Kiệt thấy công chúa quả quyết cự tuyệt, cũng lơ đãng, tay vuốt ve da thịt Lộng Ngọc, cúi người đến dùng cằm đẩy râu nhẹ nhàng cạo, chọc Lộng Ngọc nhỏ giọng kêu đau, hắn lại cúi đầu cười: “công chúa đã không hiếm lạ, vậy Phùng Kiệt đợi ngày đáp tạ công chúa là được.”

Công chúa nhìn tay, nhìn mắt hắn, biết suy nghĩ trong lòng hắn, lạnh nhạt cười, mím môi nói: “Vây bản cung sẽ không ở trong này ngăn trở chuyện tốt.” nói xong đứng dậy rời đi.

Nàng vừa ra cửa, đã nghe được bên trong truyền đến tiếng xoay người, tiếng giường lay động, còn có mấy tiếng động không thể nghe rõ.

Triều Dương than nhẹ một tiếng, bầu trời xám xịt dần mờ mịt xuống, tuyết như lông ngỗng ào ào rơi.

Đêm tuyết lớn khóa chặt cửa như vậy, vốn nên ở trong ấm thất xông hương, trưởng giám ôn tồn qua ngày, bản thân lại phải cô chằm nan miên (một gối khó ngủ) sao?

2. Chương 2: Tiểu Nô Diệp Tiềm

Triều Dương công chúa ngồi trước gương trạm hình mây, ngắm mình trong gương.

Mái tóc như mây, lông mi mảnh dài, đuôi mắt mị hoặc, phần môi hàm xuân, trong lãnh có diễm, mị mà không tầm thường. Ngón tay thanh mảnh nhẹ nhàng xoa gò má, mười móng tay dài đỏ tươi sáng bóng, lướt qua khuôn mặt non nớt bóng loáng.

Bản thân mình, năm nay mới chỉ mười bảy tuổi thôi, lại phải làm bạn với ngọn đèn cô độc, một người từ từ vượt qua đêm dài này?

Sinh ra trong nhà đế vương, nàng đã gặp vô số nữ tử như vậy, ở trong hậu cung tịch mịch, vô vọng chờ đợi, sau đó âm thầm bỏ lỡ thời hoa quý đẹp nhất, cuối cùng còn lại một chút điêu linh.

Đến mẫu hậu mình, là người đứng đầu lục cung, dù thế một tháng phụ Hoàng tới làm bạn mấy lần đây? Còn không phải một gối lạnh lẽo trải qua!

Triều Dương công chúa đang ngồi trước gương nghĩ tâm sự, chợt có thị nữ tiến lên nhỏ giọng bẩm: “Bích La phu tới thăm, xe đã đến trước cửa.”

Nàng nghe thấy hơi kinh ngạc, Bích La phu nhân tại sao muộn như vậy còn tới?

Bất quá nghĩ lại cũng vui vẻ. Bích La phu nhân này tang chồng ở góa nhiều năm, một mình giữ sản nghiệp lớn, nuôi vô số diện tử, nhưng cũng là một diệu nhân. Đêm nay có nàng đến, mình không lo không có chuyện vui. Nghĩ đến đây, phiền muộn trên mi trở thành hư không, vội phân phó: “Mau mời!”

Tiểu thị nữ tuân lệnh, đang muốn đi ra ngoài, Triều Dương công chúa nghĩ một chút, lại bổ sung thêm: “Trực tiếp đưa vào đi.”

“Ai u, công chúa của ta, hôm nay nhưng lại không thấy người có chuyện tốt a!” Người tới vừa cao giọng nói, vừa cười đến phô trương.

Người nọ đúng là Bích La phu nhân, nàng thân thể đầy đặn, mặt như châu bạc, mắt như minh châu, cười phô trương ái muội, bốn cợt ngấm Triều Dương công chúa.

Triều Dương công chúa bảo nàng cùng ngồi xuống, Bích La phu nhân cũng không nhún nhường, tiến lên kéo tay nàng, hai người vừa dắt nhau vào vừa ngồi xuống.

“Người người này, sao lại tới vào lúc này?” Triều Dương công chúa nhíu mày cười hỏi, Bích La phu nhân vừa từ bên ngoài tiến vào, tay có chút lạnh đầu! Nghĩ đến nàng tuy rằng ngồi nhuyễn kiệu, ôm lò sưởi, nhưng vì thời tiết quá mức rét lạnh, căn bản là vô ích.

“Công chúa, sao đêm nay bên cạnh không có người?” Bích La phu nhân xem xét trong phòng ngủ, màn sa kéo lên, trên sập không người, liền có chút kinh ngạc.

Triều Dương công chúa nghe thấy lời này, câu môi đậm cười một tiếng: “Đáng nhẽ có một, bị người ta cướp đi.”

Bích La phu nhân sững sốt, lại có chút phản ứng không kịp, con mắt sáng khê chớp, môi đỏ mọng khê nhếch, hỏi: “Ai gan lớn như thế, dám bắt người của công chúa đi?”

Triều Dương công chúa than nhỏ, giải thích: “Người cũng biết, vị phu quân của ta có bản tính gì.”

Bích La phu nhân lúc này mới hiểu được, không khỏi che miệng cười khê: “Ai u, vị Hầu gia này, cũng thật là thú vị!”

Triều Dương công chúa hừ cười một tiếng, tay nhẹ vuốt một món tóc trước ngực, cũng không đáp lời.

Bích La phu nhân cười xong, thể mới biết công chúa hôm nay vì sao độc thủ khuê phòng, lại thấy công chúa tùy tiện tiện vẫn một búi tóc, tóc còn lại đều xoa xuống theo dáng người mạn diệu, trên người mặc bộ áo hồng mỏng mang, phong cảnh vô hạn nửa che nửa hở, lúc ngọc thể công chúa hơi động thành như ẩn như hiện, tản mát ra hơi thở mê người.

Bích La lắc đầu cười than: “Người như vậy, lại không biết nhìn người a! Nếu gặp nam tử bình thường, còn không biết triu mến với người thế nào đâu!”

Triều Dương công chúa cười nhẹ mềm mại, trong mắt tràn đầy châm chọc: “Ta lại cố tình gặp được một Hầu gia như vậy, còn có gì khác đâu!”

Bích La cũng thấy mình vừa rồi có chút liều lĩnh, không phải vừa vặn trọc đúng chuyện thương tâm của công chúa sao, vội cầm bàn tay nàng, vui cười nói: “Ai nha, chuyện này chúng ta không thềm nghĩ nữa! Bọn họ nam nhân chơi của bọn họ, nữ nhân chúng ta vui của chúng ta!”

nói xong, trong mắt nàng nổi lên ý cười ái muội, cố ý che miệng dịu dàng nói: “Ai u, xem trí nhớ ta này, suýt quên chính sự!”

Triều Dương công chúa vừa rồi nghĩ hôm nay phải cô độc một mình, vốn có chút sầu tư, lại thêm Bích La phu nhân nhắc tới, không khỏi trong lòng có chút thống khổ! Hiện thời kinh Bích La phu nhân nhắc nhở, mình cũng cười rộ lên, mắt liếc Bích La phu nhân, hơi trào phúng mở miệng nói: “Người nữ nhân này, có thể có chính sự gì, còn không phải làm một ít chuyện không ra gì chọc ghẹo người khác!”

Bích La phu nhân cười thần bí, từ dưới tay lấy một cái hộp gỗ mạ vàng, chậm rãi mở ra, con mắt sáng mím cười đánh giá nàng: “Nhìn.”

Triều Dương công chúa cúi đầu xem xét, thấy vật trong hộp mài từ hoàng ngọc, bóng loáng nhu hòa, là hình dạng kia? Triều Dương vừa thấy liền sáng tỏ, rõ ràng chính là... Triều Dương công chúa ngẩng đầu nhìn Bích La phu nhân, chỉ thấy phu nhân cười mím nhìn mình.

“Người người này, từ đâu làm ra đồ chơi này?” Triều Dương công chúa vừa cười vừa trêu ghẹo. Bích La phu nhân này a, thế nhưng làm ra một khối ngọc thể mài từ hoàng ngọc tốt nhất, xem kích thước lớn nhỏ, sợ là đều lớn hơn của nam tử vài phần!

Bích La phu nhân đắc ý nhướng mày, trong nháy mắt nhìn nàng: “Người cảm thấy vật ấy được?”

Triều Dương công chúa mị mầu dập dờn, ý cười không rõ, không nói tốt, cũng không nói không tốt.

Bích La phu nhân thấy nàng không đáp lời, liền chậm rãi đẩy lại, mím cười giả bộ: “công chúa đã không thích, ta đây cầm về là được.”

nói xong thân mình uốn éo, muốn đứng dậy.

Triều Dương công chúa nhanh cười giữ nàng lại: “Được rồi được rồi, người nói đi, người đến cùng có chuyện gì?”

Theo bản tính Bích La phu nhân, tự nhiên là yêu thích không buông tay với vật trong hộp, hiện thời thể nhưng bỏ được đưa cho nàng, hiển nhiên là có chuyện muốn nhờ.

Bích La phu nhân nghe nàng nói như vậy, một lần nữa ngồi xuống, mềm mại đáng yêu cười: “Kỳ thực cũng không phải chuyện gì đáng ngại, chính là muốn xin công chúa một người thôi.”

“A, muốn người nào?” Triều Dương công chúa nhướng mày đẹp, bên người nàng có ai, khiến Bích La phu nhân thần thông quảng đại cũng muốn?

Bích La phu nhân cười thần bí, đến bên tai nàng, mềm nhẹ phun ra một cái tên: “Diệp Tiềm.”

Diệp Tiềm? Triều Dương công chúa hơi nhíu mày, cố nhớ tới Diệp Tiềm đến cùng là người phương nào.

Bốn năm trước, nàng gả tới, Diệp bà tử là người giặt quần áo của Phùng gia tới thỉnh cầu, nói bản thân nuôi con vất vả, khẩn cầu đem con trai là Trịnh Tiềm đưa tới nhà cha để là Trịnh Quý nuôi nấng. Nàng lúc đó căn bản không đem việc này để ở trong lòng, liền đáp ứng.

Ai biết ba năm trước, Diệp bà tử lại tới thỉnh cầu, nói con mình ở nhà phụ thân nhận hết khi dễ, nhịn không được đã trở về, thỉnh cầu gia chủ một lần nữa thu lưu. Nàng lúc đó liền triệu đứa nhỏ kia tới, vừa thấy, chỉ mới mười hai tuổi, mặc dù gầy yếu thấp bé, nhưng mặt mày có vài phần tuấn tú, đáng tiếc từ nhỏ hạ lưu, chỉ có thể làm nô. Nàng có chút thương thức đứa nhỏ kia, liền cho hấn ở Hầu phủ nuôi ngựa, sau này nghe nói đứa nhỏ này không muốn họ Trịnh, đổi tên, gọi là Diệp Tiềm.

Diệp Tiềm theo lời Bích La phu nhân, chính là Diệp Tiềm này?

Quả nhiên, Bích La phu nhân nháy mắt, cười nói: “Diệp Tiềm kia ở nhà người làm kỵ nô.”

Triều Dương công chúa vừa nghe, xì cười ra: “hắn a, một tiểu hài tử thôi! Người đáng giá xin người!”

Bích La phu nhân mím cười lắc đầu, trong mắt tràn đầy thâm ý: “Người lại không hiểu!”

Triều Dương công chúa nhẹ nhàng dựa nghiêng vào sập, nhíu mày cười nói: “Ta lại không hiểu thế nào?”

Bích La phu nhân cúi đầu xem vật trong hộp kia, trong đôi mắt phát ra sáng rọi dị thường: “Công chúa, Diệp Tiềm kia, sử dụng chắc chắn là diệu dụng nói không nên lời đâu.”

Triều Dương công chúa nghe vậy, không khỏi âm thầm hồi tưởng lại tiểu nô Diệp Tiềm kia, có chút mơ hồ, chỉ nhớ được vài năm nay coi như cao lớn hơn một ít. Nhưng nàng biết Bích La phu nhân ánh mắt luôn cực kỳ chuẩn, nam tử nàng ấy có thể để mắt, tất nhiên không giống bình thường.

Bích La phu nhân ngược mắt nhìn nàng, hai người tầm mắt giao tiếp, đều minh bạch được hứng thú trong mắt đối phương.

Bích La phu nhân bỗng chốc nở nụ cười, cười đến run rẩy hết cả người: “Chẳng lẽ người không chú ý mũi hần đặc biệt cao thẳng sao? Nam tử như vậy, vật kia nhất định rất dài, có thể thông đến chỗ khúc kính thâm sâu kia!”

Bích La phu nhân lời này vừa ra, thị nữ bên cạnh tuy rằng hầu hạ hai người đã lâu, sớm thấy nhưng không thể trách, nhưng với lời nói trắng ra như vậy cũng là lần đầu tiên nghe được, người người đều đỏ mặt cúi đầu.

Triều Dương công chúa cười đầy nài: “Thôi thôi, người không cần nói tiếp! Còn nói nữa, thị nữ bên người ta sợ là cũng bị dọa chạy. Về phần Diệp Tiềm kia, người muốn, đưa người là được. Việc này –” Triều Dương cười chỉ vào vật trong hộp kia, xua tay nói: “Lấy đi lấy đi, bất quá là tiểu nô thôi, đáng giá người thế này sao!”

Bích La phu nhân cũng vẫy tay cười nói: “không cần, vật này người giữ lại là được! Về phần Diệp Tiềm...” nói xong con người nàng lóe ra hứng thú khác thường: “Ta cũng không phải thật muốn đem hần đi, người ta cả nhà đều sinh sống ở chỗ người! Người cho hần theo ta mấy đêm là được, như thế nào?”

Triều Dương công chúa cười gật đầu: “Cũng tốt, chọn ngày không bằng gặp ngày, hôm nay ta lệnh cho hần cùng người là được. Nhưng mà, hần đến cùng là tiểu hài tử thôi, người a, vẫn không nên ôm kỳ vọng gì.”

Triều Dương trong lòng nghĩ, Diệp Tiềm bất quá chính là một thiếu niên mười lăm tuổi ngây ngô, thiếu niên như vậy, chẳng lẽ thật có thể khiến người có kinh nghiệm trên giường như Bích La phu nhân vừa lòng? Nàng thật có chút hoài nghi.

Tức thời Triều Dương liền gọi thị nữ Minh Nhi bên cạnh, lệnh cho nàng nhanh đi gọi Diệp Tiềm tới bên này. Thị nữ vội tuân mệnh đi.

Triều Dương công chúa cùng với Bích La phu nhân tùy ý ở trong này uống trà, nói chuyện phiếm, đơn giản là chuyện từ đáng về bên ngoài thì nhìn ra nam tử trên giường thế nào, hoặc là tiểu quan nhà ai tốt...

một lát, Minh Nhi trở lại, còn dẫn theo một tiểu thị nữ, gọi là Trường Vân.

Triều Dương lạnh nhạt quét mắt nhìn Trường Vân quỳ trên đất, nâng chung trà lên chậm rãi uống một ngụm, mới miễn cưỡng hỏi: “nói đi.”

trên đất tiểu thị nữ gọi là Trường Vân kia không dám ngẩng đầu, chỉ cúi đầu quỳ ở đó, nhẹ giọng trả lời: “Hồi công chúa, Tiềm hôm nay bị phong hàn, đang dưỡng bệnh, không dám đến trước mặt công chúa hầu hạ.”

Triều Dương nghe vậy, trao đổi hạ ánh mắt với Bích La phu nhân, đều có chút bất đắc dĩ. thật đúng là không đúng dịp, thế nhưng tiểu nô kia bị bệnh.

Bích La phu nhân mặc dù mặt đầy thất vọng, nhưng có tỷ tỷ của tiểu nô ở đây – thị nữ Trường Vân trước mặt, vẫn không lộ ra, đành phải lấy ánh mắt ý bảo công chúa.

Triều Dương công chúa biết ý này, cổ tay mảnh khảnh vừa động, liền nhẹ nhàng buông nước trà trong tay, đạm thanh hỏi: “Người gọi là Trường Vân?”

Trường Vân vẫn đang quỳ, không dám ngẩng đầu, chỉ ôn nhu trả lời: “Vâng.”

“Ngẩng đầu lên.”

Trường Vân đang quỳ nghe giọng mềm mại đáng yêu kia phân phó, liền cố lấy dũng khí chậm rãi ngẩng đầu.

Triều Dương công chúa vừa thấy, bất giác nở nụ cười.

thật là một tiểu mỹ nhân a! Lông mày như núi, trong mắt ẩn tình, miệng anh đào nhỏ chọc người triu mến. Trước kia sao không phát hiện trong phủ còn có một mỹ nhân như vậy?

Trường Vân ngẩng đầu trông thấy Triều Dương công chúa, trái tim cũng cứng lại, hơi thở có chút nhanh lên.

Ngày thường nàng cũng thấy công chúa xa xa vài lần, chỉ cảm thấy thân hình lả lướt mềm mại đáng yêu, giờ tay nhắc chân lại có một cỗ hơi thở hoàng gia cao quý, cơ hồ khiến nàng không dám nhìn thẳng.

hiện thời vừa ngẩng đầu, thấy công chúa mình điểm không gì sánh nổi, ngồi ở chỗ kia như một đóa hoa xinh đẹp nở rộ, từ từ tỏa hương, mị ý lan tràn, đầy phòng đều là xuân ý. Cổ tình trong tâm nội có một cổ hương hoa mai xông vào mũi, thật sự là làm nhân tâm ngây dại.

Trường Vân bỗng chốc đỏ mặt, vội cúi đầu, lại không dám ngẩng lên nhìn.

Triêu Dương công chúa thấy bộ dáng nàng ngượng ngùng như vậy, lại có vài phần hứng thú, câu môi cười nói: “Trường Vân, hiện thời làm việc gì?”

Trường Vân cúi đầu thấp giọng trả lời: “Trường Vân hiện chỉ giúp đỡ mẫu thân giặt quần áo thôi.”

Triêu Dương công chúa than thở: “Người một nữ tử tinh xảo như vậy, làm việc nặng có chút đáng tiếc, về sau ở lại bên người ta đi!”

Trường Vân vừa nghe, không thể tin được lỗ tai mình, vội ngẩng đầu, ngạc nhiên hỏi: “thật vậy chẳng?” Có thể đến hầu hạ bên người công chúa, đây là ân huệ thế nào a!

Triêu Dương công chúa thấy bộ dáng nàng như vậy, không khỏi nhẹ nỡ nụ cười, nhìn về phía Bích La phu nhân, thấy nàng cũng che miệng cười, trong mắt đầy hứng thú.

Triêu Dương công chúa khinh thường liếc mắt một cái, mới vừa coi trọng đệ đệ người ta, hiện tại lại thấy tỷ tỷ người ta thú vị?

Bất quá, Diệp Trường Vân này cũng có vài phần tư thái mị nhân. Triêu Dương công chúa nhìn Diệp Trường Vân đang quỳ, bắt đầu nghĩ có thể chậm rãi dạy bảo một phen.

3. Chương 3: Thiếu Niên Nhặt Giày Thêu Cho Nàng

Bích La phu nhân biết Diệp Tiềm bị bệnh, có chút thất vọng, đại khái cũng cảm thấy Diệp Tiềm sợ là không dùng được ngay, ngày thứ hai mắt húng rời đi.

Triêu Dương công chúa một thân xinh đẹp dựa trên cửa sổ khắc hoa, nhìn cây khô trong gió lạnh bên ngoài, không biết nghĩ tới cái gì, bên môi nàng lộ ra một chút cười lạnh hiu quạnh.

Cầm Tú tiến lên nhỏ giọng bẩm: “Công chúa, Ngọc Hương Đường đưa người tới.”

Triêu Dương công chúa động thân, hơi hơi gật đầu, chậm giọng phân phó: “Đều kêu lên đây đi!”

tiểu thị nữ Minh Nhi bên cạnh Cầm Tú nghe nói như thế, vội đi ra ngoài dẫn người.

Sau đó, một loạt bốn thiếu niên được một nam tử trung niên dẫn dắt, nối đuôi nhau đi vào.

Triêu Dương công chúa nhìn bốn người này, đều mười bảy, mười tám tuổi tuổi, thân hình cao to, mi thanh mục tú, mũi cao thẳng, người người mang theo ý tứ kính cẩn nghe theo, cười cầu may, rõ ràng là một loại huynh đệ.

Tay nàng nhẹ nhàng trên chọc một chút tro hương, biếng nhác hỏi: “người Ngọc Hương Đường đều là bộ dáng như vậy sao?”

bốn người kia vừa nghe, cười cầu may còn treo trên mặt, nhưng đã lẫn vào chút sợ hãi, xem ra tuy rằng được huấn luyện, đến cùng là chưa thấy người có thể diện. Nam tử trung niên dẫn bọn họ vào nghe nói như thế, vội quỳ xuống đất, kính sợ trả lời: “Công chúa thứ tội, bốn vị này tính là xuất sắc nhất trong đám đồng lứa ở Ngọc Hương Đường chúng ta, cố ý mang đến hiến cho công chúa.”

ngón tay ngọc của Triêu Dương vẫn khều chút tro hương, mị mâu cũng không nâng một chút, chỉ nhàn nhạt phân phó Minh Nhi bên cạnh: “Lấy ra đi.”

Minh Nhi biết ý, lấy ra một cái hộp gấm Bát Bảo, đi đến trước mặt bốn người kia mở ra. Chỉ thấy trong hộp gấm có nhiều túi gấm hồng nhạt được thêu thùa tinh xảo.

Bốn người hai mặt nhìn nhau, đều không biết là ý gì.

Mính Nhi ở bên cạnh giải thích: “Thỉnh bốn vị lấy một túi gấm mở ra, nếu lấy được túi gấm có tín vật, có thể lưu lại trong phủ. Các người bốn người, từ trái sang phải bắt đầu lấy đi.” nói xong liền đưa hộp gấm tới trước mặt thiếu niên bên trái.

Thiếu niên kia xem ra có chút khấn trương, khuôn mặt trắng nõn trơn bóng có mồ hôi mỏng, tay đặt trong hộp gấm suy nghĩ một phen, cắn răng một cái, nhắm mắt lại tùy ý lấy một túi gấm trong đó.

Hai thiếu niên tiếp theo, thấy túi gấm đều là làm như vậy, cũng không có gì bất đồng, đều mặc cho số phận. Cái cuối cùng thừa lại, đương nhiên là túi gấm của thiếu niên đứng bên phải kia.

“Các vị, mời mở ra túi gấm xem.”

Bốn thiếu niên nâng túi gấm trong tay, khấn cấp mở ra. Hai vị thiếu niên ở giữa mở ra rồi, thấy trong túi gấm không có gì, không khỏi sắc mặt thất lạc, ào ào nhìn trộm sang hai bên.

Thiếu niên ngoài cùng bên trái mở túi gấm ra, chỉ thấy bên trong là hoa sen dùng lụa màu đỏ chế thành. Bên trái hoa sen còn thêu một hàng chữ nhỏ: Đứng là phật Di Lặc vỗ tay, ngồi là cánh hoa sen nở. Thiếu niên kia ban đầu không hiểu, sau này bỗng nhiên hiểu ra, khuôn mặt trắng nõn bỗng chốc đỏ lên, nâng đóa hoa sen kia, cúi đầu, không dám loạn xem.

Thiếu niên ngoài cùng bên phải kia, mở túi gấm ra, cũng lấy ra là một quả đào hồng nhạt bằng lụa. hẩn cầm trong tay nhìn kỹ, chỉ thấy mặt trái quả đào cũng thêu một câu: Ngậm tình đào nhỏ vấn vương, liếc mắt một đôi sữa căng tròn. Thiếu niên này trên mặt cũng là đỏ lên, thở dốc nhanh vài phần, nhìn trộm nữ tử kiều mị dựa nghiêng bên cửa sổ, trong con ngươi dần dần có khí sắc.

Cảm ơn @Hằng Lê dịch hộ mấy câu thơ này

Mính Nhi thấy vậy, cười với nam tử trung niên: “Trúc gia, hai người này lưu lại.”

Trung niên nam tử thấy vậy, trong lòng mừng rỡ, vội đến trước mặt công chúa tạ ơn. Hai thiếu niên lần lượt lấy được quả đào và hoa sen, trong lòng đoán được bản thân hơn phân nửa là có thể ở lại, đều mừng thầm trong lòng, lại không dám lộ ra, chỉ cúi đầu lẳng lặng quỳ ở đó.

Triều Dương liếc mắt nhìn hai thiếu niên một cái, nhàn nhạt ra lệnh: “Tới đây.”

Hai vị thiếu niên có chút không biết làm sao, Mính Nhi vội ở một bên ý bảo bọn họ đến trước mặt công chúa.

Hai người thiếu niên vội đứng lên, không yên bất an khom người đứng ở trước mặt công chúa.

Triều Dương hơi hơi nắm tay, quét mắt nhìn tín vật trong tay bọn họ, không chút để ý nói: “một người tên là Phủ Đào, một người gọi là Phẩm Liên đi.”

Hai thiếu niên đều ngẩn ra, một lát phản ứng lại, vội cúi đầu dụ ngoan nói: “Tạ công chúa ban thưởng tên.”

Ban đêm, Triều Dương triệu Phủ Đào và Phẩm Liên tới. Hai người này biết tương lai chỉ trông cậy vào vị công chúa này, vốn có tâm cẩn thận hầu hạ, tận lực lấy lòng. Mà công chúa lại phong tình liêu nhân như thế, bọn họ chỉ liếc mắt nhìn một cái đã mê mẩn, giờ có thể lên sạp, vào ngọc trướng, cùng chung uyên ương, trong lòng sớm âm thầm mong đợi, ý say thần mê.

Vì thế, ban đêm hai người này một người vun tuyết thành ngọn, vỗ về chơi đùa tiểu đào giáng hồng, sắc đào kiều diễm, một người ở bên ngoài đài sen ngọc nhẹ nhàng thưởng thức hồng liên, cánh hoa sen hơi mở.

không bao lâu đã làm Triều Dương cả người tê dại khó nhịn, mắt khép mê ly, môi son hé mở, thở gấp liên tục.

Phủ Đào thấy vậy, vội thấp giọng hỏi, giữa hai người chọn ai đi vào u cốc. Triều Dương trong mắt mê ly, trong miệng thở khê, cũng không tiếp lời, chỉ hơi cong eo thon, đùi ngọc hơi mở, ở trên lưng bóng loáng của Phẩm Liên nhẹ nhàng cọ xát.

Phủ Đào biết ý, trong mắt có tia âm đậm, liền cúi đầu đi xuống, quỳ phục xuống tình tế thường thức tiểu đào mềm mại ướt át.

Phẩm Liên hai gò má sẫm đỏ bừng, mắt tối thẫm, môi ảm mềm, chọc ra một chút mật nước, cảm thấy chân ngọc của công chúa mềm mại sinh động lưu luyến ở trên lưng mình, cũng biết bản thân may mắn được hái trước, liền nhanh đứng dậy, cảm thương ra trận.

=====

Ngày thứ hai, Triều Dương ngủ đến khi mặt trời lên cao, mới chậm rãi dậy, ai biết trên người lại có chút vô lực, nhớ tới đạo lý dưỡng thân thường ngày, không khỏi khe khẽ thở dài, chẳng qua tìm chút hứng thú đáp ứng nhu cầu bản thân. Nghĩ đến đây, bên môi lại gợi lên chút cười mỉa mai, bản thân mình có bao giờ để ý sống lâu hay không đâu, vẫn là được chẳng hay chớ thôi. Dù sao thế này, sống một ngày, thì được một ngày, cũng bớt đi một ngày.

Hôm đó, phân phó hạ nhân chuẩn bị xe ngựa, nàng muốn đến chỗ Bích La phu nhân. Bích La phu nhân sai người đưa thiệp mời, nói muốn mời nàng pha trà ngắm tuyết! Thầm than rằng, tiểu ngân phụ này, khi nào thì có nhã hứng phẩm trà đây, nói đến nói đi còn không phải nhớ thương tiểu kỵ nô nhà mình kia!

Xe ngựa sớm chạy vào ảm thất trong hậu viện, Triều Dương bước ra khỏi phòng, sớm có tiểu nô quỳ xuống bên cạnh, thị vệ Tiêu Đồng cũng tiến lên đỡ lấy cổ tay trắng nõn của nàng, nàng liền nhẹ bước lên lưng tiểu mã nô kia.

Ngay lúc nàng bước lên xe ngựa, nhớ tới mình từng được dặn lần này xuất môn phải dẫn theo Diệp Tiềm. Nhìn quanh, cũng không thấy Diệp Tiềm, không khỏi nhíu mi. Ai ngờ vừa mới bước lên xe ngựa, thấy tiểu nô bị dẫm dưới chân kia khom người đứng lên, cúi đầu đứng một bên, không phải Diệp Tiềm thì là ai đây!

Nàng câu môi cười, tinh tế đánh giá Diệp Tiềm, mặc dù mới mười lăm tuổi, nhưng thân hình cao to, dĩ nhiên có bộ dáng nam tử trưởng thành. Lúc này Diệp Tiềm cúi đầu, nàng cũng không thể nhìn được tướng mạo hẳn đến cùng như thế nào.

Triều Dương công chúa tâm niệm vừa động, liền có chủ ý, đùi ngọc run rẩy, hai bước nhẹ tênh, giày thêu trên chân trái không tiếng động rơi xuống mặt đất.

Thị nữ bên cạnh, có Diệp Trường Vân, còn có Minh Nhi, hai người đang đứng ở đó, thấy công chúa rơi giày thêu, muốn đi tới nhặt lên. Triều Dương ngược mắt, mị nhãn quét hai người này một cái, hai người này biết ý, vội dừng lại.

Mắt Triều Dương lưu chuyển, khẽ lườm Diệp Tiềm một cái.

Diệp Tiềm cúi đầu, cũng không dám ngẩng đầu nhìn, nhưng Diệp Trường Vân và Minh Nhi bất động, thị vệ Tiêu Đồng ở bên cạnh cầm kiếm cũng đứng thẳng bất động. Giày này, lại dừng ở trước mắt Diệp Tiềm, dừng ở dưới chân Diệp Tiềm.

Giờ phút này, có thể nhặt giày lên, cũng chỉ có Diệp Tiềm.

hắn mím môi, thân mình rớt cục cung kính quỳ xuống, hai tay nhặt chiếc giày thêu lên, dùng tay áo mình nhẹ nhàng xoa xoa một chút tuyết dính ở phía trên, mới dùng hai tay nâng giày lên, giơ lên cao quá đỉnh đầu, để ở trước mặt công chúa.

Đối với một tiểu nô chưa bao giờ hầu hạ bên cạnh chủ tử mà nói, hẳn làm đã đủ tốt.

Nhưng mắt Triều Dương dần dần dập dờn, lạnh lẽo nhìn hắn, cũng không tiếp nhận giày. Diệp Trường Vân, Minh Nhi và mọi người, lúc trước công chúa đã liếc mắt một cái, cũng không dám tiến lên.

Diệp Tiềm hai tay giơ lên cao quá đỉnh đầu, dâng giày lên, thật lâu sau, vẫn không có ai tiếp. Hắn chậm rãi có chút không biết làm sao, tay giơ lên cao cũng vài phần cứng ngắc và run rẩy.

Vùng trộm nâng con ngươi nhìn lên, đầu tiên đập vào mắt, đó là một bàn chân ngọc, mặc dù đã quấn vải dây xinh đẹp tuyết trắng, nhưng vẫn nhìn ra hình dạng tinh xảo khéo léo. Nghĩ đến đó hẳn là bàn chân vừa bước lên vai mình kia. Theo chân ngọc tiến lên, đó là vạt áo thêu thù du, làn váy xinh đẹp, mơ hồ còn nhìn thấy đùi ngọc thon dài. Xem đến đây, ngực hắn nóng lên, lại không dám giương mắt nhìn lên trên, cuống quýt buông con ngươi xuống. Nhưng chớp mũi quanh quần mùi thơm, muốn tránh cũng không được, làm lồng ngực hắn có dập dờn nhẹ nhẹ.

Mùi thơm kia, từ lúc công chúa dẫm lên lưng mình bước qua, ở quanh mũi dập dồn, kéo dài không tan.

“Người là Diệp Tiềm?” bên tai hắn truyền đến thanh âm lơ đãng, đó là lưỡi nhấc thẳm vào trong xương.

“Vâng.” Đầu hắn vội thấp xuống vài phần, nhẹ giọng cung kính hồi đáp.

Nhưng thanh âm lưỡi nhấc tản mạn kia không truyền đến nữa.

Trong gió lạnh, chỉ có chân ngọc không giày thêu, phảng phất đang run rẩy.

tâm của hắn hỗn loạn trong nháy mắt.

hắn do dự vươn tay, nâng giày thêu, mềm nhẹ, dịu ngoan, cung kính, cũng mang theo vài phần run run, đem chiếc giày thêu kia nhẹ nhàng đeo lên bàn chân ngọc, bàn chân ngọc kia từng bước lên hắn.

Triều Dương hơi hơi cúi mắt, nhìn xuống thiếu niên mang giày thêu cho nàng kia.

Mũi hắn đúng là cao thẳng, mặt mày cũng rất tuấn tú, một thời gian nữa, hắn là một nam tử làm cho người ta lòng say thần mê. Nhưng hiện tại, hắn thật sự chỉ là một thiếu niên thôi.

Thiếu niên này, thân hình có vẻ đơn bạc, tay nâng giày thêu, đang run nhè nhẹ.

sóng mắt Triều Dương lưu chuyển, trái tim vừa động, liền nhẹ nhàng nhấc bàn chân ngọc, mị hoặc chạm vào mấy sợi tóc đen của thiếu niên, ở trên không xẹt qua một đường cong duyên dáng, cuối cùng vững vàng bước vào xe ngựa.

Nhấc làn váy, nàng xoay người đi vào giường mềm trong xe, dựa nghiêng vào trên gối ngọc, bên môi nổi lên một chút cười hững hờ.

Đây là một thiếu niên có ý tứ, nhưng mà, chung quy vẫn còn nhỏ, chỉ là một đứa trẻ thôi.

Diệp Trường Vân vẫn cúi đầu, lại đem tình cảnh trước mắt nhìn ở trong lòng. Nàng mím môi, vẫn đoan trang cung kính đứng ở đó, trong lòng đã nổi lên một chút nghi hoặc.

Tiêu Đồng bên cạnh nhìn nàng chậm rãi bước vào xe ngựa, trong mắt có thần sắc phức tạp lướt qua, nhưng cũng nhanh hồi phục lại. Hắn xoay người lên ngựa, ruổi ngựa tiến lên, bảo hộ cạnh xe.

Tác giả có chuyện muốn nói: vì sao Thái tử gọi là Trệ, bởi vì cổ đại có hoàng đế nữ danh là Trệ.

Editor: Trệ có nghĩa là con lợn. Tại sao lại đặt tên như thế???

4. Chương 4: Nhà Tranh Vách Đất Mời Quân Đến

Trong họa các xông hương ấm, ngày thường Minh Nhi giỏi nhất pha trà, nhẹ nhàng cho sương sớm năm cũ vào ấm trà, lại đặt ấm lên hỏa lò đang cháy vượng.

Trong phòng ấm áp, Xương Bình công chúa sớm cởi áo cừu mặc bên ngoài, chỉ còn lại xiêm y màu đen thêu hoa văn thù du, tay áo mỏng thêu màu tối, Bích La phu nhân nhân đang ở nhà mình, mặc tương đối tùy tiện, chỉ một kiện áo rộng màu vàng có hoa văn tối màu.

Hai người ngồi ở trước cửa sổ khắc hoa, cốc nước trà sớm lượn lờ khói trắng, xuyên qua màn cửa sổ bằng lụa mỏng ngắm cảnh tuyết rơi trong vườn, lẳng lặng nghe thanh âm bông tuyết rơi xuống, thỉnh thoảng nói vài câu chuyện vui trong Tấn Dương Thành.

Bích La phu nhân nói xong, liền lấy một đôi con người như nước ngắm công chúa, miệng mỉm cười, hơi có chút thâm ý.

cổ tay công chúa trắng nõn vừa nhấc, tùy tiện lấy ra chén trà nhỏ phủ men. Ngón tay ngọc mảnh dẻ nhẹ cầm chén trà màu lục sáng bóng, mười đầu móng phấn hồng sáng bóng, lạnh sáng trên phấn hồng, rất mê

người. Nàng khẽ nhấp ngụm trà, ý cười bên môi dập dờn nở ra: “Người chung quy là không bỏ xuống được tiểu nô kia?”

Bích La phu nhân một tay nâng má, lông mi dày nhẹ nhàng lay động, trên khuôn mặt mượt mà như ngọc hơi hơi lộ ra một chút đỏ: “Người biết ta mà, nếu đã để ý, thì phải thử được tư vị mới thôi! Bằng không a...”

Nàng nói xong, tay mềm làm ra điệu bộ, hơi hơi chau mày lại thở dài: “Bằng không trong lòng ta như bị mèo cào, không yên ổn được!”

Công chúa nghe vậy, xì một tiếng nở nụ cười. Bích La phu nhân cũng nhin không được cười theo, miệng còn nói: “Mau đưa tiểu nô kia cho ta mượn dùng một chút đi!”

Công chúa hơi hơi quay đầu, nhìn nhìn thị nữ hầu hạ một bên, cũng không có Diệp Trường Vân. Nàng lần này cố ý dẫn Diệp Tiềm đến, nghĩ đến Minh Nhi và Cẩm Tú dĩ nhiên biết dụng ý của mình, lúc này cũng không để Trường Vân hầu hạ bên cạnh.

Ban đêm, công chúa được Bích La phu nhân phái người trong lòng chuyên môn tới hầu hạ, còn Bích La phu nhân đã sớm tắm rửa xông hương một phen, nằm ở phía trên chờ người đến.

Thiếu niên ngây thơ gầy yếu mang theo vài phần nghi hoặc, theo tiểu thị nữ yên lặng đi trước. Dù đã có người quét dọn vườn, nhưng tuyết vẫn liên tục rơi, dẫm trên đất vẫn phát ra tiếng kéo kẹt kẹt.

Công chúa đáp ứng lời mời dự tiệc, hẳn phải đi theo. Nhưng cũng không biết, thân phận mình thấp kém tiện, chủ nhân ở đây sao lại phải tiểu thị nữ tới đón? Đây là chuyện hẳn chưa bao giờ trải qua.

Tiểu thị nữ vừa bước chậm về phía trước, vừa quay đầu liếc mắt ngắm thiếu niên. Chỉ thấy thiếu niên này thập phần tuấn tú, chỉ là bộ dáng có chút co quắp bất an, xem ra là đứa nhỏ không từng trải việc đời. Nghĩ đến chuyện tiếp theo thiếu niên này sắp sửa đối mặt, nàng nhin không được cầm khăn che miệng mà cười.

Thiếu niên thấy tiểu thị nữ cười, càng co quắp. Từ hai năm trước một lần nữa trở lại Hầu phủ, lúc nào cũng được mẫu thân nhắc nhở bên tai, nói là nơi này không thể so với chỗ hẳn, đây đường đường là trong Hầu phủ, dưới tay công chúa, mọi việc đều phải thận trọng từ lời nói đến việc làm, vạn vạn không thể lỗ mãng làm việc, chọc ra tai họa. Hai năm nay hẳn cũng luôn dụng tâm học tập lễ nghi quy củ, chỉ sợ lúc nào lộ ra chuyện gây trò cười, làm phiền mẫu thân, huynh tỷ.

hiện thời thấy tiểu thị nữ cười, hẳn đương nhiên nghĩ bản thân lúc nào đó biểu hiện không được, khiến người cười chê, vội cúi đầu, có lẽ nói: “Tiểu tử Diệp Tiềm, kiến thức nông cạn, không biết cấp bậc lễ nghi, nếu chỗ nào làm không đúng, còn thỉnh tỷ tỷ nhắc nhở.”

Tiểu thị nữ nghe được lời này, chỉ cảm thấy tiểu tử câu nệ này có chút ý tứ, phù một tiếng cười càng to, khiến thiếu niên càng thêm không biết làm sao, chấp tay cong chân đứng ở nơi đó.

Kỳ thực đều bởi vì hẳn chẳng qua là kỳ nô thấp kém thô sử bên ngoài, không biết các loại chơi đùa của chủ gia phu nhân, đây mới là thật không ngờ được.

Tiểu thị nữ lại mỉm cười liếc mắt nhìn thiếu niên, có thâm ý nói: “Người không cần đa lễ, nếu có ngày người được chủ nhân yêu thích, cũng không nên quên ta dẫn dắt.”

Lời này nói ra khiến trong đầu thiếu niên càng không hiểu ra sao, đang định hỏi, tiểu thị nữ kia cũng không cho hẳn nói nữa, bỗng nhiên nghiêm túc nói: “Thôi, bây giờ người mau đi theo ta.”

Thiếu niên không biết làm sao, đành phải theo tiểu thị nữ tiếp tục đi về phía trước.

Giữa vườn có hồ, trên hồ đã đầy tuyết trắng, khó nhìn rõ trong hồ có một đảo nhỏ, trên đảo một tòa lầu các, một hành lang uốn lượn có vẽ tranh từ bên bờ dẫn đến.

Thiếu niên theo tiểu thị nữ dẫm lên tuyết đọng, lướt qua khúc kính, đi đến trước lầu các. hẳn hai năm nay đi theo tỷ tỷ cũng biết vài chữ, nhận ra hai bên cửa một bộ tượng bằng gỗ điêu khắc thành câu đối, vẽ trên là “Thê thê phương thảo mê” (cỏ thơm bắt tận say mê), vẽ dưới lại là “ẩn ẩn khúc kính thâm” (đường nhỏ khúc khuỷu thâm u), hoành phi ở giữa là: Tất hộ đãi quân (nhà tranh đón quân).

Thiếu niên cũng không hiểu thâm ý trong đó, chỉ âm thầm nghĩ, quả nhiên là cuộc sống xa hoa, một tòa lầu các, tinh xảo như thế, lại còn tự xưng là nhà tranh vách đất.

Tiểu thị nữ dẫn đến đây, liền để thiếu niên tự đi lên lầu, bản thân mím môi cười, lấy mắt cười nhìn thiếu niên một cái, cáo lui đi ra.

Thiếu niên lúc này càng cảm thấy nghi hoặc hơn, nhưng hắn mặc dù xuất thân hạ lưu, từ nhỏ đã có chút đảm lược, việc tới bây giờ cũng không thể nao núng. Hắn tinh tế quan sát rèm cửa này trước, rồi nhắc chân đi lên lầu.

Vừa đi lên lầu, đã ngửi đến một cỗ ẩm hương nồng đậm xông vào mũi. Loại hương này, có chút giống mùi hương ban đêm hắt ngửi thấy, nhưng lại không quá giống. Mùi hương trên người công chúa, so với mùi này thanh nhã hơn. Thiếu niên lúc này lại nghĩ đến tình cảnh ban ngày, mặt đỏ lên.

Hắn vội định tâm, đánh giá khắp nơi một phen.

Chính giữa có một cái kệ, phía trên phủ trướng mạn màu tím. Bên cạnh trướng mạn, có một hỏa lò, đang hâm rượu.

Thiếu niên nhất thời cảm thấy nơi đây thật quái dị, nhưng xem trướng mạn màu tím kia, hắn là khuê phòng nữ tử, bản thân sao lại liều lĩnh xông vào địa phương này? Thiếu niên trong lòng hoảng hốt, muốn nhanh chạy ra.

Ai biết quay người lại, liền có một nữ tử thơm nức mềm mại lao vào. Thiếu niên kinh hãi, vội lui về phía sau vài bước, ai biết dưới chân lại đụng phải một cái trúc y, trúc y đổ xuống, phát ra tiếng loảng xoảng.

Bích La phu nhân lấy khăn thêu che miệng, bốn cột nhìn thiếu niên lỗ mãng thất thố, phát ra tiếng cười như chuông bạc.

Thiếu niên đang kinh hoàng, dĩ nhiên vẫn nhận ra nữ tử này là khuê trung thân hũ của chủ nhân nhà mình – Bích La phu nhân. Hắn vội quỳ xuống, sợ hãi cúi đầu nói: “Phu nhân thứ tội.”

Bích La phu nhân lay động đi đến trước mặt tiểu thiếu niên, yêu kiều ngồi xuống, vươn tay ngọc, nhẹ nhàng vuốt tóc đen của thiếu niên, phong tình vạn chủng nở nụ cười.

“Đừng sợ, tối nay không có phu nhân.” Bích La phu nhân thanh âm mềm mại, trong trẻo, ôn nhu ngáy ngáy, như châu ngọc va chạm nhau, lại như gió thổi vào sa mông.

Thiếu niên lúc này căn bản không dám ngẩng đầu, chỉ cứng đờ quỳ sấp ở đó, hai tay gắt gao khấu trên mặt đất, có chút trắng.

“Diệp Tiềm, ngẩng đầu lên.” thanh âm ngọt ngào ôn nhu nỉ non nhẹ nhàng bên tai.

Thiếu niên đã qua hai năm, thường xuyên nghe, cũng thường xuyên nhớ trong lòng, đó là phục tùng.

Cho nên, thiếu niên bạo dạn, chậm rãi ngẩng đầu.

Ngẩng đầu nhìn lên, là một đôi mắt đưa tình ẩn hiện, hàm chứa ý cười ôn nhu nhìn mình.

“Phu nhân...” Thiếu niên có chút nghi hoặc, cảm thấy vừa mơ hồ vừa minh bạch.

Bích La phu nhân nhẹ nhàng cưỡi điều bào khoác trên người, lộ ra thân mình đầy đặn cân xứng. Con người nàng như nước dập dờn ý cười, tà tà nhìn thiếu niên, thấy vẻ mặt thiếu niên khiếp sợ, liền nở nụ cười nhẹ.

“Thế nào, chưa từng thấy?” Nàng hơi hơi uốn ngực, hai ngọn ngọc sơn vươn ra, có ý tứ hàm xúc chào hỏi thiếu niên.

Thiếu niên thấy nàng uốn ngực, trong mắt khiếp sợ, theo bản năng nhìn xuống, lại vừa vặn nhìn ngọc sơn nguy nga hơi hơi phập phồng, cùng với hai quả đỏ đang run rẩy ở trên.

Mặt hắn tức thì đỏ rực, hơi thở bỗng dồn dập lên.

Bích La phu nhân nhẹ nhàng vươn tay, chậm rãi thò vào trong áo bông thô ráp cũ kỹ, tay ngọc chậm rãi xoa ngực thiếu niên phập phồng kịch liệt.

Ngực có chút đơn bạc và non nớt, nhưng kiên cố lửa nóng, phẳng phất còn tỏa ra mùi mồ hôi đặc thù trên người, khác hẳn thị vệ, nam sủng chính tề sạch sẽ bên người Bích La phu nhân.

Tay Bích La phu nhân, run run nhẹ nhẹ lần xuống dưới.

“Diệp Tiềm...” con người nàng như nước dập dờn tràn ra say mê, môi đầy đặn hồng nhuận hơi mở, phát ra tiếng than trầm thấp say lòng người, hai tay vội vàng thăm dò, phẳng phất muốn đem cả người mình tan ở trên người thiếu niên.

Thiếu niên cũng không dám cử động, thân mình cứng ngắc mặc kệ, chỉ có ngực phập phồng kịch liệt hơn, trên trán cũng chậm chậm chảy ra mồ hôi mỏng.

Bích La phu nhân bắt đầu tìm lòng không đậu, vươn cánh tay ngọc, ôm thân mình thiếu niên rắn chắc, run rẩy ngã vào lồng ngực kiên cố kia.

“Diệp Tiềm... Ta thích tự vị trên người người...” Bích La phu nhân nheo con người mê say, tâm thần dập dờn, trong miệng phát ra lời thì thầm rung động lòng người.

Thiếu niên vội lui về phía sau mấy bước, kích động né tránh ôn hương mềm mại trong lòng mình.

“Diệp Tiềm?” con người Bích La phu nhân mê say có vài phần kinh ngạc.

Thiếu niên lại quỳ xuống, hai tay chấp lại, cúi, thanh âm cung kính lại trịnh trọng nói: “Phu nhân, Diệp Tiềm là người thô鄙...”

hắn chưa dám nhiều lời, nhưng Bích La dĩ nhiên minh bạch dụng ý của hắn, con người mê say hơi hơi trầm xuống, mày liễu nhướng lên, lạnh giọng hỏi: “Người cũng biết bản thân đang làm gì?”

Thiếu niên – Diệp Tiềm, không dám nói lời nào, cũng không biết nên nói gì, chỉ một đùng mạch đầu ra tiếng.

Bích La phu nhân cúi mắt nhìn thiếu niên quỳ phục trên đất, tay hắn cứng rắn chống xuống, lộ ra gân xanh.

Nàng chậm rãi phát ra một cái tươi cười, hơi hơi hừ một tiếng, mới có thâm ý hạ lệnh: “đi ra ngoài.”

Diệp Tiềm cũng không dám đứng thẳng dậy, lại càng không dám ngẩng đầu nhìn Bích La phu nhân, đầu cúi, thân mình buông xuống, dè dặt cẩn trọng vòng qua thân mình ôn hương mềm mại kia, đến cạnh cửa mới kích động tông cửa xông ra.

Bích La phu nhân bước lên lầu nhìn xuống, thấy trong tuyết trắng, thiếu niên kia quần áo đơn bạc đang nghiêng ngã chao đảo chạy ra ngoài, tức thời trong con người tràn đầy hứng thú vô tận.

Diệp Tiềm a Diệp Tiềm, người bây giờ đến cùng vẫn là niên thiếu.

Tác giả có chuyện muốn nói: Bích La phu nhân so với Xương Bình công chúa càng hiểu nam nhân hơn, có phải không.

PS 1: Có người trách sao tác giả đặt tên hoàng đế như thế, bả còn bảo bả thích thế đấy, truyện sau bả còn đặt nam chính là Vệ Khuyển cơ.

PS2: Có ai hiểu mấy cái hoành phi câu đối của Bích La ko?

5. Chương 5: Nhân Duyên

Triều Dương công chúa ngày thứ hai ngủ dậy, nghe Minh Nhi nhỏ giọng nhắc tới việc này, bên môi gợi lên một chút cười lạnh bạc châm chọc, ngược mắt liếc Tiêu Đồng đứng hầu bên cạnh, nhưng cũng không nói gì.

Tiêu Đồng cao ngất đứng hầu một bên, yên lặng cúi mi.

Sau đó, Bích La phu nhân đi tới, vào nhà thấy bên môi Triều Dương có ý cười, liền cố ý mân mê miệng nhỏ, nghiêng mắt hỏi: “Thế nào, nô nhi nhà người kia khi dễ ta, đến người cũng đang chê cười ta sao?”

Triều Dương công chúa chậm rãi cao thấp đánh giá Bích La phu nhân một phen, rốt cục nhin không được xì một tiếng nở nụ cười, mắt ướt trong suốt tràn đầy bốn cợt.

Bích La phu nhân ngẫm lại bản thân, cũng nhin không được cười ra tiếng, đi lên phía trước cười chỉ vào Triều Dương công chúa, vươn ngón tay ngọc trêu đùa khuôn mặt công chúa, trêu tức nói: “Thôi thôi, đã không ăn được cơm khô, ta đi ăn cháo cũng tốt!”

Triều Dương công chúa lúc này cũng chậm chậm dừng cười, trong mắt dẫn theo mỉa ý vô tận, xem xét Bích La phu nhân: “Cơm khô người vừa không được ăn, rau xanh cháo trắng ta đã chuẩn bị cả hai.”

Bích La phu nhân thủy mâu sáng ngời, mỉm cười đẩy công chúa một phen: “Người a người, bạn tốt, sao lại giấu đi, nhanh lấy ra ta xem.”

Triều Dương công chúa bên môi mang theo ý cười mỉa hoặc, không dụng tâm nâng mắt, liếc mắt lạnh nhạt lườm Tiêu Đồng một cái.

Minh Nhi biết ý, vội thì thầm với tiểu thị nữ bên cạnh một phen. Tiểu thị nữ tuân lệnh đi ra ngoài, khoảnh khắc đã dẫn theo hai người tiến vào.

Bích La phu nhân con người như nước, mỉm cười đánh giá hai người này.

Đều là thiếu niên lang mười bảy mười tám mi thanh mục tú, bên trái bộ dáng hơi có chút co quắp, bên phải lại tự nhiên thanh thản, vẫn dám ngược mắt vụng trộm nhìn bản thân một cái, trong mắt có vài phần hoa đào câu người.

“Bên trái là Phẩm Liên, bên phải là Phủ Đào.” Triều Dương công chúa chống má, không chút để ý giải thích.

Bích La phu nhân che miệng nở nụ cười, dẫn theo vài phần xấu hổ nói: “Như thế, người đó là một đóa hồng liên tuyệt diệu nở rộ trong nước xanh, còn ta, đó là tiểu mật đào trong suốt vừa chín tới!”

Triều Dương công chúa nhin không được cười ra, trắng mắt liếc Bích La phu nhân một cái, trong miệng cười nói: “Người biết xấu hổ không, còn tiểu mật đào gì! Người chính là mật đào trong suốt đang độ, ta thật không đảm đương nổi một đóa hồng liên trong nước xanh!”

Nàng hơi ngược mắt, nhìn Tiêu Đồng đã có chút không được tự nhiên, mát mắt nhàn nhạt nói: “Ta a, sớm không biết nhiễm bao nhiêu nước đục!”

Bích La phu nhân trong mắt lưu chuyển, dĩ nhiên biết rõ tâm sự của Triều Dương công chúa. Nhưng nàng là người cơ trí, tức thời cao giọng cười, ra vẻ vui đùa vỗ nhẹ lưng Triều Dương công chúa, có ý tứ hàm xúc nói: “Ta cũng mặc kệ cái gì nước đục, nước trong, ta chỉ cần vài giọt nước ngọc lộ, làm dễ chịu tiểu mật đào trong suốt này!”

Triều Dương công chúa sớm đã ném việc kia ra sau đầu, chẳng qua hôm nay sáng sớm đột nhiên nhớ tới mới phiền não, giờ Bích La phu nhân lại nháo lên, chút phiền muộn sớm đã vô ảnh vô tung, cũng mỉm cười ái muội nói: “Ta nếu là sen, sao có thể nào thiếu vài giọt nước bồ đề.”

Tức thời hai người hiểu ý cười to, cười đến cười run rẩy cả người, cười đến run eo mảnh mai, kinh động tuyết bay, rối loạn tâm tư người đứng bên cạnh.

Các thị nữ sớm thấy nhưng không thể trách, cũng thôi. Hai người Phủ Đào và Phẩm Liên vừa mới theo Triều Dương công chúa, tuy đã trải qua dạy dỗ, lúc này ở đây nghe hai nữ tử nũng nịu oanh thanh yển ngữ, cũng không khỏi đỏ mặt.

Tiêu Đồng gắt gao nắm chặt tay, đầu cúi thật thấp.

Triều Dương công chúa đang cười to, lơ đãng liếc Tiêu Đồng một cái, đem bộ dáng hẩn co quắp lưu tại trong lòng.

=====

một đêm hoang đường rồi, Triều Dương công chúa chậm rãi ngồi dậy, Phẩm Liên trong màn vội sau người hầu hạ.

Triều Dương công chúa hơi lắc lắc đầu, mắt còn buồn ngủ thấy người hầu hạ trong phòng lên tiếng trả lời là Trường Vân, liền ho nhẹ, hỏi: “Tiêu Đồng đâu?”

Trường Vân vội cúi đầu nhẹ giọng trả lời: “Tiêu thị vệ ở bên ngoài hầu hạ.”

Triều Dương công chúa hơi hơi nắm tay, khẽ nói: “Nếu thế, gọi hắn vào đi.”

Trường Vân vội đáp vâng, tuân lệnh đi ra ngoài. Sau đó dẫn Tiêu Đồng đi vào trong phòng.

Tiêu Đồng vào nhà, chỉ ngửi thấy trong phòng hơi thở kiêu diễm, lại có mùi hoa mai xông vào mũi, tức thời không dám ngẩng đầu, quỳ một gối xuống, cao giọng hỏi: “không biết công chúa triệu kiến thuộc hạ, có chuyện gì?”

Triều Dương công chúa gợi lên một chút ý cười nhàn nhạt, hơi ngả ra sau, tựa vào trên người Phẩm Liên, có chút vui sướng nói: “Tiêu Đồng, ta có việc hỏi người, người cần phải trả lời ta cẩn thận.”

Tiêu Đồng trong mắt vừa động, vội trả lời: “Công chúa xin hỏi, thuộc hạ nhất định tri vô bất ngôn ngôn vô bất tẩn.” (có gì nói hết)

Triều Dương công chúa nâng bàn tay mềm lên, hơi che kiêu môi, lười nhác ngáp một cái, mới chậm chậm nói: “Cũng không phải có chuyện gì đáng ngại, chỉ muốn hỏi một chút, Tiêu Đồng người còn là thân đồng tử?”

Tiêu Đồng vốn là người dù phong sương mưa gió đánh vào cũng bất động, hiện nghe xong lời này, cũng cả kinh, không ngờ công chúa thế nhưng hỏi mình như thế!

hắn vội ngẩng đầu nhìn lại, chỉ sợ đụng phải đôi con ngươi bốn cột quyền rũ, lại chạy nhanh cúi đầu.

Nhưng ngay lúc vừa ngẩng lên, hắn dĩ nhiên nhìn thấy, trong trướng mạn phất lên, Triều Dương công chúa trên người chỉ có một lớp sa mỏng, lộ người ngọc mảnh mai, sợi tóc hỗn độn rơi trên người.

Triều Dương công chúa đang lười nhác dựa trên người một nam tử. một nam tử đề tiện không đáng giữ lại.

hắn hai đấm nắm càng chặt, hai cánh tay cứng ngắc chống đỡ xuống, hô hấp cũng nhanh lên, con ngươi trở nên đen tối.

Triều Dương công chúa cười, trong âm thất chậm rãi dập dờn mở lời.

“Nhìn bộ dáng người như vậy, nhất định là cũng được!” Triều Dương công chúa không phải không có bốn cột nói: “Tiêu thị vệ là thị vệ đặc lực nhất của bản cung, thế nhưng còn chưa từng hưởng qua tư vị ôn hương nhuyễn ngọc?”

Nàng trong miệng chắc chắc, hơi lắc lắc đầu nói: “rất đáng tiếc!”

Tiêu Đồng cúi đầu quỳ tại chỗ, vẫn không nhúc nhích, không nói một lời. Chỉ có nắm tay nắm chặt tiết lộ nỗi lòng hắn lúc này.

Triều Dương công chúa đương nhiên nhìn thấy trong mắt, nàng lạnh bạc, châm chọc, lại không chút để ý cười nói: “Thân là chủ nhân, bản cung phải thể tất cho cấp dưới. Hôm nay bản cung ban thưởng cho người một đêm nhân duyên sương sớm, thế nào?”

Tiêu Đồng lại ngẩng đầu, trong mắt tràn đầy khiếp sợ. Nàng có ý tứ gì? Nàng có ý tứ gì?

Triều Dương công chúa cười nhìn Tiêu Đồng khiếp sợ, chậm rãi nở nụ cười, cười đến thê lương mà cao ngạo.

“Trường Vân, tối nay người hầu hạ Tiêu thị vệ, người có bằng lòng hay không?” Môi nàng kiêu mị, chậm rãi phun ra mệnh lệnh làm cho người ta không ngờ được.

Tối nay người hầu hạ Tiêu thị vệ, người có bằng lòng hay không... Đây là Triều Dương công chúa hỏi.

Nhưng Diệp Trường Vân biết, đây không phải hỏi. một nữ nhi hèn mọn của lão nương giặt quần áo trong phủ đệ hầu môn, sao có thể nói không đây?

Huống chi, hèn mọn nhỏ bé như Trường Vân, có thể đặt cùng nhân vật như Tiêu thị vệ, dĩ nhiên là may mắn. Hai tỷ tỷ của Trường Vân đều cũng có người lui tới, những người đó dù sao cũng là huyện thừa thôi, không bằng Tiêu thị vệ bình thường là thị vệ thân cận của công chúa.

Diệp Trường Vân năm ấy mười sáu tuổi, ngượng ngùng duyên dáng cúi xuống, nhấp môi non mềm, chưa nói được, cũng chưa nói không được.

Triều Dương công chúa nhìn Tiêu Đồng quỳ một gối xuống, nhẹ nhàng mà chân thật đáng tin hỏi: “Thế nào, Tiêu thị vệ?”

Con người Tiêu Đồng phức tạp, không trốn tránh, thẳng tắp nhìn vào mắt Triều Dương công chúa.

Triều Dương công chúa mặc dù đang cười, nhưng mắt nàng lại nói cho hắn, trong miệng nàng thốt ra, là một mệnh lệnh không cho cự tuyệt.

Tiêu Đồng chậm rãi cúi đầu, cắn răng, từng chữ từng chữ nói: “Tiêu Đồng tuân mệnh.”

hắn xưng là Tiêu Đồng, không phải thuộc hạ.

Triều Dương công chúa hơi hơi buông mắt xuống, che lại tâm sự như có như không. Mà lông mi dày động lòng người nhẹ nhàng chớp xuống một độ cong duyên dáng, giống chim bay xẹt qua mặt hồ.

=====

Xe của Triều Dương công chúa chậm rãi về tới phủ Hầu gia.

Ở bên trái, vẫn là Tiêu Đồng cưỡi ngựa gắt gao hộ vệ bên cạnh. Hắn cưỡi con ngựa cao to, vẻ mặt ác liệt, trong mắt như có đăm chiêu.

Diệp Tiềm ở trong đám kỵ vệ, trầm mặc cưỡi ngựa đi trước. Hắn biết cưỡi ngựa, nhưng chỉ là một nô tài thấp kém, ngày thường bắt quả là chạy chậm theo phía sau đám đông kỵ vệ thôi.

không biết vì sao hôm nay Tiêu thị vệ lại lệnh cho hắn cưỡi ngựa đi theo? Hắn nghi hoặc, nhưng nghĩ không ra. sự kiện trong nhà Bích La phu nhân kia, đã khiến thiếu niên chưa từng trải qua nhiều chuyện bất thường, trong lòng không yên càng bất an hơn.

Nhưng Diệp Tiềm cũng chú ý thấy, tỷ tỷ mình hôm nay cũng khác thường. Tỷ tỷ phảng phất có tâm sự.

Diệp Trường Vân ngồi ở phía sau một chiếc xe ngựa, ngẫu nhiên nâng màn hình, liếc về người phía trước diện mạo hiên ngang đang cưỡi trên lưng ngựa kia, trái tim xẹt qua một tia ngượng ngùng. Nàng cũng chưa từng gặp nam nhi xuất sắc, hiện thời ủy thân cho Tiêu Đồng, trong lòng đương nhiên có bóng dáng hắn.

Tiêu Đồng cũng không nhìn về phía Diệp Trường Vân một lần. một đêm nhân duyên sương sớm, Tiêu Đồng nguyên bản vẫn là Tiêu Đồng kia.

Bộ dạng Tiêu Đồng có chút lãnh ngạnh, nhưng tuyệt không khó coi. Hắn không thích nói chuyện, tính tình có chút quật cường. Vô công không tội, đối với công chúa cũng trung thành tận tâm. Đó là đám thị vệ trong phủ Hầu gia đánh giá Tiêu thị vệ.

Người phủ Hầu gia kỳ thực cũng không hiểu rõ Tiêu thị vệ, chỉ biết hắn là thị vệ trong Cung Vĩnh Nhạc, nhiều năm trước, công chúa gả cho Triều Dương hầu, hắn liền theo đến phủ Triều Dương hầu này.

Kỳ thực vị Tiêu Đồng này tuy có chút lãnh ngạnh quái gở, nhưng cũng trọng tình trọng nghĩa, dũng cảm phụ trách.

hắn cũng không vì một đêm nhân duyên sương sớm mà cưỡi Diệp Trường Vân, thực tế nhiều năm trước hắn đã thế, nguyện chung thân không cưới.

Nhưng về sau hắn sẽ quan tâm hơn tới Diệp Trường Vân từng có khúc mắc với mình, thậm chí sẽ ban ơn cho thân tộc nàng.

Rất nhiều chuyện sau này, cũng bởi vì Triều Dương công chúa nhất thời tâm huyết dâng trào, đùa dai thúc đẩy cục thế này, mà có thay đổi.

Thay đổi này, không chỉ là vận mệnh một người, thậm chí có thể là vận mệnh toàn bộ thiên hạ Đại Viêm.

Tác giả có chuyện muốn nói: về chương 3 trong hai cái túi thơm, từng cái đều có một câu đố, kỳ thực mỗi câu đố đều có đáp án, mà hai đáp án này cũng tương ứng với tên của hai người kia, Phủ Đào và Phẩm Liên.

Về phần đoán không ra đáp án, khẩu vị của các người còn chưa đủ nặng, không thích hợp đọc truyện này, ~O(_)O

~PS: Ta cũng đồng ý với tác giả.

6. Chương 6: Tâm Sự Của Thiếu Niên

Lúc tuyết đọng bắt đầu tan, một năm mới lại tới.

Vạn vật khôi phục, trong thành Túc Ninh, hào môn nhà giàu cũng bắt đầu gia yến, đương nhiên không thể thiếu Bích La phu nhân vốn có tiếng mạnh vì gạo bạo vì tiền. Triều Dương công chúa cũng không có bao nhiêu hưng trí với yến hội, ngoài cửa thu được vô số bái thiếp, nhưng nàng chỉ nhàn nhạt liếc mắt một cái, bảo người ném sang một bên.

Nhàn đến vô sự, nàng luôn mặc áo xuân mỏng nhẹ, dựa trên lan can, nhìn phương bắc xa xôi, trong mắt phảng phất ẩn dấu tâm sự vô tận.

Lúc gió xuân thổi qua, một luồng tóc đen nhẹ nhàng, buông xõa trên má phẫn, phiêu đảng ra một loại phong vận rất khác biệt. Áo mỏng mềm nhẹ gắt gao khóa lại thân hình nàng mạn diệu, càng là lộ ra đường cong mê người.

Dưới Tú Lâu, Diệp Tiềm làm tiểu nô đi qua, xa xa nhìn thấy cảnh tượng như vậy, mặt đỏ lên, nhin không được cúi đầu.

Đông đi xuân đến, Diệp Tiềm cũng thay đổi rất nhiều. Thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi, vốn thay đổi nhanh, hơn nữa một năm này Tiêu Đồng có quan tâm với nhà hắn nhiều, thậm chí cố ý vô tình truyền thụ chút bản lĩnh kỳ xạ cho hắn. Chăm lo ăn uống cùng với mỗi ngày rèn luyện, khiến hắn bỗng chốc cao hẳn lên. Hắn đứng ở đó, thân hình cũng có bộ dáng nam tử trưởng thành. Càng khó được là, ngộ tính hắn vô cùng tốt, lại cẩn thận chăm chỉ. Tiêu Đồng đối với hắn, từ đầu là vì Diệp Trường Vân mà sinh ra áy náy mới quan tâm, bây giờ là thật sự thưởng thức.

Diệp Tiềm cũng không vì được Tiêu thị vệ đặc biệt ưu ái mà tự cao, hắn vẫn an ổn bốn phận, giữ thân phận của mình như cũ, làm chuyện một gia nô nên làm. Chẳng qua, bây giờ hắn không chỉ đơn giản nuôi ngựa, còn có thể giống các thị vệ, cưỡi ngựa đi theo bảo vệ công chúa.

Chuyện của tỷ tỷ và Tiêu thị vệ, hắn đã nhìn ra, mẫu thân cũng đã nhìn ra. Mẫu thân thật sự cao hứng, nói cả nhà chúng ta này đều ở dưới tay công chúa làm gia nô thấp kém, còn Tiêu thị vệ là từ trong cung ra, ở trước mặt công chúa cực kì được sủng ái. Nếu Trường Vân thực sự có thể với tới Tiêu thị vệ, cả nhà này cũng có thể trải qua ngày lành.

Lúc mẫu thân ở trên bàn cơm nói như vậy, tam tỷ Trường Vân cúi đầu, bộ dáng rất e lệ. Đại ca và đại tỷ, nhị tỷ đều chờ đợi bọn họ cả nhà này thật có thể bám lên Tiêu thị vệ. Nhưng trong lòng Diệp Tiềm lại biết sự tình không đơn giản như vậy.

Tiêu thị vệ người này, tựa hồ cũng không nguyện cưới vợ. Đối với tỷ tỷ, phảng phất là trách nhiệm nhiều hơn tình yêu. Lúc này Diệp Tiềm cũng không biết, hắn bằng trực giác ý thức được, Tiêu thị vệ kia không phải nam nhân giống như Tô huyện thừa.

Lúc này, Diệp Trường Vân cúi đầu, e lệ, nhưng sợ hãi.

E lệ là đêm hôm đó, hắn nhú chặt mày kiếm, phảng phất đang khắc chế, lại giống như không dè nén được hỏa diễm dâng lên, cuối cùng thở gấp hét lớn một tiếng, đem mình áp ở dưới thân, tùy ý làm.

Sau này, phẳng phất như kim khâu phá nhụy hoa đào, nàng không dám cao giọng chỉ có thể âm thầm nhủ mảy.

Cuối cùng, hấn ghé vào núi ngọc của nàng, thở hào hển, thì thào nói: “Nàng ban thưởng cho ta một đêm nhân duyên sương sớm...”

Diệp Trường Vân còn nhỏ, chưa từng trải qua sự đời. Nàng không hiểu, cũng không muốn hiểu. Nàng chỉ biết là, công chúa ban nàng cho nam tử này, bản thân nàng cũng dâng cho nam tử này.

Nhưng từ đêm hôm đó, hấn cũng không liếc mắt nhìn mình một cái.

Trường Vân phiền muộn, ban đêm một người nằm ở trên kháng lạnh như băng, nhớ tới đêm hôm đó quay cuồng. Bên người vắng vẻ. Vốn nên cùng ngủ với hai tỷ tỷ, nàng có thể trong đêm lạnh lẽo nhắc làn váy, tiến đến gặp gỡ tình lang của mình.

Tiêu Đồng a Tiêu Đồng, Trường Vân tuy rằng e lệ, nhưng cũng không phải người khiếp nhược, chỉ cần một ánh mắt nhàn nhạt, ta liền xuyên qua lầu các trùng trùng, chạy đến phòng người, cùng người triền miên.

Nhưng người vì sao không muốn ta?

không có ai biết tâm sự của Diệp Trường Vân, chỉ Diệp Tiềm bên cạnh nhìn ra một điểm manh mối rất nhỏ. Tỷ tỷ thời gian này luôn đầy bụng tâm sự. Nhưng Diệp Tiềm là một thiếu niên mười lăm tuổi, sao có thể nói loại chuyện này với tỷ tỷ mình?

Diệp Tiềm nghĩ đến tỷ tỷ có tâm sự, ngẫu nhiên sẽ nghĩ tới tâm sự của mình. Diệp Tiềm có tâm sự gì đây?

Lúc làn áo mỏng nhẹ bay, đảo qua chớp mũi hấn, một cổ mùi thơm xông vào mũi. Làn váy nàng mơn trớn tóc hấn, cũng lay động tâm thiếu niên.

hấn biết Phủ Đào và Phẩm Liên bên người nàng, tỷ tỷ ngẫu nhiên sẽ nhắc tới một chút việc bên người công chúa. Vì thế, hấn không khỏi chua xót, chủ nhân đối với Phủ Đào và Phẩm Liên, có phải hay không cũng như đêm hôm đó, giống như cái biển đề ở điêu lâu “Tất hộ đãi quân”?

Mỗi khi nghĩ đến đây, tim hấn sẽ nhảy lên mạnh mẽ. Được Tiêu thị vệ quan tâm, hấn càng có nhiều thời giờ, đi theo ca ca tỷ tỷ học chút chữ đọc chút sách. hấn đã biết hai câu trên lầu kia, còn có chữ hoành phi đối câu đối ý tứ kiều diễm gì.

Mặt hấn chậm rãi đỏ lên, mi mắt buông xuống, che khuất con người nhìn như bình tĩnh, lại ngấm phẳng phất ẩn dấu đầy lửa.

Có một số việc, thân phận như hấn không nên nghĩ đến. hấn phải làm, là an phận làm một nô tài theo khuôn phép cũ.

=====

Lúc dương liễu theo gió nhẹ bay, trên mặt hồ sóng nước phát sáng liếm diễm, gió nhẹ vuốt ve tay áo Triều Dương công chúa. Nàng cúi đầu, trong nháy mắt bỗng nhiên nổi lên ý niệm muốn khiêu vũ.

Liếc mắt nhìn Tiêu Đồng đứng thẳng bên cạnh, nàng vươn đôi tay mềm, câu môi cười nói: “Lấy đến.”

Trường Vân bên cạnh có chút kinh ngạc, lấy đến cái gì?

Tiêu Đồng ngược mắt, nàng thế nhưng có hứng trí múa kiếm?

Trong lòng nghĩ như vậy, hấn tiến về phía trước một bước, hai tay dâng kiếm của mình.

Triều Dương công chúa tiếp nhận, nhẹ nhàng rút kiếm.

Kiếm là danh kiếm, trong cảnh xuân tươi đẹp, phát ánh sáng rực rỡ.

Trong mắt Triều Dương công chúa chậm rãi có một loại ánh sáng nhu hòa, lại có một chút sầu thương, cảm thán.

Trường Vân ngược mắt, thấy thần sắc trong mắt nàng, chợt thấy Triều Dương công chúa trước mắt có chút xa lạ. Dáng vẻ nàng nhìn thanh kiếm kia, phẳng phất như nhìn tình nhân mười kiếp.

Đúng lúc này, Triều Dương công chúa đột nhiên nhắm mắt, tay áo khẽ vung, kiếm kia liền phát ra một tiếng ngân dài. Dáng người Triều Dương công chúa cũng tiêu sái bay lên theo gió.

Dáng người nàng thướt tha, ngày thường luôn tản mạn lười nhác, nhưng thể nhân không biết, lúc nàng múa kiếm lại nhẹ nhàng tuyệt đẹp, khi thì giống như một đóa hồng liên rung động, khi thì như bướm bay vờn, khi thì lại như cuồng phong quét lá rụng, tay áo chuyển động, ngày xuân tươi đẹp đầy vườn đều thất sắc theo.

Thanh kiếm kia, có hàn khí, cũng có sát khí.

Nhưng kiếm ở trong tay Triều Dương công chúa, hàn khí thu lại hết, hóa thành một dòng nước trong ngày xuân, một đạo sáng mờ.

Tiêu Đồng bên cạnh, trong tay đã không có kiếm, bên môi tràn ra một tia thở dài không thể nhận ra. Nàng nếu sinh ra là thân nam nhi, thì sao có bộ dáng ngày hôm nay?

Ở một góc không người xa xa, một thiếu niên đang dùng ánh mắt khác thường đầy khấn thiết, kinh dị và khâm phục, yên lặng nhìn chăm chú nữ tử múa kiếm này.

Rất nhiều năm về sau, hắn luôn ở trong mộng nhớ tới ngày xuân này, thân ảnh mạn diệu ven hồ múa kiếm. Sau đó luôn nhìn không được suy đoán, lúc nàng múa thanh kiếm kia, trong lòng suy nghĩ cái gì?

Làn váy bay lên, có một cỗ mùi thơm theo gió lan tới hay không?

Triều Dương công chúa vừa múa, thế gian không ai theo kịp.

Nàng nhẹ nhàng quay về, tung ra một bông hoa kiếm tuyệt mỹ, thu kiếm về trong tay. Giờ khắc này, trong mắt nàng thanh lãnh phát sáng, cùng hàn khí của kiếm giao nhau thành quang huy.

Nhìn kiếm trong tay, trên mặt nàng hiện ra một loại tiếc nuối thâm trầm và đau thương, nhẹ giọng nói: “Kiếm này, chung quy không phải của ta.” nói xong, nàng xoay tay lại đưa kiếm cho Tiêu Đồng.

Tiêu Đồng vội nắm chặt kiếm kia còn lưu lại hơi ấm trên tay nàng, cúi mí mắt, trầm mặc không nói.

Diệp Trường Vân bên cạnh thấy một màn múa kiếm này, sớm khiếp sợ bỗng chốc tỉnh lại, tiến lên cười nói: “Chủ nhân múa kiếm, thật sự khiến Trường Vân mở mang tầm mắt. Cho tới bây giờ chưa từng thấy dáng người tuyệt vời như vậy đâu!”

Con người Triều Dương công chúa hẹp dài quét lên dáng người Diệp Trường Vân thướt tha, nhàn nhạt nói: “Nếu người thích, ta liền cho người dạy người, thế nào?”

Diệp Trường Vân mắt lộ ra kinh hãi, bước lên phía trước tạ ơn.

Triều Dương công chúa nhìn về phía Vĩnh Nhạc Cung, sâu trong mắt có một tia ưu thương không thể nhận ra.

=====

một năm đó, chuông tang trong Vĩnh Nhạc Cung vang lên. đế vương Đại Viêm triều băng hà,

Nghe được tin này, đôi mắt Triều Dương công chúa hiện ra bi ai phức tạp. Phụ hoàng, người cả đời này cần trọng vì giang sơn Đại Viêm, thậm chí không tiếc hy sinh hạnh phúc cả đời của các nữ nhi. hiện thời, người cứ thế buông tay mà rời đi sao?

một năm đó, Thái tử Triệu Trệ đăng cơ làm đế, lấy niên hiệu là “Kiến Nguyên”, từ đây khai sáng một kỷ nguyên đế vương trong lịch sử.

một năm đó, đã gọi là Kiến Nguyên nguyên niên.

Diệp Trường Vân đứng hầu một bên, thấy bên môi chủ nhân một tia thê lương, luôn không rõ, chủ nhân trong lòng suy nghĩ gì. Công chúa kim chi ngọc diệu, hiện thời bào đệ lại vinh đăng ngôi cửu ngũ, thế gian này nàng còn có cái gì không hợp ý đây? Hầu gia cố nhiên hoang đường, nhưng trong màn gấm chủ nhân cũng không tịch mịch a?

Đương nhiên, lúc nghĩ vậy, Diệp Trường Vân luôn nhin không được vụng trộm liếc liếc mắt một cái về Tiêu Đồng đang đứng xa xa. Lập tức, nàng rũ mắt xuống.

Có lẽ người thế gian, mỗi người đều có khổ sở cùng bất đắc dĩ của mình, hiện giờ, nàng cũng đã chậm rãi biết tư vị của tuyệt vọng.

“Trường Vân, người luyện ca múa thế nào rồi?” Triều Dương công chúa bỗng nhiên nhàn nhạt hỏi.

“Hồi chủ nhân, Trường Vân thời gian này luôn luôn chuyên cần luyện tập, không dám buông lỏng.” Diệp Trường Vân vội cúi đầu nhẹ giọng trả lời.

Triều Dương công chúa quay đầu, nghiêm cẩn nhìn kỹ nàng.

Vòng eo dương liễu, dáng người tinh tế thướt tha, khuôn mặt hơi hơi phỉm hồng, Diệp Trường Vân so với năm trước, hơn vài phần phong vận và mỹ mạo.

Triều Dương công chúa vừa lòng gõ tay, đồng thời lại nhớ tới lời ngày xưa Bích La phu nhân nói. Có lẽ dù là hồng liên hay mật đào, luôn cần chút cam lộ tươi tắn. Diệp Trường Vân thì sao, không phải hồng liên cũng không phải mật đào, càng giống một đóa hoa lan tinh xảo nở ở thâm cốc.

Hoa lan, cũng không thể thiếu nước cam tuyền.

Huống chi, nước cam tuyền này, còn từ thị vệ trẻ tuổi anh dũng nhất Vị Ương Cung ngày xưa – Tiêu Đồng.

Tác giả có chuyện muốn nói: phát hiện một vấn đề, lúc đó ta đặt tên công chúa là Xương Bình, bất quá là tùy tiện mà đến. một là vì quả thật bị dẫn dắt, mặt khác là vì ta vừa vặn ở tại Xương Bình, càng bởi vì ta cảm thấy đây là một cái tên cực kỳ phổ thông, lật giở lịch sử, có mấy cái tên như vậy, cái gì Bình a, An a, Thuận a, Đông a, Nam a, Tây a, đơn giản các chữ đó sắp lại.

Nhưng hiện thời ta phát hiện ra tất cả mọi người ấn tượng quá sâu đối với phò mã, văn này sẽ khiến người có ảo giác.

Tại đây trình trọng về phía phò mã tác giả thân ái tự kiểm điểm, đồng thời tiến hành cải danh. Từ giờ trở đi, công chúa gọi là Triều Dương.

Triều Dương sẽ có muội muội, gọi là Thuận Nghĩa đi.

Triều Dương còn có chất nữ, gọi là Hoài Nhu đi.

7. Chương 7: Thế Gian Đẹp Nhất Hậu Đình Hoa

Dù rằng Triều Dương công chúa ôm cảm tình phức tạp thế nào đối với phụ hoàng đã lâu chưa gặp mặt, làm trưởng công chúa Đại Viêm triều, phụ hoàng băng hà, nàng vẫn sẽ về Đôn Dương Thành.

Phu quân của nàng Bình Tây Hầu Phùng Kiệt vội vã chạy về, mũ áo có chút không chỉnh.

Triều Dương công chúa đạm nhạt liếc hắt một cái, không biết mũ áo trên người hắt rơi xuống chỗ nào?

Phùng Kiệt ái muội cười: “Công chúa, Lộng Ngọc kia, là một nhuyển ngọc cực phẩm đó!”

“A.” Triều Dương công chúa nhẹ nhàng a một tiếng, cũng không nói gì, trong lòng bất giác buồn cười. Bắt đầu từ khi nào, Bình Tây gia vốn là thiên hạ trường tình, thế nhưng lại để ý Lộng Ngọc này lâu như vậy.

Mặc kệ Lộng Ngọc trước kia có phải một cực phẩm nhuyển ngọc không, hắt hiện tại đã nhất định là một cực phẩm nhuyển ngọc.

Đông đi xuân đến, Lộng Ngọc đã bị Bình Tây Hầu đại danh lừng lẫy dạy bảo nửa năm như vậy, thân mình kia sợ là so với nữ nhân còn mềm mại hơn vài phần rồi?

Phùng Kiệt thấy công chúa có chút không vui, ha ha cười vài tiếng, nhìn trái phải lại nhìn Tiêu Đồng đứng hầu một bên, liền bắt đầu nói: “thị vệ Tiêu Đồng này của ngươi, hương vị cũng hẳn là không sai, chỉ tiếc tuổi hơi lớn!”

Tiêu Đồng cúi đầu, người khác nhìn không thấy sắc mặt của hắn.

Nhưng Diệp Trường Vân ra vẻ tùy ý nhìn qua, lại phát hiện sắc mặt Tiêu Đồng xanh mét, hai nắm đấm gắt gao nắm chặt, trong mắt phảng phất muốn toát ra lửa.

Đúng rồi, thân là nhất đẳng nhất thị vệ trong cung ngày xưa, hiện thời trước mặt một đám người bị nói như vậy, đó là loại sỉ nhục nào a!

Diệp Trường Vân trong lòng lạnh lùng cười, nhưng tính sao? Tiêu Đồng đời này chỉ trung tâm với Triều Dương công chúa thôi? Chỉ tiếc hiện tại nói ra đến cùng người này đúng là hôn phu danh chính ngôn thuận của Triều Dương công chúa.

hắn chỉ sợ vĩnh viễn sẽ không làm ra cái gì với hôn phu của chủ nhân mình.

hiện thời Diệp Trường Vân cũng nhìn rõ ràng, dù ngày xưa hắn là thị vệ trong cung, bắt quả giống Diệp gia bọn họ, là một con chó người khác nuôi giữ cửa thôi.

Diệp gia bọn họ làm chó, đó là từ nhỏ đã thế, nhưng Tiêu Đồng này phải làm chó trông cửa người khác, cũng là người ta cam tâm tình nguyện, người ta vui vẻ chịu đựng.

=====

Lần này, là Diệp Tiềm đánh xe cho Triều Dương công chúa.

Lúc này, dĩ nhiên Diệp Tiềm lên xe ngựa, đợi mệnh xuất phát, nghe lời này của Phùng Kiệt, tay nắm dây cương trắng lên. Bất quá hắn đương nhiên cũng không dám nói gì, chỉ có thể âm thầm rũ mắt xuống.

Ai biết nội tâm Bình Tây Hầu Phùng Kiệt còn một chút cảm khái chưa nói ra. hắn liếm liếm môi, rốt cục nói với Triều Dương công chúa: “Kỳ thực, nếu lãng phí, thật sự đáng tiếc, người vì sao không dứt khoát thử xem hương vị hắn thế nào?”

Tiêu Đồng đầu cúi càng thấp, thân hình phảng phất đang phát run.

Diệp Tiềm ngồi trên ghế trước xe ngựa, trong mắt đột nhiên phát ra một cỗ hàn ý sâu không thấy đáy. Làm sao có thể đây? Bình Tây Hầu người này làm phu quân, làm sao có thể với phu nhân mình, với công chúa đương triều nói ra lời như vậy?

Công chúa, bất kể làm gì, nàng đều xinh đẹp như vậy, cao quý như vậy, ở trong lòng hắn, đều là công chúa cao cao tại thượng không gì sánh kịp. Nhưng Bình Tây Hầu này, làm sao có thể như vậy, làm sao có thể nói chuyện như vậy với công chúa!

hắn kỳ thực là một tiểu nô theo bốn phận, ngày thường chỉ cúi đầu, yên lặng làm chuyện chủ nhân phân phó. Nhưng mà, thiếu niên trong giờ khắc này, bỗng nhiên cảm thấy huyết mạch nhảy lên, một cỗ lửa giận không thể ức chế nổi lên trong lồng ngực, phảng phất sẽ bộc phát ra. Nhưng hắn vẫn cường mãnh tự khắc chế, cắn răng, yên lặng cúi đầu.

Triều Dương công chúa nghe phu quân nhà mình nói, lại đạm nhạt liếc mắt nhìn hắn, không chút để ý nói: “không còn sớm, đi thôi.”

nói xong, liền cất bước đến bên cạnh xe.

một tiểu nô hèn mọn nhanh tiến lên, nằm sấp trên mặt đất, làm kê chân cho nàng.

Nhưng mà, Triều Dương công chúa lại theo thói quen vươn tay, giờ phút này, hắn là nên có người tới nhẹ đỡ cổ tay trắng nõn, dịu dàng lên xe ngựa.

Nàng hơi hơi dừng lại, hiện tại người này, đang vì câu nói vừa rồi kia, mà cứng đờ ở nơi đó không hề động sao?

Hiếu rõ rồi, bên môi nàng gợi lên một chút cười lãnh diễm cao ngạo, đang định tự bước lên, ai biết lúc này, phía trước xuất hiện một bàn tay.

Bàn tay kia, thô ráp, nhưng hữu lực.

Triêu Dương hơi ngạc nhiên, ngẩng đầu.

Đập vào mắt, là một ánh mắt có chút nóng bỏng. Lại nhìn kỹ, mặt mày tuấn lãng, mũi thẳng môi mỏng, đúng là Diệp Tiềm.

Thiếu niên mười lăm tuổi, nhảy xuống xe, chậm rãi đưa tay ra cho nàng.

Bất quá mấy tháng đông đi xuân đến, hần đích xác biến hóa rất nhiều.

không yên và khấn trương lúc trước đã không còn nữa thấy, hiện tại Diệp Tiềm, trầm mặc, bình tĩnh, nhưng cũng cung kính.

Triêu Dương công chúa khẽ cười, nàng nghĩ nghĩ, đưa bàn tay mảnh khảnh, đặt vào trong tay hần.

Bàn tay to thật ấm áp, nhưng đúng là có chút thô ráp, khiến nàng cảm thấy hơi không tốt. Nhưng trong nháy mắt, hần dùng một chút lực, kéo nàng lên, lại dùng một bàn tay to khác đỡ nhẹ ở trên lưng nàng một cái, đưa nàng lên xe.

Đưa công chúa vào xe, Diệp Tiềm đạm liếc nhìn chủ nhân Bình Tây Hầu, nội liễm lãnh ý trong mắt khiến Bình Tây Hầu sửng sốt. Nhưng không đợi Bình Tây Hầu phản ứng lại, Diệp Tiềm đã mạnh mẽ nhảy lên ghế ngồi, vung roi trong tay. Xe ngựa vang lên tiếng thanh thúy, chậm rãi xuất phát.

Tiêu Đồng chậm rãi thu liễm thống khổ che giấu trong mắt, tay mở ra lại nắm vào, cuối cùng mạnh mẽ xoay người lên ngựa, đi theo.

Diệp Trường Vân và thị nữ cũng vội đi tới một chiếc xe ngựa phía sau.

Chỉ có Phùng Kiệt, có ý tứ hàm xúc khác hồi tưởng thiếu niên đánh xe vừa rồi kia. Tựa hồ, thiếu niên này có một phong vị khác!

--

Triêu Dương công chúa lười nhác dựa lên ghế ngồi thoải mái trong xe ngựa, tế mầu nửa mở.

Ở ghế ngồi phía trước xe ngựa, là thiếu niên tên Diệp Tiềm.

Triêu Dương công chúa nghĩ lại Diệp Tiềm vừa rồi vươn tay ra, nâng mình lên xe.

một thiếu niên tuấn tú, có cái mũi cao thẳng, cùng môi mỏng hơi nhếch. Như lời Bích La phu nhân nói, cái mũi cao thẳng, thuyết minh hần có bản lĩnh xâm nhập vào chỗ sâu nhất, nhưng môi mỏng, có phải hần là biểu hiện hần vô tình hay không?

Triêu Dương công chúa lông mi khẽ động vài cái, trong lòng lại nhớ tới một ít chuyện xưa năm đó, bên môi gợi lên một chút cười lạnh mơ hồ. Đường đường Đại Viêm triều không có nam nhi tốt, chính là không có người nam nhi tốt nào hiểu được cách quý trọng tâm sự thiếu nữ, bởi vì, bọn họ ngực mang thiên hạ, chí ở bốn phương.

Nhưng dù là nam nhi cực tốt này ngực mang thiên hạ, một năm lại một năm, đưa các nữ nhi Đại Viêm đến Kỳ Liên sơn.

Hung Nô chưa diệt, Đại Viêm chưa an, các nữ nhi thân hình mềm mại, lại thay bọn họ làm binh phong thủ thành.

Về phần Diệp Tiềm này, Triêu Dương công chúa lười nhác dựa vào phía trước, vươn ngón tay ngọc thon thon nhấc màn.

Lúc này Diệp Tiềm một tay đang nắm dây cương, một tay giữ roi ngựa, dè dặt cẩn trọng, cẩn thận tỉ mỉ. Từ phía sau nhìn, lưng hần đã không gầy yếu như ngày đó, có vài phần dày rộng của nam tử trưởng thành. Trong mắt Triêu Dương công chúa có hứng thú đánh giá, bỗng nhiên cảm thấy ngay cả phía sau lưng, hần cũng có hương vị cung kính cẩn thận.

Nàng nhẹ nhàng rút ngón tay ngọc về, tiếp tục lười nhác tựa vào ghế, hơi hơi nheo con ngươi.

Về phần Diệp Tiềm này, bất quá là Tiêu Đồng thứ hai thôi. Thậm chí so với Tiêu Đồng còn không bằng.

một đứa nhỏ được gia nô yêu đương vụng trộm với người khác sinh ra, đề tiện đến mức ngay cả từ đường của phụ thân cũng không thể tiến vào.

Triêu Dương công chúa nghĩ đến đây, đậm cười một tiếng, liền đem Diệp Tiềm này ném ra sau đầu.

Đây là một mùa xuân ấm áp, trong xe ngựa xóc nảy rất ít, Triêu Dương công chúa thân mình dần dần mềm yếu, một chút mềm yếu nhẹ nhàng trong lòng dập dờn dâng lên. Vì thế, nàng bắt đầu có chút hối hận, hối hận không mang Phủ Đào và Phẩm Liên theo.

--

Liên tục mấy ngày đi đường, đoàn người này đã có chút mệt mỏi, nhưng ai cũng không có cách nào nói gì. Dù sao để vương băng hà, đây là Đại Viêm công chúa và hôn phu vội vàng tiến về kinh chịu tang.

Đối với Bình Tây Hầu Phùng Kiệt mà nói, hẳn thật buồn rầu, lại không vì đi đường mệt nhọc, mà là tà hỏa đầy người không có chỗ phát tiết.

Vì thế, cặp mắt đầy kinh nghiệm sa trường bắt đầu tìm kiếm trong đám kỵ nô và thị vệ đi theo, cuối cùng ánh mắt chăm chú vào trên người Diệp Tiềm. Vào ngày khởi hành đó, hắn đã cảm thấy thiếu niên này rất có hương vị. Hiện thời, hắn ngồi trên lưng ngựa, xa xa nhìn thiếu niên đánh xe kia, trong lòng liền ngứa ngáy, trong đầu bắt đầu nghĩ làm thế nào áp hắn ở dưới thân đùa bỡn một phen. Nghĩ nghĩ, dưới thân nhiều lần cứng rắn lên, ngồi trên lưng ngựa càng khó chịu hơn.

một ngày này, lúc hoàng hôn, bọn họ đứng ở trạm dịch nghỉ ngơi. Phùng Kiệt thừa dịp không ai chú ý, lặng lẽ đến chuồng ngựa hậu viện, quả nhiên gặp Diệp Tiềm một mình đang quản lý ngựa.

Diệp Tiềm thấy Phùng Kiệt nghênh ngang đi tới, vội khom mình hành lễ.

Phùng Kiệt khoát tay, cười nói: “Miễn lễ.” nói xong, một đôi con ngươi âm thầm nhìn Diệp Tiềm từ trên xuống dưới.

Diệp Tiềm không biết ý này, cúi đầu cung kính hỏi: “Hầu gia có gì phân phó?”

Phùng Kiệt nheo con ngươi lại, không nói gì, vươn bàn tay to, gắt gao nắm cầm Diệp Tiềm.

Diệp Tiềm theo bản năng muốn tránh, nhưng nghĩ đến thân phận của mình, cố nén xuống, cúi mắt cung kính hỏi: “Hầu gia?”

Phùng Kiệt nhìn chằm chằm thiếu niên Diệp Tiềm khuôn mặt tuấn tú, cùng với trong mắt lóe ra ảnhhắn, không khỏi ha ha nở nụ cười.

“Diệp Tiềm, bản hầu hôm nay hảo hảo thương ngươi một phen, thế nào?”

Diệp Tiềm vừa nghe, đột nhiên minh bạch ý tứ của hắn, trong mắt nháy mắt bắn ra một đạo hàn quang, bất quá nháy mắt đã không thấy nữa.

Khuôn mặt tuấn tú bởi vì ảnhhắn mà hơi có chút vặn vẹo, hắn cắn răng nói: “Hầu gia, thỉnh tự trọng!”

Phùng Kiệt thâm trầm nhìn chăm chú vào Diệp Tiềm, thở dốc dần dần dồn dập lên, trong miệng lại mềm nhẹ hỏi: “Diệp Tiềm, ngươi có biết trên thế gian hoa đẹp nhất, là gì sao?”

Cầm Diệp Tiềm bị giam cầm gắt gao, không thể động đậy. Hắn nắm chặt bàn chải lông ngựa trong tay, hơi nghiêng đầu, chịu đựng hơi thở nóng bỏng phun lên mặt, đem khuất nhục cùng oán giận đều nuốt vào trong lòng, cắn chặt hàm răng nói: “Diệp Tiềm không biết.”

Phùng Kiệt ánh mắt càng ngày càng âm trầm tối tăm, thở dốc cũng càng ngày càng gấp, hắn dùng một loại thanh âm run run khác thường nói: “Thế gian đẹp nhất hậu đình hoa.”

nói xong, hắn mãnh liệt tiến lên, gắt gao ôm thiếu niên trước mắt vào trong ngực.

8. Chương 8: Giang Sơn Có Đại Anh Hùng

Xa xa, Diệp Trường Vân đưa cơm cho đệ đệ, vừa vặn thấy một màn này, nàng hoảng sợ lui về phía sau một bước, hai tay mảnh khảnh run run che miệng mình.

Nhớ ngày xưa nghe nói đủ loại tin đồn về Hầu gia và Lộng Ngọc, nếu như đệ đệ mình rơi vào tay Hầu gia, còn không biết kết cục thế nào đâu! lòng nàng nóng như lửa đốt, nên làm thế nào mới cứu đệ đệ may mắn thoát nạn? Chẳng lẽ cứ như vậy trở mặt nhìn đệ đệ bị chủ nhân đập hư sao?

đang lúc sốt ruột, linh quang chợt lóe lên, nàng bỗng nhiên nghĩ đến Tiêu Đồng.

Tiêu Đồng, nàng từng đặt cả giấc mộng và kỳ vọng của thiếu nữ lên hắn, nhưng sau này lại bị thất vọng, thất vọng qua đi, ngược lại từ đáy lòng dâng lên oán hận cùng khinh thường.

hiện thời, là lúc nguy nan, người thứ nhất nàng nghĩ đến lại là hắn.

Ngay cả hắn đối với mình không yêu, nhưng những ngày nay hắn quan tâm toàn gia mình là không thể hoài nghi, lúc này nàng chỉ hơi do dự, vội chạy đến tiền viện chỗ Tiêu Đồng ở.

Tiêu Đồng vừa mới rửa mặt, đang muốn nghỉ ngơi, chợt nghe thấy tiếng đập cửa dồn dập bên ngoài, vội ra mở cửa, vừa thấy, dĩ nhiên là Diệp Trường Vân vẻ mặt kích động ửng hồng, thở hổn hển.

hắn có chút kinh ngạc, lạnh lùng hỏi: “Chuyện gì?”

Diệp Trường Vân căn bản bất chấp, tiến lên giữ chặt tay áo hắn, dồn dập thở hổn hển, run giọng nói: “Ta cầu người, nhanh đi cứu Tiềm, cứu hắn!”

“Diệp Tiềm? hắn thế nào?” Tiêu Đồng vừa nghe, mày nhất thời nhíu lên.

Diệp Trường Vân bất đắc dĩ lắc lắc đầu, cất giọng nói: “Hầu gia, ở hậu viện, chuồng ngựa, nhanh chút, cầu người, đi cứu hắn đi!”

Tiêu Đồng cúi đầu, nhìn chằm chằm đôi tay tái nhợt vẫn đang run run giữ chặt tay áo mình.

Diệp Trường Vân thấy hắn không nói gì, gấp đến độ nước mắt sắp rơi xuống, cầu xin nói: “Tiêu thị vệ, Trường Vân thân bồ liễu, không dám trêu cao Tiêu thị vệ. Nhưng khẩn cầu người vì Trường Vân một đêm hầu hạ, cứu đệ đệ ta một lần! Từ nay về sau, Trường Vân thề, tuyệt không dám dây dưa ngài nữa phần!”

Tiêu Đồng khẽ thở dài nói: “Diệp cô nương, không phải Tiêu Đồng không giúp, mà là Tiêu Đồng bất lực.”

Diệp Trường Vân nghe thấy, nhớ tới tình cảnh ban ngày, sắc mặt đột nhiên trắng bạch, nước mắt rào rào rơi xuống, lẩm bẩm: “Chẳng lẽ không có cách cứu Tiềm sao?”

Đệ đệ này, từ nhỏ rời khỏi mẫu thân, ở chỗ thân phụ chịu tra tấn, không biết ăn bao nhiêu đau khổ. Đến bên người mẫu thân rồi, ít nói ít cười, mọi việc ỉn hẩn, chỉ sợ chọc phiền toái cho mọi người trong nhà.

Diệp Tiềm có hiểu biết như vậy, thế nhưng cũng bị đập hư sao?

Tiêu Đồng thấy nữ tử trước mặt lê hoa mang vũ, lại nghĩ đến ngày thường Diệp Tiềm cẩn thận ỉn hẩn lại chăm học khổ luyện, tâm không đành lòng, chợt nhớ tới cái gì, vội nói: “Diệp cô nương, mau đi cầu kiến công chúa!”

Diệp Trường Vân nghe nói như thế, trong lòng nhất thời tỉnh ngộ, hiện thời có thể cứu Tiềm từ trong Hầu gia, chỉ có chủ nhân! Nhưng mà chủ nhân nguyện ý ra tay cứu giúp hay không?

Nàng nghĩ nhanh, quay ngược trở lại, hiện thời cũng bất chấp tất cả, chỉ có thể đi van cầu trước, nghĩ đến đây nàng nhắc váy chạy tới chỗ công chúa.

Tiêu Đồng hơi suy tư, về phòng lấy kiếm, bước nhanh đến chỗ chủ nhân bên kia.

Diệp Trường Vân liên tục vấp ngã chạy đến trước cửa phòng Triều Dương, đẩy cửa ra nhìn vào trong, Cẩm Tú và Minh Nhi thấy nàng như vậy, đều có chút kinh ngạc. Ngày thường Diệp Trường Vân tỉnh nhả đoạn thực, khi nào có bộ dáng như vậy đâu!

Triều Dương công chúa đang tẩy trang trước gương, một đầu tóc đen bóng như thác nước trút xuống sau người, nghe động tĩnh ngoài cửa, đầu cũng không quay lại, chỉ nhàn nhạt hỏi: “Làm sao?”

Diệp Trường Vân bất chấp thở dốc, vào cửa, oanh một tiếng phục quỳ trên mặt đất, khóc cầu: “Chủ nhân, thỉnh cứu Diệp Tiềm!”

Triều Dương hơi nghiêng thân, đạm liếc Diệp Trường Vân trên đất, lạnh nhạt hỏi: “Diệp Tiềm làm sao?”

Diệp Trường Vân ngẩng khuôn mặt tràn đầy nước mắt, khóc nói: “Hầu gia ở trong chuồng ngựa phía sau viện, Diệp Tiềm... hần, hần muốn...” Kể tiếp, nàng không nói nữa, chỉ dập mạnh đầu vài cái.

Triều Dương đương nhiên minh bạch ý tứ của Diệp Trường Vân, mị mắt sụp xuống, hơi trầm ngâm, đang định nói cái gì, lại nghe cửa phòng bên ngoài mở, ngẩng đầu vừa thấy, là Tiêu Đồng.

Tiêu Đồng tiến lên quỳ một gối xuống, trầm giọng nói: “Chủ nhân, cứu Diệp Tiềm đi!” Ngẩng đầu, trong ánh mắt hần kiên nghị toát ra khẩn cầu.

Diệp gia nguyên bản là gia nô của Bình Tây Hầu, hiện Bình Tây Hầu xử trí Diệp Tiềm thế nào, Triều Dương công chúa đích xác không ngăn trở được. Nhưng mà... nàng sao nhẫn tâm nhìn một đứa nhomười lăm tuổi gặp vận rủi như vậy!

Triều Dương công chúa bóng lưng kia trầm mặc thu liễm, đạm quét mắt nhìn một nam một nữ quỳ trênđất, đứng lên, chậm rãi nói: “đi thôi.”

=====

Vì thế Diệp Trường Vân vội vàng dẫn đường ở phía trước, các thị nữ đi theo, Tiêu Đồng bảo hộ một bên, chúng tình phủng nguyệt cùng theo sau Triều Dương công chúa bước vào chuồng ngựa sau viện.

Ai biết vừa đến, mọi người thấy tình cảnh trước mắt này, đều hít một hơi khí lạnh.

Lúc này, trong tay Diệp Tiềm cầm một bàn chải lông ngựa, trong tay Phùng Kiệt là bội kiếm của hần.

Phùng Kiệt năm nay bắt quá hơn ba mươi tuổi, đang lúc tráng niên, năm đó cũng từng lên chiến trường giết địch. hiện thời bội kiếm bên hông vừa ra, khí thế không giảm so với năm đó.

Thiếu niên Diệp Tiềm mười lăm tuổi, vội nắm chặt bàn chải trong tay, lạnh lùng theo dõi chủ nhân Phùng Kiệt, cả người tản mát ra hàn khí lạnh thấu xương bức người.

Triều Dương công chúa thấy thế, không khỏi nở nụ cười, mị nhân tà ngễ nhìn phu quân nhà mình, phong tình vạn chủng hỏi: “Hầu gia, ngài lại là ở đây diễn trò gì a?”

Phùng Kiệt quay đầu nhìn Triều Dương công chúa, cười hắc hắc nói: “Triều Dương, nàng mới đến, xem ta đêm nay thu phục con ngựa hoang này như thế nào!”

Triều Dương công chúa bên môi nhếch lên nụ cười như có như không, ung dung vuốt tóc dài rối tung, cười nói: “Có trò hay như vậy, Triều Dương bỏ lỡ thì rất đáng tiếc!”

Diệp Trường Vân thấy đệ đệ tuy rằng trên người có chút hỗn độn, nhưng quần áo còn hoàn hảo, biết hần vẫn chưa bị lãng nhục, cảm thấy nhẹ nhàng thở ra, nhưng lại nghĩ đến hần lúc này mạo phạm chủ nhân như vậy, phạm vào đại sai, trong lòng không khỏi lo lắng, vội la lên: “Tiềm, ngươi đang làm cái gì, sao có thể vô lễ như thế, nhanh quỳ xuống thỉnh tội với chủ nhân!”

Dưới ánh trăng, thiếu niên thân hình cao ngất, nghe tỷ tỷ mình nói, vẫn chưa động, cắn răng lấy ngữ khí lạnh lẽo nói: “Tiềm tình nguyện chết.”

Diệp Trường Vân càng nghe càng gấp, còn khuyên nữa, Phùng Kiệt lại không chút để ý xuy cười mộttiếng, cầm kiếm trong tay, con ngươi lờ ra hứng thú nồng đậm: “Yên tâm đi, ta sẽ không cho ngươi chết, sẽ chỉ làm ngươi dưới thân ta cầu sống không thể, muốn chết không xong.”

Diệp Tiềm nghe vậy, trong mắt đột nhiên bắn ra sắc bén, lạnh lùng nhắc nhở: “Nếu ta có thể thắng, thỉnh người không vi phạm lời hứa!”

Phùng Kiệt thấy Diệp Tiềm quật cường lãnh ngạo như vậy, ha ha cười, quay đầu nói với Triều Dương: “Công chúa a, nàng đã đến, không ngại làm chứng, hôm nay Diệp Tiềm này nếu có thể thắng ta, bản hầu tước không truy cứu tội hấn xúc phạm chủ nhân!”

Triều Dương nhẹ nhàng vỗ tay, mỉa mai lại cười nói: “Tốt lắm, hôm nay ta làm chứng, xem xem Phùng Kiệt người làm thế nào thu phục con ngựa hoang này! Chẳng qua – ”

Nàng tể mẫu lưu chuyển, đảo qua thiếu niên hàn khí đầy người kia, giọng có chút mỉa mai nói: “Ngựa hoang tuy tốt, nhưng đá hậu thật sự rất mạnh, cẩn thận bị ngã!”

Phùng Kiệt nghe vậy sang sảng cười to: “Đa tạ công chúa quan tâm, bản hầu chỉ cần có thể cưỡi được con ngựa này, dù bị ngã tan xương nát thịt cũng đáng giá!”

Ẩn ý trong những lời này hiển nhiên chọc giận thiếu niên vận sức chờ phát động kia, trong mắt phần ý càng đậm, lạnh lùng nhìn chằm chằm Phùng Kiệt, phảng phất muốn giết cho thống khoái.

Triều Dương tể mẫu khẽ đảo qua Diệp Tiềm, nhìn thấy trong tay hắn cái bàn chải gỗ, cười nói: “Diệp Tiềm hình như cần một thanh kiếm đâu!”

Nghe nói thế, Tiêu Đồng lấy xuống bảo kiếm trên lưng, muốn đưa cho Diệp Tiềm.

Triều Dương khẽ lắc đầu, tiếp nhận thanh kiếm, dưới ánh trăng nhẹ nhàng rút ra, chỉ thấy phượng vĩ dày đặc, hàn khí nghiêm trang.

Nàng một lần nữa cho kiếm vào vỏ, chậm rãi đi đến trước mặt Diệp Tiềm.

Diệp Tiềm quay đầu, nhìn về phía chủ nhân đang đi đến bên mình.

Khuôn mặt mộc mạc không son phấn không trang điểm, nàng chỉ mặc một bộ áo trắng ngà, dưới ánh trăng có vài phần tĩnh nhã, so với ban ngày thật sự khác biệt. Tể mẫu như thường qua lại hàm chứa vài phần quyến rũ, đang cười mỉm nhìn mình.

Hắn chỉ cảm thấy trái tim bỗng nhiên trào ra dũng khí, ngực cháy lên lửa nóng.

“Chủ nhân.” Diệp Tiềm kêu nhỏ ra tiếng. Bởi vì quá mức oán giận kích động, thanh âm thế nhưng có chút khàn khàn.

Triều Dương nâng thanh kiếm trong tay, cười nói: “Diệp Tiềm, người biết không, thanh kiếm này gọi là Long Tuyền, là năm đó tiên hoàng ban cho nam nhi anh dũng nhất Đại Viêm. Bây giờ, người dùng thanh kiếm này, đã bại chủ nhân của người, bảo vệ tôn nghiêm của người đi!”

Diệp Tiềm nhìn chằm chằm thật sâu vào chủ nhân xinh đẹp như tiên tử, lửa trong ngực phảng phất cháy càng vượng, trong mắt bắt đầu chậm rãi nóng lên.

Hắn thở sâu, hai tay vươn ra, trịnh trọng tiếp nhận thanh kiếm kia: “Diệp Tiềm tạ chủ nhân!”

Triều Dương lại khe khẽ thở dài, trong đôi mắt mỉa mai hoặc có tia đau thương: “Người tuy là con của nữ nô, nhưng cũng là nam nhi Đại Viêm! Sinh ra là nam nhi Đại Viêm ta, phải hiểu được, dùng kiếm trong tay bảo vệ bản thân hắn là quý trọng.”

Lúc này Diệp Tiềm muốn bảo vệ, đương nhiên chính là tôn nghiêm của hắn, làm nam nhi có tôn nghiêm!

Diệp Tiềm cúi đầu thật sâu, cung kính nói: “Vâng, chủ nhân.”

Tiêu Đồng bên cạnh, nghe thế, gương mặt nhìn Triều Dương công chúa, ánh mắt làm cho người ta khó có thể hiểu.

Diệp Tiềm trịnh trọng rút kiếm, sóng mắt chậm rãi nhìn về phía chủ nhân Phùng Kiệt đối diện.

Giờ phút này Diệp Tiềm đứng ổn định như tường đá. Hắn đã thu liễm kích cuồng oán giận vừa rồi vào trong ngực, thủ nhi đại chí, trấn định tự nhiên, bình tĩnh tự tin, thần nhiên không sợ!

Phùng Kiệt mặt đang vui cười cũng chậm chậm trầm định lại. hắn nhìn thiếu niên cầm kiếm dưới ánh trăng, bên môi nổi lên một chút cười lạnh, nhàn nhạt nói: “Tốt lắm, người có thể trở thành đối thủ của bản hầu.”

Tiếng nói vừa dứt, hắn đã xuất kiếm.

Diệp Tiềm mắt lộ ra ý lạnh, bình tĩnh ứng chiến.

Phùng Kiệt học võ từ nhỏ, cũng từng lên sa trường, xuất kiếm lão luyện trầm định, một chiêu một thức qua lại lộ ra công lực.

Còn Diệp Tiềm, hắn mới học kiếm nửa năm, nhưng thiên phú cực cao, đã có chút thành tựu. Bởi vì tuổi trẻ, trên người hắn có nhuệ khí của thiếu niên, nhưng cũng bởi vì đề tiện từ nhỏ, người như hắn đến trung niên mới có một loại ẩn nhẫn và cẩn thận.

Dưới ánh trăng, hai thân ảnh, một cường tráng, một cao ngất. Hai thanh kiếm, khi thì giao thoa khi thì triền đấu, phát ra từng tiếng vang, phát ra từng trận bạch mang.

Hai người đảo mắt đã qua mấy chiêu, nhưng chẳng phân biệt được thắng bại.

Diệp Trường Vân nhìn bên cạnh chỉ cắn chặt răng, nắm chặt khăn trong tay.

Tiêu Đồng lại hơi hơi cúi đầu, cũng không xem. Trận tỷ thí này, hắn đã đoán được kết quả.

Triều Dương công chúa như thấy mùi ngon. Sớm có thị nữ bên cạnh lấy đến cho nàng áo choàng da điêu và ghé theo, nàng liền phủ thêm áo choàng, ngồi ở chỗ đó nhàn nhã xem trận đấu kiếm này.

Đúng lúc này, Diệp Tiềm bỗng nhiên thoăn thoắt nhảy lên, lợi kiếm trong tay như một linh xà bay thẳng về cổ họng Phùng Kiệt. Phùng Kiệt vội tránh, đang cho rằng bản thân may mắn thoát được, lại phát hiện lợi kiếm kia đã hướng vào ngực.

thân hình hắn đột nhiên ngưng trụ, lại không dám động, chậm rãi ngẩng đầu, nhìn chăm chú vào thiếu niên cầm kiếm.

Diệp Tiềm trấn định tự nhiên nhìn hắn, trầm tĩnh, nhưng lạnh như băng nói: “Người đã bại.”

Kiếm trong tay Phùng Kiệt keng một tiếng rơi xuống đất, ngửa mặt tang thương cười to: “Giang sơn có đại anh hùng! Tốt!”

nói xong, cũng không quản kiếm trên đất, quay đầu bước thật nhanh rời đi.

Diệp Trường Vân bỗng xông lên trước, cho Diệp Tiềm một cái tát. Diệp Tiềm vừa mới đắc thắng bất ngờ không kịp phòng bị, đã bị tỷ tỷ đánh một cái bạt tai vang dội, trên khuôn mặt tuần tú nhất thời xuất hiện một hồng ửng, nhìn tỷ tỷ rưng rưng căm tức, không khỏi ngớ ra: “Tỷ tỷ?”

Diệp Trường Vân cắn răng tức giận hỏi: “Người còn biết ta là tỷ tỷ người sao? Vậy người còn biết chủ nhân người là ai chẳng? Người có biết thân phận của mình sao!”

Cổ nhuệ khí trên mặt Diệp Tiềm kia đột nhiên tiêu tán, nhìn tỷ tỷ rơi lệ đầy mặt thất kinh, gập rúm rồi, bất an dần dần hiện ra trên khuôn mặt tuần tú trẻ tuổi.

Diệp Trường Vân túm tay áo hắn, kéo đến trước mặt công chúa, phù phù một tiếng quỳ xuống, chảy lệ cầu xin: “Công chúa, Tiềm trẻ người non dạ, va chạm Hầu gia, thỉnh công chúa trách phạt!”

Nàng rơi lệ khóc cầu, thấy Diệp Tiềm vẫn kinh ngạc đứng tại chỗ, vội dùng lực túm ống tay áo của hắn, túm không được, không khỏi khó thở, khàn cả giọng khóc mắng: “Người phạm sai lớn như thế, còn muốn thế nào? Còn không nhanh quỳ xuống!”

nói đến đây, thanh âm đã khàn khàn, không khỏi nghẹn ngào: “Chẳng lẽ còn chờ mẫu thân rơi lệ bồi tội cho người sao?”

Diệp Tiềm từ trong bất an vừa rồi chậm rãi tỉnh lại, trên mặt sớm không còn trấn định tự nhiên lúc vừa nghênh chiến với Phùng Kiệt, nhanh chóng quỳ xuống theo tỷ tỷ, cúi đầu không nói.

9. Chương 9: Chẳng Qua Chỉ Là Một Tiểu Nô

Dưới ánh trăng, Triều Dương công chúa cúi đầu chăm chú ngắm nhìn mười ngón tay, tinh tế trắng nõn, mười đầu móng tay đỏ tươi đẹp mắt, nhẹ nhàng chậm rãi co mười ngón tay vào trong tay áo, nàng mới từ từ nâng con người, nhàn nhạt đảo qua đôi tỷ đệ đang quỳ trên đất kia, lạnh lạnh hỏi: “Lại làm sao?”

Diệp Trường Vân cúi đầu, quỳ tiến về phía trước, đến trước mặt Triều Dương công chúa, đụng vang đầu vào cái, vừa khóc liên tục vừa cầu xin: “Công chúa, Tiềm trẻ người non dạ, va chạm Hầu gia, thỉnh công chúa trách phạt.”

Diệp Tiềm thấy tỷ tỷ chột vật quỳ tiến về phía trước, chỉ cảm thấy trong lòng phảng phất đau đớn như bị kim đâm, vội cũng đi đến phía trước, dập đầu, thấp giọng nói: “Thỉnh công chúa trách phạt, mọi tội lỗi, Tiềm nguyện một mình gánh vác!”

Triều Dương công chúa nghe vậy nhú mày đậm cười, hơi có chút nghiền ngẫm hỏi: “Diệp Tiềm, người có lỗi gì?”

Diệp Tiềm cúi đầu nói: “Tiềm mạo phạm Hầu gia.”

Triều Dương công chúa ý tứ hàm xúc không rõ a một tiếng, mới chậm rãi hỏi: “Vậy người vì sao mạo phạm Hầu gia?”

Diệp Tiềm đầu cúi càng thấp, tay quỳ trên mặt đất cũng dần dần lộ ra gân xanh, cắn răng một câu nói cũng chưa nói.

Triều Dương lại cố tình cũng không buông tha hẳn, nhẹ nhàng vươn ngón tay ngọc thon thon vuốt mái tóc bay theo gió, nhàn nhạt truy vấn: “Như thế nào? nói đi!”

tế mầu nàng hàm chứa hứng thú chọc ghẹo, trên cao nhìn xuống thiếu niên quỳ gối trước mặt này.

hắn quỳ sụp trên mặt đất, mười ngón tay lộ ra gân xanh cơ hồ muốn cứng rắn sát nhập vào trong đất, bởi vì đầu cúi quá thấp, tóc đen đã chạm đất, chỉ lộ ra cái cổ màu tiểu mạch, cổ căng cứng đỏ lên, lưng cong cứng ngắc.

thân hình hắn đang run nhè nhẹ, tế mầu Triều Dương công chúa hơi hơi nhướng lên, bên môi gợi lên một chút cười châm chọc.

Nàng lười nhác nâng chân lên, chân ngọc hơi cong, nâng cằm hắn đang cúi xuống.

Diệp Tiềm quỳ phục, chỉ cảm thấy có hương hoa mai xông vào mũi, lập tức có một cái giày thêu vũng vàng chạm vào cằm, nhẹ nhàng mà cọ xát trên chọc.

Chân ngọc kia lực đạo rất nhẹ, nhưng đối với Diệp Tiềm mà nói, lại phảng phất có lực đạo ngàn quân, khiến hắn không dám tùy ý lộn xộn, cố tình chân ngọc kia còn ở bên tai, ở bên cổ hắn chậm rãi cọ xát, nhẹ nhàng xoa vuốt.

Diệp Tiềm cúi đầu xuống, mồ hôi chậm rãi rơi.

“Ngẩng đầu lên.” Triều Dương công chúa nhàn nhạt phân phó.

Diệp Tiềm không dám kháng mệnh, kinh sợ ngẩng đầu.

Ngẩng đầu, liền nhìn thấy một đôi con người kiều mị, lạnh lùng nhàn nhạt, phảng phất muốn đi vào trong lòng hắn.

Triều Dương công chúa cười lạnh một tiếng, chân ngọc nhẹ nhàng lướt qua cần cổ Diệp Tiềm, ở lưu lại một đường cong hoàn mỹ trên không trung, sau đó vũng vàng rơi xuống đất.

“Diệp Tiềm...” Triều Dương công chúa thấp giọng, trong lời nói nhỏ nhẹ có ái muội và dụ hoặc: “Người vì sao đắc tội Hầu gia?”

Tế mầu nàng tiến vào ánh mắt thiếu niên, cũng nhìn đến lòng hần.

Trong con người tuổi trẻ tuần lãng, là bất an, không yên, còn có một tia hoảng loạn.

Triều Dương công chúa cúi đầu, môi đỏ mọng xinh đẹp nhẹ nhàng phun ra từng chữ châm chọc: “Người đang sợ hãi sao? Xem, người sợ đến phát run! Nhưng mà, người vừa rồi thật uy phong đó!”

Diệp Tiềm nhìn con người mị hoặc gần ngay trước mắt kia, đôi con người thường xuyên xuất hiện trong giấc mộng của hần.

hần chưa từng nghĩ có một ngày, đôi mắt này có thể gần hần như thế, cũng chưa từng nghĩ tới, môi đỏ mọng xinh đẹp, hơi thở như lan của nàng, nhẹ nhàng thổi về phía gương mặt hần.

Nhưng mà, trong đôi mắt yêu mị đó, bản thân mình có bộ dáng gì đây?

hần trong mắt nàng, chỉ là một thiếu niên chật vật không chịu nổi, thấp kém, ti tiện, khiếp đảm!

Trong nháy mắt, Diệp Tiềm hốt hoảng không dám nhìn thẳng nữ tử kia, đột nhiên cúi đầu, dần lòng, mạnh mẽ nói: “Diệp Tiềm vì không muốn lấy thân hầu hạ, do đó đắc tội Hầu gia, thỉnh công chúa trách phạt!”

Triều Dương công chúa nở nụ cười.

Nàng cười châm chọc mà lãnh diễm khiến trăng không còn ánh sáng.

“Diệp Tiềm, người là ai?” Nàng lãnh đạm mà khàn khàn mở miệng, thanh âm ghé vào lỗ tai hần nhẹ nhàng vang lên, giống như gió thổi qua lá cây, sà sạt rung động.

hần chớp mắt thật lâu, mới nhẹ nhàng nói: “Diệp Tiềm là tiểu nô trong phủ chủ nhân.”

Triều Dương công chúa bật cười, nửa châm chọc nói: “Diệp Tiềm a Diệp Tiềm, tiếc cho người cầm thanh kiếm thật giống anh hùng, bất quá hóa ra là một nô tài nhỏ nhỏ trong phủ ta thôi!”

nói xong, mắt cũng không liếc nhìn lại người quỳ trên đất một cái, đứng dậy phất ống tay áo, bạch y tung bay tóc dài như dật, đi thẳng.

Diệp Tiềm quỳ ở đó, động cũng không động, hai mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm bóng lưng nàng rời đi, không biết đang nghĩ cái gì.

Diệp Trường Vân bên cạnh quỳ tiến về phía trước, tay mềm khẽ vuốt bả vai Diệp Tiềm, gấp giọng hỏi: “Tiềm, người không sao chứ?”

Diệp Tiềm phảng phất không nghe thấy tỷ tỷ hỏi, vẫn như cũ ngơ ngác nhìn về phía người kia biến mất.

Hình ảnh không còn, chỉ mùi hương lưu lại.

Tiêu Đồng thở dài, nhàn nhạt nói: “hần không việc gì.” Ít nhất thân thể không bị thương.

Diệp Trường Vân ngẩng đầu nhìn qua, thấy Tiêu Đồng mặt không biểu cảm, lại phảng phất câu vừa rồi kia không phải hần nói.

Diệp Trường Vân im lặng cúi đầu, trầm tư thật lâu sau, mới đứng dậy khẽ nâng đệ đệ lên, cảm thán nói: “Tiềm, đứng lên đi, nên đến thì sẽ đến.”

=====

trên đường xảy ra một chuyện ngoài ý muốn như vậy, đối với Diệp Trường Vân và Diệp Tiềm mà nói, không khác sự kiện lớn bằng trời. Nhưng đối với Hầu gia và Triều Dương công chúa mà nói, bất quá là việc nhỏ không đáng nhắc đến thôi, vì thế một hàng xe ngựa vẫn như cũ đi về phía trước.

trong lòng Diệp Trường Vân rất bất an không yên. Xảy ra chuyện như vậy, nàng không biết đệ đệ mình sẽ nhận trừng phạt thế nào, công chúa tính tình khó dò, Hầu gia âm tình bất định, toàn gia bọn họ này còn không biết gặp tương lai thế nào.

Tiêu Đồng ở trong lòng nàng đã dần dần đạm nhạt, ngẫu nhiên nàng sẽ liếc về phía hần, nhưng lập tức quay mặt sang chỗ khác.

nam nhân này, không cần nàng.

nam nhân này, cũng không cho được điều nàng muốn.

Như thế một đường đi tiếp, cũng trôi chảy, mấy ngày đã đến Đôn Dương Thành.

Tiên đế băng hà, mọi việc rối ren, các loại lễ nghi phức tạp, Diệp Trường Vân tuy rằng là thị nữ bên người công chúa, bận đến thiên hôn địa ám, một đến mỗi ngày căn bản không kịp nghĩ gì khác. Còn chủ nhân và Hầu gia cũng vẫn chưa từng nói muốn trừng phạt toàn gia thế nào. Diệp Trường Vân trong lòng an tâm hơn, nhưng có đôi khi lại lo lắng, sợ về sau sẽ tính sổ một lượt, tâm luôn treo lên, thật không an tĩnh. Bởi vậy chẳng qua mới hai tháng, người hao gầy rất nhiều, sắc mặt cũng dần tái nhợt hơn.

Đêm nay, tiên đế đã vào lăng mộ, mọi việc cần làm cũng đều lo liệu thỏa đáng, Triều Dương công chúa cùng mẫu thân ở trong cung ngồi nhàn tản. Từ lúc Triều Dương gả đi, mẹ con hai người chia lìa, lần này gặp lại, là vì tiên đế băng hà. Vương Thái Hậu lôi kéo tay nữ nhi không khỏi tuôn lệ: “Triều Dương, ngày đó phụ hoàng con vì tình thế bức bách, để con chịu nhục với man nhân, ông ấy mấy năm nay luôn luôn hối hận, mỗi khi nhắc tới việc này với ta, luôn thở dài.”

Triều Dương nghe vậy, trong con người lại nổi lên lãnh ý, buông tay mẫu thân ra, đứng dậy nhàn nhạt nói: “Mẫu hậu, chuyện cũ năm xưa, ta sớm đã quên, hiện thời ngài nhắc lại, là muốn nữ nhi không vui sao?”

Vương Thái Hậu thấy nữ nhi như vậy, biết việc đó với nàng vĩnh khó quên cả đời. Lại nghĩ tới Triều Dương lúc niên thiếu, lại bất giác chảy nước mắt.

Nữ nhi này của bà, lúc còn nhỏ là kim chi ngọc diệp được nuông chiều trong cung, nếu không có chuyện lúc đó, bà sẽ tìm một hôn phu mỹ mãn cho nàng, mỗi ngày canh giữ ở bên người nàng, thật là có bao nhiêu tốt!

Chỉ tiếc, thế sự khó vẹn toàn.

Triều Dương đã biết gặp mẫu thân không khỏi nhắc tới chuyện xưa, trong lòng cực kỳ phản cảm, nhưng nghĩ đến phụ thân mới mất, nàng không đành lòng nói nặng lời, cũng chỉ đứng đó không nói.

Đúng lúc này, thị nữ báo, nói là Úc thái phi dẫn Thuận Nghĩa công chúa đến thỉnh an thái hậu.

Vương Thái Hậu nghe thế, vội lau nước mắt, sửa sang lại trang phục, rồi mới sai người mời Úc thái phi.

Úc thái phi cùng Vương Thái Hậu hiện thời, năm đó đều là phi tử được sủng ái bên người tiên đế. Lúc đó hậu vị không có, dưới gối tiên đế không con, hai vị phi tử này đều sinh công chúa, vì thế hai người bề ngoài tốt, kỳ thực ngầm phân cao thấp, so ai sinh hạ hoàng tử trước. Sau này, hai phi tử cơ hồ đồng thời có thai, lại trước sau sinh hạ long tử.

Nghe nói năm đó lúc tiên đế lựa chọn ai làm thái tử, cân nhắc cẩn thận. Phụ thân Úc thái phi là Quốc An Hầu, quyền quý xưng bá một phương, còn Vương Thái Hậu đương thời xuất thân nghèo hèn, nếu so thân thế, vạn vạn không kịp Úc thái phi.

Nhưng cuối cùng, có thể vinh đăng đại điển lại là hoàng tử Trệ do Vương Thái Hậu sinh ra, năm đó Vương phi cũng sửa lại xưng hô thành Vương Thái Hậu.

Triều Dương biết khúc chiết đó, hiện thời ở trước mặt Úc thái phi và Thuận Nghĩa công chúa, tự nhiên không muốn lộ dấu vết chọc người chê cười, cũng cười lên, ngồi xuống dưới mẫu hậu.

Úc thái phi dung mạo đoan trang đi vào cửa, phỉ sau bà là nữ nhi ruột Thuận Nghĩa công chúa.

Vương Thái Hậu và Úc thái phi tuy rằng năm đó ngầm đấu, người chết ta sống, nhưng hiện thời mọi việc đã định, lúc gặp nhau, cũng như tỷ muội vô cùng thân thiết. Úc thái phi đối với địch thủ ngày xưa, cũng có tâm nịnh bợ, lời nói thân thiết hơn.

Thuận Nghĩa công chúa đứng một bên, thu liễm mặt mày đoan chính tao nhã, cũng không nói nhiều.

Vương Thái Hậu thấy vậy, nói với Triều Dương công chúa: “Triều Dương, con gả cho ngoại hầu, cũng đã lâu không gặp Thuận Nghĩa, tỷ muội các con hảo hảo nói chuyện.”

Úc thái phi vội hòa theo: “Thuận Nghĩa, thái hậu nói cực kỳ đúng. Phụ hoàng con dưới gối vắng vẻ, chỉ có vài tỷ muội các con, Triều Dương công chúa là trưởng tỷ, con phải cùng tỷ tỷ lui tới nhiều hơn, cũng học nàng một ít đạo lý xử sự.”

Thuận Nghĩa công chúa trên mặt vốn yên lặng, lúc nghe xong lời này, hồ hững quét mắt nhìn Triều Dương công chúa, cúi đầu nói: “Mẫu thân, Triều Dương tỷ tỷ năm đó có thể thoát hiểm trong tay man nhân, Thuận Nghĩa đã kính nể đến cực điểm. Hiện thời mặc dù đã chuyển đến Túc Ninh Thành, nhưng kỳ danh vang vọng tới Đôn Dương, Thuận Nghĩa tuy vẫn ở khuê lâu, nhưng cũng có nghe thấy. Thuận Nghĩa còn nhỏ, trí tuệ không bằng tỷ tỷ, hiện có tâm muốn học, nhưng chỉ tiếc không có tuệ căn.”

Lời này nói ra làm sắc mặt Vương Thái Hậu nhất thời thay đổi.

Triều Dương nghe xong, lại lơ đãng. Thuận Nghĩa muội muội này, từ nhỏ theo khuôn phép cũ, tính tình lại quật cường, hiện thời Trệ làm hoàng đế, bao nhiêu người cúi đầu nịnh hót mình, chỉ có muội muội ngốc này, thế nhưng còn dám lấy lời này ám phúng.

nói nàng ấy quật cường cũng được, nói ngốc nghếch cũng tốt, chính là tính tình này.

Huống hồ, người ta nói cũng là thật.

Tuy rằng Triều Dương không thèm để ý, nhưng Úc thái phi trên mặt đã biến sắc, ân cần cười làm lành với Vương Thái Hậu, lại không biết nói cái gì cho tốt. Đang lúc xấu hổ, chỉ nghe thị nữ báo, Hoàng thượng đến thỉnh an thái hậu.

Triệu Trệ tới đúng lúc, Úc thái phi gặp Triệu Trệ liền cáo từ, chỉ để lại mẫu tử ba người bọn họ ở trong này nói chuyện.

Vương Thái Hậu nhớ tới lời vừa rồi Thuận Nghĩa công chúa nói, có tâm dạy Triều Dương công chúa vài câu, nhưng lại nói không nên lời, cuối cùng chung quy chỉ thở dài một tiếng: “Ta có chút mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi, các con đều đi ra ngoài trước đi.”

Triệu Trệ cùng Triều Dương thấy vậy, cũng cáo lui rời đi.

Tác giả có chuyện muốn nói: Đây là một truyện nặng khẩu vị, tràn ngập nhục dục hắc ám, H toàn văn chia làm sáu giai đoạn (ai không chịu nổi từ đây xin mời lui lại, miễn cho chịu không nổi bị dọa chạy):

1. Lúc ban đầu là hình thức ngự tỷ và chính thái, Diệp Tiềm huyết khí sôi trào VS Triều Dương công chúa xinh đẹp khêu gợi
2. Quỳ bái
3. H chuồng ngựa, Diệp Tiềm lần đầu tiên ở trên thân thể đảo khách thành chủ
4. H ly biệt
5. H ghen tị
6. H tịch dương hồng ấm áp hòa hợp

Lại nói, viết truyện này chẳng phải vì nữ nhân đó, mà là muốn viết vì nam nhân kia. Đây là chuyện xưa một nam nhân xuất thân thấp kém, trưởng thành ở dưới làn váy nữ nhân, lại lớn mạnh trên chiến trường, cuối cùng tạo ra một đoạn truyền kỳ. hần hèn mọn dễ tiện, kiên cường lại khiếp nhược, lòng dạ dày rộng lại chứa một chút oán giận, hần nỗ lực, lại không thể không khuất phục hiện thực. Mà nàng cao quý xinh đẹp, lạnh bạc sa đọa, tuyệt vọng chảy xuôi trong máu.

Hai người kia cùng nhau giã dũa, từ hấp dẫn thân thể, đến linh hồn bổ khuyết lẫn nhau, cuối cùng thành một đoạn nhân duyên tốt đẹp.

Cá nhân ta phi thường thích chuyện xưa này, từ hơn hai năm trước đã lục tục bắt đầu ngẫu nhiên viết một vài chương. không gì ngăn cản nổi ta yêu thích truyện này.

10. Chương 10: Diệp Trường Vân Nhảy Múa

Tỷ đệ hai người chậm rãi từ Trường Nhạc Cung thong thả bước ra, Triệu Trệ nhớ tới sắc mặt Úc thái phi vừa rồi, liền thuận miệng hỏi. Triệu Dương chỉ cười nhẹ, cũng không nói đến nữa. Triệu Trệ thấy vậy, không hỏi lại, chậm rãi tản bộ cùng tỷ tỷ trên hành lang dài uốn lượn.

trên hành lang gấp khúc u tĩnh, đèn cung đình từng cái sáng lên, Triệu Dương công chúa cùng đương kim Hoàng thượng Triệu Trệ vai kề vai chậm rãi đi qua, phía sau là một đám cung nữ cẩn thận hầu hạ.

“Hoàng tỷ, phụ hoàng trước khi lâm chung còn nhắc tới người.” thiếu niên thiên tử Triệu Trệ vừa mới đăng cơ nhìn tỷ tỷ mình, trong mắt có thâm ý.

Triệu Dương công chúa cười lạnh một tiếng, phảng phất không chút để ý nói: “Triệu Dương hẳn là may mắn, phụ hoàng thế nhưng còn nhớ rõ ta nữ nhi này!”

Triệu Trệ nhẹ nhàng thở dài: “Hoàng tỷ, người không cần nói như vậy, có một số việc phụ hoàng cũng là bắt buộc dĩ.”

Triệu Dương công chúa thu hồi cười lạnh: “Phụ hoàng có khổ sở, Triệu Dương đương nhiên có thể thông cảm, trong lòng Triệu Dương hiện thời vẫn cảm kích phụ hoàng, có thể để ta ở Túc Ninh thành, sống tạm đến cuối đời, hoang đường qua ngày! Chẳng qua –” nàng mỉa mai vừa chuyển, buồn bã nói: “Triệu Dương chính là ngẫu nhiên sẽ cảm thán, dưới đại mạc Kỳ Liên sơn kia, có bao nhiêu lệ của nữ nhi Đại Viêm?”

Triệu Trệ khẽ thở dài một cái, đưa tay nắm tay Triệu Dương công chúa, trên khuôn mặt trẻ trung chậm rãi toả ra ý chí chiến đấu kiên quyết.

hắn nhìn tỷ tỷ mình, trịnh trọng mở miệng nói: “Người phải tin tưởng ta, bắt đầu từ Triệu Trệ ta, sẽ không bao giờ có hòa thân nữa; cũng từ Triệu Trệ, thiên hạ Đại Viêm ta sẽ không bao giờ mặc cho Hung Nô nông cuồng như thế nữa!”

Triệu Dương công chúa nghiêm cẩn nhìn chằm chằm thiếu niên hăng hái này, nhàn nhạt nở nụ cười: “Ta tin tưởng người, Trệ, từ nhỏ người chính là một đế vương.”

Triệu Trệ nghe tỷ tỷ nói như vậy, vừa rồi ý chí chiến đấu sục sôi bỗng nhiên có chút ngưng ngừng, khẽ cười nói: “Tỷ tỷ, nếu người thân là nam nhi, thiên tử Đại Viêm này Trệ nhất định nhường cho người hiền.”

Triệu Dương công chúa có chút bất đắc dĩ nở nụ cười: “Trệ, miệng người càng ngày càng ngọt, trách không được Hi Ninh mỗi ngày cười như uống mật dâu!”

Hi Ninh là trưởng nữ của Trấn Bắc hầu cầm giữ binh quyền trấn thủ một phương, cũng là thê tử chỉ phúc vi hôn của Triệu Trệ từ khi còn nhỏ, hiện thời dĩ nhiên là hoàng hậu.

Triệu Trệ nghe tỷ tỷ nói đến Hi Ninh, trên mặt đã có tia bất khoái: “Hoàng tỷ, người xem vừa rồi mẫu hậu cũng nhắc tới, nói Hi Ninh luôn không có tin vui, lời nói bên trong hơi có chút bất mãn!”

Triệu Dương công chúa thấy trên mặt Triệu Trệ hơi có chút ý tứ hàm xúc làm nũng, buồn cười, cười nói: “Trệ, người xem người, đã làm Hoàng thượng sao còn giống tiểu hài tử đâu! Hậu cung giai lệ ba ngàn, người nào không thể lưu lại thừa tự cho người!”

Triệu Trệ con người tình lương nhìn tỷ tỷ, thấp giọng nói: “Hậu cung giai lệ ba ngàn bất quá là chút dung chi tục phấn thôi, có mấy ai như Hoàng tỷ đâu...” nói xong lời cuối cùng, thanh âm càng trầm thấp, không thể nghe thấy.

Triệu Dương công chúa mỉa mai lưu chuyển, liếc đệ đệ một cái, mím môi không nói.

Triệu Trệ cúi đầu gọi: “Hoàng tỷ...”

Bóng hoa u ám mà thâm thúy, sâu trong con người Triệu Trệ có một loại ý tứ hàm xúc làm cho người ta khó có thể đoán được, một tiếng gọi khẽ, một tiếng thở dài, có chút làm nũng, có chút phiền muộn, càng cũng có chút hương vị nói không nên lời, cứ như vậy ẩn ẩn phiêu tán trong gió, rơi xuống bụi hoa, tịch mịch không tiếng động.

cung nữ phía sau dĩ nhiên dừng bước chân, người người cúi đầu liếm mực, phảng phất các nàng bắt quá là lúc này quần áo bóng hoa bên cạnh hành lang.

Diệp Trường Vân tay cầm đèn lồng, cũng cúi đầu, lại nhìn không được vụng trộm nâng con người, liếc về thiếu niên để vương kia.

Người kia, đó là người có quyền thế lớn nhất thiên hạ này.

hắn, trong tay nắm đại quyền sống chết bao nhiêu người.

Lúc này Diệp Trường Vân không khỏi nhớ tới tình cảnh một nhà bản thân mình hiện thời, trong lòng thêm vài phần sầu lo. Đệ đệ tuổi nhỏ không biết sâu cạn, rơi xuống tai họa như thế, còn không biết nên kết thúc như thế nào đâu!

Tháng tư gió thổi qua, ống tay áo nhẹ nhàng tung bay, đèn đuốc lay động.

Triều Dương công chúa cúi đầu thở dài một tiếng, mềm yếu lạnh lạnh nói: “Ta muốn đi nghỉ ngơi.”

Triệu Trệ thấy tỷ tỷ phải đi, hoảng hốt túm tay áo của nàng: “Đừng, chờ một lát.”

Triều Dương nhú mày cười khê: “Trệ, chờ cái gì?”

Triệu Trệ mặt ửng đỏ, cũng cười nói: “Ngày mai Hoàng tỷ đã phải rời khỏi, Trệ chủ muốn nói thêm mấy câu cùng Hoàng tỷ thôi.”

Triều Dương mím môi cười nhìn đệ đệ: “Trệ, vẫn nên nhanh hồi cung đi, đừng để Hi Ninh một mình trông phòng a!”

Triệu Trệ như đứa nhỏ bĩu môi nói: “Mặc kệ nàng!”

Triều Dương nhân nhặt thở dài, cười nói: “Người a, từ nhỏ đã như thế này, ăn trong chén xem trong nồi, tham đến đòi mạng!”

Triệu Trệ thấy tỷ tỷ nói mình như vậy, hơi có chút không vừa ý, dẫn theo vài phần ủy khuất hỏi ngược lại: “Chẳng lẽ tỷ tỷ không thế?”

Triều Dương công chúa thật không ngờ Triệu Trệ thế nhưng hỏi lại mình, mày đẹp hơi nhú, nhẹ nhàng a một tiếng.

Triệu Trệ đã nói ra, liền mím môi, rõ ràng cổ não nói: “Tỷ tỷ ở Túc Ninh Thành, dường bao nhiêu người?”

Triều Dương công chúa vạn không nghĩ tới Triệu Trệ thế nhưng đem loại chuyện này hỏi thẳng mình, hơi có chút không được tự nhiên nói: “Chuyện của ta, người không cần lo nhiều như vậy. Chính người mỗi ngày làm chuyện hoang đường, cẩn thận chút, bằng không Trấn Bắc hầu biết, lại khó coi!”

nói xong xoay người rời đi.

Triệu Trệ thấy tỷ tỷ vội vã đi, vội lôi kéo ống tay áo nàng nói: “Hoàng tỷ, đêm nay ta chuẩn bị lễ vật tốt cho người, người nhất định phải thu a!”

trong lòng Triều Dương công chúa thực có chút giận, hơi dùng một chút lực, từ trong tay Triệu Trệ kéo tay áo mình ra, bước nhanh rời đi.

Tùy thị cung nữ thấy thế, cũng vội nhắc đèn lồng đi theo công chúa.

Trong lúc nhất thời, chỉ còn lại thiếu niên kia lẻ loi một mình, nhìn nơi bóng lưng rời đi mà than thở.

Diệp Trường Vân cẩn môi dừng bước chân lại, ngoái đầu nhìn lại thiên tử trên hành lang có chút cô đơn chiếc bóng.

thiếu niên này đứng ở hành lang gấp khúc lộ ra cô đơn, chẳng phải giống như đệ đệ Diệp Tiềm nhà mình, thiếu niên đơn thuần.

Thiếu niên này, hẳn chấp chương vận mệnh người trong thiên hạ, ôm lấy non sông bát ngát tráng lệ.

hắn trong hành lang gấp khúc u ám, nhìn chằm chằm bóng lưng tỷ tỷ rời đi, vẻ mặt cô đơn làm cho người ta khó có thể hiểu. Nhưng cô đơn này, cũng như hắn đứng tại đại điện phía trên bách quan, một loại cao ngạo làm cho người ta khó có thể tiếp cận.

dưới ánh trăng mờ lung, gió lạnh nhàn nhạt, trong mắt hắn nhìn không thấy thiếu nữ bên cạnh do dự cần môi tái nhợt, hoặc là, cho dù nhìn thấy căn bản hắn cũng sẽ không để ý.

Diệp Trường Vân không quay đầu, theo sau Triệu Dương công chúa rời đi.

Nàng biết người phía sau căn bản không chú ý tới mình, nhưng vẫn thẳng lưng, hiện ra dáng vẻ duyên dáng nhất.

Nàng thân thể mạn diệu, đi lại nhẹ nhàng, trên hành lang gấp khúc thật dài dần dần đi xa.

Sắc trời đã tối muộn, Diệp Trường Vân tối nay đến phiên nghỉ ngơi, cũng không cần trực đêm, mắt thấy Triệu Dương công chúa đã nghỉ ngơi, nàng liền nhỏ giọng lui ra ngoài cửa.

Ai biết quay đầu nhìn thấy kiệu nhỏ được hai người nâng không chớp mắt, lặng yên không một tiếng động đi tới ngoài điện, bên cạnh còn đi theo một thái giám hơi có tuổi. Trong lòng Diệp Trường Vân đang nghi hoặc, đã thấy lão thái giám kia và thủ vệ thái giám ngoài cửa nhỏ giọng nói vài câu, sau đó thủ vệ thái giám liền nhanh vào thông bẩm.

Diệp Trường Vân trong lòng cảm thấy nghi hoặc, vốn phải rời khỏi lại dừng bước chân, ra vẻ vô tình đi đến ngoài cửa, làm lễ chào hỏi lão thái giám, nhỏ giọng nhắc nhở nói: “Công chúa đã nghỉ ngơi, có chuyện gì ngày mai lại tới cũng giống nhau.”

Lão thái giám biết Diệp Trường Vân là thị nữ bên người công chúa, không giấu diếm ý tứ, nhỏ giọng thần bí nói: “chuyện đêm nay, dù thế nào cũng phải quấy nhiễu công chúa.”

Diệp Trường Vân nghe xong lời này, trong lòng càng thêm nghi hoặc, nhớ tới Hoàng thượng Triệu Trệ vừa rồi nói đêm nay có lễ đưa tiễn, nhìn phía cổ kiệu kia, hay là lễ vật đó ở trong kiệu?

Nàng tinh tế đi xem, bên trong kiệu cũng không có thanh âm gì, không biết bên trong đến cùng là nhân vật nào?

Sau một lát, thủ vệ thái giám trong điện mở cửa, nhìn nhìn Diệp Trường Vân, trực tiếp đối nói với lão thái giám: “Công chúa phân phó xuống, trực tiếp đưa vào đi thôi.”

Lão thái giám nghe vậy, nhanh chóng vẫy vẫy tay với hai người nâng kiệu, mắt thấy cổ kiệu được nâng vào trong điện, bản thân mới chậm rãi lui xuống.

Diệp Trường Vân nghi hoặc hơn, nhưng nàng đã lui ra cũng không thể đi vào, liền rõ ràng ra vẻ có việc, cùng thủ vệ thái giám chờ ở ngoài điện.

Rất nhanh, kiệu nhỏ kia lại được nâng ra, nhưng phòng trong cũng không có động tĩnh gì, chỉ có tiểu thị nữ đi ra, tiếp đón người chuẩn bị chút nước ấm chờ gọi.

Diệp Trường Vân vội vàng kéo tiểu thị nữ, nhỏ giọng hỏi đến cùng sao lại thế này, tiểu thị nữ nhìn bốn phía một phen, mới ái muội cười, thấp giọng nói: “Ta cũng không thấy rõ là dạng người gì, giấu giếm thật sự nhanh!”

Diệp Trường Vân trầm nghĩ quả nhiên như mình đoán, hoàng đế Triệu Trệ này đưa nam nhân cho tỷ tỷ sao?

Sau một lát, trong điện quả nhiên tràn ra tiếng thân ngâm dứt quãng, vang vang như thủy triều trong đêm, ái muội vô hạn. Nghe thấy, tâm thần Diệp Trường Vân đập dồn, chỉ có thể đỏ mặt cúi đầu không nói.

Tiếng thân ngâm thanh ban đầu còn dứt quãng, phẳng phất như tàu lá chuối bị mưa đêm đánh kêu vang, lại như gió lay động chuông gió lắc lư. Sau này thanh âm dần dần cao vút yêu mị hơn, lúc cao vút phẳng phất như hồ cầm cao cao gây âm huyền, đến chỗ cao nhất muốn ngừng chưa ngừng, lại phong hồi lộ chuyển, làm cho người ta nghe thấy, trái tim phẳng phất có một ngọn lửa. Mà trong đó lại thường thường xen lẫn

một hai tiếng nam tử gầm nhẹ, càng làm cho người ta tâm động thần bay, miên man bất định, không khỏi đoán nam tử bên trong dùng mãnh ép buộc nữ tử yêu mị thân ngâm như thế nào, mới khiến nàng kêu mắt hồn như vậy.

Mà Diệp Trường Vân cũng tính là nữ tử, cũng đã bị tiếng động yêu kiều kia trêu chọc, miên man suy nghĩ một phen, lại nghĩ tới mình và Tiêu Đồng đêm hôm đó, mình nhúu mày cắn môi, nào dám phát ra một chút tiếng kêu đâu! Hôm nay nghe tiếng nữ tử này mị nhân, nàng mới biết hóa ra trên giường trong lúc đó còn có tiếng động mất hồn liêu nhân như thế.

Tức thời nàng đương nhiên nhện không được miên man suy nghĩ một phen, lại không khỏi nghi hoặc, công chúa ngày thường người nuông chiều cũng không ít, sao chưa bao giờ có tiếng động phóng đảng giống như thế này đâu?

Tối nay người trên sạp chủ nhân, là người ra sao, thế nhưng trong thâm cung cấm viện lấy một cỗ nhuyến kiệu đưa tới, tư hội cùng công chúa, làm công chúa phát ra tiếng động khiến người mơ màng? Công chúa trước kia mặc dù làm việc không cố kị, ngay cả Phủ Đào, Phẩm Liên cũng chưa từng khiến công chúa vong tình ngâm kêu như thế.

Đêm hôm đó, trong điện tiếng vang xấu hổ kia kéo dài đến sau nửa đêm mới dần dần ngừng lại. Diệp Trường Vân đứng ở ngoài điện, nghe từng đợt yêu kiều vang động trong đêm tối chậm rãi dập dờn mở ra, trong lòng lại ngàn hồi trăm chuyển.

Nàng chờ đợi cả đời, cuối cùng có thể nở hoa?

Lúc này nàng cũng không biết, đoá Bỉ Ngạn Hoa của nàng ở ngay tại đó không xa.

Thời gian trôi rất nhanh đã tới năm Kiến Nguyên thứ hai. Mừng ba tháng ba là tiết thượng tị, tân đế Triệu Trệ đi Vị thủy thực hiện nghi thức tế lễ, trên đường về Đôn Dương, đặc biệt đi đến Túc Ninh Thành vấn an tỷ tỷ Triệu Dương công chúa.

Thiên tử giá lâm, nhất thời Bình Tây Hầu phủ lên lên xuống xuống vội thành một đoàn. trên chính đường, rượu ngon món ngon, ti trúc quần huyền, cũng có Triệu Dương công chúa, một đôi mắt mê hoặc tựa tiểu phi tiểu.

Triệu Trệ ngồi phía trên kéo tay tỷ tỷ nhà mình, thấp giọng cười nói: “Trẫm hôm nay cố ý đến thăm Hoàng tỷ trước, không biết Hoàng tỷ chuẩn bị đại lễ nào cho trẫm?”

Triều Dương công chúa bật cười, dùng ngón tay ngọc nhẹ gõ trán Triệu Trệ, nghề hấn nói: “Ngươi a, đã là thiên tử, sao còn tính toán chi li lễ hay không lễ với tỷ tỷ đâu!”

Triệu Trệ đương nhiên không thuận theo, làm như không thấy tỷ tỷ nhà mình, trong mắt phảng phất có chờ mong.

Triều Dương công chúa mím môi cười không đáp, một đôi tay ngọc mềm như không có xương nhện nhàng vỗ, liền có tiếng nhạc vang lên, trong tiếng nhạc nhẹ nhàng, một đám vũ kỹ eo nhỏ như liễu duyên dáng chậm rãi đi vào sảnh đường. Các nàng thủy linh thanh lệ, kỹ thuật nhảy nhẹ nhàng tuyệt đẹp, lúc xoay tròn y phục rực rỡ tung bay, nhẹ nhàng khởi vũ phảng phất như hoa đại đầu xuân bàn, lại như quả đào kiều diễm ướt át đầu cành, dẫn người ta ngón trở đại động.

Triều Dương công chúa lười nhác bưng một chén rượu, tà nghề liếc đệ đệ, cười yếu ớt không nói.

Thiên Tử Triệu Trệ tuổi trẻ, thân mình hơi dựa vào ghế, đầy phòng ca múa cũng giống như nhìn như không nhìn, nghe như không nghe, một đôi mắt sáng thường thường hàm chứa ý cười nhìn về phía tỷ tỷ mình.

”khẩu vị ngươi dĩ nhiên là soi mói.” Triều Dương công chúa uống rượu trong chén, thanh âm có chút khàn khàn.

“Là tỷ tỷ quá mức keo kiệt.” thanh âm Triệu Trệ trầm nhẹ phảng phất như thì thầm.

Triều Dương công chúa, ngón tay ngọc khẽ vuốt một luồng tóc bên mặt, lúc nhắc tay phong tình vô hạn, môi đỏ mọng nhẹ giọng phun ra: “Chỉ người có tính nhẫn nại tốt, mới thưởng thức được mỹ ngọc vô thượng.”

Triệu Trệ hơi hơi co tay: “Được, trăm sẽ chờ.”

Vừa dứt lời, tiếng nhạc chợt thay đổi, vốn nhẹ nhàng bỗng nhiên uể oải, mềm yếu ngầy ngầy, như tơ như miên, như thiếu nữ động tình nói nhỏ bên gối. Trong tiếng nhạc nhu ngầy triền miên, một nữ tử hồng y che mặt bằng sa mỏng, bước chân nhẹ nhàng đi lên. trên người nàng hồng y mỏng nhẹ phảng phất như không có gì, lúc nàng bắt đầu chậm rãi khởi vũ, như ẩn như hiện khiến người ta mơ màng, mái tóc nàng như thác nước theo tiết tấu vũ khúc dập dờn ở trước ngực, hồng y và tóc đen dập dờn mị hoặc.

Triệu Trệ trước mắt sáng ngời, ngẩng đầu nghiêm cẩn đánh giá.

Nữ tử hồng y che mặt, đúng là Diệp Trường Vân.

Diệp Trường Vân đang đưa hông, giống như đêm hôm đó ở dưới thân Tiêu Đồng then thùng đón ý nói đùa, đôi mắt nửa mở nửa khép, muốn cầu còn đợi, phảng phất mang tất cả tâm sự như dòng nước chảy qua tim.

Cảm giác được con người thiên tử gắt gao nhìn chằm chằm mình, như chim ưng nhìn thấy con mồi, trái tim nàng không khỏi một trận dập dờn, đẩy mông, uốn người, xoay thắt lưng, ngẩng đầu, nâng cánh tay, kỹ thuật nhảy của nàng càng thêm liêu nhân, con người cũng càng thêm mê say.

Giờ khắc này, nàng đợi thật lâu, mới đợi được đóa hoa của mình chậm rãi nở rộ.

Nàng tư lắc lư bộ ngực lớn, vòng eo như dương liễu dập dờn, bộ ngực từng có một đôi bàn tay to thô ráp vuốt ve mà càng tròn, vòng eo vì trái tim có một mối tương tư mà càng hao gầy. Lúc nàng như dương liễu nhẹ lay động trong sảnh, một đôi con người như chim ưng gắt gao dõi theo vòng eo nàng.

Nàng trong lòng cười khê, môi nàng hồng nhuận sáng bóng, chỉ đợi người hái hoa nhẹ nhàng nhắm nháp; mắt nàng khiến người say mê, giống như thiếu nữ tư xuân ẩn dấu muôn vàn ai oán sầu triền miên.

Đúng vậy, môi nàng tịch mịch nở hoa không người nhắm nháp, một đoạn tâm sự phong lưu sớm đã tràng xe cát.

Nàng mềm nhẹ cười tịch mịch, môi hồng nhuận nhẹ nhàng khép mở, cúi đầu ngậm xương.

Ngậm xương kia, yêu kiều trầm thấp, như khóc như than, uyển chuyển trăm hồi, anh anh thành vận, phảng phất như đêm hôm đó đoàn tụ trong điện đứt quãng ngậm nga, trong đêm tối chậm rãi dập dờn mở ra.

“Lúc phương huyên mới sinh, là cỏ không lo sầu. Lòng mày chưa vẽ xong, sao ôm được lang quân.”

Trong đường thiếu nữ chưa hiểu chuyện xấu hổ đỏ mặt, nữ tử hiểu được huyền diệu trong đó vụng trộm tràn ra vẻ cười ái muội.

Triệu Trệ chậm rãi thu hồi con người, quay đầu nhìn về phía tỷ tỷ, lại nhìn thấy Triệu Dương công chúa đang cười yếu ớt nhìn mình.

“Hoàng tỷ tỷ, thanh âm của ca kỹ này, rất giống một người đấy!”

Triệu Dương công chúa nghe vậy cười khê, ý tứ hàm xúc không rõ “a” một tiếng.

Triệu Trệ ánh mắt lại chuyển tới ca kỹ hát hay múa giỏi kia, nhàn nhạt nói: “Kỹ thuật nhảy của nàng, cũng rất giống một người đấy.”

Triệu Dương công chúa lần này đến một tiếng “a” cũng không có, chỉ thiên kiều bá mị cạn một chén rượu.

Triệu Trệ nhìn chằm chằm ca kỹ kia thật lâu, bỗng nhiên nở nụ cười: “Ngay cả mắt nàng, cũng cực kỳ giống một người.” hần nói xong, thanh âm bỗng nhiên phảng phất trầm thấp: “Kỳ thực càng giống bộ dáng nàng mười bốn tuổi!”

bộ dáng mười bốn tuổi?

Năm nay Triệu Dương công chúa, đã mười chín tuổi.

Triệu Dương công chúa mười chín tuổi, nghe được tiếng trầm thấp đó, hơi hàm ý châm biếm nở nụ cười.

Trong sảnh, Diệp Trường Vân múa yêu mị mà nhẹ nhàng, con người ẩn dấu vô hạn phong tình lại dẫn theo một tia hồn nhiên.

11. Chương 11: Diệp Gia Có Nữ Nhân Gọi Là Trường Vân

một khúc kết thúc, Triệu Trệ hàm chứa tươi cười ý vị thâm trường, nhìn tỷ tỷ, cười nói: “Có chút nóng, trăm muốn thay quần áo!” nói xong liền đứng dậy đi ra ngoài.

Triều Dương công chúa mị mầu đưa một ánh mắt về phía Diệp Trường Vân, Diệp Trường Vân dĩ nhiên biết ý này, cũng nhẹ bước chân, đi theo Triệu Trệ vào hậu viên thay y phục.

Triệu Trệ mắt thấy vưu vật mị vũ đó cũng theo mình vào, cố ý giận tái mặt nói: “không có ý chỉ của trăm cũng dám tự tiện xông vào, người thật to gan!”

Diệp Trường Vân nghe vậy hoảng hốt, vội cúi người quỳ xuống: “Hoàng thượng xin thứ tội, nô tì chỉ muốn tiến vào hầu hạ Hoàng thượng thay quần áo.”

Triệu Trệ hơi nhú mày, buông con người xuống nhìn xuống vưu vật thanh tú mị nhân quỳ trên mặt đất kia, nhàn nhạt hỏi: “Hầu hạ trăm thay quần áo? một khi đã như vậy, sao còn chưa bắt đầu?”

Diệp Trường Vân nơm nớp lo sợ đứng dậy, nâng hai tay có chút run run, mềm nhẹ cúi xuống vạt áo cho thiên tử thiếu niên.

Triệu Trệ sâu không thấy đáy con người gắt gao nhìn chăm chăm phía trước cái kia cúi đầu xấu hổ thiên hạ, đột nhiên trăm nhẹ hỏi: “Vừa rồi người kia kỹ thuật nhảy rất là phóng đảng liều nhân, thế nào hiện tại không có người, người nhưng là xấu hổ lên? Lật mềm buộc chặt?”

Diệp Trường Vân cảm giác được hơi thở ấm áp từng trận phun lên gò má, không khỏi hơi cắn môi, nâng lên con người như nước vụng trộm liếc nam phía trước.

Triệu Trệ chỉ cảm thấy người kia thoáng nhìn như nai con kinh hồng, trên chốc một chút rung động nổi lên ở chỗ sâu nhất trong lòng, hần bỗng nhiên hắc hắc cười một tiếng xấu xa, vươn cánh tay mạnh mẽ nắm eo nhỏ, tay kia chợt nâng cằm nàng, bắt buộc nàng ngược mặt nhìn mình.

Eo nhỏ vào tay quả nhiên giống như tưởng tượng mỏng manh không chịu nổi nắm chặt, cằm nàng nhún nhui bóng loáng xúc cảm tuyệt vời.

Triệu Trệ dùng ngón tay cái nhẹ nhàng vuốt ve kiều môi của nàng, vừa lòng nhìn người này run rẩy một trận, hần cười ha ha: “Hoa nhỏ kiều mị như vậy, không biết từng có người nhắm nháp trước trăm một bước?”

Triệu Trệ hỏi lời này, tự nhiên cũng không muốn Diệp Trường Vân trả lời, chỉ dần dần cúi đầu xuống, thấp giọng nói: “Người không phải nói muốn giúp trăm thay quần áo sao? Thế nào lại ngốc hồ hồ bất động?”

Triệu Trệ vừa lẩm bẩm, vừa cúi đầu áp lên môi mềm của Diệp Trường Vân.

hần lúc đầu chỉ tỉnh tể nhắm nháp một chút, như bướm vờn hoa. Nhưng chậm rãi hút, động tác dần dần kích cuồng lên, giống như cuồng phong mưa rào chà đạp nàng kiều diễm, không có tâm thương hương tiếc ngọc. Diệp Trường Vân chưa bao giờ nhận kích cuồng như vậy, nàng hơi thống khổ nhắm mắt lại, giờ khắc này nàng cảm thấy mình như bị ép khô hút cạn, nhưng nàng không thể lui, nàng chỉ có thể yên lặng chịu đựng.

Triệu Trệ kích cuồng chợt dừng lại, hơi hơi rời khỏi Diệp Trường Vân, con người thâm trầm cúi đầu tỉnh tể ngắm nàng. Chỉ thấy Diệp Trường Vân nhú mi, than nhẹ, mặt đỏ ửng như hoa nở trên đồng. Triệu Trệ con người tràn ra một tia hồi ức, không thể kiềm chế trầm thấp nói: “Người như vậy, tốt lắm, tốt lắm...”

đang nói bỗng nhiên hét lên một tiếng, kéo mạnh sa mỏng trên người Diệp Trường Vân. Chỉ nghe tê một tiếng, vũ y vốn không che được nhiều lắm triệt để cởi ra. Thân thể Diệp Trường Vân mỏng manh xinh đẹp hiện ra trước mặt Triệu Trệ. Thân mình tiêm tú trắng nõn, trong phòng thay quần áo hơi u ám tản mát ra mùi thơm thiếu nữ nhàn nhạt.

Con người Triệu Trệ nhiễm một tầng ảm sắc, hần trầm thấp hạ lệnh: “Dựa vào tường.”

Trong tháng ba, thân mình Diệp Trường Vân xích lửa run nhẹ, nhưng nghe thấy mệnh lệnh kia, vẫn nhắm xuống hồ thẹn quỳ dựa vào tường.

Cánh tay tinh tế nhu nhược bám trên tường lạnh như băng, vòng eo từng múa ra tư thái mị nhân bởi vì phủ nằm sấp mà đưa phía sau toát ra đường cong rung động. Xuôi theo vòng eo mảnh khảnh là đôi mông trắng nõn cân xứng, mông kia trắng nõn cong tròn lấy một tư thái mềm mại nịnh người mân mê về phía sau, cái khe tối mờ ở giữa kia phảng phất đang mời quân nhấm nháp yêu thương.

Triệu Trệ cũng không cởi y quan xuống, chỉ tùy tay kéo long bào, lôi tiết khổ xuống đầu gối, thông dong trần định tiến lên, tách hai chân nữ tử đang tinh tế run nhẹ ra, để chỗ thân bí mị hoặc không hề che lấp hiện ra trước mắt. Con người hần ám trầm gắt gao nhìn chăm chăm chỗ đó, chỉ thấy ở giữa, thiếu nữ tiêm tú cân xứng trắng nõn, có phương thảo như ở trong mưa tháng ba mơ màng, thê lương ai oán, hơi hơi run rẩy, trong đó cũng có hồng châu trơn bóng sáng rõ như ẩn như hiện. Nàng rõ ràng ngượng ngùng muốn khép hai chân che chỗ xấu hổ, lại bởi vì quân vương ở phía sau mà không thể không nhắm xuống hồ thẹn để cho quân hái. Triệu Trệ bên môi gợi lên một chút cười, hơi hơi ngồi xuống, dùng lực đẩy vào phía trước, chậm rãi chìm vào trong thân thể nàng.

Diệp Trường Vân chỉ cảm thấy có lực lượng cường đại thô cứng mãnh liệt xâm nhập, hơi thở nàng hào hển, nhắm mắt thừa nhận, lại nhếch mông lên đón ý nói đùa. Dùng cách thức từ một vị lão ma ma trong cung đi ra, hi vọng có thể che giấu điểm được thiên tử, vì mình cầu thêm một chút thương tiếc.

Triệu Trệ cảm giác được một cái gì như có như không chặn đường tiến của mình, hơi dùng một chút lực, vật kia liền biến mất, hần thể như chẻ tre tiến quân thần tốc, không bị ngăn trở nữa. Dững đạo chặt chẽ cắn nuốt, tư vị tốt đẹp như trong tưởng tượng.

hần cúi đầu, có một tia màu đỏ dọc theo chỗ áy ân chảy ra, dọc theo đùi ngọc cân xứng chậm rãi rơi xuống, uốn lượn đỏ tươi cùng nhẵn nhụi trắng nõn tôn nhau lên thành mị hoặc kinh người.

Ám sắc trong mắt Triệu Trệ càng đậm, nhàn nhạt nói: “không nghĩ tới, thiên hạ như ngươi, thế nhưng còn chưa từng có người hưởng qua tư vị này.” hần dưới thân dùng mãnh dùng thêm chút lực, đỉnh nhập thật sâu, làm Diệp Trường Vân đang bắt lực dựa tường phát ra tiếng kêu yêu kiều, hần vừa lòng nói: “Như thế rất tốt, trầm muốn nghe thanh âm vừa rồi kia của ngươi, tựa như – ”

hần bỗng nhiên dừng lại, hơi run sợ một chút, nháy mắt đã phản ứng lại, cúi đầu cười nói: “Bé con này, hôm nay trầm sung hạnh người một phen.”

Triệu Trệ một tay nắm chặt vòng eo thiên hạ dưới thân, tay kia thì vòng lên phía trước bắt lấy kia chỗ mềm mại đang dập dờn lên xuống, cắn chặt hàm răng không nói, hạ thân cuồng động một phen, cuồng phong mưa rào căn bản không để ý người dưới thân có chịu được không.

một phần mềm mại trước ngực của Diệp Trường Vân bởi vì tư thái nằm sấp nên dùng đưa lắc lư, một bên khác lại bị bàn tay to nắm chặt bừa bãi vuốt ve. Vòng eo bị túm chặt cơ hồ không chịu nổi đại lực va chạm phía sau mà lắc lư bất lực, mông tròn cũng theo từng đợt công kích mà nước chảy bèo trôi, lay động trước sau, dập dờn phóng đảng rung động. Cặp đùi thon dài xinh đẹp kẹp chặt, phảng phất vô thức muốn vì mình cầu một cơ hội ngưng nghỉ, lại bởi vì bị xiết thật chặt ngược lại khiến nam tử phía sau không biết thỏa mãn, càng thêm cuồng mãnh tiến công.

Diệp Trường Vân nhú mày, tay mảnh khảnh bám chặt lên tường, vươn cái cổ yêu kiều, bắt lực trong thể công cường ngạnh bá đạo, như khóc như ngâm, không thành câu. Dù có thị nữ thị bên ngoài đợi, dù biết bản thân phát ra tiếng vang xấu hổ hội rơi tiền vào tai người khác, nàng vẫn là để cổ họng phát ra tiếng kêu phóng đảng nhất. Bởi vì nàng đã biết trên thế gian này, thanh âm làm nam tử động tâm nhất không phải tiếng ca tuyệt vời, cũng không phải âm nhạc động lòng người, mà là tiếng khinh ngâm phiêu đảng hồn người của nữ tử kia trong đêm hôm đó.

Nàng không phải chưa từng hưởng qua tư vị mất hồn kia, vô số đêm mất ngủ, bao nhiêu lần mơ thấy đêm hôm đó nàng ở dưới một thân thể cường tráng mà động tình. Bởi vì tình đã động, vòng eo kia mới có thể mất hồn.

Nhưng hiện thời nam tử sau lưng nàng bừa bãi tứ cuồng không phải hần, hần cũng không chịu cho mình.

Tối nay, trong một phòng thay quần áo u ám, bên tai nghe rõ tiếng động bên ngoài qua lại, nam nhân khiến nàng quỳ dựa trên tường, lấy một tư thế khuất nhục nhận sung hạnh là thiên tử ở ngôi cửu ngũ, có quyền thế cao nhất thiên hạ.

mẫu thân nàng từng nói, gả cho người, mặc quần áo ăn cơm.

Nhưng Diệp Trường Vân biết, ỉnh không chỉ muốn mặc quần áo, ăn cơm, nàng muốn càng nhiều càng nhiều hơn.

Nàng có một mẫu thân, cả đời lao khổ hiện còn ở trong phủ Triều Dương hầu giặt quần áo, một đôi tay già nua thô ráp luôn sưng tấy không chịu nổi.

Nàng còn có hai tỷ tỷ, đến nay chưa gả đến nhà thích hợp, chỉ có thể cùng người tăng tịu, chỉ vì một ít lợi cực nhỏ phải khước ý nịnh hót.

Nàng còn một đệ đệ, rõ ràng mang võ nghệ bất phàm lại vì xuất thân ti tiện mà suýt bị người vấy bẩn.

Phía sau thế công càng thêm hung mãnh, nàng bắt lực dựa vào tường theo từng đợt thế công lắc lư thân mình.

nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, trong cổ họng tràn ra tiếng ngâm phiêu hồn, trong mắt là một mảnh kiên định sáng rõ.

Nàng muốn, trời biết đất biết, Diệp Trường Vân biết!

=====

Triệu Trệ giữ tay Diệp Trường Vân mạnh mẽ dùng sức, Diệp Trường Vân phát ra một tiếng thét kinh hãi, đảo mắt liền phát hiện mình đã bị cuốn lại, kinh hoàng ngược mắt về phía trước, phía trên đúng là nam tử nhìn xuống thiên hạ.

Diệp Trường Vân không thấy thân mình mỏng manh bị áp trên mặt đất, trên đất có chút lạnh lẽo, nhưng Diệp Trường Vân cũng không biết lạnh.

Trái tim có một trận hỏa diễm, chậm rãi dâng lên.

quần áo trên người Triệu Trệ, trừ tiết khổ tuột tới bên hông, cơ bản hoàn hảo, chẳng qua hiện thời hành động điên cuồng, có hơi hỗn độn.

chỗ sâu trong con người trầm định của Triệu Trệ dần dần nóng lên, nữ tử dưới thân kia, hai luồng trước ngực, thủy nộn, ngọc sơn, đúng là lúc thiếu nữ mới nảy nở diệu kỳ.

Y quan hoàn hảo Triệu Trệ áp lên thân mình, che kín không hở chỗ nào.

trên đời này, nam và nữ lúc đó căn bản là không ngang nhau.

Triệu Trệ và Diệp Trường Vân lúc đó đương nhiên càng không ngang nhau.

Thí dụ như trong phòng thay áo u ám, lúc Triệu Trệ quần áo coi như chỉnh tề bình tĩnh tiết ngoạn nữ tử dưới thân nhẹ nhàng run run, làm sao có ngang nhau?

Triệu Trệ nhìn xuống nữ tử dưới thân réo rắt thắm thiết xinh đẹp, cảm thụ được nàng ôn ngậy ẩm ướt hàm chứa mình, cúi đầu mệnh lệnh: “Ôm ta.”

Diệp Trường Vân dưới thân lạnh lẽo, trên người lửa nóng, trong băng hỏa giao hòa, nhẹ nhàng vươn cánh tay bắt lực, leo lên trên cổ nam tử.

Leo lên... Đúng vậy, đây là leo lên, nàng dùng tay ngọc mềm mại leo lên nam nhân có quyền thế nhất thế gian, cũng dùng thân mình mềm mại nhất bao dung cuồng mãnh mạnh nhất thế gian.

Lúc nàng bắt lực leo lên trên người nam tử kia, tựa như lục bình tìm được căn cơ, tử đằng chạm vào đại thụ, rốt cuộc, không bao giờ muốn buông ra nữa.

Trong mắt Triệu Trệ có một loại cảm xúc có thể gọi là thương tiếc hơi hơi tràn ra.

nữ tử dưới thân kia, vươn tay, đặt lên mình, phẳng phất giao ra tánh mạng, phẳng phất giao ra cả đời.

hắn là thiên tử Đại Viêm, là đế vương thiên hạ này.

Có rất nhiều người nguyện ý đem mình giao phó cho hắn, nhưng mà nữ tử này ở giờ khắc này lại khiến hắn có một tia thương tiếc.

Bởi vì sao... Bởi vì sao...

Triệu Trệ nhắm mắt lại, hắn biết, nhưng vĩnh viễn không có cách nào nói ra miệng.

Đây vĩnh viễn là một bí mật.

Triệu Trệ cảm nhận được nữ tử dưới thân nhẹ nhàng thở dốc, lại mở mắt, ánh mắt rơi xuống hai điểm anh đào dồn dập phập phồng, không khỏi cười ra.

Tay hắn ác ý nắm lấy, khiến nàng kiều nhượng, hắn không quan tâm, bừa bãi thưởng thức.

“Người tên là gì?” hắn khàn khàn hỏi.

“Họ Diệp, tiện danh Trường Vân.” ánh mắt thẹn thùng của Diệp Trường Vân dừng cảm vọng tiến vào mắt nam tử phía trên, thở gấp cúi đầu trả lời.

“Hảo, Diệp Trường Vân, trầm nhớ kỹ!” Trong mắt Triệu Trệ kiên định, đồng thời dưới thân lại dùng một chút lực, tung hoành ngang dọc hơn.

Tư vị này cực kì tuyệt vời, phảng phất như cười lương câu bảo mã tung hoành sa trường, bất đồng là, bên tai không có tiếng sắt thép va chạm, mà là tiếng nữ tử anh anh yêu kiều cầu xin tha thứ.

.....

Ngoài phòng thay quần áo, bọn tiểu thị nữ nghe tiếng vang bên trong làm cho người ta tai nóng mặt đỏ, không khỏi tai đỏ lên. Trong đó, có tiếng va chạm lớn, cũng có giọng nữ tử yêu kiều cầu xin tha thứ không thành tiếng, thường thường xen lẫn tiếng nam tử găm nhẹ, không cần đoán cũng biết bên trong phát sinh cái gì.

Hai tiểu thị nữ nhìn nhau, cảm thấy không nói đã hiểu.

“thanh âm này, có chút giống chủ nhân đâu...” Thị nữ Giáp thấp giọng thì thầm với thị nữ Ất.

“Ai nha, Diệp Trường Vân kia một lòng ở bên người chủ nhân, chẳng lẽ vì học được cái này đến mị hoặc Hoàng thượng sao?” Thị nữ Ất cũng khẽ tai nói nhỏ, trong giọng nói hơi có chút khinh thường.

“Cũng không phải sao, người xem hiện thời hấp tấp ở trong phòng thay quần áo làm việc đó, cũng không biết liêm sỉ a!” Thị nữ Giáp cũng nói tiếp.

“Ừ ừ, cả nhà nàng ấy sao hiểu được lễ nghĩa liêm sỉ này đó, tỷ tỷ nàng ấy không phải là sớm đã cùng người tư thông sao!” Thị nữ Ất lập tức nói có sách, mách có chứng.

“nói đến đây, Diệp gia kia...” Thị nữ Giáp cũng hưng trí hơn.

Ai biết còn chưa dứt lời, Cẩm Tú vừa đứng đi qua, nhàn nhạt nhìn nhìn cửa phòng khép chặt, lại liếc mắt hai tiểu thị nữ đang khẽ tai nói nhỏ, banh mặt ra.

Hai thị nữ vội vàng ngừng tiếng, không dám nói nữa.

Các nàng còn thật nhỏ, chưa lấy dính bụi trần. Cẩm Tú trong lòng cười khổ.

12. Chương 12: Cầu Nhuyễn Ngọc Ôn Hương

Triệu Trệ sau một trận thể công thống khoái đầm đìa, cổ sôi nổi đè nén trong bụng đột nhiên trào ra, hắn thô thanh thở hào hển, khép con ngươi cảm nhận tư vị. thật lâu sau, hơi thở dần dần bình ổn, một lần nữa

hắn mở mắt nhìn xuống thiên hạ dưới thân.

Nữ tử này, tóc đen tràn đầy, ngọc thể đầy đặn, trên người đã là một mảnh bùa bối. Nàng mở một đôi mị mầu ẩn ẩn nhìn mình, môi đỏ mọng hơi hơi mở ra, phảng phất còn chưa bình phục lại từ trong ý vị hoan ái vừa rồi kia.

Triệu Trệ không khỏi gọi lên một chút cười, nhàn nhạt nói: “Diệp Trường Vân, người thật sự là càng lúc càng khiến trẫm kinh hãi.” nói xong hắn kéo tiết khổ bị rơi, thoáng sửa sang lại y quan, đi thẳng ra ngoài.

Đầy dặt một mảnh lạnh lẽo, Diệp Trường Vân cả người xụi lơ nằm trên mặt đất, kinh ngạc nhìn nóc nhà khắc rồng vẽ phượng, vài phần nghi hoặc vài phần chờ mong, đều ở trong tim.

.....

tế mầu Triệu Dương công chúa nhàn nhạt đảo qua đệ đệ một lần nữa trở lại đại sảnh, hắn giống như thú ăn no i, hàm chứa ý cười thỏa mãn.

Nàng cúi mắt bưng rượu lên tự uống, cũng không nói gì thêm.

Triệu Trệ ngược lại có chút không được tự nhiên, cúi đầu ho khẽ, cũng bưng chén rượu lên che giấu nói: “Hoàng tỷ tỷ, rượu chỗ người nơi này, so với rượu ở hoàng cung có tư vị khác!”

Triệu Dương công chúa nhàn nhạt kêu “a”, cười nói: “Người nói là rượu sao? Ta cho rằng hắn là người đâu!”

Triệu Trệ thấy Triệu Dương công chúa nói toạc ra, đầu tiên là mặt ửng hồng lên, lập tức hắc hắc nở nụ cười: “Hoàng tỷ, người nơi này, tự nhiên cũng được dạy dỗ như nước trong veo, làm cho người ta vừa gặp liền luyện tiếu buông ra!”

Triệu Dương công chúa nhú mày đậm cười, lại không nói gì.

Triệu Trệ đi qua nhỏ giọng năn nỉ: “Tỷ tỷ, đem nàng cho trẫm đi!”

Triệu Dương công chúa cúi đầu thưởng thức chén rượu trong tay, cười không nói.

Triệu Trệ ghé tai thấp giọng nói: “Tỷ tỷ, người cho ta thôi! Chỉ cần người cho ta, người muốn cái gì ta đều đáp ứng.” Lần này hắn tự xưng ta mà không phải trẫm, hắn gọi nàng là tỷ tỷ mà không phải Hoàng tỷ.

đám người Cẩm Tú bên cạnh nghe nói như thế, người người cúi đầu, đỏ mặt theo.

Triệu Trệ nói xong, tự giác cũng cảm thấy trong lời này rất có nghĩa khác, khiến mơ màng, hơi mím môi không nói nữa, chỉ mở to con ngươi tinh lạng nhìn tỷ tỷ.

Triệu Dương công chúa cảm giác được hơi thở nóng hầm hập bên tai, bỗng nhiên cảm thấy giống như về hồi nhỏ, hồi nhỏ hắn luôn dính bên người nàng, năn nỉ xin cái này cái kia.

Triệu Dương công chúa nhú mày tà tà liếc qua: “Từ nhỏ đến lớn, phạm là người nhìn trúng cái gì, tỷ tỷ có từng không đưa cho người sao?”

Triệu Trệ nghe nói như thế, dường như nhớ tới cái gì, trong mắt hơi hơi buồn bã, ngừng cúi xuống hỏi ngược lại: “Tỷ tỷ muốn cái gì, Trệ có từng không muốn đưa cho người sao?”

Triệu Dương công chúa nhú mày, trầm mặc một lát, bỗng nhiên cười lạnh một tiếng, nhẹ giọng hỏi: “Người cũng biết ta muốn cái gì?”

cầm Triệu Trệ nháy mắt cứng lại, con ngươi một mảnh ngưng trọng, trên mặt cũng dần dần đứng đắn lên. trên mặt hắn lúc này đột nhiên hiện ra thiên tử thiếu niên uy nghi.

hắn chậm rãi, nói như hứa hẹn: “Người yên tâm, người không thể làm, ta đương nhiên sẽ thay người làm được!”

.....

Thiên Tử Triệu trệ đi rồi, cùng nhau rời đi theo xe tứ mã loan thừa của hắn là thị nữ bên người Triệu Dương công chúa, Diệp Trường Vân.

Lúc thân mình Diệp Trường Vân nhẹ nhàng được đỡ lên xe ngựa, Triều Dương công chúa mỉm cười nhìn nàng, thấp giọng nói: “Trường Vân, đi như vậy, lần sau gặp nhau, người đã không còn là Diệp Trường Vân hôm nay.”

Diệp Trường Vân ngoái đầu nhìn lại, nhìn chằm chằm nữ tử tươi đẹp trong tháng ba kia, cúi đầu cung kính nói: “Nếu như có một ngày như vậy, Trường Vân dù thế nào cũng không quên đại ân của công chúa.”

Triều Dương công chúa đánh giá Diệp Trường Vân, để vương sửng hạnh mấy ngày, tiểu thị nữ ngày xưa cử chỉ kính cẩn ngôn hành, nay đã có khí thái khác.

Triều Dương công chúa bên môi ý cười càng sâu.

Trường Vân, trong Trường Nhạc Cung liệu có một chỗ của người?

Xe tứ mã loan thừa dần dần đi xa, tro bụi tung lên sau bánh xe cũng dần dần mờ hồ.

Triều Dương công chúa đứng trong xuân hàn tháng ba se lạnh, kinh ngạc nhìn phương xa, thật lâu không nói gì.

Chim bay từ rừng, mỗi con sẽ có tương lai tốt đẹp hoặc không tốt đẹp của mình. Còn Triều Dương công chúa lại nhất định cả đời canh giữ trong Túc Ninh Thành, cùng với Hầu gia kia, chưa từng đồng tâm cũng chưa từng đồng tâm.

Ở mắt góc bên người nàng đứng không chớp, là một nhà Diệp Tiềm.

Diệp Tiềm đỡ mẫu thân lau nước mắt, không ngừng nhìn về phía phương xa tỷ tỷ biến mất.

Tỷ tỷ hấn vào cung.

hấn vẫn còn có thể tiếp tục canh giữ ở Túc Ninh Thành, canh giữ bên người nữ tử kia, vì nàng vung roi, vì nàng dẫn ngựa. Lúc nàng cần, quỳ gối trước mặt nàng cho nàng dẫm đạp lên.

Bởi vì, người đó, là chủ nhân hấn.

.....

Đối với một nhà Diệp Tiềm mà nói, ngày qua như không có gì biến hóa, chẳng qua là lúc ăn cơm thiếu một đôi đũa, lúc ngủ hơn một phần chờ mong, còn trong lòng mỗi người hơn chút vương bận nồng đậm.

Đối với Triều Dương công chúa mà nói, lúc Cẩm Tú ngẫu nhiên nhắc tới, nàng sẽ nhớ lại kia một ngày Diệp Trường Vân lấy tư thái thế nào câu dẫn Triệu Trệ. Có đôi khi bên môi nàng sẽ lộ ra tươi cười nhàn nhạt, tràn ra thở dài như có như không.

Có lẽ trên đời này nữ nhân dù cao thấp quý tiện, đều làm cùng một việc.

Bọn họ muốn nắm chặt tâm một người nam nhân.

Triều Dương công chúa sinh trong nhà đế vương, từ nhỏ dùng quỳnh tương ngọc lộ nuôi dưỡng, nhưng mà nàng càng minh bạch, ý nghĩa của nữ nhân đối với nam nhân.

thật lâu trước kia, nàng tuổi nhỏ cũng không sao hiểu nổi, các cô cô nàng, xinh đẹp bị ai thế nào đi ra khỏi Trường Nhạc Cung, đi ra khỏi Đôn Dương Thành, dẫm lên bình nguyên xanh tươi, vượt qua nước song chảy chậm, lướt qua sa mạc hoang vắng tận xương, đi đến nơi xa ngàn dặm dưới Kỳ Liên sơn?

Thiên hạ Đại Viêm bình thuận, là dùng bao nhiêu thân mình oánh bạc của nữ nhi Đại Viêm kia đổi lấy!

Tướng lĩnh vô kế, thiếu nữ hổ thẹn!

Quân thần vô kế, hoàng thất hổ thẹn!

Đối diện bàn trang điểm Triều Dương công chúa bỗng nhiên có cảm giác hít thở không thông, nhớ tới chuyện cũ, sỉ nhục kia từng như một cây đao chậm rãi nghiền nát ở trong lòng nàng, như một loại lãng trì, từng chút cắt tâm nàng.

Trong khuê các, gặp gỡ man nhân, một đêm hoang đường, đổi hơn mười năm an bình cho Đại Viêm.

Triều Dương công chúa ở trước gương chậm rãi nhắm lại con ngươi hẹp dài, lông mi như quạt lông nhẹ nhàng run run.

Nàng tránh được một kiếp, nhưng thể xác và tinh thần sớm vỡ nát, suốt đời vô pháp chữa khỏi!

Cầm Tú hầu hạ bên cạnh sớm biết rõ tính tình chủ nhân nhà mình, thấy cảm xúc chủ nhân có chút pháp phòng, liền dừng tay chải tóc, im lặng đứng hầu một bên.

Triều Dương công chúa hít một hơi thật sâu, lại mở mắt, trong đó sớm không có gì vô thố, chỉ có con ngươi trong suốt như nước, ba quang liễm điểm, khiến song song thất sắc, khiến nữ tử thiên hạ mất mặt.

Nàng quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, có lá thu phiêu linh bay bay.

“Lại là một ngày mùa thu a!” Nàng nhàn nhạt thở dài.

Cầm Tú vội đáp: “Đúng vậy, đã là mùa thu rồi!”

bên môi Triều Dương công chúa chậm rãi phất ra một chút tươi cười gợi nhớ, chậm rãi nói: “Trê giờ làm hoàng đế, nghe nói ban một ít mệnh lệnh, suy yếu thể lực chư hầu, đem khai mở, nấu muối thu về cung doanh, cấm quận quốc đúc tiền, Hầu gia chúng ta biết được, phỏng chừng là không vui nổi!”

Cầm Tú lần này chỉ nhàn nhạt mỉm cười đứng thẳng một bên, không dám tiếp lời. Hoàng đế muốn làm cái gì, chủ nhân có thể tùy tiện nói, nàng lại không dám.

Triều Dương công chúa đương nhiên biết những lời này không có ai dám tiếp, trái lại tự nói: “Ta còn nghe nói, hần muốn làm một trường săn bắn hoàng gia!”

Cầm Tú tiếp tục cúi đầu không nói.

trong con ngươi Triều Dương công chúa bỗng nhiên có vài phần sáng rọi, quay đầu phân phó: “Truyền lệnh xuống, ngày mai Bần cung chuẩn bị đi ngoại ô săn bắn.”

Đúng lúc này, bên ngoài một thanh âm lạnh lùng hỏi: “Công chúa thật sự là có hứng trí a!”

13. Chương 13: Tâm Sự Của Diệp Tiềm

Triều Dương công chúa nghe được thanh âm kia, đầu cũng không quay lại, chỉ lạnh lẽo nhìn gió thu lá rụng ngoài cửa sổ.

Người tới đúng là Bình Tây Hầu Phùng Kiệt, hần hừ lạnh một tiếng, đi đến bên công chúa, ôm cánh tay đứng thẳng, đầy châm chọc nói: “Công chúa a, người thật đúng là có đệ đệ tốt, này vừa làm hoàng đế, đã bắt đầu tính kế người khác!”

Triều Dương công chúa cúi đầu nhẹ nhàng mở ra hộp phấn son, như có như không vờ về chơi đùa thưởng thức.

Phùng Kiệt đi thẳng lên phía trước, nửa ngồi xổm trước mặt Triều Dương công chúa, con ngươi hổ lang thẳng tắp nhìn chằm chằm nàng, lạnh lùng nói: “Công chúa, thật sự nhìn được cơn giận kia!”

Triều Dương công chúa ngược mắt, lạnh nhạt hỏi: “Hầu gia không ở biệt uyển của mình thổi tiêu chơi nguyệt, sao lại chạy đến nơi đây?”

Phùng Kiệt vươn tay mạnh mẽ bắt lấy y phục của Triều Dương công chúa, âm ngoan nói: “Ta không ở đây, người rất sung sướng tự tại a! Người dù là thân tử tử của tiểu tử chưa có lòng tơ kia, coi như chư hầu thiên hạ đều ngã đổ, cũng không tới phiên người là kim chi ngọc diệp!”

Triều Dương công chúa nhếch môi cười: “Hầu gia nói đùa, chúng ta vợ chồng nhất thể, sao tách được nhau đây?”

Phùng Kiệt thấy công chúa bỗng nhiên cười, trái tim thể nhưng không hiểu sao rung động. hần thường ngày chỉ nhìn nam nhân không thích nữ sắc, bình thường thấy công chúa ở trong nhà hần xinh đẹp tràn ra cũng chỉ là nhìn từ xa mà thôi. hiện thời nhìn gần, nhan sắc khuynh thành, cổ cao mềm mại, hai mắt mị hoặc, còn có bên môi gợi lên cười nửa miệng, đều là mị hoặc mà thiếu niên dưới thân hần, hoặc ngây ngô hoặc kiêu mị, đều không thể có được.

cô gái này, vốn là của hần, thể nhưng hần chưa từng hưởng qua tư vị của nàng?

Phùng Kiệt người này luôn luôn không làm việc đàng hoàng, nhưng trong thời kì triều chính biến đổi, hần cũng biết hơi không chú ý sẽ thất thế, bởi vậy dưới cơn giận dữ chạy đến chỗ công chúa giương oai. không nghĩ tới hiện thời nhìn thấy nhan sắc công chúa như vậy, trái tim thể nhưng không hiểu sao rung động, vì thể hần cảm thấy nên lặng yên đánh xuống hủ ý.

Phải biết rằng hiện thời hần chỉ có một con trai duy nhất, cũng không phải công chúa sinh ra, nếu tương lai vạn nhất có biến cố, công chúa tất nhiên không lưu luyến cùng cách với hần, nhưng nếu hần để nữ nhân này sinh hạ một nam nửa nữ, đến lúc đó, quan hệ máu mủ tình thâm, đánh chết cũng không dứt bỏ được tình cốt nhục!

Phùng Kiệt có chủ ý này, lại ngẩng đầu tinh tế đánh giá công chúa, nhan sắc khuynh quốc khuynh thành, mị hoặc thiên hạ không người theo kịp, chợt thấy đáng vẻ đoan chính đủ để làm người trong thiên hạ khâm phục, xem kĩ rồi mới biết mị ý từ trong xương cốt như tơ đánh úp lại.

Phùng Kiệt nheo con ngươi lại, bỗng nhiên ha ha nở nụ cười: “Tốt, thật là cực phẩm thể gian!”

Triều Dương công chúa nghe nói như thế, vội ngược mắt, gặp thần sắc Phùng Kiệt trong mắt, bỗng nhiên cảm giác được ý tưởng của hần, nhúu mày lạnh nhạt nói: “Cút!”

Phùng Kiệt nghe vậy “Ha ha” cười to, cười xong, đầy thâm ý nói: “Công chúa a, người đây là bảo ai cút? Bản hầu là phu quân danh chính ngôn thuận của người đó!”

Triều Dương công chúa mắt như có kim châm, lạnh nhìn chằm chằm Phùng Kiệt.

Phùng Kiệt chợt nhúu mày, cười quỷ dị nói: “Thân là phu quân của người, bản hầu nếu muốn thượng thân thể người, người còn có thể nói nửa chữ không? Hay là nói, thân thể người từng bị vạn người đạp hư, cổ tình chỉ bản hầu không thượng được? Lúc công chúa không còn mặt mũi gặp thể nhân tìm chết, còn không phải Bình Tây Hầu ta cười người – ”

Triều Dương công chúa mặt như băng sương, nhìn chằm chằm Phùng Kiệt không nói một lời.

Phùng Kiệt cũng im miệng, cúi đầu tới gần Triều Dương công chúa, nhẹ nhàng nhìn mặt nàng đang giận dữ: “Công chúa, ngày đó người bắt quá là tàn hoa bại liễu thôi, nếu không phải Phùng Kiệt ta đón người vào gia môn, còn không biết người sẽ bị chê cười thể nào đâu! Chẳng lẽ chuyện cũ đó công chúa đã quên?”

Triều Dương công chúa bỗng nhiên nở nụ cười, cười đến cực lạnh, cười xong nhúu mày đậm hỏi: “Hầu gia, ngày đó người cũng chỉ là kẻ thích nam sắc ăn chơi trác táng thôi, nếu không phải bản cung gả cho người, còn có nhà nào nguyện ý đem cô nương gả cho người? Nếu không phải bản cung, người còn không bị toàn bộ hoàng thất Đại Viêm chê cười?”

Phùng Kiệt nghe nói như thế, không giận cười lại: “Như thế, công chúa và Phùng Kiệt là cực kì tương xứng! Châm chọc xứng đôi, thật sự thích hợp!”

Triều Dương công chúa nhẹ nhàng đứng dậy, mắt liếc hần một cái: “Người đi cùng nam nhân xứng với người đi, tốt nhất là cách bản cung xa một chút!”

Phùng Kiệt bỗng nhiên tiến lên, nắm cầm công chúa, âm ngoan nói: “Công chúa, phạm là người Phùng Kiệt ta nhìn trúng, mặc kệ là nam nhân hay nữ nhân, ta tuyệt sẽ không bỏ qua!”

Cầm Tú bên cạnh nghe Phùng Kiệt nói với chủ nhân nhà mình, đã có chút tim gan run sợ, hiện thời thấy Hầu gia bỗng nhiên bắt lấy cầm công chúa, cũng có chút hoảng loạn, miệng vội hét lớn: “Hầu gia, buông công chúa ra!”

Công chúa trong mắt bắn ra một loại băng sương bén nhọn, bên môi cũng dâng lên mặt cười lạnh, nói rõ từng chữ như nhả châu: “Phùng Kiệt, ngươi điên rồi!”

Phùng Kiệt gật đầu, vừa lòng xem thấy khuôn mặt kia trong tay mình không thể động đậy: “không sai, nhìn thấy kiểu nhan công chúa như vậy, hôm nay Phùng Kiệt bỗng nhiên điên rồi.”

Cầm Tú gặp chuyện quá khẩn cấp, cố tình bộ dáng Phùng Kiệt lại chết cũng không buông tay, chỉ e chủ nhân mình chịu thiệt, cố tình chủ nhân mình lại có tính tình quật cường, nghĩ nghĩ rõ ràng kêu to: “Mau tới a! Công chúa đã xảy ra chuyện!” nói xong còn như hoang mang lo sợ, thanh thanh khẩn cầu Phùng Kiệt mau buông chủ nhân ra.

Thủ vệ bên ngoài vừa vặn là Diệp Tiềm, hẳn lúc trước nhìn thấy Phùng Kiệt vào nhà, đã nhú mày, hiện nghe Cầm Tú kêu la như vậy, liền nhanh đá cửa xông vào.

Thời gian nửa năm, Diệp Tiềm càng cường kiện, cái mũi cao thẳng ánh mắt trầm định, hẳn ổn trọng mà nội liễm, hoàn toàn không có nôn nóng của thiếu niên.

Nhưng mà, lúc Diệp Tiềm vốn vững vàng nội liễm nhìn thấy nữ chủ nhân mình tâm tâm niệm niệm không buông bị nam nhân kia dùng tư thái như thế túm cầm, bỗng nhiên phát ra một cổ tức giận.

Phùng Kiệt liếc mắt nhìn Diệp Tiềm xông cửa lao vào, châm chọc cười nói: “Lại là người?”

nói xong hắn quay đầu nhìn xuống nữ nhân trong tay: “Người sớm dùng qua hắn rồi?” Bằng không sao thân thiết với nhau như vậy? Ha ha!

Công chúa buông con người xuống, nhàn nhạt ra lệnh: “Người trước buông ta ra, bằng không kiếm trong tay hắn không buông tha người trước, không cần quên, ngươi là bại tướng dưới tay hắn.”

Phùng Kiệt lại không buông ra, ánh mắt từ trên mặt công chúa trắng nõn trầm tĩnh chậm rãi chuyển qua Diệp Tiềm.

Diệp Tiềm chau mày lại, ánh mắt lạnh lùng như băng nhìn chằm chằm Phùng Kiệt, trường kiếm trong tay đã ra khỏi vỏ, có khí thế quyết chiến đến chết!

Phùng Kiệt cười hỏi: “Diệp Tiềm, trong tầm cung công chúa, Phùng Kiệt ta muốn chơi đùa một chút thú vui khuê phòng cùng nữ nhân của ta, sao tiểu nô tài như ngươi cũng muốn tiến vào thò một cước đây?”

Con người Diệp Tiềm thâm trầm tức giận, vội nắm chặt trường kiếm trong tay. Giờ phút này trái tim hắn phảng phất có một ngọn lửa thiêu đốt, nhưng hắn sớm học được khắc chế, đem ngọn lửa dữ để thiêu hủy Túc Ninh Thành, thiêu hủy thiên hạ áp chế trong lòng, cắn chặt răng, lạnh lùng nhìn chằm chằm kẻ cầm thú kia.

Phùng Kiệt tiếp tục cười hỏi: “Diệp Tiềm a, bộ dạng này của ngươi bản hầu có thể có chút kỳ quái, vì thế bản hầu nghĩ, ngươi tiểu nô tài này có phải đối với chủ nhân có ý tưởng gì hay không?”

hắn mang trong mắt Diệp Tiềm đột nhiên tăng thêm, cầm càng cứng.

Phùng Kiệt thấy biểu cảm của Diệp Tiềm, có hơi kinh ngạc, kỳ thực hắn cũng chỉ nói hươu nói vượn thôi, không nghĩ tới thật có chuyện lạ này?

Vì thế hắn buông tay đang túm Triều Dương công chúa, sờ sờ cằm nói: “Diệp Tiềm, ngươi nếu thích nữ nhân này, bản hầu cũng không phải người thích dấm chua, không bằng ngươi buông kiếm đi, chúng ta cùng chơi?”

Triều Dương công chúa bị người ép chặt thật lâu sau, hiện mới được tự do, nàng không chút hoang mang cầm lấy một chiếc khăn xoa xoa cằm, liếc Diệp Tiềm bên cạnh, nhàn nhạt nói: “Phùng Kiệt, ngươi không cần nói hươu nói vượn, nếu ta muốn thu Diệp Tiềm này, nơi nào tới lượt ngươi nói chuyện?”

Mặt Diệp Tiềm lúc này chợt đỏ lên, tâm sự thiếu niên hắn giấu kín, ở trong mộng cũng không dám xâm phạm chủ nhân, bọn họ thế nhưng lấy ngữ khí ngả ngớn như thế, nói ra với hắn chuyện khó có thể mở miệng như thế!

Hỏa diễm trong lòng Diệp Tiềm cháy càng vượng, xen lẫn tức giận ngập trời, phảng phất muốn bao phủ toàn bộ hân.

Nhưng mà hân cắn chặt răng, lấy ánh mắt lạnh lùng, trầm tĩnh đảo qua Triều Dương Hầu gia, đảo qua Triều Dương công chúa, lạnh lùng nói: “Công chúa là chủ nhân của Diệp Tiềm, Diệp Tiềm thề sống chết trung thành, nhưng tuyệt không dám xâm phạm nửa phần!”

Phùng Kiệt thấy Diệp Tiềm mặt đỏ bừng, liền cười ha ha, dù cười to hân cũng phát hiện thiếu niên này như một gốc thanh tùng cao ngất đứng ở đó, vững như bàn thạch, trầm định tự nhiên. Con người thâm trầm, phảng phất phản chiếu đất trời, phảng phất ẩn dấu càn khôn thế gian.

Phùng Kiệt dừng cười, như có đăm chiêu: “Diệp Tiềm, nữ chủ nhân này của người mềm mại đáng yêu tận xương, ta cũng không tin người tâm huyết thiếu niên như vậy, lúc cô chằm nan miên cũng không từng mơ màng?”

Triều Dương công chúa nghe thế, không biết thế nào, nhưng cũng có phần tò mò, quay đầu cười khanh khách nhìn Diệp Tiềm vững vàng đứng thẳng ở cửa.

Vừa thấy, nàng đột nhiên phát giác, thiếu niên lúc trước có chút nao núng câu nệ, nay sớm trưởng thành là một nam tử hán đỉnh thiên lập địa, chỉ lẳng lặng đứng ở nơi đó, phảng phất có thể san bằng vạn vật thiên hạ!

Trong nháy mắt này, Diệp Tiềm bỗng nhiên cảm thấy ánh mắt vài người ở đây đều tụ tập trên người hân.

Bọn họ, đều đang chờ một đáp án, một chuyện theo bọn họ rất thú vị, nhưng đối với hân mà nói là chuyện hủy thiên diệt địa, ngàn hồi trăm chuyển trong mộng.

Nhưng mà, Diệp Tiềm a Diệp Tiềm, người chỉ là một tiểu nô, người có thể thừa nhận, người dám thừa nhận, người có ý tưởng khó có thể mở miệng với nữ chủ nhân của người sao?

14. Chương 14: Diệp Tiềm Cứu Chủ

Cảm giác được mọi ánh mắt tập trung ở trên người mình, Diệp Tiềm hơi nhếch môi, ngưng mi không nói.

hân không muốn nói trái lương tâm, bản thân chưa từng nhân liếc mắt một cái nhìn nữ chủ yêu mị kia, đương nhiên càng không dám nói, mình hàng đêm nhớ đến bóng lưng nàng khó có thể đi vào giấc ngủ.

Cho nên hân chỉ có thể khép chặt môi mỏng, không nói một lời.

Phùng Kiệt lắc đầu ha ha nở nụ cười, liếc mắt nhìn Triều Dương: “Triều Dương a, người cũng lúc có tổn thương lòng tóc?”

Triều Dương lãnh đạm nhìn mắt Diệp Tiềm, phân phó: “Diệp Tiềm, người đi ra ngoài trước.”

Con người Diệp Tiềm trầm định nhìn chằm chằm công chúa, không nói một lời, cũng vẫn không nhúc nhích.

Phùng Kiệt càng thêm cười ha ha: “Công chúa, tiểu nô này đến mệnh lệnh của người cũng không nghe! Ta xem người a – ”

hân đang muốn nói tiếp, bên ngoài bỗng nhiên lại có một người xông vào, chỉ là một đứa trẻ, Phùng Đào con trai của Phùng Kiệt.

Phùng Đào năm nay mới chín tuổi, hiện thời gởi nuôi dưới danh nghĩa Triều Dương công chúa. Bởi vì công chúa tính tình thường ngày lãnh đạm, cách ba năm ngày mới gọi đến Phùng Đào một lần, chỉ hỏi chuyện công khóa các loại một phen.

Nhưng Phùng Đào đứa nhỏ này, cực kỳ thành thật hiếu thuận, hiện thời không biết nghe ai truyền tin tức đến, phụ thân hân kia lâu không thấy thế nhưng về nhà, về nhà rồi cái gì cũng chưa nói, trực tiếp vọt tới

phòng mẫu thân tranh cãi ầm ĩ một phen. Nghe nói còn muốn đổi xử với mẫu thân như thế nào. hấn không hiểu hết, bỗng chốc nóng nảy, không để ý nhũ mẫu ngăn trở, vội vàng chạy tới tắm cung mẫu thân.

hấn xông vào tắm cung này thì thấy, quả nhiên mẫu thân và phụ thân đều đang ở đó, Cẩm Tú bên cạnh bộ dáng thất kinh, ở cửa còn có một gã thị vệ thể nhưng mang theo kiếm.

ánh mắt hấn chuyển tới mẫu thân, nhìn kỹ chỗ dưới cằm thể mẫu thân nhưng có một khối sưng xanh tím, da thịt vốn mềm mại lại có sưng ứ bên ngoài, giống như con ngựa hoang giẫm lên hoa tươi, làm cho người ta không đành lòng nhìn, trong tâm linh nho nhỏ của hấn không hiểu sao nổi lên lửa giận.

Phùng Đào quay đầu giận dữ trừng phụ thân, cất cao giọng nói: “Phụ thân, người lâu không về nhà, cho tới bây giờ mặc kệ chuyện trong nhà, cho tới bây giờ cũng không quan tâm Đào nhi một chút. Thế cũng thôi, Đào nhi cho tới bây giờ cũng không dám oán giận phụ thân! Nhưng mà phụ thân vì sao vừa về đất tựa như đang khi dễ mẫu thân?”

Phùng Kiệt cũng đã lâu không thấy con trai mình, hiện thấy một đứa trẻ lỗ mãng chạy vào, đang định tức giận, ai biết nghe cái miệng nhỏ nhắn này ầm ĩ nói một phen, lại nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn kia giống mình bảy tám phần, rõ ràng chính là độc đinh Phùng Đào, nổi dòng duy nhất của mình.

đã biết đây là con trai mình, lại hiểu ra lời nói vừa rồi, không khỏi đánh giá đứa nhỏ này một phen, ha ha cười hỏi: “Người thấy ta khi dễ mẫu thân người khi nào?”

Phùng Đào lại nhìn nhìn mẫu thân, lớn tiếng nói: “Dùng tận mắt nhìn thấy, người khẳng định khi dễ mẫu thân!”

Phùng Kiệt bị Diệp Tiềm phiêu nhiễu một lúc, kỳ thực lửa giận trong lòng đối với Triều Dương công chúa đã bớt vài phần, hiện thời lại bị con trai mình nói như vậy một lúc, tức giận thể nhưng lui hấn.

hấn cười hề hề nói: “hiện tại đến Phùng Đào cũng biết Bình Tây Hầu ta nhiều ngày không về nhà, một khi đã như vậy, ta trở về làm chi? Thôi thôi, ta nên về chỗ yên vui của ta thôi!”

nói xong, cũng không cố kị ánh mắt kinh dị của mọi người, phát áo choàng vòng qua Diệp Tiềm và Phùng Đào đi ra ngoài.

Cái gọi là tới đột nhiên đi cũng đột nhiên, Phùng Kiệt như phù dung sớm nở tối tàn, lại biến mất.

.....

Long sơn là một vùng núi rừng phụ cận Túc Ninh Thành, trong này Triều Dương công chúa có một biệt uyển tòa khá đồ sộ. Lúc là vàng phiêu linh mùa thu, nàng ngẫu nhiên có hứng trí, sẽ mang theo người hầu đến Long sơn săn bắn một phen, sau đó lại đến biệt uyển nghỉ ngơi, thưởng thức cảnh sắc đẹp đẽ vùng núi.

Lúc này y, đoàn xe của Triều Dương công chúa chậm rãi xuất phát. Tiền hô hậu ủng, Triều Dương công chúa ở trong xe ngựa trải thảm lông dê ấm áp, dễ chịu thoải mái, nàng tà tà dựa vào xe, hơi hơi nheo con người chớp mắt.

Trong xe ngựa, Phủ Đào và Phẩm Liên trong lòng khó nén vui sướng, hưng phấn tựa cửa sổ nhỏ ngắm phong cảnh bên ngoài. Bọn họ từ khi còn bé đã bị đưa đến Ngọc Hương Đường, ngày thường làm sao có cơ hội đi ra, nay may mắn theo một chủ nhân như vậy, được vô tận sủng ái, cảm y ngọc thực không nói, còn có thể đi theo ra ngoài ngắm non sông tươi đẹp, không thể không nói là phúc phận đã tu luyện ba đời.

Trong xe ngựa còn có Cẩm Tú, ở một bên yên tĩnh cúi đầu búi tóc hồ đào, nghĩ chờ chủ nhân tỉnh lại, có lẽ sẽ muốn nếm thử.

Xe chậm rãi đi trên sơn đạo, Diệp Tiềm mặc một thân y sam thô màu xanh, cưỡi ngựa đi theo bên cạnh xe chủ nhân nhà mình. cái mũi cao thẳng, ánh mắt trầm định, hấn ổn trọng mà nội liêm, hoàn toàn không có khí tức nóng nảy của người thiếu niên.

hấn đương nhiên sớm nhìn thấy Phủ Đào và Phẩm Liên dáo dác nhìn ra bên ngoài, khẽ nhếch môi mỉm cười, hấn sớm học được, cho dù thống khổ như đao cắt, cũng phải cứng rắn nuốt vào, tròn gấu trong lòng.

Chẳng qua, con người nhìn về phương xa càng thêm thâm trầm khó dò, hấn áp chế trên nhiệt liệt thật sâu trong lồng ngực, dấu điểm không có nửa điểm manh mối.

Sơn đạo có chút gập ghềnh, xe ngựa đi tới một chỗ cửa núi, chỉ thấy phía trước rừng cây sum xuê, tuy là mùa thu lá vàng rơi xuống, nhưng phiến rừng cây này vẫn che kín trời làm cho người ta không thấy rõ đường phía trước, cổ tình cửa núi phía trước lại nhỏ hẹp, chỉ có thể để cho một chiếc xe ngựa đi qua.

Diệp Tiềm nhìn kỹ phía trước, hình như trên đường có người phục kích, còn đứng chỗ đắc địa. hắn từng nghe nói nơi này ngẫu nhiên có đạo phi lữ đến cường đoạt ngân lượng và đồ đạc, nếu có man nhân bố trí mai phục thì khó lòng phòng bị.

hắn ngược mắt nhìn Tiêu Đồng phía trước, thấy sắc mặt Tiêu Đồng cũng có chút ngưng trọng, cầm chắc dây cương, trầm giọng hạ lệnh mọi người cẩn thận, thông thả đi lên trước.

Ngồi trong xe ngựa Triều Dương công chúa phảng phất cảm giác được cái gì, bỗng nhiên mở mắt.

Cầm Tú hỏi nàng muốn uống trà hay không, công chúa quét mắt ra ngoài cửa sổ, hơi hơi lắc đầu.

Đúng lúc này, chợt nghe đến bên ngoài có tiếng ngựa hí, ngay sau đó có tiếng vó ngựa và tiếng kêu chung quanh vang lên.

Phủ Đào và Phẩm Liên đang ngóng cửa sổ nhìn, bọn họ thấy trước mắt có người bị mặt mặc hắc y hung thần ác sát cầm đao đi tới, chưa từng trải qua trường hợp thế này, sớm bị dọa đến không nói ra lời, sắc mặt tái nhợt.

Cầm Tú vội hỏi công chúa: “Công chúa, làm sao bây giờ?”

Công chúa xuyên qua cửa sổ bị gió thổi nhìn ra bên ngoài, nhàn nhạt nói: “Tiêu Đồng tự sẽ xử lý.”

.....

Tiêu Đồng thấy đột nhiên bị người hắc y bị mặt vây lấy, nhú mày bình tĩnh nói: “Diệp Tiềm, người nhanh chóng hộ tống xe ngựa công chúa lui về đường cũ, ta ở đây cản phía sau!”

thế nhưng có đến mấy trăm người bị mặt, không biết bọn họ từ chỗ nào lên tới. Lần này Tiêu Đồng mang theo đội hộ vệ cũng chỉ trăm người, chỉ sợ hôm nay không thể dễ dàng bảo hộ công chúa chu toàn, nên hắn ra lệnh cho Diệp Tiềm tức tốc mang công chúa rời đi.

Diệp Tiềm nghe thế, nhìn hắc y bị mặt đông nghìn nghịt vây lại, cắn răng ra lệnh cho mã phu: “Quay đầu ngựa lại, theo ta cùng nhau trở về!”

Mã phu nhìn thấy tình thế này, cũng nóng vội sợ hãi, tức thời nhanh kéo chặt dây cương, quay đầu ngựa trở về.

Diệp Tiềm thấy hắc y bị mặt thế tới rào rạt, nhân mã Tiêu Đồng muốn ngăn lại cũng gian nan, hơi trầm xuống tư, rồi thả người nhảy lên tòa giá.

Xa phu quá sợ hãi, không biết là chuyện gì xảy ra.

Diệp Tiềm ra lệnh: “Xuống xe, người cưỡi ngựa.”

Xa phu nơm nớp lo sợ đáp vâng, sau đó xuống xe ngựa, cưỡi con ngựa của Diệp Tiềm kia.

Diệp Tiềm cầm lấy dây cương, vung roi ngựa, con ngựa chấn kinh, cuồng chạy về phía trước. Phía sau Tiêu Đồng vẫn cùng này bị mặt chém giết một phen, trong đó đương nhiên cũng có một vài người bị mặt thấy chiếc xe ngựa tôn quý xa hoa nhất thế nhưng quay đầu ào tẩu, chạy về bên này đuổi theo.

Sơn đạo gập ghềnh, xe ngựa chạy như điên không khỏi xóc nảy, trên xe Triều Dương công chúa và Cầm Tú vội túm chặt ghế ngồi, nhưng vì lay động kịch liệt, trong nháy mắt sắc mặt hai người đều có chút tái đi, còn Phủ Đào và Phẩm Liên sớm tái nhợt cả người run run, chỉ e mạng nhỏ khó giữ được.

Người bị mặt tựa hồ đã xác định được xe ngựa công chúa, trong miệng hô to dừng lại dừng lại, một đường điên cuồng đuổi theo, Diệp Tiềm quay đầu nhìn lại, trong mắt không khỏi có chút hoài nghi, lấy cước trình những người này mà xem xét, võ công bọn họ thế nhưng người người đều không tầm thường.

Trái lại về phía mình, trừ bỏ bản thân có thể ngăn đỡ một phen, người khác cơ bản chỉ biết một chiêu nửa thức.

Nếu thực chiến, lúc hỗn loạn, thực có thể bảo trụ công chúa sao?

hắn phóng ngựa như bay nhanh đã nháy mắt hạ quyết định, nếu xuống xe ngựa tất nhiên sẽ bị người bịt mắt đuổi theo, đến lúc đó công chúa tất nhiên không thể bảo toàn.

Lúc này hắn hét lớn một tiếng, lệnh cho xa phu vừa rồi bị hắn đuổi xuống: “Người nhanh tới chỗ xe ngựa!”

Xa phu nghi hoặc vì sao muốn mình lên xe ngựa, nhưng Diệp Tiềm trừng mắt lạnh tới, hàn lệ vô cùng, hắn run run, vội xoay người xuống ngựa lên tòa giá.

Diệp Tiềm lại xoay người vào trong xe.

Triều Dương công chúa tuy rằng sắc mặt tái nhợt, nhưng coi như trấn định, nàng ngược mắt nhìn kỹ Diệp Tiềm tự tiện xông vào xe.

Diệp Tiềm vào xe, cũng không dám giương mắt loạn xem, trực tiếp quỳ một gối xuống, trầm giọng nói: “Thỉnh công chúa thứ tội cho Diệp Tiềm tự tiện xông vào!”

Triều Dương công chúa đang bị xóc nảy, trông thấy thiếu niên trầm tĩnh này quỳ gối dưới chân, mở miệng nói: “Việc cấp phải tòng quyền, tạm thời bỏ qua, có chuyện gì người nói thẳng đi.” Lại một lần xóc nảy, nàng có chút khó chịu, ngữ khí đã hơi vô lực.

Trong lúc xóc nảy thiếu niên vẫn ưỡn thẳng quỳ một gối xuống, nâng con người, từ lúc hắn tiến vào toa xe, đầu tiên là đưa ánh mắt hướng về phía chủ nhân, nhìn thật sâu.

Lập tức, hắn cúi đầu nói: “Công chúa, hiện thời phía sau kẻ xấu theo sát một đường, tình thế rất nguy cấp, bởi vậy Diệp Tiềm muốn thỉnh công chúa theo Diệp Tiềm rời xe.”

Vừa nghe lời này, Phạm Liên bên cạnh kinh hoàng hỏi: “Chúng ta thì sao?”

Diệp Tiềm con người đảo qua hai người kia, đạm thanh nói: “Các vị thỉnh tiếp tục ở lại xe ngựa chạy về phía trước, dẫu lực chú ý của kẻ xấu, lừa gạt chúng.”

Công chúa còn chưa nói cái gì, Cẩm Tú cắn răng nói: “Công chúa, thỉnh mau chóng theo Diệp Tiềm rời đi, bằng không hậu quả thiết tưởng không chịu nổi!”

Phủ Đào ở bên cạnh cắn môi, sắc mặt tái nhợt không nói một lời.

Công chúa thấy vậy cười lạnh: “Có gì e ngại, bất quá là –” mắt nàng lộ ra hàn mang, còn chưa kịp nói gì, Cẩm Tú đã phù phù quỳ gối trước mặt Diệp Tiềm, khóc nói: “Diệp công tử, thỉnh mang công chúa tức tốc rời đi!”

Công chúa trên môi đã tái nhợt, nhưng nàng liếc Cẩm Tú lạnh lùng nói: “nói hưu nói vượn, Triều Dương ta sao để cho người khác – ”

Nàng cũng chưa nói xong, thân ảnh đang quỳ gối trước mặt nàng đã giống như bay đến bên người, vừa chìa tay đã ôm nàng vấp trong ngực.

Có lẽ, đây là lần đầu tiên Triều Dương công chúa bị một hạ nhân nhỏ bé không đáng kể cắt đứt lời.

Đương nhiên, đây cũng là lần đầu tiên Diệp Tiềm không để ý lời nói của nữ nhân cao cao tại thượng kia, cường ngạnh, mãnh liệt, không giải thích ôm lấy nàng.

15. Chương 15: Ác Mộng Của Triều Dương

Những năm gần đây, Triều Dương công chúa sớm học xong cái gọi là thấy biến không sợ hãi. Cho dù những người bịt mắt này đặt đao trên cổ nàng, nàng cũng có thể không nháy mắt một chút.

Nhưng hiện tại Triều Dương công chúa vẫn giật mình, môi đỏ mọng mị nhân cả kinh hơi hơi mở ra.

thiếu niên luôn luôn dịu ngoan phục tùng, bỗng nhiên như gió cuốn đến bên người, còn chưa để mình có phản ứng gì, đã không phân trần ôm lấy người, sau đó tựa hồ nhẹ nhàng nhảy lên ngựa.

Ngựa chấn kinh, chạy như điên về phía trước. Triều Dương công chúa chỉ cảm thấy bản thân mình bay lên.

Sau đó, phía sau có một bàn tay to hữu lực gắt gao ôm nàng vào trong ngực.

Đó là một lồng ngực dày rộng ấm áp, Triều Dương công chúa có thể cảm nhận được trái tim trong ngực kia đập từng nhịp ổn định hữu lực.

Triều Dương công chúa bị bàn tay to giữ chặt, cảm thấy có chút không được tự nhiên, hai tay phí công muốn túm lấy cái gì, lại bắt được cánh tay Diệp Tiềm.

Cánh tay kia, đang nắm chặt dây cương.

Tay Triều Dương công chúa thật tinh tế mềm mại, trên móng tay còn có hồng khẩu đỏ bừng, một đôi tay như vậy, lúc hoảng loạn vô thố bắt được cánh tay Diệp Tiềm nổi đầy gân mạch.

Triều Dương công chúa trong một mảnh mê mang bắt đầu nghi hoặc, vì sao tay nàng mềm mại như thế, mà cánh tay hần lại cứng rắn?

Đúng vậy, cứng rắn, ngay cả bàn tay to đang ôm chặt nàng cũng thon dài cứng rắn, phảng phất hần chỉ bằng một bàn tay có thể ôm eo nhỏ của mình.

Trong xóc nảy mê mang, bên tai nghe được thanh âm trầm thấp: “Công chúa, thỉnh ôm lấy thắt lưng ta.”

Triều Dương vội buông cánh tay cứng rắn kia ra, hai cái tay thử thăm dò vươn ra, ôm thắt lưng hần.

Thắt lưng hần, cũng như cánh tay hần, kiên cố đến mức Triều Dương công chúa không thể tưởng được.

Diệp Tiềm cảm giác được hai cái tay mềm mại vòng trên lưng, hít một hơi, cắn chặt răng, một tay nắm chặt dây cương, một tay đỡ lưng công chúa buông ra, duỗi ra phía sau vụt mạnh móng ngựa.

Con ngựa hí vàng một tiếng, chạy như điên.

Triều Dương công chúa mặc dù sớm thành thạo cưỡi ngựa từ thuở nhỏ, nhưng đến cùng là nữ tử yếu đuối, xóc nảy một phen đã có chút chịu không nổi, sắc mặt tái nhợt ôm sát thắt lưng Diệp Tiềm, áp cả mặt và thân mình vào ngực hần.

Diệp Tiềm vững vàng ngồi trên ngựa, trong tay nắm chặt dây cương, cúi thấp người về phía trước chạy như bay, bảo hộ nữ tử kiều mị trong lòng kia kín đáo chu toàn không kẽ hở.

Triều Dương công chúa nhắm mắt lại, nghe bên tai tiếng gió gào thét, hấp thu hơi thở ấm áp trong lòng thiếu niên. Nàng gắt lại gần hần thêm một chút, dùng thân mình mềm mại cảm thụ ngực hần kiên cố dày rộng, một loại cảm giác an toàn trước nay chưa có bao phủ nàng, trong lòng lại bỗng chốc nhớ tới chuyện đã qua, thân mình không tự chủ được run rẩy.

Gió thu cuồng mạnh đánh vào mặt Diệp Tiềm như đao chém, Diệp Tiềm cắn chặt cảm một lời không nói. Phía sau người bịt mặt đã ý thức được công chúa rời khỏi xe ngựa, thì triển khinh công đuổi theo. Diệp Tiềm nắm chặt dây cương nhìn phía trước, con ngựa bị mất phương hướng, trong lòng hần lại chỉ có một ý nghĩ, để ngựa nhanh hơn một ít! hần không thể để công chúa rơi vào trong tay những kẻ xấu!

Đúng lúc này, Diệp Tiềm cảm thấy thân thể mềm mại nhẹ nhàng run run trong lòng. Run run mềm mại ở trong lòng hần, khiến tâm hần không hiểu sao thu lại.

hần không cúi đầu, chỉ nhẹ nhàng hỏi: “Làm sao?” Thanh âm khàn khàn, trầm nhẹ hỏi trong tiếng gió gào thét, mỏng manh truyền vào tai Triều Dương công chúa.

Triều Dương công chúa nhắm mắt trốn trong ngực hần, nghe tiếng hỏi han ân cần, trong mắt tràn ra một tia mê vông.

Ta làm sao?

Ta thế nhưng ở trong lòng một tiểu nô xuất thân đề tiện hồi tưởng chuyện cũ kiếp này ta không bao giờ muốn nhớ tới nữa sao?

“Công chúa?” Diệp Tiềm thấy người trong ngực không nói, thân thể mềm mại nhu thuận dựa vào ở trong lòng mình đang kiêu khu ngược lại trở nên cứng ngắc lên, không khỏi có chút lo lắng.

Triều Dương công chúa tựa vào ngực hắn, khép chặt con người, trong đầu phiên giang đảo hải hồi tưởng, không tự chủ được hồi tưởng, một màn tối sầm ở trước mắt.

tiếng cười man nhân thô lỗ, thiếu nữ phí công giãy dụa, đó là sỉ nhục của hoàng thất Đại Viêm, đó là quốc thù, đó là tư hận, đó là vết sẹo trong trái tim cả đời này vĩnh viễn không thể xóa bỏ!

Con ngựa vẫn đang chạy như điên, Diệp Tiềm đè thấp thân mình, nhú mào nhìn chăm chăm phía trước, bên tai là gió gào thét, là tiếng vó ngựa phi nhanh.

Trong thanh âm hỗn tạp, hắn không nghe thấy tiếng động nào của nữ tử trong lòng.

hắn nheo con người lại, lại cảm nhận được người trong lòng càng áp sát vào ngực mình, hơi hơi run run.

Diệp Tiềm nhanh chóng phía trước, đè thấp người, tay nắm chặt dây cương hơi thu vào bên trong, thủ hộ nữ tử ở trong lòng mình.

Mặc kệ xảy ra chuyện gì, hắn đều phải cảm tạ trời xanh, bởi vì một khắc này, nàng ở trong lòng hắn.

.....

Trời dần dần tối, con ngựa ngừng chạy như điên, bọn họ đã không biết mình đến chỗ nào. Đáng vui mừng là, kẻ xấu bị mặt phía sau đã bị bỏ lại vô ảnh vô tung.

Diệp Tiềm mắt thấy vùng núi phía trước có một dòng suối nhỏ, liền dừng dây cương, chậm rãi ngừng lại.

hắn cúi đầu nhìn vào trong lòng.

Dung nhan nàng từng làm bách hoa thất sắc, lúc này đã là tái nhợt một mảnh, duy có đôi môi kiều diễm còn một chút màu, gắt gao mím lại. Con người từng làm hắn liên tục nhớ lại trong mộng, cũng gắt gao nhắm lại, lông mi nhẹ nhàng buông xuống, hơi run run.

Đôi mào nàng nhú chặt, trên mặt còn mang theo một nỗi đau thương tuyệt vọng.

“Công chúa, không phải sợ, hết thấy đều đã qua.” Diệp Tiềm không biết nói gì cho phải, do dự xuống, chỉ có thể nói ra tình huống trước mắt theo sự thật.

Triều Dương công chúa giãy dụa trong ác mộng ban ngày, bên tai lại nghe thấy thanh âm thiếu niên ấm áp bao dung, nàng chau mày lại, mê mang lắc đầu: “không có... Đều không có quá khứ...”

Diệp Tiềm cúi đầu nhìn chăm chăm dung nhan nàng thống khổ giãy dụa, cắn răng một cái, bỗng nhiên kéo nàng vào trong lòng, gắt gao siết chặt.

“Nàng không phải sợ, được không? Có ta ở đây, ta sẽ bảo vệ nàng!” hắn không biết nàng thế nào, cũng không biết nên làm cái gì mới có thể an ủi nàng.

Ôm ấp kiên cố như vậy, phảng phất có thể chống lại gió chống lại mưa, phảng phất xuyên qua thời không đến giải cứu nữ tử giãy dụa muốn thoát ra năm đó.

Triều Dương công chúa tựa vào lòng hắn, nghe tiếng tim hắn đập kiên định hữu lực, chậm rãi mở con người.

hắn cúi đầu nhìn, thấy trong mắt nàng có kinh hoàng, có thống khổ, có vô thức, cũng có mê vọng, như một đứa nhỏ tìm không thấy đường.

Diệp Tiềm ôm vòng eo nàng càng chặt.

“Công chúa...” hắn cúi đầu thở dài, rốt cuộc nói không nên lời.

Nếu có thể, hắn sẽ vì nàng che gió che mưa, hắn nguyện vì nàng cúi đầu xoay người, nhưng hắn không có cách nào xua tan thống khổ trong mắt nàng.

bên tai Triều Dương công chúa nghe thấy tiếng thở dài, con người mê vọng chuyển về phía Diệp Tiềm, lại nhìn thấy hắn trong mắt ngày xưa trầm tĩnh thâm thúy cũng là một mảnh thống khổ giãy dụa.

Nàng giật giật môi, nhẹ nhàng nói: “Diệp Tiềm...”

Diệp Tiềm thấy cuối cùng Triều Dương công chúa đã đáp lời, vội hỏi: “Công chúa, Diệp Tiềm ở đây, có gì phân phó?”

Triều Dương công chúa lại nhẹ nhàng lắc lắc đầu, phảng phất muốn nói cái gì lại vẫn chưa nói, cuối cùng chỉ nở nụ cười thê lương.

Diệp Tiềm thở dài trong lòng, lại ngược mắt nhìn n bốn phía, ôm công chúa xoay người xuống ngựa.

Ôm thân mình nàng, hẩn cúi đầu nhẹ giọng hỏi: “Công chúa, thân mình ngươi khỏe không?” Vừa rồi một đường xóc nảy, nếu là nữ tử khuê các yếu đuối bình thường, đương nhiên không thể chịu được.

Triều Dương công chúa gật gật đầu: “Ta không sao.”

Diệp Tiềm cúi mặt, hai bàn tay to đỡ bên hông nàng nhẹ nhàng rút ra.

Diệp Tiềm nhặt tảng đá sạch sẽ bên cạnh, tự lấy tay áo lau lau rồi mới nói: “Công chúa, thỉnh ngồi ở chỗ này nghỉ tạm một lát.”

Triều Dương công chúa chăm chú nhìn hẩn, không nói gì, ngồi lên tảng đá.

Diệp Tiềm nghĩ nghĩ, mới do dự nói: “Công chúa, bây giờ sắc trời đã tối, tình thế bên ngoài lại không biết thế nào, không bằng chúng ta tạm thời tìm một chỗ nghỉ ngơi một đêm, ngày mai mới quyết định?”

Triều Dương công chúa ngược mắt xem xét hẩn, chỉ thấy thiếu niên kia cúi đầu, cung kính đứng bên cạnh, chờ mình trả lời.

Hơi chút nghỉ tạm một chút, sắc mặt nàng đã không tái nhợt như vừa rồi. Giờ phút này nàng đã một lần nữa khôi phục lại thân phận Triều Dương công chúa cao cao tại thượng trong phủ kia. Triều Dương công chúa cao cao tại thượng nhìn kỹ tiểu nô cung kính đứng bên người, lúc cô nam quả nữ sắp cùng trải qua một đêm, không tự chủ được nhớ tới lời phu quân mình nói hôm qua.

Nàng nghĩ nghĩ, bên môi hiện ra tươi cười nhàn nhạt, hỏi: “Diệp Tiềm, ngươi có từng muốn ta hay không?”

Diệp Tiềm vạn không nghĩ tới vào lúc này thế nhưng nghe được công chúa hỏi như thế! hẩn chợt ngẩn đầu, thấy công chúa cười khanh khách, trăm mị từng sinh nhìn mình.

hẩn một lần nữa cúi đầu, cái trán đỏ mề hôi, môi mỏng khép chặt.

Triều Dương công chúa thấy Diệp Tiềm phản ứng như vậy, càng cảm thấy thú vị.

“Diệp Tiềm... hiện thời cô nam quả nữ, thâm sơn dã lâm chỉ có hai người chúng ta, ngươi nếu đối với ta có ý nghĩ gì, không ngại nói ra, ta...”

lời kể tiếp Triều Dương công chúa nói không nói ra, chữ “Ta” cuối cùng kia cũng thấp xuống, dư âm lượn lờ, ái muội vô cùng, ý vị sâu xa.

16. Chương 16: Trong Thâm Sơn

Trong gió đêm, thân ảnh Diệp Tiềm đứng cao ngất. Gương mặt kiên nghị, môi mỏng quạnh quẽ, trong bóng đêm mông lung, hẩn có vẻ lạnh lẽo cô tuyệt, nhưng kiên định như lúc ban đầu.

Nghe thấy lời công chúa khiến người mơ màng kia, thân hình hẩn chưa động, nhưng trong lòng cũng dẫn dắt lên sóng gió động trời!

hẩn đã từng chỉ có thể từ một nơi bí mật gần đó vụng trộm nhìn bóng dáng động lòng người của nàng; hẩn đã từng vô số đêm lần lượt nhớ lại nàng lơ đãng tươi cười mà ban ngày hẩn không dám nghĩ.

hiện thời, nữ tử này an vị trước mặt hắn, cười đầy quyến rũ, nói nhỏ với hắn lời ái muội không rõ. Lời thì thầm như ngâm nga, vào tai hắn, quanh quẩn ở trong lòng hắn, thật lâu không tiêu tan.

Nàng, thế nhưng đang câu dẫn hắn sao?

Diệp Tiềm ngẩng đầu, con ngươi thâm trầm sắc bén thẳng tắp tiến vào trong mắt nàng quyến rũ tươi cười.

Nàng xinh đẹp ngồi nghiêng, giống như một đóa hoa Bỉ Ngạn nở trên tảng đá.

Đóa Bỉ hoa Bỉ Ngạn này đối với Diệp Tiềm mà nói, giống như độc dược, độc sớm ngấm vào lục phủ ngũ tạng, khó có thể cứu trị.

hắn hít sâu một hơi, không sai, hiện thời là chỗ thâm sơn dã lâm không người biết, cái gì công chúa tiểu nô, cái gì hầu gia phò mã, hết thảy có thể ném lên chín tầng mây!

không có ước thúc của thế tục, không có cao thấp quý tiện, giờ khắc này, hắn là nam nhân, nàng là nữ nhân.

Nàng cứ như vậy xinh đẹp ngồi trước mặt hắn, phảng phất chỉ cần hắn vươn tay ra, có thể kéo nàng vào trong ngực.

con ngươi Diệp Tiềm càng ngày càng thâm ám, hô hấp càng ngày càng dồn dập.

Triều Dương công chúa nhẹ nhàng vuốt tóc tán loạn bên má, môi gợi lên một chút cười yếu ớt quyến rũ.

nam nhi thế gian, ai tránh được nữ tử mê hoặc?

con ngươi Diệp Tiềm thâm ám gắt gao nhìn chăm chăm đóa hoa Bỉ Ngạn làm cho người ta mơ ước kia, trong gió lạnh phơ phất nhẹ nhàng chậm chạp, cung kính, kiên định nói: “Công chúa, Diệp Tiềm không dám.”

Nụ cười bên môi Triều Dương công chúa hơi hơi cứng đờ, ngược mắt liếc về phía nam tử trước mắt này, nhìn đến khi trên trán hắn chảy ra mồ hôi tinh mịn, mới nhú mày nhẹ giọng hỏi: “Diệp Tiềm, ngươi không muốn ta?”

Diệp Tiềm nhìn chăm chăm nữ tử ngồi trên tảng đá kia, cắn chặt răng, kiên quyết nói: “không muốn!” Rất kiên quyết, không được xen vào, ngữ khí kia phảng phất là muốn cắt đứt tưởng niệm trong lòng mình!

Triều Dương công chúa ngẩng đầu nhìn chăm chăm Diệp Tiềm một hồi lâu, trong mắt càng ngày càng nghiêm túc, ngay lúc Diệp Tiềm cho rằng Triều Dương công chúa sẽ xấu hổ thành giận, thần sắc nàng bỗng nhiên bình lặng xuống, chỉ nhìn chung quanh, nhàn nhạt nói với Diệp Tiềm: “Tối nay tá túc ở trong này, ngươi đi tìm chút đồ ăn, tìm chỗ chần gió để bản cung ta nghỉ tạm.”

Diệp Tiềm nhìn công chúa, hắn cho rằng công chúa còn có thể nói thêm gì nữa, lại không nghĩ rằng công chúa không nói nữa.

hắn hạ mắt cúi đầu, đáp một tiếng: “Vâng.”

.....

Diệp Tiềm sợ trời lạnh liền cởi ngoại bào đưa cho công chúa, công chúa hơi do dự, rồi tiếp nhận phủ lên người.

Diệp Tiềm thấy công chúa phủ thêm ngoại sam của mình, trong lòng đột nhiên có một cỗ tư vị khó có thể nói rõ nảy lên. hắn mím môi, bước nhanh vài bước rời đi.

Công chúa thấy hắn sắp rời đi, nhú mi lạnh lùng hỏi: “Ngươi muốn đi đâu?”

Diệp Tiềm rời bước chân bỗng nhiên ngừng lại, lưng có chút cứng ngắc, thanh âm cứng rắn nói: “đi tìm chút đồ ăn.”

nói xong hắn liền rời đi, đi tìm chút cỏ khô cành khô, lại đi tìm chút quả dại, bắt cá tôm một bên suối, trở về châm lửa.

Công chúa bốn ba một ngày, hiện vừa đói vừa lạnh, thấy Diệp Tiềm tìm này tìm kia, nói cũng không nói, chỉ ngồi ở chỗ cũ thờ ơ lạnh nhạt.

Đội lửa hừng hực bốc lên, Diệp Tiềm nhẹ giọng nói: “Công chúa, đêm rét trời lạnh, thỉnh sưởi ấm trước. Nếu đói bụng, ăn quả dại này trước đi. Ta lập tức xử lý tôm cá.”

Triều Dương công chúa nhìn Diệp Tiềm, tuy nàng vừa mới không câu dẫn được tiểu nô này, nhưng cũng không có gì ngại ngùng. Nàng đứng dậy đi đến bên đống lửa, cũng không soi mói, trực tiếp ngồi lên chỗ cành khô lá héo hỗn độn, vươn tay sưởi ấm.

Ánh lửa chiếu rọi xuống, ngón tay ngọc thon thon gần như trong suốt, mười móng tay đỏ yêu dã vô cùng.

Diệp Tiềm liếc nhìn ngón tay ngọc, rồi tiếp tục cúi đầu xử lý cá tôm trong tay.

Triều Dương công chúa vừa hơ tay, vừa nhìn về phía Diệp Tiềm bận rộn. Thấy Diệp Tiềm trước dùng chủy thủ đánh vẩy cá, lại mổ bụng cá, lấy ruột ra. Chỉ thấy Diệp Tiềm động tác thuần thực, một đôi bàn tay to thon dài lột da róc xương, cao thấp tung bay, thoạt nhìn rất thuần thực.

Nàng khẽ nâng mí mắt, nhìn chăm chăm nửa mặt thiếu niên được ánh lửa chiếu rọi mờ lung, mũi thẳng môi mỏng, một đôi mắt nghiêm cẩn nhìn chăm chăm cá tôm đang được xử lý trong tay.

Thiếu niên kia phảng phất cảm nhận được ánh mắt của nàng, bỗng nhiên ngẩng đầu, bắt gặp con người nàng nhìn chăm chú vào mình.

Nàng vội vã thu hồi ánh mắt, cúi đầu nhìn ngọn lửa.

Diệp Tiềm ngừng động tác trong tay, nhìn nữ tử xinh đẹp cao quý kia.

Mái tóc tán loạn, khoác bố y màu xanh thô ráp của hắc, nàng cứ như vậy ngồi trong lá khô cỏ dại vùng núi, lại vẫn tỏa ra thần nhiên, xinh đẹp, cho dù bố y nam tử thô lậu cũng khó giấu nhan sắc khuynh quốc. Một nữ tử xinh đẹp cao quý như vậy đang nhân nhạ nhìn mình làm một ít việc thô tục.

Diệp Tiềm cúi đầu tiếp tục bận rộn, lại mở miệng nói: “Chuyện cạo vẩy mổ bụng này có chút thô tục huyết tinh, làm bẩn mắt công chúa.”

Triều Dương công chúa hơi có vài phần tò mò hỏi: “Diệp Tiềm, xem người làm thuần thực, hẳn là thường xuyên làm việc này?”

Diệp Tiềm mím môi, lãnh đạm nói: “Diệp Tiềm xuất thân đê tiện, việc này ngẫu nhiên cũng làm.”

Triều Dương công chúa thấy ngữ khí Diệp Tiềm có chút lãnh đạm, trong lòng lại nghĩ tới bị cự tuyệt lúc trước, nhú mi, quay đầu mím môi nhìn lửa, cũng không nói nữa.

Diệp Tiềm thấy công chúa quay đầu đi không nhìn mình nữa, ngược lại cảm thấy không biết ngữ khí mình vừa rồi có chút quá mức lãnh đạm, đường đột nàng hay không?

Hắn ngược mắt trộm nhìn nàng, thấy nàng cúi mắt nhìn lửa đến xuất thần, không biết nghĩ cái gì.

Nhớ tới nàng nửa ngày chưa ăn gì, nhân tiện nói: “Công chúa, bên kia có chút quả, dại Diệp Tiềm vừa rửa xong, người muốn lấy một ít dùng thử không?”

Triều Dương công chúa lạnh nhạt nhìn trái cây màu đỏ trong veo như nước bên cạnh, lặng lẽ liếm đôi môi có chút khô ráp, lại cố ý soi mói nói: “Quả dại trong núi, đa số có độc, Diệp Tiềm người xác định quả này không độc?”

Diệp Tiềm ngược mắt, khẳng định nói: “không có độc.”

Triều Dương công chúa mím môi không nói, hiển nhiên là không tin.

Diệp Tiềm thấy công chúa lộ ra bộ dáng quật cường, đành phải bắt đắc dĩ giải thích: “Trái cây đó hằng ngày ta vẫn thấy, thật không có độc, bằng không ta thử trước cho nàng xem.” nói xong tự tay lấy một trái cây đến ăn, lúc vươn tay, bỗng nhiên ý thức được trên tay mình đều dính vết máu, chỉ có thể thu lại.

Triều Dương công chúa tà tà nhìn Diệp Tiềm, đương nhiên biết trên tay hắn có nhiều bất tiện, liền tùy tay cầm lấy một trái cây, cố ý nói: “Ta càng muốn người nếm thử trái cây này trước xem có độc hay không!”

Diệp Tiềm ngược mắt nhìn công chúa, bỗng nhiên cảm thấy giờ phút này công chúa thế nhưng có vài phần trẻ con cấu kính, cảm thấy không biết thế nào lại có chút buồn cười: “Công chúa, Diệp Tiềm đã xử lý thỏa đáng cá tôm, rửa tay sạch sẽ rồi, tự nhiên sẽ thử ăn quả đại thay nàng.”

Triều Dương công chúa nhú mày: “Ta khát! Ta đói bụng! Đương nhiên là không kịp chờ ngươi! Ngươi tới!” nói mấy câu, sạch sẽ lưu loát, ngăn ngừa sáng tỏ, cũng không cho cự tuyệt.

Diệp Tiềm đột nhiên minh bạch ý đồ của công chúa, trên mặt có chút xấu hổ, trên má có chút đỏ.

Triều Dương công chúa chợt thấy thiếu niên đỏ mặt rất thú vị, trong lòng không khỏi tự đắc nghĩ, Diệp Tiềm, ngươi thực có thể thoát được ngũ chỉ sơn của ta sao?

Nàng rất có hứng thú nhìn chằm chằm gò má Diệp Tiềm đỏ rực, thấp giọng mệnh lệnh: “Tới a!”

Diệp Tiềm sẽ không cự tuyệt mệnh lệnh của Triều Dương công chúa, cho nên hắn chỉ có thể vươn thân mình sang.

Lúc hắn kề sát vào nàng, ngửi được từng đợt mùi thơm trên người nàng, bỗng nhiên trong đầu phịch một tiếng nổ bùng ra. Ý thức đã có chút mơ hồ, trong ánh lửa, hắn phảng phất cái cũng không nhìn thấy, chỉ nhìn thấy một cái tay ngọc thon thon, gần như trong suốt. Tay kia lấy một tư thái cực kỳ tao nhã, cầm quả đại trong veo như nước.

Tay nàng trắng nõn trong suốt, hồng khẩu và quả đỏ càng yêu diễm, trong ánh lửa như có như không tỏa ra một loại mùi hoặc đặc biệt.

hắn thẳng tắp nhìn chằm chằm bàn tay kia, lạnh nhạt tự nhiên với hết thấy không còn nữa, hắn vô thức đứng lên.

Triều Dương công chúa thấy thiếu niên trước mắt này hiển nhiên đã không biết làm thế nào, đặc ý nở nụ cười, ôn nhu mị hoặc ra lệnh: “Mở miệng ra.”

Giờ phút này Diệp Tiềm phảng phất sớm mất đi năng lực nhận thức, hắn chỉ biết làm theo giọng nàng khàn khàn ần ần rả rệ, chờ dần mở miệng.

Bàn tay tinh tế nhẹ nhàng xinh đẹp khẽ đưa ra, để quả đỏ vào trong miệng hắn.

hắn ngơ ngác há hốc miệng, vẫn không biết ngậm lại.

Triều Dương công chúa nghiêng đầu cười nhìn Diệp Tiềm, thế nhưng dẫn theo một tia nghịch ngợm hỏi: “Thế nào, ngươi choáng váng sao?”

Diệp Tiềm bỗng nhiên tỉnh táo lại, nhanh ngậm miệng lại, dùng răng nhẹ nhàng cắn một cái, một tiếng thanh thúy, quả đỏ trong miệng tràn ra tư vị chua ngọt.

Chậm rãi thưởng thức quả đỏ trong miệng, hắn biết, tư vị quả đại này... đến suốt cuộc đời hắn sẽ không thể quên.

hắn lại không dám nhìn công chúa một lần, cúi đầu vội thu thập tôm cá, sau đó dùng một nhánh cây cứng rắn xuyên vào, đặt lên ngọn lửa để nướng.

Triều Dương công chúa cầm lấy quả đỏ, bỏ vào trong miệng, nhẹ nhàng nhấm nuốt.

Ngọn lửa thiêu đốt, tôm cá trong tay Diệp Tiềm chậm rãi biến thành màu vàng, có dầu mỡ trên da chậm rãi chảy ra, rơi xuống ngọn lửa, ngọn lửa bùng bùng phát ra hoa lửa.

Diệp Tiềm cẩn thận xoay xoay nhánh cây trong tay, để tôm cá chín đều.

Khi hắn còn nhỏ ở nhà phụ thân chăn dê, từng bị kẻ mồi khi dễ, có đôi khi cực kỳ đói, chỉ có thể tìm chút đồ ăn dân dã ở vùng núi cho mình đỡ đói, bởi vậy đối với việc thiêu nướng này, thật sự thành thạo.

.....

Tôm cá nướng tốt rồi, Diệp Tiềm cẩn thận lấy một miếng cá đã nướng vàng giòn đưa cho công chúa. Triều Dương công chúa tiếp nhận, tao nhã mở cái miệng nhỏ ăn thử.

Diệp Tiềm cúi mắt lấy tôm cá còn thừa xuống, hần bỗng nhiên cảm thấy động tác của mình thô tục không chịu nổi. Lúc này hần mới biết được, hóa ra có một loại người, cho dù mặc quần áo thô nhất, ăn đồ ăn tồi tệ nhất, vẫn cao quý tao nhã như cũ.

Hai người ngồi đối diện không nói gì ăn xong, lại dùng chút nước, Diệp Tiềm cung kính đề nghị: “Diệp Tiềm tìm chút cỏ mềm để ở nơi tránh gió, thỉnh công chúa nghỉ tạm?”

Công chúa ăn uống no đủ, tinh thần cực tốt, ngược mắt liếc Diệp Tiềm, nhàn nhạt nói: “không cần, sinh tử chưa biết, sống một ngày được một ngày, bản cung sao có thể ngủ được?”

Diệp Tiềm vạn không nghĩ tới công chúa thể nhưng nói ra lời suy sút như thế, trong lòng muốn nói ta đương nhiên sẽ bảo hộ nàng, tuyệt đối sẽ không cho nàng chết. Nhưng môi mỏng động động, lại không biết nên nói ra thế nào, vì thế cuối cùng không nói.

hần ngược mắt không nói, xuyên qua ánh lửa nhìn về phía Triều Dương công chúa.

Nàng đang vươn nhón tay thon dài, nhẹ nhàng vuốt mái tóc có chút tán loạn, tư thái tuyệt đẹp, thần thái an tường đậm mạc, phảng phất nàng vẫn luôn ở nơi sơn dã này lắng lặng chải tóc.

Giờ khắc này, cách ngọn lửa sáng, mắt Diệp Tiềm bỗng nhiên có chút mờ lung.

Hai người, thân phận khác nhau một trời một vực, cách một đồng lửa, như có một giới hạn.

Nữ tử trước mắt này rất gần, lại thật xa xôi.

hần, đến suốt cuộc đời, cũng không thể vượt qua!

17. Chương 17: Ngọc Hoa Trì

Ngày thứ hai, trời đã sáng, đồng lửa cũng dần dần tắt, chỉ có tro tàn còn lại trong gió thu nhẹ bay đi dưới ánh sáng.

Triều Dương công chúa đứng dậy, ngồi một đêm chân căng đã có chút tê mỏi, không khỏi ngã xuống bên cạnh.

một đôi bàn tay to hữu lực vươn tới, vững vàng đỡ lấy nàng.

Triều Dương công chúa đạm nở nụ cười, khẽ gật đầu với Diệp Tiềm.

Diệp Tiềm trên mặt ửng đỏ, vội thu hồi tay mình.

Triều Dương công chúa ngắm cảnh trí vùng núi, mặt trời nhô lên, làm nổi bật vùng núi lá đỏ, một vùng cảnh đẹp. Cố tình lại có gió mát trong núi từ từ thổi tới, càng cảm thấy vui vẻ thoải mái, vì thế rất có cảm xúc nói: “Cổ nhân nói họa phúc tương liên, thật là như thế, nếu không phải hôm qua gặp kẻ xấu, hôm nay sao được ở vùng núi này ngắm cảnh đẹp đến như thế!”

trong lòng Diệp Tiềm cảm thấy cảnh sắc thế gian dù đẹp cũng không bằng Triều Dương công chúa gò má đỏ bừng, nhưng hần đương nhiên không thể nói ra, chỉ ở một bên trầm mặc không nói.

Đúng lúc này, vùng núi cách đó không xa bỗng nhiên truyền đến tiếng vó ngựa, còn có tiếng người hỗn loạn. Diệp Tiềm hơi nhíu mày nói: “Công chúa, thỉnh tạm thời tránh ra sau núi đá, đợi Diệp Tiềm tiên đi xem đến cùng là người phương nào?”

Triều Dương công chúa hơi gật đầu, đi đến sau núi đá. Diệp Tiềm thấy chỗ đó coi như ẩn nấp được, liền thi triển khinh công hướng đi về phía có tiếng người.

Triều Dương công chúa trốn sau núi đá, nhớ tới kẻ xấu hôm qua, không biết nếu lại gặp địch nhân, Diệp Tiềm có thể ứng phó không? Trong lòng có chút lo lắng, ai biết đang lo lắng, liền nghe có tiếng bước chân đi tới, trong đó còn có một tiếng kêu: “Công chúa?”

Thanh âm này Triều Dương công chúa thuở nhỏ đã quen thuộc, là của thị vệ Tiêu Đồng.

Trong lòng nàng vui vẻ, vội vàng từ sau núi đá đi ra, quả nhiên gặp Tiêu Đồng dẫn theo đại đội nhân mã, được Diệp Tiềm dẫn đường cùng nhau đi tới.

Tiêu Đồng thấy công chúa bình yên vô sự, không khỏi vui mừng quá đỗi, quì một gối thỉnh trách phạt. Những người khác thấy vậy cũng cuống quýt quỳ xuống.

Triều Dương công chúa tâm tình cực tốt, mới dám người Tiêu Đồng đứng dậy, cũng hỏi việc bắt cóc hôm qua. Nhưng Tiêu Đồng hồi bẩm nói, kẻ xấu hôm qua tựa hồ là vì công chúa mà đến, thấy công chúa thoát đi, thế nhưng vô tâm ham chiến bỏ đi.

Triều Dương công chúa nghe được lời này, trong lòng rất nghi hoặc, thầm nghĩ mình cực ít xuất môn, khi nào thì đắc tội người, cho nên đối phương vì mình mà đến?

Nàng mặc dù không hiểu, cũng không nói ra, chỉ cho phủ nha địa phương tận lực điều tra việc này, cũng lệnh cho Tiêu Đồng nhất định phải tìm ra chủ mưu của những người đó. Tiêu Đồng đương nhiên nhanh chóng đáp ứng.

Triều Dương công chúa tuy rằng gặp phải kẻ xấu, lại hưng trí vẫn chưa bị ảnh hưởng, vì thế hạ lệnh đoàn người khởi hành tiến đến biệt uyển nghỉ ngơi. trên đường lại gặp được một đoàn nhân mã khác chờ dưới chân núi, Cẩm Tú cùng với Phủ Đào và Phất Liên đều lông tóc vô thương. Mấy người bọn họ thấy công chúa bình yên trở về, người người vui mừng quá đỗi, đặc biệt là Cẩm Tú, mắt đã sưng đỏ lên.

.....

Trong biệt uyển có một ôn tuyền thiên nhiên, đặt tên là Ngọc Hoa Trì (ao Ngọc Hoa). Mùa thu trời rét, Triều Dương công chúa mấy năm nay thích nhất lúc trời giá rét đông lạnh ở đây ngâm ôn tuyền.

Hôm nay, trên người nàng chút không vui, đang ở trong sương khói lượn lờ hưởng thụ hơi nước ôn tuyền, bên người đương nhiên có Phủ Đào và Phất Liên, xoa bóp chỗ mỗi một cho nàng, thật sự là ấm áp thoải mái, hưởng thụ nhân sinh lạc thú.

Nàng cúi đầu nhìn cánh tay Phất Liên trắng nõn duyên dáng, không biết tại sao bỗng nhiên nhớ tới tiểu nô Diệp Tiềm kia.

Cánh tay Diệp Tiềm, hữu lực rắn chắc, ngăm đen khỏe mạnh hoàn toàn không đồng giống như Phất Liên, trong ấn tượng mờ lung, lồng ngực kiên cố nàng dựa vào kia như muốn phát ra lực đạo vô tận.

Nàng nhìn vòng eo mảnh khảnh của mình trong nước ôn tuyền như ẩn như hiện, không khỏi mơ màng, Diệp Tiềm kia vừa vươn cánh tay, có phải có thể hoàn toàn ôm trọn mình hâu không?

Nghĩ đến đây, trái tim nàng phảng phất có cái gì mềm mại đang dập dờn, dập dờn khiến thân thể nàng mềm nhũn.

Phất Liên và Phủ Đào nhẹ nhàng chậm rãi vỗ về chơi đùa tấm lưng duyên dáng của nàng, cảm giác được thân thể nàng biến hóa, hai người liếc nhau, Phất Liên định tiến lên ôm lấy công chúa.

Mỗi lần thấy tình cảnh này, Phủ Đào luôn có chút ngại ngùng, không tranh cường được như Phất Liên, chỉ có thể cúi đầu chờ bên cạnh.

Ai ngờ công chúa cảm giác được Phất Liên phía sau tiến tới, rõ ràng thân thể sớm đã mềm nhũn, trái tim cũng dập dờn lay động, nhưng cổ tình lúc này nổi lên một tia phản cảm với Phất Liên.

Nàng cúi đầu nhàn nhạt nói: “đi xuống đi.”

Phất Liên nghe thế, thân mình cứng đờ, tay muốn ôm công chúa thủ cũng chậm chậm chụp thu về.

Lúc này Phủ Đào và Phất Liên còn tưởng rằng công chúa hôm nay muốn Phủ Đào, cái gọi là “đi xuống đi” chính là cho Phất Liên tạm thời lui ra, thay đổi Phủ Đào đến hầu hạ.

Ai ngờ công chúa có chút không kiên nhẫn, nhún mày nói: “Tất cả đều lui ra!”

Phủ Đào và Phẩm Liên đều sững sốt, đây là lần đầu tiên, công chúa thể nhưng không kiên nhẫn đuổi bọn họ như thế.

Hai người ngầy ngẩn một chút, chung quy không dám cãi lại mệnh lệnh của công chúa, đứng dậy đến bên ôn tuyền, tiếp nhận một chiếc khăn dài thị nữ đưa tới, quần thân thể rời đi.

Triêu Dương công chúa đương nhiên không chú ý tới hai người này thất lạc, trong lòng nàng còn đang nghĩ đến Diệp Tiềm kia.

Hai năm trước Bích La công chúa nhắc Diệp Tiềm, Diệp Tiềm vì nàng nhặt giày lên, Diệp Tiềm dùng cánh tay hữu lực ôm nàng vào trong lòng.

Diệp Tiềm, trên người hắn có một loại hơi thở dương cương, cả mọi người nàng từng tiếp xúc trước kia đều không có.

không... Có một người, là Tiêu Đồng, hơi thở trên người Tiêu Đồng cũng giống Diệp Tiềm.

Nhưng Tiêu Đồng vĩnh viễn sẽ không là khách trên giường của mình, hắn từ thật lâu trước đây đã mất đi cơ hội này.

Như vậy... Diệp Tiềm có thể chứ?

Triêu Dương công chúa nhớ lúc ở vùng núi Diệp Tiềm kiên định cự tuyệt, bên môi không khỏi dập dờn ra một chút cười.

hắn tựa như một đứa trẻ, bộ dáng thật nghiêm cẩn, chính nghĩa cự tuyệt lúc nàng lơ đãng trêu ghẹo.

Triêu Dương công chúa nhớ lại chuyện đêm đó, bên môi ý cười càng đậm, nàng nâng tay gọi Cẩm Tú hầu hạ bên cạnh, phân phó: “Gọi Diệp Tiềm đến.”

Cẩm Tú nồn nao, lập tức hiểu ra, liền đi phân phó tiểu thị nữ bên ngoài gọi người, còn Triêu Dương công chúa cũng lười biếng tựa nghiêng vào bậc thềm ao bạch ngọc ôn tuyền, mị mầu hưởng thụ sóng nước ấm áp khẽ vuốt ve thân mình.

Ngày mùa thu, ánh mặt trời lười nhác chiếu bên ôn tuyền, nước suối lúc có lúc không mơn trớn thân mình xinh đẹp. Tóc đen dài như mây từ cần cổ thon dài trắng nõn buông xuống, dọc theo đầu vai linh lung, phủ lên da thịt gần như trong suốt, rơi vào trong nước, phiêu phiêu sái sái, như mây như tơ.

Bầu ngực nàng rất tròn rất no đủ, non tơ mềm mại phần lớn ẩn dưới nước, chỉ lộ ra hai khối đỏ bồng trong sương trắng mờ mịn nở rộ ra yêu diễm xinh đẹp.

Dưới nước mơ hồ có thể thấy được vòng eo trong suốt chưa đầy nắm tay, cùng với đôi chân dài tuyết trắng tùy ý khép lại, xuyên qua tầng tầng sóng nước tinh tế, thậm chí có thể nhìn thấy một chút chỗ ở giữa có màu đen say lòng người, đẹp yêu dã và phóng đãng.

Lúc Diệp Tiềm đầy hoài nghi lo lắng phụng mệnh đi đến ôn tuyền, hắn nhìn thấy tình cảnh này.

=====

Diệp Tiềm huyết khí nhất thời dâng lên, chỉ chớp mắt nhoáng lên một cái như vậy, nên nhìn hay không nên nhìn, tất cả đều thấy. hắn vội vàng cúi đầu, quỳ xuống.

Triêu Dương công chúa hí con người, nghe được động tĩnh của hắn khẽ cười, lười nhác ra lệnh: “không được quỳ.”

Có mệnh lệnh này, Diệp Tiềm vốn sẽ quỳ xuống, động tác cứng đờ, ở nơi đó nửa quỳ nửa không quỳ, không biết nên làm thế nào cho phải.

Triêu Dương công chúa vươn ngón tay ngọc thon thon, nhẹ nhàng trêu chọc nước suối ấm áp, để nước từ trên thân thể mình mềm mại trắng nõn như măng mới nhú chảy xuôi xuống, trong miệng chậm chậm nói: “Diệp Tiềm, tới, đầm lưng cho bản cung.”

Mắt Diệp Tiềm sụp xuống, động cũng không dám động, cắn răng, cự tuyệt: “Công chúa, Diệp Tiềm không dám.”

Mặt hần sớm đỏ bừng, những lời cự tuyệt này cơ hồ là từ trong hàm răng thốt ra.

Triều Dương công chúa tươi cười dần dần thu liễm, mày liễu khẽ nhúu, tà tà liếc hần một cái, nhàn nhạt hạ lệnh: “đắm lưng cho bản cung.” Lần này thanh âm nhẹ nhàng ôn nhu, lại tràn ngập mị lực cùng dụ hoặc khó có thể cự tuyệt, đương nhiên cũng có một tia uy nghiêm mơ hồ bên trong.

Diệp Tiềm cứng ngắc thật lâu, rốt cục chậm rãi đứng lên, nắm chặt tay, phảng phất như vào địa ngục, đi đến bên cạnh ao.

Triều Dương công chúa thấy hần thân cao bảy thước, nam nhi dương cương lại khó xử dương cương, nhìn hần nhúu mày nhanh nắm chặt quyền, nhếch môi, còn có mày kiếm nhần lại, không khỏi bật cười: “Đắm cái lưng mà thôi, cũng không phải muốn ngươi đi tìm chết.”

Môi Diệp Tiềm động đậy, hần thật muốn nói, hần tình nguyện đi tìm chết.

nữ nhân trong ao, mị hoặc, quyến rũ tận xương, giống như một thủy yêu xinh đẹp, dụ hoặc hần huyết khí sôi trào.

Hồ hấp đã đục ngầu, nhưng hần biết, hần không thể, hần cái gì cũng không thể làm!

Nữ nhân hàm chứa tươi cười quyến rũ, không chút để ý dụ hoặc hần, là chủ nhân của hần.

Chủ nhân hần khuynh quốc khuynh thành, nhưng thanh danh hỗn độn; chủ nhân hần, dưới váy vô số người, lại lạnh bạc tận xương.

Chủ nhân hần, là một nữ nhân không có tim.

Nữ nhân không có tim này đang trôi đùa hần như trôi đùa một động vật nhỏ đáng thương.

=====

Nước trong ao Ngọc Hoa ôn hòa nhu ngậy, Lúc Diệp Tiềm chân trần bước vào lại chỉ cảm thấy lạnh như băng thấu xương.

áo khoác Diệp Tiềm đã cởi ra, lộ lồng ngực cường tráng rắn chắc, đang kịch liệt phập phồng.

bờ môi Triều Dương công chúa cong lên một chút cười trôi đùa, con ngươi tà mị nhìn thiếu niên mười sáu tuổi, nhìn hần ngồi xổm xuống ao, nhìn hần nâng lên song chưởng hữu lực, nhìn hần cứng ngắc mở miệng: “Công chúa, thỉnh phân phó.”

con ngươi Triều Dương công chúa rủ xuống, ánh mắt rơi xuống ngực hần. Nơi này chính là lúc trước nàng từng dựa vào, khi đó chỉ cảm thấy kiên cố hữu lực, phảng phất bên dưới cất giấu nhiệt lực và sức lực vô cùng, phảng phất có thể làm cho người ta yên tâm dựa vào. hiện thời xem ra, thật thà bóng loáng, phập phồng kịch liệt, phía trên còn có một giọt nước, không biết là mồ hôi, hay là nước suối trong ôn tuyền bắn tung tóe lên?

Triều Dương công chúa vươn ngón tay ngọc thon thon gần như trong suốt, khẽ vuốt lên ngực hần, đầu ngón tay mảnh khảnh chạm vào giọt sương trên lồng ngực kịch liệt phập phồng run rẩy.

Diệp Tiềm nhất thời cả người hóa thành nham thạch, ánh mắt thẳng tắp nhìn phía trước, thân mình muốn động cũng không dám động.

Triều Dương công chúa cảm nhận được hần cứng ngắc, cúi đầu ôn nhu nói: “Diệp Tiềm, như thế nào, ngươi sợ ta?”

Diệp Tiềm nhắm chặt con ngươi lại, nhắm lại hần có thể không thấy, nhưng hần vẫn có thể cảm giác được. hần có thể cảm thấy xúc cảm từ ngón tay kia lạnh lẽo mà trơn mịn nhẹ nhàng lướt trên ngực mình, xúc cảm lạnh lạnh như vậy lại khiến cho hần từng trận lửa nóng.

Trong cơ thể hần, nháy mắt bốc lên tuyệt vọng khôn cùng, phảng phất nháy mắt nuốt hết bản thân hần, sau đó nuốt hết nữ nhân nghịch lửa trước mắt này.

Trong họng phát ra thanh âm thô câm: “Chủ nhân...”

hắn muốn nói, công chúa, thỉnh tự trọng, nhưng hắn nói không nên lời, yết hầu đầu lưỡi phảng phất cũng bị lửa nóng trong cơ thể cắn nuốt, hắn không phát ra tiếng!

Diệp Tiềm chỉ cảm thấy trong đầu có một dây cung, vốn đã căng đến cực điểm, cơ hồ chỉ chạm vào liền tung ra. thái dương có mồ hôi tràn ra, ngực hắn dưới ngón tay nàng kịch liệt phập phồng, hắn cảm thấy cả trái tim mình sẽ nhảy ra.

Triều Dương công chúa con người hẹp dài quyến rũ lộ ra hứng thú, nàng thích nhìn thiếu niên dáng người cao lớn này ở trước mặt mình không biết làm sao, phảng phất chỉ cần đầu ngón tay mình khẽ chạm một chút, thiếu niên kiên cường này sẽ không bao giờ nhúc nhích được nữa.

Hưng trí của nàng càng cao, thấy thiếu niên này, từ mặt đến tai đều đỏ lên, lại nghe hắn dồn dập đè nén tiếng thở dốc, mâu quang lưu chuyển, thân mình chuyển động, cúi người xuống.

Diệp Tiềm chỉ cảm thấy như trời sụp đất nứt, dây cung trong đầu kia chợt ngưng lại! hắn mở mắt ra, trong mắt là đầy trời tuyệt vọng.

hắn cứng ngắc cúi đầu, chỉ nhìn nữ nhân không thể với tới kia, bắt đầu nhắm mắt lại, hắn nhìn thấy lông mi tinh mịn mê người cong lên, hắn nhìn đôi môi đỏ bồng hờn lên ngực mình!

Đôi môi từng phun ra lời nói lạnh bạc, đôi môi chỉ cần động một chút đã có thể cho mình sinh tử, đang nóng bỏng hờn ngực mình, nhẹ nhàng mút vào, nuốt xuống giọt nước không biết là mồ hôi hay nước suối.

18. Chương 18: U Lan Thất

Triều Dương công chúa thân hình linh lung mạn diệu cúi đầu xuống, trên tấm lưng bạch ngọc duyên dáng là mái tóc đen dài ướt át uốn khúc tạo nhả trên cơ thể trần trụi, ướt át rơi xuống, vào trong nước, giống như cánh bèo trôi lập lờ.

Diệp Tiềm huyết mạch sôi sục, hai quyền nắm chặt, con người đen tối, thở dốc dồn dập, lúc môi đỏ mọng khẽ hút, hắn phát ra một tiếng rên mơ hồ: “Chủ nhân...”

Triều Dương công chúa khẽ vỗ về lồng ngực nóng bỏng, trên môi tràn ra tiếng thở dài nhẹ nhẹ. Diệp Tiềm, thân mình rõ ràng cứng ngắc bất động, sức lực tiềm ẩn trong cơ thể lại phảng phất muốn hòa tan nàng! Bình sinh lần đầu tiên Triều Dương công chúa phát hiện, hóa ra mình là băng là ngọc, ngàn năm lạnh lẽo, còn Diệp Tiềm lại như nham thạch nóng bỏng, đủ để hòa tan nàng thành nước, đủ để cho nàng nhiệt tình như lửa.

Thân mình Triều Dương công chúa ở trong làn nước ấm áp nhẹ nhàng run rẩy, nàng giống như sợ lạnh, mềm yếu dựa vào ngực hắn, lại duỗi cánh tay ngọc, vòng quanh lưng hắn, thử ôm thắt lưng rắn chắc của hắn.

một loại hương thơm mê người truyền đến, không phải là mùi son phấn, cũng không phải mùi hoa, mà là một loại hương khí làm cho người ta say mê nói không nên lời. Tự chủ cơ hồ sắp hỏng mất, Diệp Tiềm giờ khắc này bỗng nhiên nhớ tới lần đầu tiên hắn ngửi thấy hương thơm này.

Khi đó, nàng nhẹ phất vạt váy, hắn cúi đầu nhặt hái.

Thân phận khác nhau một trời một vực khiến lý trí Diệp Tiềm thu lại, hắn ngừng thở, cắn chặt răng, nhắm mắt.

Khuôn mặt Triều Dương công chúa quyến rũ ở trong ngực hắn ngẩng lên, nâng con người say mê, đầy châm chọc cười khê: “Thế nào, Diệp Tiềm, là sợ, hay không sợ?”

Diệp Tiềm giãy dụa thống khổ phát ra âm thanh: “Chủ nhân, ngài là chủ nhân của Diệp Tiềm...”

Con người Triều Dương công chúa mê mang say mê có một tia không hiểu: “thì sao? Bản cung là công chúa, bản cung là chủ nhân của người, nhưng hiện tại bản cung là nữ nhân, người là nam nhân a...”

Ngũ khí Triều Dương công chúa vừa chuyển, nhu yếu nói: “Hay là Diệp Tiềm thực chưa từng trải qua?”

Trong con người nàng tràn ra cười bốn cột: “Nếu Diệp Tiềm không biết, vậy bản cung thì sẽ dạy người nên làm như thế nào...”

Ngực mềm mại khê tựa vào ngực kiên cố, cổ ý vô tình khê cọ, trong nước vòng eo đã áp vào thắt lưng nam nhân rắn chắc, Triều Dương công chúa có thể cảm giác được, trong nước có vật cứng sớm căng trướng. Nàng cười trầm thấp, bám lên khối thân thể rắn chắc này, hai chân thon dài xinh đẹp ở trong nước quần quanh hần, ngón tay trong ngực hần nhẹ nhàng qua lại, trong miệng mị hoặc nói: “không cho người động, ta sẽ dạy người...”

Thân thể mạn diệu ôn ngậy sớm đã dựa sát vào, giống như vô tình cọ quá chỗ đã sưng trướng lên. Thân thể nàng giống như cọng cỏ mềm mại không có lực quần quít lên, giống như quần quanh một gốc cây đại thụ leo lên thắt lưng rắn chắc của hần. Nàng dùng thân thể thơm tho khai mở khiêu khích cứng rắn của hần chưa từng trải qua thế sự.

Diệp Tiềm là thị vệ, là hạ nhân, là nô tài, nhưng hần cũng là nam nhân!

Diệp Tiềm làm thị vệ, làm gia nô vẫn có thể nhịn, hoàn cảnh sinh trưởng và địa vị sớm tôi luyện cho hần nhẫn nại hơn người! Nhưng hần còn là một nam nhân, là một nam nhân mười sáu tuổi huyết khí sôi trào! Huống chi nữ nhân trước mắt này là người hần tha thiết ước mơ khát vọng!

Trong ngực Diệp Tiềm đột nhiên dấy lên một trận hỏa diễm, thiêu đốt hần không còn lại gì. một cỗ nhiệt huyết nẩy lên, đem câu nệ cứng nhắc ném lên chín tầng mây. Yết hầu hần lặn lộn, giống như dã thú phát ra một tiếng thét thô cam, sau đó song chưởng luôn luôn không động nửa phần đột nhiên đem toàn bộ ôn hương nhuễn ngọc trước mắt ôm vào trong ngực, gắt gao ôm vào trong ngực!

ôn hương nhuễn ngọc trong lòng, từng là chỗ cao hần không có cách nào với tới, từng là giấc mộng hần khó nói ra miệng, từng là khát vọng đau đớn đến cực hạn của hần.

Cánh tay dùng sức, cơ hồ muốn siết chặt nàng. Nhưng Triều Dương công chúa không chút trách cứ, nàng nửa mở đôi mắt mị nhân, ngửa cổ ưỡn ngực, để mặt đào kia trong suốt ướt át kề sát hần, lẩm bẩm: “Diệp Tiềm...”

Thiếu niên thân mình kiên cố như vậy, cánh tay hữu lực như vậy, huyết khí sôi trào như vậy, Triều Dương công chúa giờ khắc này chỉ hy vọng mình hóa thành nước, dung nhập vào trong cơ thể hần, rót vào từng tắc da thịt hần.

Diệp Tiềm bình sinh lần đầu tiên lấy hết dũng khí ôm chặt chủ nhân cao không thể với tới, sau đó mạnh mẽ đứng lên. Lúc hần đứng lên, tiếng nước rào rào trong ao, đồng thời thân thể Triều Dương công chúa không có nước suối che chắn, cứ như vậy hiện ra dưới ánh sáng, cứ như vậy nhu nhược leo lên vòng eo cường tráng của hần.

Lúc này Diệp Tiềm như đang ôm một mỹ vị hần khát vọng nhiều năm, mơ hồ biết kế tiếp phải làm cái gì, nhưng nên làm như thế nào, làm ở nơi nào là một vấn đề. hần dồn dập thở hào hển, hai mắt đỏ bừng, tấm lưng cứng nhắc, hần thực không biết phải làm sao.

Cánh tay ngọc của Triều Dương công chúa vươn ra, vòng quanh cổ hần, ghé vào tai hần, cúi đầu phân phó: “Ôm ta đi U Lan thất.”

Như một mỹ vị ấp ủ nhiều ngày, Triều Dương công chúa cảm thấy lần đầu tiên hần là nên lựa chọn một địa điểm thích hợp, chậm rãi nhắm nháp. Ôn trì đương nhiên là không tệ, nhưng đối với Diệp Tiềm lần đầu tiên mà nói, có chút khó khăn.

=====

U Lan thất là chỗ ngày thường Công chúa ngâm ôn tuyền xong vào nghỉ ngơi, hiện bên trong đã đốt huân hương, ôn hòa nhu ngậy, phiêu hồn nhân tâm.

Diệp Tiềm ôm chặt công chúa, bước nhanh vào U Lan thất, hơi nhìn quanh một chút, cấp tốc đặt nàng lên tấm giường. trên giường trạm trổ long phượng, hiển nhiên không phải người hạ đẳng như Diệp Tiềm có thể hưởng thụ, hần đi đến đây nhất thời có chút vô thổ, buông công chúa xuống liền có chút cứng nhắc.

Triều Dương công chúa than nhẹ ở trong lòng, lúc Diệp Tiềm thả nàng xuống, nàng liền thuận thế lôi kéo, thân thể hữu lực liền áp lên thân thể nàng mềm mại. Lúc cứng rắn và mềm mại kề sát vào nhau, Triều Dương công chúa nhắm mắt lại, tràn ra một tia thở dài sung sướng.

Diệp Tiềm vội vàng lại dừng mãnh, Diệp Tiềm cũng ngốc nghếch mà cuồng loạn, hắn dựa vào bản năng ở nơi mềm mại ướt át, sung sướng tìm kiếm đường vào, nhưng mặc dù hắn va chạm thế nào, vẫn không qua được cửa tiền vào.

Triều Dương công chúa bị hấn làm cho cả người tê dại, chỉ hy vọng có khởi đầu vững vàng, sáng sủa vội cong người lên, lúc này ở phía dưới nỗ lực mở ra phối hợp. Chỉ một động tác nho nhỏ như thế, Diệp Tiềm tìm mãi không thấy đã phát hiện đường ra, hơi dừng một chút lực, vật đã sớm kêu gào đó chìm vào một nơi. Nơi đó ẩm áp ẩm ướt, tản mát ra từng đợt mùi thơm, nhưng lối vào vẫn chặt chẽ như thế.

Bị bao vây gắt gao, trong họng Diệp Tiềm phát ra một tiếng gầm nhẹ, chuyện kể tiếp không cần Triều Dương công chúa lo lắng, hắn dựa vào bản năng nam tính bắt đầu chuyển động kịch liệt.

Triều Dương công chúa thử qua vô số nam nhân, nhưng chưa từng có một người nam nhân nào giống Diệp Tiềm, cường đại như vậy, tráng kiện như vậy, mãnh liệt như vậy lại cẩn thận như vậy, nhiệt tình như vậy lại dè dặt như vậy. Nàng chỉ cảm thấy thân thể mình như thuyền nhỏ bị mất phương hướng trôi nổi trong đêm, tìm không thấy bờ bến, tìm không thấy ánh sáng.

Nàng bắt lực ngâm nga, thậm chí phát ra tiếng khóc mãnh mai nức nở cùng tiếng cầu xin tha thứ, nhưng lúc này Diệp Tiềm đã không còn là tiểu nô khúm núm kia, hắn đang áp ở trên người chủ nhân mình, kích cường chuyển động.

Triều Dương công chúa sau một động tác mãnh liệt của hấn, thân mình bỗng nhiên co rút, trong họng phát ra tiếng ngâm say mê, trong miệng thoát ra tiếng khóc nức nở, nhúu mày thấp giọng gọi tên Diệp Tiềm.

Giọng nàng thấp lạnh mà mềm mại, bình thường luôn không chú ý, cao không thể với tới, lúc này lại tràn ra như châu ngọc bàn văng khắp nơi dưới thân hấn. Châu ngọc văng khắp nơi vẫn ai uyển chuyển rũ, lại tuyệt vọng mãnh mai gọi tên Diệp Tiềm, làm cho kích cường trong cơ thể Diệp Tiềm càng sâu.

Cường phong sóng lớn, mua đập tàu lá, gió quét hoa sen.

Triều Dương công chúa cơ hồ chìm trong sóng lớn, đôi tay mềm mại mãnh mãnh leo lên cổ Diệp Tiềm. Diệp Tiềm cúi đầu, chỉ thấy đuôi lông mày chủ nhân mang mị hoặc, đuôi mắt ẩn tình, trên môi một mảnh thần nhiên càng khiến người say đắm.

Phía dưới là hai luồng mềm mại bóng loáng, hai khóa tiểu đào đỏ thắm, trong gió tấp mưa sa đang rung chuyển lắc lư, rất mê người. Diệp Tiềm lúc này quật khởi, sớm đem lễ nghi tôn ti ném lên chín tầng mây, vì thế rõ ràng mỗi bàn tay to giữ chặt một bên. Cầm ở trong tay thật sự là ôn nhuận hơn ngọc, trắng mịn hơn cao. Phía dưới hấn tiến công không ngừng, chỉ cảm thấy tiểu đào này trầm bổng pháp phồng, chọc người triu mến, trong đầu Diệp Tiềm nóng lên, cúi người ngâm một bên hồng đào.

Giống như gió thổi qua, hoa rụng rồi, thân mình ở giờ khắc này đều nở rộ, run rẩy, chỗ tiếp giáp phía dưới cũng chặt lại, càng chặt lại.

Diệp Tiềm lại phát ra một tiếng thét, hấn kêu to muốn lên đỉnh, lại không lường trước phía dưới càng siết chặt, hấn không chế không được, toàn bộ văn chương trôi chảy.

Diệp Tiềm phát ra tiếng kêu thống khổ lại sung sướng, hấn mệt mỏi nằm sấp trên thân thể mềm mại, cảm giác được từng giọt tinh túy của mình, cứ như vậy tiết vào chỗ hoa sen kia.

Chỗ hoa sen nở rộ, có từng trận mùi thơm, giờ này khắc này lan tỏa ra, ngập tràn toàn bộ U Lan thất.

19. Chương 19: Dưới Trăng

Lúc lửa nóng dần dần tan đi, thô suyễn chậm rãi bình ổn, lý trí Diệp Tiềm bắt đầu quay về, thân mình cũng chậm chậm cứng ngắc.

Rời khỏi chỗ trơn ướt lầy lội, hần cúi đầu cẩn rằng, con người tận lực tránh núi non pháp phòng phía dưới, không dám nhìn lại chủ nhân một lần. Vừa rồi hần như đổi dạng, hần biết đây là không đúng. Nghĩ đến vừa rồi kích cuồng cùng với giờ phút này ái muội kiều diễm, mặt hần lại đỏ. Câu nệ ngồi dậy, đứng sang một bên, hần không biết kế tiếp nên làm gì bây giờ.

Từ việc hôm nay, hết thấy đều sẽ thay đổi, hần biết mình không có khả năng coi nữ nhân kia là chủ nhân đơn thuần. Nếu hần đã dần từng bước cùng nàng sung sướng hưởng cá nước thân mật, tâm hần sao có thể lạnh xuống, sao có thể yên tĩnh?

Đường kế tiếp nên đi như thế nào, hần không biết. Mẫu thân tha thiết kỳ vọng nơi đó nên làm thế nào, hần càng không biết.

Triêu Dương công chúa bên môi tựa tiểu phi tiểu, tà nghệ nhìn Diệp Tiềm, lạnh lạnh, ôn nhu hỏi: “Diệp Tiềm, bốc đồng vừa rồi đã đi nơi nào, hiện tại sao nhìn cũng không dám nhìn ta?”

Lời nói lạnh lẽo mềm mại truyền đến, Diệp Tiềm biết vậy nên một khi làn hương hoa mai xông vào mũi, so với lúc trước càng nồng đậm vài phần, chỉ làm cho tâm thần dập dờn đến bất lực.

Diệp Tiềm cúi đầu xuống, cẩn rằng nói: “Chủ nhân, ta không dám nhìn.”

Triêu Dương công chúa nghe vậy cười, ngón tay vuốt nhẹ mái tóc, vòng eo đang đưa: “Vì sao?”

Diệp Tiềm vẫn cúi đầu như cũ, môi mỏng mím chặt như lưỡi đao lợi hại, không mở miệng trả lời, chỉ có hô hấp càng dồn dập hơn.

Triêu Dương công chúa thu hồi tiếng cười yếu ớt, trog mắt nhiễm lãnh đạm, không chút để ý ra lệnh: “Diệp Tiềm, bản cung muốn người ngừng đầu nhìn bản cung.”

Thanh âm này bởi vì vừa mới trải qua hoang đường mà mềm nhũn, nhưng uy nghiêm trong đó cũng không cho phép khinh thường. Diệp Tiềm nghe thấy mệnh lệnh này, cũng không dám làm trái, chậm rãi ngừng đầu.

Trước mắt chủ nhân có chút kiều kiều vô lực, lúc này lấy tay đỡ thân mình hơi dựa lên, tóc dài xinh đẹp duyên dáng như mây tràn xuống, lơ mờ nửa che ngực. Cổ tình tiêu nữ kia cân xứng no đủ, tóc dài nhẹ nhàng sao có thể che đầy hết, vì thế có thể thấy rõ hai điểm hồng nho nhỏ ẩn ẩn tỏa ra sáng bóng mê người.

Tâm Diệp Tiềm run lên, nắm chặt nắm tay, hơi nhếch môi, không dám nói.

Mùi thơm lại xông vào mũi, tâm hần đã loạn như ma.

Triêu Dương công chúa cười mỉm theo dõi mắt hần, nhấn rõ từng chữ: “Tới đây, hầu hạ ta.”

Diệp Tiềm cẩn rằng, hần muốn cự tuyệt, nhưng hần lại cự tuyệt không nổi, hần không tự chủ được bước về phía trước hai bước, vươn tay muốn ôm nữ tử này, nữ nhân này vừa rồi bị hần ép buộc dưới thân muốn sống muốn chết.

Nhưng ngay lúc bàn tay to sắp chạm vào thân thể công chúa đang tản ra từng trận mùi thơm, công chúa bỗng nhiên ngửa đầu cười to, cười đến bộ ngực sữa no đủ cũng rung động.

Động tác Diệp Tiềm đình trệ tại chỗ, đỏ mặt nhỏ giọng hỏi: “Chủ nhân?”

Phượng mâu Công chúa nhướn lên, châm chọc cười nhìn Diệp Tiềm, trêu ghẹo nói: “Diệp Tiềm, lúc trước không phải người cự tuyệt ta thật quyết đoán sao? Ta nghĩ người là nam nhân rất có cốt khí, sao hiện lại cam nguyện giống như Phàm Liên, Phủ Đào cúi đầu hầu hạ bên người ta?”

Triêu Dương công chúa vươn ngón tay, quyền rũ xoa cái cằm như đao khắc của thiếu niên, cảm thụ được phía dưới cứng ngắc, nàng chuyển động ngón tay thon dài tuyệt đẹp trắng như ngọc có móng tay đỏ tình xảo sáng bóng, tới bên môi Diệp Tiềm.

Nàng nhẹ nhàng thở ra, thanh âm ái muội mà lạnh bạc: “Diệp Tiềm, kỳ thực người đã sớm muốn ta, có phải không? Ở trên núi, người đều giả vờ, có phải không?”

Diệp Tiềm bộ mặt xanh mét, hần ngừng lại, thở dốc, tay nắm chặt thành quyền, từng bước một lui về phía sau, không dám tin nhìn chằm chằm chủ nhân, cắn răng hỏi ra lời lúc trước không dám hỏi cũng không muốn hỏi: “Nàng, nàng cùng ta như vậy, chỉ là vì nhục nhã ta sao?”

Triều Dương công chúa cúi mắt, môi dụ người phun ra tiếng cười lơ đãng: “Nhục nhã? Tại sao nói lời ấy! Bất quá là hai bên tình nguyện, người hoan ta ái thôi.”

Diệp Tiềm nhìn Triều Dương công chúa, trong ánh mắt có giãy dụa cùng thống khổ. hần không biết hôm nay vì sao chủ nhân tận lực dẫn dụ khiến hần huyết khí sôi trào cũng không thể đào thoát kiêu diễm nàng bày ra. Nhưng mà hần vạn lần không ngờ, chủ nhân hôm nay làm như thế, chỉ là vì ngày ấy ở trên núi mình cự tuyệt nàng.

Nữ tử này, nàng chính là không cam lòng bị một tiểu nô đề tiện cự tuyệt.

Nàng chỉ muốn mình trở thành một vòng chỉ mềm dưới vạt váy nàng thôi!

Triều Dương công chúa liếc nhìn Diệp Tiềm, nàng đương nhiên thấy thiếu niên này trên mặt xanh mét cùng với trong con ngươi dần dần lộ ra sắc bén và nhục nhã, nàng nhẹ nhàng cười nhạt: “Thế nào, nổi giận?”

Diệp Tiềm cứng ngắc mà thông thả lắc đầu, từ hàm răng bật ra bốn chữ: “Diệp Tiềm không dám!”

nói xong, hần xoay người lại, không hành lễ với công chúa đã nhanh chóng rời đi.

Nhìn bóng lưng Diệp Tiềm rời đi, Triều Dương công chúa lười nhác dựa vào sập, nàng đương nhiên cũng không lo lắng.

Thiếu niên này, là gia nô Hầu phủ, sao có thể chạy khỏi bàn tay của nàng đâu?

Đối với nàng mà nói, chỉ có muốn hay không, không cần nói có thể được hay không.

=====

Mấy ngày kế tiếp, Diệp Tiềm tận lực tránh né chủ nhân, luôn luôn không xuất hiện ở bên cạnh Triều Dương công chúa, Triều Dương công chúa cũng không để ý, mỗi ngày thưởng trăng, ngắm cúc, ngày cứ qua như vậy. Về phần Phủ Đào và Phẩm Liên, đã thật lâu không cho bọn họ hầu hạ, Triều Dương công chúa cảm thấy có lẽ gần đây thân mình có chút mệt mỏi, đối với nam nhân không có hứng trí.

một ngày, Triều Dương công chúa ngồi ở trong đình xem hoa cúc nở rộ, Tiêu Đồng đứng bên cạnh, đang ở hồi bẩm việc điều tra đạo phi trên núi gần đây. Theo Tiêu Đồng hồi báo, đạo phi đó không phải đạo phi thực sự, ngược lại giống thế gia ăn chơi trác táng trong Túc Ninh Thành.

Triều Dương công chúa nghe xong tin tức này, cười châm chọc.

Bản thân gia Hầu gia là loại người nào, bình thường kết giao loại bằng hữu gì, ngày thường nói lời vô vị gì, Triều Dương công chúa đều biết. Nàng chỉ nhớ ngày xưa lúc gả tới, khi đó dù biết mình đi tới kết cục thế nào, nhưng vạn vạn thật không ngờ có một ngày sẽ bị hôn phu hữu danh vô thực của mình bán đứng cho ngoại nhân a!

Nàng nhú mày nói: “Trước đó vài ngày, Trệ từng gửi thư, nói hần ban bố pháp lệnh rồi, dẫn tới chư hầu các nơi rục rịch. Việc này nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, nếu lúc này đắc tội Hầu gia, lại cho Trệ thêm phiền toái.”

Trầm ngâm một lát, Triều Dương công chúa nở nụ cười: “Thôi, Hầu gia dù không biết nặng nhẹ, cũng không cần vì thế mà trở mặt. Người nghe lệnh ta đi ra ngoài, tìm vài người quan lại địa phương ăn chơi trác táng, bắt giữ xử lý là được.” Giết gà dọa khỉ, tin tưởng Hầu gia về sau làm việc cũng không đến mức không đúng mực như thế.

Tiêu Đồng nghe xong, tuân mệnh làm việc, chẳng qua nói xong cái này, Tiêu Đồng phảng phất còn chưa hết ý, muốn nói lại thôi nhìn Triều Dương công chúa.

Triều Dương công chúa cũng chưa liếc hần một cái, nhàn nhạt phân phó: “nói.”

Môi Tiêu Đồng động dậy, trong lòng hẳn có chuyện, nhưng lại không có cách nào nói ra. Thân phận hẳn như vậy, sớm mất tư cách nói ra rồi. Nhưng Triều Dương công chúa phân phó một tiếng, hẳn lại không thể không nói gì, vì thế bỗng nhiên nhớ tới Diệp Tiềm, liền trả lời: “Tiêu Đồng cả gan hỏi một chút, đối với Diệp Tiềm an bày thế nào?” nói xong, Tiêu Đồng mới cảm thấy mình giống như lại hỏi một câu không nên hỏi, trên khuôn mặt cương nghị lộ ra màu đỏ.

Diệp Tiềm hiện tại là người của công chúa, đây là chuyện hầu như toàn bộ Hầu phủ đều biết.

Hai năm trước Diệp Tiềm vẫn là một thiếu niên câu nệ như vậy, hiện thời thế nhưng vào màn của công chúa, đây là chuyện Tiêu Đồng làm thế nào cũng không nghĩ tới, cũng làm hẳn nhớ tới liền cảm thấy ngượng vị tap trần.

Diệp Tiềm, là hẳn tay cầm tay dạy bảo, cơ hồ đem sở học cả đời dốc túi truyền thụ.

Triều Dương công chúa nghe Tiêu Đồng hỏi đến Diệp Tiềm, thế này mới phảng phất nhớ tới người này, kinh ngạc nở nụ cười, lại không chút để ý nói: “hẳn a, nên như thế nào thì như thế đấy đi!”

Công chúa nói ra như vậy, Tiêu Đồng đã minh bạch, không nên đặc biệt an bày đối với Diệp Tiềm, chỉ để cho hẳn tiếp tục làm thị vệ là được.

Bất quá được Tiêu Đồng nhắc tới như thế, Triều Dương công chúa đối với Diệp Tiềm mấy ngày không gặp lại nổi lên vài phần hứng thú. Bất quá nàng không muốn hỏi Tiêu Đồng chuyện này, liền tùy tiện gọi Cẩm Tú tới, Cẩm Tú vội vàng đem tình hình Diệp Tiềm gần đây bẩm báo.

Hóa ra thời gian gần đây Diệp Tiềm tận lực thay ca với thị vệ khác, đều chọn làm ở những nơi không gần chủ tử, mới khiến cho Triều Dương công chúa mấy ngày không nhìn thấy hẳn.

Cẩm Tú theo sát phản ứng của chủ nhân, sắc mặt hỏi: “Chủ nhân, muốn gọi Diệp Tiềm vào hay không?”

Triều Dương công chúa lắc đầu, thú vị nở nụ cười nói: “không cần.”

Cẩm Tú thấy chủ nhân tươi cười hàm chứa hứng thú, con người hơi hơi nheo lại, cũng không biết đang đánh chủ ý gì. Bất quá có thể tưởng tượng, kể tiếp Diệp Tiềm này hiển nhiên ngày qua sẽ không thể tiếp tục thái bình.

=====

trên thực tế, mấy ngày nay tinh thần Diệp Tiềm quá rã rời.

Cơ hồ toàn bộ người Hầu phủ đều biết tiểu nhi tử của bà tử Diệp gia giặt quần áo được Triều Dương công chúa ưa thích, đã thành thần tử dưới vẫy người ta. một nhà này a, đầu tiên là Diệp Trường Vân ở Thượng Y Hiên cầu dẫn Hoàng thượng được đón vào cung, hiện thời tiểu nhi tử này lại leo lên tỷ tỷ nhà thiên gia, người chung quanh vừa hâm mộ vừa ghen tị.

Ma ma Diệp gia cũng rất đặc ý, bà sinh ra làm nô, tuổi trẻ tang phu lại dẫn theo nhi nữ, sinh sống không dễ, đã sớm đem lễ nghi liêm sỉ ném sang một bên, dính chút chuyện phong lưu kiếm ăn cũng làm không ít, Diệp Tiềm này, tiểu nhi tử đó được như vậy. hiện thời bà biết con trai của mình được chủ nhân sủng hạnh, đương nhiên là có vinh yên, thường thường dạy con trai của mình cẩn thận hầu hạ không được đắc tội công chúa.

Mỗi lúc như vậy Diệp Tiềm luôn không rên một tiếng, trầm mặt cúi đầu không nói.

Diệp mục bất đắc dĩ thở dài, hài tử này luôn luôn quật cường, trước kia hẳn còn nghe lời Trường Vân tỷ tỷ, hiện thời Trường Vân vào cung, tiểu nhi tử Diệp Tiềm này xem như không còn nghe ai nói vào nữa.

Diệp Tiềm nhẫn nại nghe mẫu thân lải nhải xong, nặng nề trở về phòng nằm xuống. Lúc này đã là cuối mùa thu, trên sạp chỉ có chăn mỏng, thật sự lạnh, may mắn thân mình hẳn luôn luôn cường tráng, sẽ không để chuyện này ở trong lòng.

Trước kia phòng này có mấy huynh đệ, sau này các ca ca ào ào thành gia, trong phòng chỉ còn lại mình hẳn.

hẳn nằm trong phòng lạnh như băng, ngẫu nhiên sẽ mơ màng một ít chuyện cách xa thân phận của mình, ví như công chúa kia tràn ngập mùi thơm, lại ví như Hầu gia kia cười con ngựa cao to mặc cẩm y.

hắn trợn to ánh mắt trong trẻo nhìn nóc nhà đen tuyền, phát hiện mình nghĩ càng nhiều, trong lòng lại càng thống khổ. Hắn thân thể tốt, có ngộ tính, vài năm học võ, công phu tinh tiến không ít, ngay cả Tiêu Đồng cũng khen hắn. Nhưng vậy thì thế nào, hắn vẫn không là cái gì. Hắn chính là một tiểu nô trong phủ Bình Tây Hầu, có xuất thân không thể chịu nổi, cả đời hắn đều không có cơ hội cầm lấy kiếm, quang minh chính đại nỗ lực vì bản thân. Hắn vĩnh viễn không có cơ hội trở nên nổi bật! Các ca ca hắn sẽ không nghĩ gì, người hầu khác chung quanh hắn cũng sẽ không nghĩ này đó, bọn họ thật thỏa mãn với cuộc sống, ngẫu nhiên có thể được chủ nhân ưu ái đề bạt, đó là việc vui bằng trời. Chỉ có Diệp Tiềm hắn, ham muốn việc cách xa thân thể hắn cả một trời.

mùi thơm tràn ngập kia, dáng người thướt tha kia, yêu kiều kia kìm lòng không đậu tràn ra miệng, hoang đường qua đi là vô hạn phong tình lười nhác, cũng không thuộc về hắn, cả đời đều sẽ không chân chính thuộc về hắn!

Đêm nay, thiếu niên mười sáu tuổi trong bóng đêm tìm không thấy đường ra, tâm hắn tuyệt vọng lạnh như băng, tay hắn liều mạng nắm chặt giường, cơ hồ muốn cào ra một cái động ở trên giường.

Ngay lúc hắn bị thương cơ hồ muốn tuyệt vọng, hắn bỗng nhiên ngửi thấy một cổ mùi thơm mơ hồ.

Cả người nhất thời cứng đờ, động cũng không dám động.

Hắn là một hạ nhân thô bỉ, cũng không hiểu biết mùi hương, nhưng tinh tường biết rõ mùi này không phải là mùi son phấn rẻ mạt trên người các tỷ tỷ, cũng không phải mùi hoa tràn ngập chung quanh hậu hoa viên.

Trong thanh nhàn tĩnh dẫn theo vài phần mỉa mai, trên đời này hắn chỉ ngửi thấy trên người một người, đó là người khiến hắn thống khổ lại vui thích.

Lúc đầu hắn cho rằng đó là ảo giác của mình, vì thế lắc mạnh đầu để bản thân thanh tỉnh. Nhưng mùi thơm kia lại dần dần nồng đậm hơn, tiếp theo hắn chợt nghe tiếng ván cửa kêu lên.

Hắn giật mình một cái, vội ngồi dậy!

Cửa mở, một nữ nhân đứng trước cửa, dáng người nàng mạn diệu, ở dưới ánh trăng thành một dáng hình tuyệt đẹp mà thần bí, làn váy uốn lượn phân tán trên bậc cửa lâu năm cũ nát.

Triều Dương công chúa, là nàng đến.

20. Chương 20: Phòng Ốc Sờ Sài

Diệp Tiềm nhìn chằm chằm thân hình mạn diệu dưới trăng, nín thở.

Triều Dương công chúa một lần nữa đóng lại ván cửa cũ kỹ, vì thế trong phòng lại một mảnh tối tăm.

Trong bóng đêm, Diệp Tiềm có thể nghe tiếng vạt váy sột soạt, tiếp theo hắn ngửi thấy mùi thơm mơ hồ càng ngày càng gần. Hắn biết công chúa đang sờ soạn đi đến bên kháng, nhưng hắn nắm chặt quyền, vẫn không nhúc nhích.

Lúc này, trong bóng đêm truyền đến tiếng công chúa nhẹ nhàng kêu “A”, tiếng sột soạt dừng lại, giống như có gì ngã xuống. Tâm Diệp Tiềm bỗng chốc nhắc lên, vội thấp giọng hỏi: “Chủ nhân, người không sao chứ?”

Công chúa cũng không đáp, chỉ là trong bóng đêm nàng chậm rãi ngồi xổm xuống. Trong lòng Diệp Tiềm càng lo lắng, vội bật dậy, nhanh chóng nhảy đến bên người công chúa, vươn cánh tay ra nâng nàng dậy.

Triều Dương công chúa nắm bàn tay to của hắn, trong bóng đêm bốn cột cười ra tiếng: “Bắt được người!”

Diệp Tiềm bỗng chốc sững sốt, lập tức phản ứng lại, công chúa căn bản là cố ý. Hắn xấu hổ, cứng rắn nói: “Chủ nhân, lúc này đã là đêm khuya, không biết chủ nhân đến phòng tiểu nô có gì phân phó?”

Triều Dương công chúa căn bản không thêm để ý hấn đang tức giận, tay ngọc thon thon sờ soạng dọc theo cánh tay đến ngực hấn, thân mình mềm nhũn dựa vào trong lòng hấn, ôm lấy hấn, đặc ý ghé vào tai hấn nói: “Người hỏi ta có gì phân phó sao? Ta đây phân phó cái gì người đều sẽ tuân mệnh sao?”

Diệp Tiềm đỏ mặt, hấn biết Triều Dương công chúa đêm khuya đến phòng mình có thể sẽ phát sinh chuyện gì. Đối với câu hỏi của Triều Dương công chúa, hấn không dám nói không, nhưng sẽ không nói ké. Chuyện kể tiếp Triều Dương công chúa phân phó tất nhiên khiến hấn không biết làm sao.

hấn muốn lại một lần nữa bị nàng dụ hoặc hay là phân phó, thuận theo làm thần tử dưới váy hầu hạ nàng sao?

Triều Dương công chúa biết Diệp Tiềm đang do dự, nhưng kỳ thực nàng vốn không định chop Diệp Tiềm cơ hội do dự, nàng trực tiếp kiễng mũi chân hôn lên môi hấn. Triều Dương công chúa nghe tiếng đoán vị trí hấn là không tồi. Môi như mật ngọt trực tiếp tìm được Diệp Tiềm, chuẩn xác hôn lên.

Diệp Tiềm nháy mắt ngây dại, trong đầu phảng phất nổ tung, cả người cứng ngắc.

Bọn họ đã có da thịt thân thiết, nhưng đôi môi đỏ bừng cao quý môi hôn lên mình, loại chuyện này còn chưa từng xảy ra!

môi Triều Dương công chúa rời đi, cúi đầu đưa tay sờ soạng chạm vào lồng ngực Diệp Tiềm rộng lớn kiên cố, nơi đó đầy lửa nóng bỏng, phập phồng kịch liệt. Triều Dương công chúa kề sát vào thân mình Diệp Tiềm, vừa lòng cảm thấy phía dưới hấn bắt đầu sôi sục lên.

Diệp Tiềm cứng ngắc một lát, rốt cục vươn tay, chậm rãi nâng nàng lên, đè nén cuồng nhiệt trong lồng ngực, cỡi váy công chúa.

Nhưng vạt váy nữ tử rườm rà phức tạp, Diệp Tiềm không cỡi được.

Triều Dương công chúa nở nụ cười nhàn nhạt, đưa tay dẫn đường cho Diệp Tiềm: “Ta dạy người cỡi vạt váy nữ chủ nhân như thế nào...”

Diệp Tiềm hô hấp đục ngầu dồn dập, đột nhiên tránh thoát khỏi tay Triều Dương công chúa, hai tay thô bạo dùng sức xé mạnh, chỉ nghe một tiếng động vang lên, vạt váy Triều Dương công chúa bị xé rách toang, từ trên người nàng rơi xuống đất.

Diệp Tiềm khàn khàn hỏi: “Chủ nhân, váy cỡi như thế này sao?”

Ban đêm mùa thu, thân mình Triều Dương công chúa xích lõa được ôm ở trong lòng Diệp Tiềm, nhện hàng rung động.

Diệp Tiềm duỗi hai tay ra, ngồi xuống ôm lấy chủ nhân, đi vài bước đến bên kháng, đem thả công chúa vào trong chăn mỏng còn mang theo hơi ấm của mình.

hấn cũng lập tức nhảy lên kháng, chui vào ổ chăn, ôm chặt Triều Dương công chúa.

Rất nhanh, trong phòng tràn ngập mùi hoa mai nồng đậm, mê tâm, cùng với mùi hương này là tiếng nàng khóc nức nở yêu kiều, còn có nam nhân gầm nhẹ.

Bên ngoài mặt trăng như cũng ngưng ngừng, lén lút ẩn vào sau mây.

Lúc đó cách căn phòng hạ nhân sài này không xa, có một người cầm kiếm đứng yên trong bóng tối.

Sắc mặt hấn bình tĩnh nhìn cửa sổ kia, như một ngọn núi nguy nga bất động.

không ai biết, từ trong cửa sổ bay ra mùi thơm mơ hồ, hấn là hấn không ngửi thấy. Nếu hấn ngửi thấy, không biết sẽ nghĩ thế nào.

=====

Lúc kích cuồng trong phòng trở lại bình tĩnh, chỉ có nữ tử bên trong bắt đầu thở dốc khe khẽ đầy cảm xúc. Lúc này, thanh âm nam tử trầm thấp tràn đầy xin lỗi nói: “Chủ nhân, nơi này của Tiềm đơn sơ lạnh lẽo, ủy khuất chủ nhân.”

Triều Dương công chúa yêu kiều vô lực ghé vào trong ngực Diệp Tiềm, nhẹ giọng trêu đùa hắn nói: “Lạnh lẽo? không có a, sao ta chỉ chạm vào một khối lửa nóng đâu!”

Diệp Tiềm lại đỏ mặt, may mắn trời tối công chúa cũng nhìn không thấy, hắn ho nhẹ, nhỏ giọng nói: “Chủ nhân, bị người nhìn thấy không tốt, bây giờ chủ nhân muốn trở về hay không?”

Triều Dương công chúa lười không muốn động đây, ghé vào trong ngực hắn nũng nịu nói: “không cần, cả người ta không còn khí lực. Chẳng lẽ người ôm ta trở về a?”

Bàn tay to của Diệp Tiềm sờ qua vòng eo của nàng, mềm yếu ngầy ngầy, không khỏi nghĩ, có phải mỗi lần nàng hoang đường rồi tay chân đều sẽ vô lực không?

Lúc này Triều Dương công chúa cũng không bối vì cả người bủn rủn mà an phận xuống, ngón tay nàng nghịch ngợm vẽ vòng trên điểm thù du ở trước ngực hắn, chọc hắn hít một hơi bất lấy tay nàng.

Triều Dương công chúa không thuận theo: “Ta còn muốn sờ, Diệp Tiềm, buông ra.”

Diệp Tiềm không dám không theo, có vẻ buông tay nàng ra.

Triều Dương công chúa đạt được mục đích, ngón tay nghịch ngợm tiếp tục đi xuống, xẹt qua thắt lưng rần rần chực hạ, đi đến chỗ mẫn cảm tùy ý sờ soạng. Thân mình Diệp Tiềm cứng đờ, trầm giọng cảnh cáo: “Chủ nhân!”

Triều Dương công chúa không nghe, tiếp tục chơi đùa.

Diệp Tiềm hô hấp dồn dập lên, lúc nàng càng làm càn, rốt cục mạnh mẽ xoay người một lần nữa áp chế nàng dưới thân mình.

Trăng non ngượng ngùng vừa mới từ trong mây mù lộ ra, xuyên thấu qua song cửa nhìn thấy cảnh này, lại ẩn vào sau mây.

Lúc này công chúa yêu kiều trong rung chuyển kịch cuồng vừa lòng nghĩ: lò sưởi đặt gần đầu giường đúng là rất đơn sơ như Diệp Tiềm nói, nhưng cũng không lạnh lẽo!

Bởi vì, nơi này có Diệp Tiềm lửa nóng.

=====

Nếu nói lúc trước Diệp Tiềm đối với việc trở thành khách trong màn của Triều Dương công chúa còn có chút do dự và không cam lòng, trải qua đêm nay, hắn không bao giờ có thể thoát khỏi hương thơm của nàng nữa

Ban đêm trong núi hoang, ngọn lửa luôn luôn cháy trong lòng hắn, hắn và chủ nhân luôn luôn cách nhau một ngọn lửa.

Chủ nhân vốn khiến hắn đau đớn mong mỏi, hắn vốn tưởng rằng cả cuộc đời này hắn không thể vượt qua ngọn lửa kia.

Hiện thời nàng thế nhưng có thể thuộc về mình, mình thế nhưng có thể gắt gao ôm nàng vào trong ngực, đây là ân điển thế nào? tâm Diệp Tiềm kích động run run.

Vốn gần như tuyệt vọng, Diệp Tiềm không đành lòng suy nghĩ, cũng không dám suy nghĩ tình huống bây giờ của mình có ý nghĩa gì. hắn chỉ biết là, chủ nhân hắn chính là một vò rượu ngon, hắn say mê trong đó đến quên hết tất cả, hắn tình nguyện bỏ qua hết thấy tôn nghiêm chỉ vì một thoáng hương thơm kia.

Say hôm nay, đối với người khác hâm mộ, hắn cúi đầu không nói; đối với mẫu thân rồi rít dạy bảo, hắn trầm mặc ít lời.

Đương nhiên còn có một người để cho hắn cảm thấy xấu hổ, đó là thị vệ nhất đẳng bên người chủ nhân, Tiêu Đồng.

Ngày thứ hai lúc Diệp Tiềm xuất hiện trước mặt Tiêu Đồng, cúi đầu không nói gì. hắn không phải đồ ngốc, hắn trầm mặc cũng không vì hắn trì hoãn, Tiêu Đồng hết lòng bảo vệ đối với Triều Dương công chúa, người Hầu phủ không ai không biết. Phát sinh chuyện như vậy, Tiêu Đồng sẽ đối đãi mình như thế nào?

Tiêu Đồng lại giống như chưa phát sinh chuyện gì, đối đãi với hần bình thường như trước, làm cho hần cơ hồ có ảo giác, có lẽ Tiêu Đồng căn bản không biết mình và chủ nhân lúc đó làm gì?

Nhưng một ngày đi qua, ngay lúc Diệp Tiềm sắp rời khỏi, Tiêu Đồng lại vỗ vai hần, thấp giọng nói: “Chiều cổ tốt nàg.” nói xong liền rời đi.

Diệp Tiềm đứng chờ tại chỗ, hần nhìn bóng lưng Tiêu Đồng đi xa, bóng lưng kia cao lớn lại hiu quạnh, mang theo cô đơn nói không nên lời.

Qua vài ngày, Diệp Tiềm luôn không nhìn thấy Tiêu Đồng, hần hỏi thị vệ khác, nhưng tất cả đều nói không biết.

Mấy ngày nay công chúa cũng không triệu hồi Diệp Tiềm, Diệp Tiềm cũng không có cơ hội hỏi công chúa. một ngày, hần rốt cục nhận không được tìm Cẩm Tú bên người công chúa.

Cẩm Tú thấy hần, mím môi nở nụ cười, ý tứ trong nụ cười đó không cần nói cũng biết.

Diệp Tiềm bỗng chốc đỏ mặt, cúi đầu trầm mặc, rốt cục lại ngẩng đầu hỏi: “Cẩm Tú tỷ tỷ, có một chuyện Diệp Tiềm muốn thỉnh giáo.”

Cẩm Tú cầm khăn thêu che miệng, con ngươi liếc nhìn hần: “Có việc thì nói, không cần khách khí cùng tỷ tỷ.”

Diệp Tiềm chấp tay cúi đầu hỏi: “đã nhiều ngày vẫn không nhìn thấy Tiêu hộ vệ, không biết có nguyên nhân gì?”

Cẩm Tú nghe hần thế nhưng hỏi câu này, bất đắc dĩ nhìn hần một cái, thở dài nói: “Tiêu hộ vệ lưu lại một phong thư cho chủ nhân rồi đi không từ giả, nói là muốn đi làm chuyện hần luôn muốn làm.”

Diệp Tiềm vừa nghe, theo bản năng hỏi: “Chuyện luôn muốn làm? Chuyện gì?”

Cẩm Tú trắng mắt, quyết miệng nói: “Ta làm sao biết được a! Ta mà biết, tất nhiên trước tiên nói cho chủ nhân, ngăn Tiêu hộ vệ lại!”

Diệp Tiềm ngẫm lại cũng đúng, hần biết vấn đề mình hỏi thật sự quá mức lỗ mãng, vì thế gật đầu tỏ vẻ xin lỗi Cẩm Tú, rồi xoay người rời đi.

Cẩm Tú thấy hần hấp tấp tìm mình hỏi chuyện này, hướng bóng lưng hần kêu lên: “Này, Diệp Tiềm, người cũng nghĩ việc của người đi!”

Việc?

Tiêu Đồng rời đi, hần phải làm gì?

hần ở chỗ này, nên làm gì?

21. Chương 21: Hôm Nay Khí Trời Rất Tốt

Tiêu Đồng ly khai, bất quá không sao, bên người Triệu Dương công chúa đã có một Diệp Tiềm.

Người trong Túc Ninh Thành rất nhanh đã biết Diệp Tiềm, Diệp Tiềm là thủ lĩnh thị vệ bên người công chúa được tin tưởng sủng ái nhất. hần năm nay mới chỉ mười sáu, cũng đã rất cao lớn, dũng mãnh dị thường. Người trong thành đồn hần cưỡi ngựa rất giỏi, kiếm pháp xuất chúng, là thiếu niên anh tài xuất chúng nhất trong phủ Bình Tây Hầu. Lại có người đồn bên ngoài hần anh tuấn, môi mỏng mũi cao, ánh mắt sắc bén, là binh sĩ tuấn dật hiếm thấy trong Túc Ninh Thành.

Đương nhiên đó đều là tin đồn, Triệu Dương công chúa đang ru rú trong nhà, Diệp Tiềm là kỵ vệ bên người cũng không có khả năng rêu rao khắp nơi trong thành, người từng nhìn thấy Diệp Tiềm cũng không nhiều lắm.

Ngọc thủ Triều Dương công chúa vuốt cái cằm vuông vức của Diệp Tiềm, mơn trớn đường nét sắc bén, thấp thỏm dài, rất thỏa mãn: “Tiềm...”

Diệp Tiềm ở bên Triều Dương công chúa đã nhiều ngày, nhưng tính tình hắn cũng không thể nào thay đổi, hắn vẫn trầm mặc ít lời như cũ, quả thực có thể dùng chất phác để hình dung.

Triều Dương công chúa nhìn hắn vẫn bất động, cười bất đắc dĩ, dùng mười ngón tay của mình nắm bàn tay to của hắn vòng quanh thân mình, nhẹ giọng làm nũng: “Tiềm, ôm ta.”

Diệp Tiềm nghe theo, ôm lấy nàng sát vào ngực mình.

Thân hình Diệp Tiềm hiện thời đã cao lớn, hơn nữa nhiều năm luyện võ, ngực cường tráng, thắt lưng hữu lực. Lúc này hắn ôm thân thể mềm mại quyến rũ của chủ nhân vào trong ngực, càng cảm thấy vòng eo chủ nhân thật sự là mềm mại, hắn thậm chí nghi hoặc, khi bọn họ mây mưa, eo nhỏ của chủ nhân làm thế nào leo lên người mình.

Hắn nhìn cánh tay mình cường tráng ngăm đen mà tràn ngập lực đạo, bỗng nhiên cảm thấy lấy sức mạnh này, có lẽ chỉ cần ở trên giường hơi dùng chút khí lực, vòng eo không đầy một nắm kia sẽ bị gãy.

Triều Dương công chúa nhướn mày nhìn Diệp Tiềm cúi đầu ngẩn người, nhìn thần sắc hắn có thương tiếc không rõ, ngừng đầu mơn trớn mày hắn, cười quyến rũ nói: “Nghĩ cái gì đâu?”

Con người Diệp Tiềm thâm trầm dời về phía Triều Dương công chúa, thanh âm ám ách nói: “Nghĩ đến nàng.”

Triều Dương công chúa bỗng nhiên cảm thấy chung quanh có chút nóng bức, nàng ôm lấy Diệp Tiềm, kề sát hắn, ghé vào tai hắn thấp giọng ra lệnh: “Ôm ta đến cửa sổ, ta muốn nhìn phong cảnh bên ngoài.”

Mùa thu là mùa thưởng cúc, lúc này bên ngoài một mảnh hoa cúc đúng lúc nở rộ. Triều Dương công chúa một thân tố sắc mềm mại như không có xương dựa vào cửa sổ, phía sau Diệp Tiềm cẩn thận đỡ nàng.

Triều Dương công chúa không để ý xem hoa cúc, chợt thấy một con bướm bướm màu sắc diễm lệ chập chờn bay qua, cuối cùng đậu xuống chính giữa đám hoa cúc diễm lệ trước cửa sổ. Bướm bướm bị hương khí của nhụy hoa hấp dẫn, đậu lại không bay đi.

Triều Dương công chúa bật cười, phẫn quyền để trên bả vai Diệp Tiềm rộng lớn rắn chắc: “Mau nhìn bướm kia.”

Diệp Tiềm cũng không thưởng cúc, thứ nhất hắn cũng không có nhã hứng này, thứ hai hắn cảm thấy chủ nhân trong lòng còn đẹp hơn hoa. Lúc này nghe Triều Dương công chúa nói, theo ánh mắt nàng nhìn qua, lại thấy bướm tham luyến hút nhụy hoa không bay đi. Đúng vào lúc này, lại có một con ong bay tới, đậu trên hoa cúc cạnh bướm bướm, chui vào trong đó hút mật.

Diệp Tiềm ôm lấy chủ nhân trong lòng mềm mại không có xương nâng lên trên, ôm chặt hơn nữa một phần. Triều Dương công chúa cảm nhận được thiếu niên bên người phát ra nhiệt lực, thân mình càng thêm mềm mại, hơi tựa vào người hắn nhẹ nhàng cọ cọ.

Diệp Tiềm nhin không được cúi đầu, hôn lên xương quai xanh mê người của nàng, môi mỏng từng chút như thỏ phụng nữ thần đi đến căn cổ thon dài duyên dáng, khẽ cắn nhẹ, vội vàng mà khắc chế, trúc trắc mà ôn nhu. Cuối cùng dọc theo khe rãnh u ám đi xuống, tới một chỗ tản ra mùi thơm.

Diệp Tiềm sớm phát hiện, trên người chủ nhân tự nhiên tản mát ra mùi thơm, nhưng mùi thơm sẽ bởi vì nàng động tình mà có thay đổi. Giờ này khắc này, chủ nhân động tình, ở giữa khe rãnh tản mát ra một cỗ hương khí rung động tâm hồn, khiến Diệp Tiềm nhin không được mạnh mẽ vùi đầu vào trong, tham luyến hút. Cúc hoa diễm lệ duyên hoa tủy, luyến mật cuồng phong ẩn mật khoa (Hoa cúc để bướm hút tinh túy, gió mạnh yêu thích cuốn lấy mật hoa). Diệp Tiềm không phải bướm cũng không phải gió, mà là con ngựa hoang trên đường trong núi. Con ngựa hoang tính tình cương liệt, lại cố tình vùi đầu vào nhuyển ngọc ôn hương không thể tự thoát ra.

Triều Dương công chúa lúc này chỉ cảm thấy môi hắn như lửa muốn thiêu đốt nàng. Nàng thở gấp, chỉ cảm thấy có một loại nóng bỏng khó nhịn cùng khát vọng vô danh dâng lên trên bầu ngực, làm nàng không tự

chủ được vô lực vặn vẹo eo nhỏ. Diệp Tiềm chôn ở khe rãnh u ám kia, chỉ cảm thấy luồng nguy nga của chủ nhân nhẹ nhàng rung động qua lại run rẩy, khiến người càng thêm tâm viên ý mã, lửa nóng đốt người.

Diệp Tiềm một bàn tay to nâng kiều đòn của chủ nhân, để nàng úp sấp lên song cửa, tay kia rất nhanh mò vào quần áo bắt được một khóa mềm mại bên trong. Tay Diệp Tiềm thon dài hơi có vết chai, đó là bàn tay quen cầm kiếm. Lúc này hắn nắm hai luồng mềm mại kia, muốn dùng lực lại sợ không cẩn thận làm bị thương chủ nhân, chỉ dám nhẹ nhàng vuốt ve, thường thường dùng môi hút.

Thân mình Triệu Dương công chúa mảnh mai bị vỗ về chơi đùa ắt nhanh mềm yếu dị thường, xụi lơ tựa vào người hắn, phát ra tiếng kêu đáng nhân. Nàng hí hửng mị mị, thân ngấm rên rĩ: “Diệp Tiềm... Người so với Phủ Đào không biết tốt hơn bao nhiêu lần...”

Tay Phủ Đào nhả nhụy mềm mại, tuy rằng cũng là tay nam nhân, nhưng đến cùng là từ nơi son phấn. Diệp Tiềm lại bất động, Diệp Tiềm không cần quá mức dùng sức, lúc bắt lấy nàng tràn đầy bá đạo cùng dương cương của nam nhân.

Đây vốn là lời khen, Diệp Tiềm nghe vào tai tâm trầm xuống, lập tức phản ứng lại, lửa nóng kích động đầy lồng ngực nhất thời biến mất. Hắn không chế lực đạo ôm chủ nhân, đặt người trong lòng đã bị mình làm cho mềm nhũn xuống ghé tựa bên cạnh, chau mày lại, mặt âm nghiêm, xoay người muốn rời đi.

Triệu Dương công chúa đang lúc nhiệt tình, bỗng nhiên bị hắn lạnh lùng như vậy, đầu tiên là sửng sốt, rồi lập tức hiểu được, cười lạnh một tiếng hỏi: “Diệp Tiềm, ngày đó người đã đáp ứng ta, hôm nay cần gì phải ra vẻ thế này!”

Diệp Tiềm quay mạnh lại, hai mắt mang theo đau đớn nhức nhối nhìn chằm chằm công chúa, ngực kịch liệt phập phồng, không nói một lời.

Công chúa trong lòng cứng lại, nàng vươn tay vỗ ngực, chậm rãi xoay mặt đi không nhìn Diệp Tiềm.

Vì sao ánh mắt của thiếu niên địa vị hèn mọn này lại đau đớn kịch liệt đến mức tâm nàng cũng quặn lại?

Diệp Tiềm môi mỏng mím chặt như một thanh kiếm sắc, mày kiếm nhíu lại, khàn khàn thống khổ hỏi: “Chủ nhân, người coi Diệp Tiềm là cái gì?”

Triệu Dương công chúa có chút kinh ngạc, cười nhạt, nhíu mày hỏi lại Diệp Tiềm: “Người cho người là cái gì?”

Ánh mắt Diệp Tiềm chấn động, phảng phất có một khắc mờ mịt, sau đó lập tức lợi hại nhìn chằm chằm Triệu Dương, lạnh giọng hỏi: “Ta đây là cái gì?”

Triệu Dương công chúa bắt đắ dĩ nhìn thiếu niên từng cùng mình mây mưa thất thường. Thiếu niên này, hắn bình thường cương nghị dũng mãnh, kiên cường lợi hại, nhưng giờ này khắc này hắn vẫn là thiếu niên vài năm trước nhặt giày cho mình cũng không biết làm a!

Thiếu niên này từng ngây ngô không biết, lúc này cứng cổ lạnh mặt đòi mình một lời hứa hẹn. Nhưng Triệu Dương công chúa tính tình lạnh bạc, lạnh bạc tận xương. Nàng vốn không có tâm, nam nhân đối với nàng mà nói bất quá là một cột mây khói, tụ rồi tan.

Vì thế Triệu Dương công chúa môi mềm mại tràn ra một tiếng thở dài, khẽ cười nói: “Diệp Tiềm, trên đời này nam nhân đều giống nhau. Ta vốn tưởng rằng người khác bọn họ, hiện thời xem ra, bất quá đều giống nhau thôi.”

Nàng nhếch mi, cười khẽ nói cho Diệp Tiềm quyết định của mình: “Người cũng chẳng qua là một nam nhân dưới vạt váy ta mà thôi!”

Chỉ thế thôi, chỉ thế thôi... Chỉ thế thôi!

Vài chữ này quanh quẩn trong lòng Diệp Tiềm, đánh vào lục phủ ngũ tạng hắn, trong con người hắn bắn ra một chút sắc bén, hắn hung hăng nhìn chằm chằm công chúa ngày xưa hắn vẫn coi là nữ thần, trầm thấp thông thả nói: “Chủ nhân cũng không thiếu nam nhân, Diệp Tiềm nhất thời thất thố làm chuyện sai, Diệp Tiềm nguyện ý lĩnh tội! Nhưng từ đây, Diệp Tiềm tuyệt đối sẽ không là nam nhân dưới vạt váy chủ nhân nữa!”

nói xong tuyên bố đó, Diệp Tiềm đột nhiên xoay người, nhanh chóng rời đi.

Triều Dương công chúa kêu quát một tiếng, ra lệnh: “Đứng lại!”

Diệp Tiềm đột nhiên ngừng bước chân, sau lưng cứng ngắc, chờ lời nói kế tiếp của nữ nhân phía sau.

Triều Dương công chúa nhíu mày, lãnh đạm mà bình thản hỏi: “Diệp Tiềm, bản cung hỏi ngươi, ngươi ngày đó vì sao phải đáp ứng bản cung?”

Diệp Tiềm trầm mặc thật lâu không quay đầu, cuối cùng ngay lúc Triều Dương công chúa cho rằng không đợi được đáp án, Diệp Tiềm khàn khàn mà xa lạ nói: “Diệp Tiềm thân phận dê tiện, bất quá là tiểu nô trong phủ Hầu gia thôi, chủ nhân có lệnh, làm sao dám không tuân lời?”

Lời này vừa nói ra, trong con người quyến rũ của Triều Dương công chúa nhất thời lửa giận bốc lên, nàng thở dốc dồn dập, sắc mặt đỏ bừng nhìn chăm chăm tiểu nô đưa lưng về phía mình. thật lâu sau, nàng hít một hơi thật sâu, lạnh như băng mà uy nghiêm nói: “Diệp Tiềm, ngươi có thể cắt. Bản cung không bao giờ muốn nhìn thấy ngươi nữa!”

nói xong nàng cao giọng hạ lệnh: “Người tới, đem tiểu nô này đuổi ra cho ta!”

Cầm Tú luôn cẩn thận nấp ở một nơi bí mật gần đó, lúc này nghe công chúa hạ lệnh, phải dẫn người đi lên, cẩn thận đi đến bên người Diệp Tiềm muốn mời hắn rời đi.

Diệp Tiềm dù ẩn nhẫn cỡ nào, hắn cũng chỉ là thiếu niên mười sáu tuổi huyết khí sôi trào, mà nữ nhân trong phòng kia lại nhục nhã hắn như vậy, hắn sao có thể tiếp tục tùy ý nàng nhục nhã đâu?

hắn cắn răng cười lạnh một tiếng: “không cần các người đuổi, ta sẽ tự đi!”

nói xong lần này cũng không quay đầu lại, bước chân thật sự dùng lực, cơ hồ muốn đạp vỡ cửa.

Triều Dương công chúa thường ngày bữa bãi, đâu có người dám làm trái nàng như vậy? Ngay cả đương kim thiên tử đi đến trước mặt nàng còn không phải cẩn thận một hai? Nhưng Diệp Tiềm chỉ là một tiểu nô, cũng dám ở trước mặt nàng nói ra như vậy, nàng có thể không tức giận sao?

Nàng tức giận túm lấy hoa cúc, nắm chặt trong tay, vật từng cánh, chỉ còn lại cái đài hoa! Cầm Tú thấy nàng thật sự khó chịu, vội vàng đi lên ngăn nàng lại, mềm giọng khuyên bảo: “Chủ nhân không cần như vậy, sẽ làm tay bị thương.”

Triều Dương công chúa đúng là nổi nóng, thấy Cầm Tú dám can đảm khuyên can mình, không khỏi nhíu mày lạnh giọng hỏi: “Thế nào, lá gan của ngươi cũng học theo hắn lớn lên sao?”

Cầm Tú biết Triều Dương công chúa bất quá là dỗi thôi, cười bất đắc dĩ nói: “Ta nào dám gan lớn học theo a! Bất quá là sợ cọng hoa cúc dai lắm bị thương tay chủ nhân thôi. Chủ nhân nếu bất mãn với hoa cúc, có thể nói một tiếng, trong phủ Hầu gia trừ bỏ một Diệp Tiềm, còn có mấy trăm nô tài, người nào được chủ nhân ra lệnh mà không phải người trước vừa ngã, người sau tiến lên nhanh chóng đốt đám hoa cúc này thành tro.”

Triều Dương công chúa “Hừ” giọng, xoay đầu đi không nhìn hoa cúc, ngồi thẳng ở một chỗ mà hờn dỗi.

Cầm Tú bỗng nhiên cảm thấy chủ nhân nhà mình từ khi có Diệp Tiềm, tính tình quả thực giống như một đứa trẻ, động một cái liền nổi giận. Lại nói công chúa trước kia, sao dễ dàng vì việc nhỏ này mà tức giận đâu!

Nàng cười tiến lên xin chỉ thị: “Chủ nhân, Cầm Tú tới, thu hoa cúc lại, nghiền nát hết, thế nào?”

Triều Dương công chúa tức giận nói: “Thôi! Giữ đi, chờ ngày nào đó tâm tình không tốt lại đốt chơi.”

22. Chương 22: Diệp Tiềm Đau Thương

Diệp Tiềm phần nộ rồi đi, thị vệ bên cạnh nhìn hắn một thân sắc bén đầy tức giận cũng không biết phát sinh chuyện gì, người người hai mặt nhìn nhau, ai cũng không dám hỏi nhiều liền mặc hắn ly khai.

Bản thân Diệp Tiềm cũng không biết phải đi nơi nào, lúc hắn dừng bước chân mới phát hiện mình đi tới chuồng ngựa. Diệp Tiềm cắn răng một cái, tiến lên kéo con ngựa bình thường hay cưỡi, mạnh mẽ xoay người nhảy lên ngựa, thúc vào bụng ngựa, con ngựa liền chạy như bay đi ra.

Diệp Tiềm từ hậu viện lao ra, gia đình thủ hộ hậu viện biết Diệp Tiềm, thấy hắn vội vã đi ra như vậy chỉ cho rằng có việc gấp, đương nhiên không dám ngăn trở, cũng mặc cho hắn đi ra ngoài.

Diệp Tiềm cưỡi ngựa, theo đường nhỏ hẻo lánh chạy như điên, rất nhanh đã đến vùng hoang vu bên ngoài.

Lúc này là mùa thu lá rụng rực rỡ, hắn nhìn vùng hoang vu đầy cỏ khô, lá rụng, cảnh tượng thật cô đơn! Diệp Tiềm giữ chặt dây cương, ngơ ngác nhìn bầu trời xanh một hồi, mới xuống ngựa.

Xuống ngựa rồi hắn thả ngựa ở đó, bản thân tùy tiện tìm chỗ cỏ khô nằm xuống. Cuối thu trong lành, trời cao bát ngát, ngẫu nhiên có mấy đám mây bay qua.

Diệp Tiềm bỗng nhiên nhớ tới chuyện hồi nhỏ. Lúc còn rất nhỏ, mẫu thân vì tiền đồ đưa hắn đến nuôi ở nhà phụ thân Trịnh gia, hắn ở Trịnh gia có thể nói là nhận hết ủy khuất, chịu đủ xem thường. Thiếu ăn thiếu mặc không nói, tuổi còn nhỏ đã ngày đêm làm việc, sống gian khổ vô cùng, quả thực như súc sinh. Khi đó duy nhất Diệp Tiềm thả lỏng là lúc chăn dê, có thể nằm ở trên cỏ xanh biếc nhìn bầu trời, mặc sức tưởng tượng tương lai của mình.

trong miệng Diệp Tiềm nổi lên chua xót, khi đó Diệp Tiềm còn nhỏ, khi đó Diệp Tiềm không hiểu chuyện, hắn cho rằng trưởng thành rồi hết thấy đều sẽ tốt đẹp lên, hắn cho rằng rời khỏi Trịnh gia trở lại bên người mẫu thân hắn có thể sống tốt hơn.

Khi đó Diệp Tiềm chỉ biết là Trịnh phu nhân không thích mình, hắn còn không biết dòng dõi có cao thấp, xuất thân có tôn ti, hắn còn không biết mình trong mắt người đời là hèn mọn dễ tiện cỡ nào!

Diệp Tiềm nho nhỏ bị người khác khinh bỉ xem thường, vẫn quật cường kiêu ngạo sống sót. hắn mặc cho Trịnh phu nhân đánh chửi đay nghiến, mặc cho những người vốn là huynh đệ cười nhạo nhục mạ, hắn yên lặng làm những việc đũa nhỏ vốn không nên gánh vác, hắn quật cường chịu đựng đói khát cùng rét lạnh tra tấn thân thể nhỏ bé.

hắn sở dĩ có thể nhẫn xuống là vì hắn cảm thấy một ngày nào đó sẽ rời khỏi Trịnh gia, trở lại bên người mẫu thân, hắn cho rằng một ngày nào đó sẽ làm nên sự nghiệp, một ngày nào đó đám người từng khinh bỉ hắn, trào phúng hắn sẽ nhìn với cặp mắt khác xưa!

hắn cho rằng hắn là chim ưng trên bầu trời cao, hắn cảm thấy bản thân không cần so đo cùng phụ nhân ngu muội không biết gì.

Nhiều năm trôi qua, Diệp Tiềm đã không phải trải qua đói khát cùng rét lạnh tra tấn, cũng không có ai đánh chửi, nhưng tâm hắn lại càng ngày càng không kiêu ngạo, tư thái cũng càng ngày càng thấp!

hiện tại Diệp Tiềm đã biết, thân thể thống khổ cùng lời nói nhục mạ không đáng kể chút nào. Dao sắc bén nhất trên thế gian này là giết người vô hình, nó có thể im hơi lặng tiếng tra tấn người đến chết!

Khi đó hắn rốt cục được đền bù mong muốn rời khỏi Trịnh gia trở lại bên mẫu thân, hắn được chủ nhân ban ân học tập những điều hắn vốn không được học. Chủ nhân cao cao tại thượng, tao nhã quyền rũ mà lại không chút để ý ân chuẩn hắn ở lại Hầu phủ.

một khắc kia, khi hắn lén lút liếc nhìn nữ chủ nhân, từ đó hình ảnh mỹ lệ của nữ tử ấy mãi mãi lưu trong giấc mộng.

Sau này, hắn thật nỗ lực khiến mình trở nên cao lớn, trở nên dũng cảm, hắn bắt đầu đọc sách biết chữ, bắt đầu tập võ luyện kiếm. Dưới đêm trăng, trong sáng sớm, đều sẽ có một thân ảnh, cao lớn lại đơn bạc, múa một thanh kiếm.

Trong lòng hắn có một trận hỏa diễm, trong đầu hắn không xóa được bóng hình xinh đẹp. Hắn không biết nên làm như thế nào mới khiến mình bình ổn được khát vọng không ngừng đó, cho nên hắn chỉ có thể để mồ hôi rơi, lần lượt rút kiếm, múa kiếm.

Lúc hắn làm được hết thấy mọi việc, mọi người đều cho rằng hắn đã đủ ưu tú, chính hắn lại bắt đầu tuyệt vọng. Hắn tuyệt vọng phát hiện, bản thân dù nỗ lực thế nào đều không thể tới gần nữ nhân đó.

Nữ nhân đó, là trưởng nữ của tiên hoàng, là tỷ tỷ của đương kim thánh thượng, là nữ chủ nhân của Bình Tây Hầu phủ, là kim chi ngọc diệp!

Diệp Tiềm thì sao, Diệp Tiềm là ai? Diệp Tiềm chính là đứa nhỏ được cán y nữ trong phủ Hầu gia tư thông cùng người sinh ra, là một đứa nhỏ chỉ có thể theo họ mẹ, là một dã loại hèn mọn đề tiện đến mức chỉ có thể bám vào Hầu phủ.

Diệp Tiềm tâm là lửa nóng, Diệp Tiềm bề ngoài anh tuấn cao lớn, Diệp Tiềm kiếm pháp và kỳ mã đều không ai có thể sánh bằng, thậm chí binh pháp và học thức như Diệp Tiềm chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay, nhưng thân phận của Diệp Tiềm đề tiện.

Như vậy Diệp Tiềm sao có thể mở mắt nữ chủ nhân Hầu phủ? Bình Tây Hầu phủ, đây là đại gia dựa vào dòng dõi a!

Diệp Tiềm lại nghĩ đến tỷ tỷ Trương Vân, tỷ tỷ hắn bằng tuyết thông minh, lòng có linh tê, lại lựa chọn con đường như vậy. Người chung quanh đều hâm mộ chúc mừng, mẫu thân và tỷ tỷ khác đều đặc biệt, nhưng chỉ có Diệp Tiềm suy nghĩ, tỷ tỷ hạnh phúc sao, tỷ tỷ vui vẻ sao? Nàng vĩnh viễn sẽ không hối hận mình đã lựa chọn sao?

Lấy sắc hầu người há có thể dài lâu!

Trong con người Diệp Tiềm giãy dụa kịch liệt, thâm trầm thống khổ, hắn nắm chặt quyền, ngửa mặt lên trời thét dài, hắn muốn đem bi phẫn cùng bất bình trong lòng gào thét ra, hắn muốn chát vắn trời cao, đã sinh ta, sao lại nhục nhã ta như thế!

Ta có thân thể bảy thước ngang tàng, ta có chí nguyện đến cửu thiên, vì sao lại chỉ có thể chấp nhận như thế, ở dưới vật vấy nữ nhân mình tôn sùng ái mộ mà tham sống sợ chết!

Hắn kêu to, tiếng kêu cơ hồ truyền khắp một vùng hoang vu, xuyên thấu cả thương khung. Nhưng hắn lại nghe không được đáp án, không có ai trả lời hắn, không có ai nói cho hắn hết thấy là vì sao? Cũng không có ai nói cho hắn đến cùng nên làm thế nào!

thật lâu sau, hắn suy sụp ngồi trên cỏ khô, lẳng lặng nhìn lá rụng tung bay.

Hắn không sợ mệt không sợ khổ, hắn có thể nhẫn nhịn điều người khác không thể nhẫn, hắn có thể làm việc người khác không dám làm, kiếm của hắn vừa xuất cơ hồ không ai có thể ngăn cản! Nhưng vậy thì thế nào, hết thấy cũng không thể cho hắn thoát khỏi bản cùng ti tiện.

Trong mắt thế nhân, cho dù hắn xuất sắc thế nào, hắn đều là một tiểu nô thân phận hèn mọn trong Bình Tây Hầu phủ.

Diệp Tiềm suy sút bỗng nhiên ngửa mặt “Ha ha” cười to, tiếng cười có thiếu niên non nớt lại có tráng niên tang thương, hắn dừng cảm cười to, châm chọc cười to, cười đến khóe mắt có một tia ướt át rơi xuống.

Là ai cho người sinh ra hạ tiện, là ai cho người còn nhỏ xem hết chua xót thế gian, là ai cho người đầy ngập khát vọng lại không chỗ thi triển?

Nam nhi có lệ cũng không rơi, người đói khổ lạnh lẽo té xỉu bên đường cũng không khóc, người bị nhục mạ chịu hết thế nhân coi thường cũng không khóc, người mệt mỏi đau thân nhân ly biệt vẫn không khóc, nhưng mà vì sao hiện tại người lại rơi lệ xuống?

Trong mộng lung, hắn nhìn thấy con ngựa đi theo nhiều ngày vẫn đang bình tĩnh nhìn mình, giờ khắc này hắn bỗng nhiên cảm thấy ngay cả con ngựa cũng ở bất đắc dĩ đồng tình nhìn mình. Hắn kéo con ngựa đến, để con ngựa cúi đầu, tay nhẹ nhàng vuốt ve bờm nó.

Con ngựa thuận theo, mặc cho hắn vỗ về chơi đùa.

Diệp Tiềm thống khổ nở nụ cười: “Ngựa a, thế gian này cũng chỉ có người chưa từng xem nhẹ ta.”

=====

Mấy ngày nay Triều Dương công chúa tâm tình cũng không tốt.

Cầm Tú theo bên cạnh quan sát, biết chủ nhân còn đang tức giận tiểu nô Diệp Tiềm, mà tiểu nô kia lại quật cường, đến nay cũng không chịu nhận sai trước mặt chủ nhân. Cầm Tú rơi vào đường cùng cũng đã đi tìm người nhà Diệp Tiềm bảo bọn họ khuyên một chút, nhưng Diệp bà tử kia, nói cũng tương đương không nói, Diệp Tiềm quật cường sao có thể nghe vào.

Cầm Tú thở dài, nàng hiện có chút nhớ Diệp Trường Vân, một người thông thấu như vậy lại cứ thế ly khai! Nếu Trường Vân ở đây, Diệp Tiềm hẳn là sẽ nghe lời nói của tỷ tỷ. Cầm Tú thấy đã nhiều ngày chủ nhân tâm tình hậm hực, cũng từng đề nghị để Phủ Đào cùng Phẩm Liên tới hầu hạ, ai ngờ chủ nhân nói thẳng “không có khẩu vị.”

Cầm Tú thật sự vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười, đó rõ ràng là người, cũng không phải đồ ăn, sao lại trực tiếp nói “không có khẩu vị” đâu!

Ngay lúc Cầm Tú không biết làm thế nào cho phải, Bích La phu nhân lại đưa thiệp mời, Cầm Tú mở xem, hóa ra Bích La phu nhân mời chủ nhân đến Quỳnh đài ngắm trăng. Cầm Tú nghĩ đến chủ nhân vẫn giao hảo cùng Bích La phu nhân, nếu có thể đi ra ngoài giải sầu cũng tốt, liền nhanh đem thiệp mời bẩm báo chủ nhân.

Triều Dương công chúa không chút để ý mở thiệp mời, lười nhác nói: “Ánh trăng ở nơi nào lại không giống nhau, làm gì phải vất vả chạy đến chỗ nàng ấy ngắm!”

Cầm Tú vừa nghe thấy, nghĩ thật là không muốn đi, đang định tiến lên khuyên bảo, ai ngờ chủ nhân ngữ điệu lại chuyển: “Bất quá đi tìm nàng ngắm trăng cũng tốt.”

Như vậy, ba ngày sau đến chỗ Bích La phu nhân ngắm trăng xem như đã định rồi.

=====

Lúc này bên xe Triều Dương công chúa cũng không có Diệp Tiềm.

Lúc đó Cầm Tú thuận miệng nhắc tới Diệp Tiềm, thử nghe tiếng gió từ công chúa, ai biết Triều Dương công chúa nghe thấy Diệp Tiềm, giống như căn bản quên người này, nhẹ nhàng “Ừ” lên, nhưn mảy, trực tiếp hạ lệnh: “Gần đây ngoài thành có một chỗ đề đập đang tu sửa phải không? hẩn luyện võ có khí lực, đi giúp là được.”

Cầm Tú nhất thời nghẹn lời, Diệp Tiềm tuy là kỹ nô, nhưng hiện thời cũng tinh thông kỹ xạ, lại là khách trong màn của công chúa, sao có thể phái đi làm việc đó đây?

Công chúa thấy nàng do dự, cười lạnh nói: “Thế nào, lời ta nói người cũng không nghe?”

Cầm Tú sao còn dám nói cái gì, nhanh đáp ứng, lại chạy đi ra phía ngoài phân phó.

Vì thế lúc xe ngựa Triều Dương công chúa chậm rãi xuất hành, Diệp Tiềm vốn là kỹ vệ lại rời Hầu phủ bắt đầu đi ra ngoài thành hỗ trợ tu sửa đề đập.

Tác giả có chuyện muốn nói: các người nói công chúa là người xấu.... Kỳ thực, kỳ thực ta chỉ muốn công chúa lạnh bạc đến rèn luyện Diệp Tiềm, để thống khổ và tuyệt vọng trở thành chất xúc tác trên đường trưởng thành của hẩn.

23. Chương 23: Tâm Tư Của Diệp Tiềm

Diệp Tiềm cũng ra đi cùng lúc đoàn xe của công chúa xuất hành, nhưng hẩn không liếc mắt nhìn những người đó một cái, yên lặng thu thập đồ đạc đi ra ngoài thành.

Bởi vì lúc này người tu sửa đê đập không đủ, quan lại địa phương ra lệnh đưa phạm nhân giam giữ trong lao ngục ra. Vì thế Diệp Tiềm cùng với các phạm nhân mang theo gông xiềng lao động vất vả khổ sở. Người chung quanh quần áo rách nát, Diệp Tiềm cúi đầu nhìn bản thân, tuy rằng vẫn vải thô áo trắng nhưng so với người chung quanh thì sạch sẽ chỉnh tề hơn rất nhiều.

Kỳ hạn công trình tu sửa đê đập sắp đến, quan trên quản nghiêm, rất nhiều người đều khổ không chịu nổi nhưng lại không biết làm sao, cuối cùng chỉ có thể yên lặng chịu đựng lao khổ quá mức.

Diệp Tiềm không sợ mệt, thứ nhất hắn tập võ thân cường thể tráng, thứ hai từ nhỏ có gì mà hắn chưa từng trải qua, tự nhiên sẽ không để những thứ đó vào mắt. Hắn cúi đầu yên lặng làm việc, cho dù phía sau có quân công chỉ huy cầm roi kêu gào bắt lao động, hắn cũng không nói năng gì, chỉ thấp giọng đáp ứng, làm việc tốc độ nhanh hơn.

Đến giữa trưa, quân công tới bảo đi lĩnh cơm. Diệp Tiềm thấy người khác đều nhanh chóng chạy đi lĩnh lương khô, hắn cũng nhanh chóng buông việc trong tay đi lĩnh cơm trưa.

Cơm trưa đương nhiên rất đơn giản, một bát cháo loãng có thể soi bóng người cùng một cái bánh thô, những người khác nhận lấy đều ăn ngấu nghiến. Diệp Tiềm nhìn bọn họ ăn, tay cầm bánh khô ngừng lại, hắn biết đây là bộ dáng hắn ăn cơm trước kia. Hiện tại ở Hầu phủ thời gian dài, xem cách ăn này còn cảm thấy có chút thô tục. Phát hiện ý nghĩ của mình rồi, hắn không khỏi cười nhạo trong lòng: “Tiềm, vĩnh viễn không cần quên thân phận của mình.”

không cần quên, người đã từng giống bọn họ, quần áo tả tơi, no đói cơ hàn.

hắn đang ăn cái bánh đó, một người mang gông xiềng đi tới bên cạnh. Diệp Tiềm ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy người này bần thủ không chịu nổi, vừa cắn bánh vừa dùng đôi mắt nhỏ dơ bẩn đánh giá mình.

Diệp Tiềm nở nụ cười, lễ phép hỏi: “Xin hỏi đại ca có gì chỉ giáo?”

Người kia thấy Diệp Tiềm hỏi, cũng không quan tâm Diệp Tiềm, tiếp tục cúi đầu ăn bánh, lại uống hết bát cháo.

Diệp Tiềm thấy hắn uống xong rồi vẫn còn chưa đủ, nhìn nhìn bát cháo của mình bên cạnh, liền đưa sang nói: “Tại hạ nơi này còn nửa bát, nếu đại ca không ghét bỏ, mời dùng hết.”

Diệp Tiềm sức ăn cũng không nhỏ, thể này căn bản không đủ cho hắn ăn. Bất quá hắn cảm thấy mình ở Hầu phủ hai năm cũng không từng bị đói, ngẫu nhiên đói một hai bữa cũng không có gì quan trọng.

Người kia nghe Diệp Tiềm nói như vậy, đầu tiên là kinh ngạc nhìn một cái, lại chuyển đôi mắt nhỏ xuống bát cháo, cuối cùng không kìm được, cổ họng trầm thấp nói một tiếng “Đa tạ” sau đó không chút khách khí bưng bát cháo uống một hơi cạn sạch.

Người nọ uống cháo xong, vừa lòng lau miệng, chép miệng nhìn Diệp Tiềm: “Này vị lão đệ, ta nhìn người con người cũng không sai.”

Diệp Tiềm tùy ý nở nụ cười, hắn đối với người khác vẫn khiêm cung, cho dù đối mặt một hình phạm kỳ quái hắn cũng không thất lễ, nghe hắn ta nói không đầu không đuôi cũng chỉ cười không đáp.

Hình phạm kia thấy Diệp Tiềm chỉ cười, biết mình bị xem nhẹ, vì thế rõ ràng nghiêm trang nói: “Người chỉ nhìn thấy ta một thân chật vật, ngày xưa ta cũng từng là thượng khách của Tương vương công phủ, giới nhất xem tướng.”

Diệp Tiềm nghe, cũng tin, gật đầu nói: “Vị đại ca này thật là thâm tàng bất lộ.”

Hình phạm này nghe xong, hắc hắc nở nụ cười, nói: “Coi như ngươi có nhãn lực.” nói xong, hắn cẩn thận nhìn Diệp Tiềm, kinh ngạc nói: “Ta xem ngươi, tướng mạo đường đường, tương lai tất nhiên có thể phong hầu bá tướng, sao lại giống như ta lưu lạc đến bước tình thế này.”

Diệp Tiềm nghe xong, không khỏi cười bất đắc dĩ: “Đại ca mời xem, ta một thân áo thô vải đay, hắn biết ta là nô tài hèn hạ dựa vào người khác, nói gì chuyện phong hầu bá tướng a!”

Hình phạm lại lắc đầu, nghiêm túc nói: “Tiểu lão đệ chớ nói như vậy, anh hùng không hỏi xuất xứ, tiểu lão đệ tuy rằng nhất thời khốn cùng, nhưng tiểu lão đệ tất có lúc giương cánh hùng ưng.”

trong con người Diệp Tiềm nhiễm một tia thê lương, hần gật đầu nói: “Dù thế nào, tạ đại ca cát ngôn.”

Hình phạm mang theo gông xiềng kia biết Diệp Tiềm căn bản không tin tưởng lời mình nói, bất quá lúc này hần cũng không thêm để ý, chỉ đứng lên nói: “Tiểu lão đệ nếu muốn có ngày bay thẳng lên trời cao, nhất định phải nhớ được một chữ.”

Diệp Tiềm nghe vậy nhú mày, thấy hình phạm kia sắc mặt trịnh trọng, đành phải đứng dậy chấp tay hỏi: “Xin hỏi là chữ gì?”

Hình phạm cuối cùng nhìn Diệp Tiềm một cái, trong miệng thốt ra một chữ: “Nhẫn.” nói xong hần mang theo gông xiềng lắc lắc rung rung một lần nữa đi làm việc.

Diệp Tiềm đứng sững sờ tại chỗ.

Nhẫn?

Bản tính Diệp Tiềm có chút ản nhẫn, nhưng vì sao từ lúc có quan hệ mây mưa với công chúa, hần lại bắt đầu nôn nóng lên?

=====

Kể tiếp vài ngày Diệp Tiềm luôn ở nơi này hỗ trợ làm việc, cùng ăn cùng ở với nhóm khổ sai. Buổi tối nhìn chớp lều cũ kỹ, hần nhin không được nghĩ, người kia hiện tại đang làm gì? Có nghĩ đến mình hay không?

Lúc phát hiện mình có loại ý nghĩ này, hần cơ hồ oán hận siết chặt nắm tay.

Hóa ra vô luận nàng đối đãi mình thế nào, mình đều vô pháp dứt bỏ cảm tình với nàng. hần chưa sót thừa nhận, không sai, Diệp Tiềm thật sâu luyện mộ chủ nhân, đã đến mức không thể tự kiềm chế. hần thậm chí bắt đầu hoài nghi chủ nhân có phải đã triệt để quên hần hay không, có phải hần vĩnh viễn không có cách nào trở lại Bình Tây Hầu phủ. hần không sao ngủ được, nghĩ đến về sau khả năng mình không thể nhìn thấy nữ nhân quyến rũ mà lạnh bạc kia liền đau lòng đến khó có thể thở nổi. Nhưng ngày thứ hai, trời chưa sáng hần vẫn dậy, để công việc nặng nhọc tra tấn thân thể mình, để bản thân tạm thời không cần nghĩ đến nữ nhân kia.

Cứ như vậy đảo mắt qua nhiều ngày, ngay lúc Diệp Tiềm cho rằng hần sẽ ở lại chỗ này, Hầu phủ truyền đến tin tức: cho tiểu nô Diệp Tiềm hồi phủ.

Diệp Tiềm theo gia nhân Hầu phủ đi bộ về thành, nhưng công chúa cũng không có ý tứ triệu kiến hần, vì thế hần đi về gặp mẫu thân. Diệp bà tử nhìn thấy tiểu nhi tử đi ra ngoài nhiều ngày mới trở về, gầy rộc đi, quần áo cũng cũ nát không chịu nổi, cả người cơ hồ không còn hình người, đau lòng nâng mặt hần khóc lên.

đã khóc xong Diệp bà tử lại kéo Diệp Tiềm vào trong phòng, ép hỏi hần và công chúa đến cùng là như thế nào, Diệp Tiềm đương nhiên không nói, vì thế Diệp bà tử bắt đầu khổ tâm kêu khóc. Bà bắt đầu dĩ vãng dài nói, tỷ tỷ người hiện thời ở trong cung cũng không biết thế nào, ngoại nhân đều hâm mộ lão bà ta tuổi già có thể hưởng phúc, nhưng ai biết trong lòng ta đau đớn! Người nói các người thế nào, nếu ngày nào đó ta nằm xuống làm sao an tâm được? nói xong Diệp bà tử lại khóc.

Diệp Tiềm nghe mẫu thân nói như vậy, trong lòng càng trầm trọng, nhin không được hỏi một câu: “Mẫu thân cảm thấy ta hần là nên cẩn thận hầu hạ công chúa sao?”

Diệp bà tử trừng mắt hỏi lại: “Vậy người còn muốn thế nào đây?”

Diệp Tiềm trong lòng khó chịu, cúi đầu trầm mặc.

Diệp bà tử lôi kéo tay con trai mình, thở dài nói: “Diệp Tiềm a, người từ nhỏ ăn khổ nhiều như vậy, mẫu thân biết, đây đều là mẫu thân không tốt. Nhưng hiện thời không cho người đi chịu khổ, mà là cho người đi cẩn thận hầu hạ công chúa mà thôi! Diệp gia chúng ta như vậy đều dựa vào chủ nhân ban ân mới sống sót được. Người xem người đi ra ngoài mấy ngày nay, ngoại nhân đã cho là chúng ta thất sủng, các loại tin đồn đã tới rồi, mẫu thân nhiều ngày nay bị người ta mượn cớ mắng mỏ vài lần. Mẫu thân biết người là nam tử hán, không bỏ xuống được thể diện, nhưng người phải biết rằng, tiểu nhân phủ Hầu gia, ai không xem sắc mặt chủ tử mà sống a? Đối với chúng ta mà nói, sống sót mới là quan trọng nhất a!” Diệp bà tử nói xong lời cuối cùng cơ hồ khóc không thành tiếng, chỉ dùng tay áo vải thô ra sức lau nước mắt.

Diệp Tiềm mắt thấy tay mẫu thân thô ráp sưng đỏ, tay áo kia rõ ràng đã bẩn đến không chịu nổi, bà lại còn tại dùng để lau nước mắt, lau đến hai mắt đỏ bừng.

Con người hẳn tràn ra đau đớn, nhưng nhớ tới lời mẫu thân nói, hẳn vẫn đứng dậy dè dặt nói: “Nương, ta sẽ cẩn thận suy nghĩ.” nói xong hẳn quay về phòng mình.

Lúc hẳn đi rồi, Diệp Yên nhi vào phòng, nhẹ giọng hỏi mẫu thân: “Nương, Tiềm nói cái gì?”

Diệp bà tử lau nước mắt nói: “không có gì, bất quá là luẩn quẩn trong lòng thôi.”

Diệp Yên nhi nghe vậy thở dài: “Nương, người không biết, lần trước công chúa lên núi gặp cường đạo, đương kim Hoàng thượng mặt rồng giận dữ, nói là Túc Ninh Thành thống trị bất lực khiến cường đạo đe dọa an nguy của dân chúng, vì thế phái ba ngàn tinh vệ đi đến Túc Ninh Thành. Kỳ thực này đó đều là vì công chúa chúng ta. Ba ngàn tinh vệ này, người người anh tuấn cường tráng, ta xem chính hợp với khẩu vị của công chúa. Nếu Tiềm còn như vậy, sợ là khó giữ được địa vị.”

Diệp bà tử đỏ đôi mắt nói: “Người đừng lo lắng, Tiềm là một đứa nhỏ hiểu biết, hẳn biết đúng mực, lần này hẳn sẽ nghĩ thông suốt.”

=====

Diệp Tiềm một người trở lại trong phòng, đầu giường lạnh như băng gần lò sưởi, đệm chăn đầy mảnh vá, hẳn suy sụp nằm xuống, nhìn trần nhà treo đầy mạng nhện, trong đầu chỉ cảm thấy một mảnh hỗn loạn.

Mấy ngày nay tới giờ, hẳn tu sửa đề đập khổ một đan xen, đôi khổ lạnh lẽo, nhưng hết thấy tra tấn thân thể đều không khiến hẳn quên được nữ nhân lạnh bạc không chịu để tâm kia. Vừa mới nhìn mẫu thân đau khổ, tâm hẳn phảng phất bị đao lăng trì từng chút.

hẳn vốn là một nô tài hạ lưu, đã được lột mất xanh chủ nhân, có thể khiến mẫu thân sống tốt hơn, sao chỉ vì chút ngạo khí còn lại mà giận dữ với công chúa đâu?

Người làm sao có thể vì thể diện đề tiện của nô tài mà khiến mẫu thân bị rơi vào tình cảnh quẫn bách?

Lúc này hẳn nhớ tới tỷ tỷ.

Tỷ tỷ, rõ ràng thích Tiêu thị vệ, nhưng lại đón ý nói hòa, ủy thân cho thiên tử thiếu niên kia, vì cái gì?

Giờ khắc này, hẳn bỗng nhiên nhớ tới lời nói của kẻ thù tội kia, nhin không được trào phúng nở nụ cười, Diệp Tiềm, người từ nhỏ ti tiện, vì sao muốn tham luyện ngọt ngào không thuộc về người?

Cái gì phong hầu bá tướng quan đến vị trí cao nhất, bất quá là cuồng ngôn của kẻ thù tội thôi, cần khôn này nơi nào có chỗ cho hạ nô đề tiện người dung thân!

trong đầu Diệp Tiềm, các loại ý niệm hỗn độn tạp trần, nhưng cuối cùng lắng đọng xuống trong đầu, cũng là không có chí tiến thủ và bị ai nông đậm.

hẳn là một nô tài hèn hạ không có cốt khí, ảo tưởng tham luyện chủ nhân, bản thân như vậy, vì sao thế nhưng không tự biết mà tranh cãi với chủ nhân?

Buông hết ngông nghênh, hầu hạ chủ nhân thích đáng, vì mẫu thân và người nhà tranh thủ tình cảnh, chẳng lẽ không phải việc đúng đắn hẳn nên làm sao?

24. Chương 24: Công Chúa Chờ Mong

Diệp Tiềm nghĩ thông suốt hết rồi nặng nề ngủ, vất vả nhiều ngày, hẳn quả thật cũng mệt mỏi.

Ngày thứ hai, hẳn như thường lệ lui tới ủ rũ chờ trực chỗ công chúa. Cẩm Tú nhìn thấy hẳn, chỉ mím môi nở nụ cười, cũng không nói gì thêm. Thị vệ chung quanh đều biết quan hệ của Diệp Tiềm và công chúa,

nhiều ngày không thấy hắn, cho rằng hắn thất sủng, hiện thời lại thấy hắn trở về, cũng rất ngoài ý muốn, đều nhìn hắn thêm vài lần. Cũng có người quan hệ tốt với hắn, lặng lẽ tới hỏi hắn sao lại thế này.

Cầm Tú tiến vào trong phòng, nói với Triều Dương công chúa chuyện Diệp Tiềm ở ngoài cửa, ai biết Triều Dương công chúa chỉ đạm nhạt nhũ mi, môi đỏ phát ra một tiếng “a”, từ chối cho ý kiến, không có động tĩnh gì. Cầm Tú thấy vậy, cũng không dám nhiều lời, chỉ lẳng lặng đứng hầu một bên.

Diệp Tiềm cũng không ngu ngốc, thấy Cầm Tú đi vào, nghĩ nàng tất nhiên sẽ báo cho công chúa biết mình ở ngoài cửa, cảm thấy tim bang bang nhảy lên, nghĩ công chúa nếu biết mình đến, không biết có ý tưởng gì?

hắn tối hôm qua lẫn qua lộn lại một đêm, tuy rằng tự nhận ti tiện, nhưng đến ngoài cửa chỗ công chúa, chung quy trong lòng tồn tại một tia hi vọng, nghĩ nàng vẫn nhớ đến mình. Nhưng ai ngờ hắn chờ đến chờ đi, đã đợi đến buổi trưa, thị vệ trực ban sắp thay ca, công chúa cũng không có ý tứ triệu kiến. Bọn tiểu thị vệ chung quanh châu đầu ghé tai, vài người thường ngày tốt với hắn, có chút đồng tình nhìn hắn, lời kéo nói là muốn mời hắn cùng uống rượu.

Diệp Tiềm lắc đầu, lúc này hắn vô tâm với việc khác, chỉ một lòng nghĩ công chúa.

Đúng lúc này, cách đó không xa một ma ma đi tới, phía sau dẫn theo hai nam tử dáng người cao gầy. Đợi bọn họ đến gần, Diệp Tiềm thấy, hai nam tử hình dung tuấn mỹ, phong thần lẫm liệt, không phải Phủ Đào, Phẩm Liên thì còn có thể là ai!

Phủ Đào, Phẩm Liên từ ngày ở ao Ngọc Hoa bị vắng vẻ, ở lại biệt uyển đã lâu không gặp lại công chúa. Trong hầu phủ đều có nha đầu tới tới thăm miện, vì thế hai người biết Diệp Tiềm đoạt vị trí của bọn họ, đoạt được ưu ái của công chúa. Phẩm Liên cũng thôi, hắn trời sinh tính tình yếu đuối, biết công chúa không thích, tuy rằng đau thương, nhưng vẫn nhận mệnh. Nhưng Phủ Đào có lòng dạ cao, hắn ngầm oán giận Diệp Tiềm không biết bao nhiêu lần, chỉ nói Diệp Tiềm này là nô tài sinh ra ở Hầu phủ, đứng vững gót chân, tội gì cùng bọn họ tranh đoạt đấu.

hắn ở trước cửa ngày ngày ngóng trông công chúa hồi tâm chuyển ý, lại nguyên rủa Diệp Tiềm sớm ngày mất sủng ái. Trông đến trông đi, cuối cùng nghe nói Diệp Tiềm thất sủng bị đưa đi làm lao dịch, hắn thật sự tràn ngập phấn khởi, mỗi ngày ở biệt uyển tu chỉnh dung mạo, hy vọng lúc được triệu kiến có thể khiến công chúa hồi tâm chuyển ý. Ai biết không có Diệp Tiềm, công chúa cũng không triệu kiến bọn họ, Phủ Đào lòng tràn đầy kỳ vọng đã xuôi theo dòng nước, cơ hồ tuyệt vọng.

Lúc tuyệt vọng, bỗng nhiên được công chúa triệu hồi, thật đúng là bánh thịt lớn rơi từ trên trời, rốt cuộc không nghĩ tới kinh hỉ ngoài ý muốn.

Hai người vội vàng trang điểm, mặc quần áo thỏa đáng, đi theo ma ma đến biệt uyển công chúa vẫn ở. Đến nơi, xa xa thấy một người đứng thẳng tắp như cây to đứng cô độc trên núi hoang, người này đúng là Diệp Tiềm.

Hai người này liếc nhau, đuôi lông mày Phủ Đào dẫn theo vài phần hận ý, tươi cười tỏ vẻ, tiến lên nói: “Hóa ra người đã trở lại.”

Diệp Tiềm biết trước khi hắn và công chúa tốt đẹp, hai người này là khách trong màn của công chúa, sau đến mình và công chúa hoan hảo rồi thì không thấy tung tích bọn họ. Bây giờ thấy hai người bọn họ đi tới, tâm hắn không khỏi ảm đạm, thầm nghĩ hóa ra mình không ở đây, công chúa thế nhưng lại triệu bọn họ đến hầu.

Chủ nhân nhần tâm kia, chưa từng nhớ hắn nửa phần?

Phủ Đào âm thầm quan sát vẻ mặt Diệp Tiềm, nhất thời hiểu được, cười nói: “Người đứng ở chỗ này đã bao lâu, sao không đi vào?”

Tiểu thị vệ tên là Ngô Môn Trung ở bên cạnh thường ngày tốt với Diệp Tiềm, thấy Phủ Đào khiêu khích, không khỏi tiến lên nói: “Người muốn đi thì đi, ở trong này lắm miệng chọc người khác phiền toái làm gì.”

Phủ Đào lại lơ đãng cười: “Người không nói, ta còn không biết sao, Diệp Tiềm tất nhiên là chọc giận công chúa, rốt cuộc không còn cách nào gặp công chúa. thật không nghĩ tới a, Diệp Tiềm ngày xưa làm công chúa vui lòng nhất cũng có thể thất sủng.”

Ngô Môn Trung thấy vậy, rất không vui, tay cầm trường kiếm muốn tiến lên giáo huấn tiện nam này, lại bị Diệp Tiềm ngăn lại.

Diệp Tiềm đậm liếc mắt quét hai người, u ám nói: “không cần để ý là được.”

Lúc này, ma ma dẫn dắt Phủ Đào, Phẩm Liên vào nhà, sợ vài nô tài chọc chuyện phiến toái, liền thúc giục: “Hai vị, thời gian không còn sớm, công chúa đang chờ, mau vào đi thôi, miễn chọc công chúa không vui.”

Phẩm Liên cũng ở phía sau nhỏ giọng nhắc nhở: “Phủ Đào, chúng ta vẫn nhanh đi gặp công chúa thôi.”

Phủ Đào ngẫm lại cũng đúng, thế mới thôi, kỳ thực trong lòng hấn cảm hận Diệp Tiềm, sao nói mấy câu có thể xong.

Ngô Môn Trung thấy hai diện thủ này công khai tiến vào khuê phòng công chúa, lại thấy Diệp Tiềm chỉ cúi đầu ở đó im lặng không nói, không khỏi bất bình: “Diệp Tiềm, hai người kia sao có thể bằng nửa người, người –” Ngô Môn Trung nhớ tới hai kẻ đề tiện diều vũ dương oai kia, liền cảm thấy thập phần ghen thối.

Diệp Tiềm lại chỉ lắc lắc đầu, một mình bước nhanh ly khai.

Ngô Môn Trung định đuổi theo hấn, nhưng nghĩ đến đêm nay mình còn có việc, cũng chỉ có thể thôi.

Phủ Đào Phẩm Liên hai người tiến vào trong phòng, mới vừa vào đã ngửi thấy hương khí nhàn nhạt xông vào mũi, hai người đều nhắc tinh thần, lại nhìn kỹ, chỉ thấy bên trong có bình phong nhất điều, sau bình phong mơ hồ lộ ra bóng người, hẳn là công chúa ngồi ở phía sau.

Hai người này cung kính quỳ lạy, mới nghe được một giọng nữ phân phó: “Tới đây đi.” nói chuyện không phải Triệu Dương công chúa, mà là thị nữ Cẩm Tú.

Phủ Đào Phẩm Liên liếc nhau, vội đứng dậy, Phủ Đào ở phía trước, Phẩm Liên ở phía sau, vòng quá bình phong, cúi đầu đi đến trước mặt công chúa.

Công chúa tóc đen như mây, quần áo lụa mỏng như khói màu giáng tử che lại thân mình nàng đơn bạc mạn diêu, nàng giống như đám mây trong tranh thủy mặc, nằm nghiêng ở trên sập gỗ hồng đàn, tiêu sái tùy ý, lại diễm tuyệt tứ phương.

Công chúa cúi đầu hơn nhướn mi, thưởng thức ngọc bội hòa diên ngũ long trên tay, với hai người Phủ Đào, Phẩm Liên tiến vào phòng, phảng phất chưa thấy.

Phủ Đào Phẩm Liên thấy trận thế này, có chút không yên, cũng không dám nói, chỉ cúi đầu kính cẩn nghe theo quỳ xuống, chờ công chúa phân phó.

Cũng không biết bao lâu, Triệu Dương công chúa mới nâng mắt, phảng phất nhìn hai người bọn họ, giọng nói lạnh nhạt khàn khàn: “Tới đây.”

Phủ Đào Phẩm Liên vội tiến lên.

Triệu Dương công chúa thấy hai người bộ dáng cẩn thận chặt chẽ, bên môi gợi lên một chút cười: “Hai người các ngươi đều nhu thuận, khác xa Diệp Tiềm kia là hạng người quật cường thô lỗ.”

Phủ Đào nghe thấy, cho rằng Triệu Dương công chúa chán ghét Diệp Tiềm, liền nhân cơ hội góp lời châm ngòi, khiến Diệp Tiềm triệt để thất sủng. Nhưng ai ngờ phía sau Phẩm Liên cẩn thận lấy tay nhẹ nhàng túm góc áo hấn, Phủ Đào phát hiện, tuy rằng cảm thấy không vui, cũng chỉ giấu lời vào trong lòng.

Triệu Dương công chúa là loại nhân vật nào, đương nhiên đem động tác nhỏ này nhìn trong mắt, bất quá nàng không thèm để ý, bên môi gợi lên một chút ý cười trào phúng, đậm thanh phân phó: “Phẩm Liên, tới, bóp chân cho ta.”

Phẩm Liên không nghĩ tới đến lượt mình, trong lòng kinh hãi, bước lên phía trước, quỳ xuống cẩn thận sờn sóc xoa bóp chân cẳng cho công chúa.

Triệu Dương công chúa thường ngày nhiều diện thủ, cho tới bây giờ chỉ chọn nam tử tuấn tú cao gầy hiểu ý đến dùng, cũng không từng lưu ý quan sát nhân phẩm. Các loại nam tử này với nàng, bất quá là nhất thời, dùng xong thì quăng thôi.

Nhưng hiện thời, nàng vì buồn bực Diệp Tiềm, gặp lại Phủ Đào và Phẩm Liên thế nhưng nổi lên ý nghĩ. Đây mới phát hiện, Diệp Tiềm a, hắn mặc dù nhìn như cung kính hoà thuận, kỳ thực trong khung một thân nông nhênh, nam nhân sao chịu ở lâu dưới người khác đâu.

Phủ Đào thấy Phẩm Liên thế nhưng thành thật bốn phen xoa bóp đôi chân thon dài tinh xảo cho công chúa, cũng không biết nhân cơ hội này làm vui lòng nàng, cảm thấy âm thầm đoán chừng, cần tự động thủ, nhưng công chúa chưa phân phó, hắn cũng không dám dễ dàng làm vậy. Quý ở đó suy nghĩ thật lâu, rốt cục cung kính đề nghị: “Công chúa, mấy ngày nay Phủ Đào học xong một tay xoa bóp, muốn có cơ hội hầu hạ công chúa, không bằng bây giờ để cho Phủ Đào thử một lần.”

Triều Dương công chúa tự nhiên nghe ra nô tài này cố ý lấy lòng mình, nếu ngày xưa, cũng thuận thế đáp ứng, nhưng hiện thời không biết tại sao, chẳng những không hề hưng trí, lại còn sinh ra một cổ phiền chán.

Nàng hơi hơi nhắm mắt lại, vài năm sống mơ mơ màng màng hiện lên trước mắt. Từ ngày ấy, Triều Dương ngày xưa đã chết, còn sống bất quá là một chút tà dương màu đỏ cho người nhìn thôi. Nhưng hiện thời, vì sao, nàng bắt đầu chán ghét thế này.

Phẩm Liên thường ngày thành thật, chỉ biết cúi đầu xoa bóp, ngón tay hần trắng nõn chĩnh tề ở trên mắt cá chân công chúa bóng loáng non mịn ản nhẹ, trong phòng rất ảm ảp, trán hần chảy ra chút mồ hôi. Phẩm Liên cũng không để ý, chỉ dùng tay áo khẽ lau, liền tiếp tục hầu hạ công chúa.

Phủ Đào thấy Triều Dương công chúa cự tuyệt mình, càng ảm thâm sốt ruột, nhưng trong khoảnh khắc cũng không dám nói gì nữa.

Triều Dương công chúa lười nhác mở hai mắt, nhìn nhìn hai nam nhân hầu hạ phía dưới kia, lạnh lạnh hỏi: “Diệp Tiềm đâu?”

Cầm Tú tiến lên, nhẹ giọng hỏi bẩm: “Công chúa, vốn vẫn ở bên ngoài đợi, hiện đã đi rồi.”

Nghe vậy, Triều Dương công chúa nhíu nhíu mày đẹp, cười lạnh, rút chân dài về, nhàn nhạt phân phó nói: “Tốt lắm.”

Hai nam sủng nghe ngữ điệu của công chúa, trong thanh lãnh rõ ràng đầy giận dữ, đều ảm lặng nín thở quý xuống không dám nói. Cầm Tú thấy vậy, trong lòng cười thâm, biết nàng là vì Diệp Tiềm không chờ ở bên ngoài mới tức giận, liền đề nghị: “Diệp Tiềm đợi nửa ngày không thấy công chúa triệu kiến, hẳn lòng thoái chí mới đi. Hay là bây giờ triệu hần đến?”

Ai biết Triều Dương công chúa lại phát phát tay áo, hừ lạnh một tiếng: “Thôi, để hần đi. Đây là một con lừa bướng bỉnh, không thích tới thì thôi!”

Cầm Tú thấy vậy, ánh mắt ý bảo, Minh Nhi đã đi ra ngoài phân phó người gọi Diệp Tiềm, chính nàng tiến lên đỡ Triều Dương công chúa, cười nói: “Diệp Tiềm a, hần còn trẻ, vốn không hiểu chuyện, công chúa so đo cùng hần làm gì, tự chọc tức mình.”

Triều Dương công chúa nghe xong, cũng cực kỳ không vui, lườm Cầm Tú: “Ta so đo với hần khi nào?” Hàng mi dài chạm đến gần búi tóc tú lệ tản ra lãnh ý nhàn nhạt: “Bất quá là một nô tài thấp kém thôi, khi nào thì ta để vào mắt!”

Cầm Tú nghe xong, cũng chỉ nói phải, kỳ thực trong lòng ý cười càng sâu.

Hai nam sủng quý trên đất nghe xong lời này, Phẩm Liên trong lòng ảm ảm. hần còn nhỏ nghèo khó, không thể không tiến vào Ngọc Hương Đường, đã từng sợ hãi cho rằng chờ đợi mình là khuất nhục, nhưng không nghĩ tới lại may mắn vào mắt Triều Dương công chúa, đến nơi đây hầu hạ. Trong mắt hần, Triều Dương công chúa là ánh trăng trên trời, cao không thể với, mỗi một chút tiếp cận đều khiến hần run rẩy. Đôi khi thậm chí hần cảm thấy bản thân quá mức tiện, chạm vào nàng một chút cũng là bôi bẩn, nhưng lại nhịn không được ngóng trông có thể thân cận với nàng. Ban đêm hần không ngủ được cũng thường xuyên nghĩ, nữ nhân trong mắt xinh đẹp không gì sánh nổi, mình có ý nghĩa gì?

Mấy ngày vắng vẻ, hần trốn một góc, phẳng phẳng như một động vật nhỏ bị thương yên lặng liếm miệng vết thương. Miệng vết thương nhìn không thấy, nhưng đang đổ máu.

Được triệu kiến, hắn kinh hỉ vạn phần lại đem này hết thảy giấu trong lòng, đầy chờ mong và vui sướng tiến lên hầu hạ.

hiện thời, chờ mong sớm vỡ thành vạn vạn mảnh, hắn biết rõ, bản thân mình kỳ thực không là gì.

hắn cúi đầu, không dám nhìn nữ nhân cao cao tại thượng kia, sợ chỉ liếc mắt nhìn một cái, liền rút cuộc nhin không được đau lòng.

Phủ Đào không biết ý nghĩ trong lòng của người đang trầm mặc bên cạnh, hắn hiện thời sốt ruột thất lạc, hắn đã nhìn ra, trong lòng công chúa để ý Diệp Tiềm.

Làm sao bây giờ đây? Nếu công chúa thích Diệp Tiềm, không bao giờ sung hạnh hắn nữa, hắn nên như thế nào? Về sau hắn phải làm sao bây giờ?

Làm một nam tử bán sắc, hắn biết bản thân không có tương lai tốt, nhưng vẫn hi vọng lúc còn tốt đẹp nhất thời, vì bản thân tìm kiếm một chút.

Phủ Đào nóng vội, trán bắt gặp mồ hôi.

25. Chương 25: Triều Dương Công Chúa Tức Giận

Diệp Tiềm âm thầm rời đi, cũng không biết nên đi đâu, chỉ có tinh thần hoảng hốt đi lung tung trong phủ.

Tâm hắn, như có một thanh đao cùn rỉ sắt chậm rãi chà sát, đau đớn, đau không có giới hạn.

Thanh đao đó nằm trong tay công chúa.

Nàng lơ đãng cười, cười đến lười nhác lãnh diễm, cười đến cao không thể với. Nàng dùng một cái gờ tay nhắc chân phong tình lẳng trì tâm Diệp Tiềm.

hắn cứ như vậy đề tiện phủ phục ở dưới chân nàng, hôn làn váy nàng, vẫy đuôi khấn cầu lọt mắt xanh nàng một chút ít. Nhưng kết quả đầu, kết quả đầu!

Với nàng, mình bất quá là một trong đám đông nam tử, có gì khác Phủ Đào Phẩm Liên kia?

Đúng rồi, có gì khác đâu, đều xuất thân ti tiện, đều là nô tài làm việc nhìn ánh mắt người, đều dựa vào nam sắc làm diện thủ!

Trong ngực Diệp Tiềm phảng phất có một ngọn lửa thiêu đốt, cháy hết lực phủ ngũ tạng hắn.

Tự ti và kiêu ngạo, cam phận ở dưới, người thiếu niên bất đắc dĩ cùng Diệp Tiềm kiêu ngạo mười sáu tuổi dây dưa pha trộn bên trong. Mà khát vọng với nữ nhân kia, giống như một hạt mầm, cắm rễ trong lòng hắn. Đây là một loại khát vọng thống khổ mà tuyệt vọng, giống như trong đêm đen nhìn ngọn đèn nơi xa xôi, giống như ở cánh đồng tuyết mờ mịt thấy ánh lửa diêm lẹt lẹt lên.

Có một ngày, hắn ngồi trên lưng ngựa, chinh chiến thiên hạ, lúc hắn dưới một người trên vạn người nhìn xuống bốn phía, hắn sẽ nhớ về ngày xẩm xịt cuối mùa thu, một thiếu niên cơ hồ buồn khổ đến tuyệt vọng.

Đến lúc đó, hắn bỗng nhiên minh bạch, kỳ thực đúng là khát vọng đến tuyệt vọng này, ở trong cơ thể hắn mọc rễ nảy mầm, chui từ dưới đất lên trùng sinh đâm máu, cuối cùng thành công tích vĩ đại đi vào sử sách.

Nhưng lúc này Diệp Tiềm không hiểu, hắn không có bản lĩnh biết trước, hắn chỉ có thể nhìn thấy một mảnh hắc ám tuyệt vọng trước mắt.

hắn cảm thấy bản thân buồn cười đến ngây thơ, hắn hoảng hốt tinh thần rời đi, ở Hầu phủ giống như du hồn, không biết hướng nào. Chung quanh nó thì nhận ra hắn là người được công chúa sủng nhất, cũng không dám đắc tội, đều né tránh.

Diệp Tiềm cứ đi như vậy, thế nhưng đi tới chuồng ngựa hậu viện, nơi đó có con ngựa tốt nhất với hắn ngày xưa.

Gã sai vật nuôi ngựa nhìn thấy, đã quen thuộc Diệp Tiềm, chào hỏi xong liền tránh ra, cho hấn vào thăm ngựa.

Diệp Tiềm đi vào, chết lặng cầm bàn chải, chải lông cho con ngựa ngày xưa vẫn cưỡi, lại cho nó ăn cỏ uống nước. Con ngựa phát ra tiếng hí, dùng ánh mắt nhìn hấn, trong ánh mắt phảng phất biểu lộ đồng tình.

Diệp Tiềm ôm lấy đầu ngựa, chui đầu vào bờm ngựa.

hấn là nam nhân, sẽ không dễ dàng rơi lệ.

sẽ không, rơi lệ.

=====

Lúc này, Minh Nhi phái gã sai vật một đường hỏi thăm tìm Diệp Tiềm. Nhìn thấy hấn ôm ngựa, cười thầm, tiến lên hô: “Diệp thị vệ, công chúa cho mời.”

Diệp Tiềm vội thu hồi cảm xúc sa sút, ngẩng đầu nhìn, thấy gã sai vật này mình cũng biết.

Gã sai vật vung tay ghét bỏ nói: “Người nhìn người, sao để một thân mùi ngựa, quá khó ngửi, đừng chọc công chúa không vui.”

Diệp Tiềm trước tiên nghe hấn nhắc công chúa, nhất thời trầm mặc, động tác cũng cứng lại.

Gã sai vật thấy hấn bất động, tiến lên giữ chặt hấn nói: “Người sao còn ngốc ở trong này, công chúa triệu kiến người, người đừng không biết tốt xấu, lại đắc tội công chúa, cũng làm phiền lão mẫu người.”

Gã sai vật vốn chỉ thuận miệng nhắc tới, nhưng Diệp Tiềm nghe xong, lại nhớ tới lời mẫu thân nói hôm qua, cũng không nháo tính tình, cắn răng, nhịn xuống hổ thẹn, đi theo gã sai vật trở về.

Ai biết đi đến nửa đường, vừa khéo gặp Phủ Đào và Phẩm Liên đi ra, mấy người gặp mặt, cùng nhìn thêm đối phương vài lần.

Phẩm Liên âm thầm thở dài, cúi thấp đầu xuống.

Trước mắt thiếu niên này, tuổi trẻ, kiên nhẫn, bình tĩnh, có lửa nóng mà hấn vĩnh viễn không có.

Quả nhiên nhân tài như vậy thích hợp với nữ nhân lười nhác nằm trên sạp kia.

So với thiếu niên tinh thần phần chấn sạch sẽ như vậy, bản thân hấn là – không sạch sẽ.

Còn Phủ Đào, trái tim đầy ghen tị nảy lên, hấn tâm niệm vừa chuyển, tiến lên cười với gã sai vật, năn nỉ nói: “Trần gia tiểu ca, ta có lời muốn nói với Diệp Tiềm.”

Gã sai vật họ Trần chỉ chăm chú nhìn Phủ Đào, trong giọng nói hơi có chút khinh thường: “Có chuyện thì nói a.”

Trần tiểu nô tuy rằng tuổi còn nhỏ, nhưng người như Phủ Đào hấn đã gặp nhiều, loại nam nhân này cũng không giống Diệp Tiềm tâm tư đơn thuần. Bọn nam nhân này, toàn bộ chỉ muốn bò lên trên, đấu đá lẫn nhau, nhiều mưu ma chước quỷ.

Trần nô tài và Diệp Tiềm không hấn thân quen, nhưng đều là nô tài sinh ra trong phủ, đối với kẻ ngoại lai như Phẩm Liên và Phủ Đào, hấn có tâm bảo vệ Diệp Tiềm.

Phủ Đào thấy vậy, biết động vào gã sai vật kia khó càng thêm khó, trong lòng âm thầm hận, nhưng trên mặt vẫn mang theo nụ cười nhu hòa, đi đến trước mặt Diệp Tiềm, đè thấp giọng nói: “Kỳ thực cũng không có chuyện gì đáng ngại, chính là chúng ta đều hầu hạ công chúa, ta muốn nhắc nhở người một câu thôi.”

Diệp Tiềm giương mắt liếc nam tử này, trong lòng tuy rằng cực kỳ phản cảm, nhưng thường ngày hấn khoan dung với người, xử sự cẩn thận, tức thời vẫn cắn răng nhịn xuống, đạm thanh hỏi: “Mời nói.”

Phủ Đào cười: “Tuy rằng đêm nay công chúa vô cùng hưng trí, vì thế lại gọi người tới, nhưng vạn mong Diệp thị vệ thương hương tiếc ngọc, không cần theo công chúa, quá mức mệt nhọc hại thân.”

Bên cạnh gã sai vật nghe xong lời này nhất thời trừng mắt, cổ họng giống như bị nghẹn một chút.

Thế này tính là gì... Công chúa hưng trí cực tốt, hai nam nhân không thể thỏa mãn, vì thế lại triệu Diệp Tiềm đến?

Diệp Tiềm nghe xong lời này, máu bỗng chốc xông lên ót.

Ngày đó lời Triệu Dương công chúa nói nhất thời một lần nữa hiện lên bên tai, nàng nói hấn so với hạng người Phủ Đào Phẩm Liên mạnh hơn nhiều... Đúng vậy, mạnh hơn nhiều, cho nên chơi hai nam nhân kia chưa tấn hứng, cố ý triệu mình đến!

Diệp Tiềm cười lạnh trong lòng, trách không được triệu hồi mình từ chỗ khổ sai trở về, hóa ra không phải niệm cũ tình, căn bản là cảm thấy thiếu một diện thủ thân thể cường tráng đặc lực như mình mà cảm thấy đáng tiếc a!

Phủ Đào bâng quan nhìn sắc mặt Diệp Tiềm, vừa lòng thấy hấn mất đi huyết sắc, gật đầu cười: “Diệp thị vệ, ta cùng Phẩm Liên cáo từ đi trước.” nói xong kéo Phẩm Liên, nhẹ nhàng lướt qua.

Gã sai vật đồng tình nhìn Diệp Tiềm: “Ngươi, ngươi không sao chứ? Đừng để ý a...”

Gã sai vật cũng bắt đầu thở dài, công chúa là chủ tử, làm việc tùy tiện không kềm chế được, mà Diệp Tiềm này rõ ràng thật sự đặt công chúa trong lòng.

Diệp Tiềm mặt không biểu cảm, rầu rĩ nói: “Ta, ta không thể đi cùng ngươi... Ta đi trước...”

Gã sai vật xoa trán, thở dài: “Cũng được, ta nói không tìm được ngươi.”

Diệp Tiềm lúc này trong đầu một mảnh hỗn loạn, cuống quýt cáo từ, tự mình mờ mịt rời đi.

Triều Dương công chúa đương nhiên biết Minh Nhi tìm người đi triệu Diệp Tiềm, nàng cũng ngầm đồng ý, vì thế thả búi tóc, nằm chờ. Vừa chờ, trong lòng vừa nghĩ nếu hấn đến, còn không biết tì khí quật cường thế nào đâu. Nghĩ đến Diệp Tiềm đứng ở đó lạnh mặt nháo tính tình, nàng thậm chí nhìn không được nở nụ cười.

Nhưng ai biết, trái chờ không đến, phải chờ không đến, sắc mặt nàng càng ngày càng lạnh, cuối cùng lạnh như băng sương, vừa đứng một tiểu thị nữ tiến lên bưng bữa ăn khuya, bị nàng vẩy tay đuổi: “đi ra ngoài!”

Cầm Tú bên cạnh thở dài, tiến lên bẩm báo, chỉ nói Diệp Tiềm giận dữ không biết đi nơi nào, căn bản tìm không thấy.

Triều Dương nghe xong lời này, càng dâng lên tức giận: “Bất quá là một tiểu nô thôi, dám làm giá lên mặt cùng ta!” Nàng cảm giận đưa tay ném một cái gối men xanh trắng xuống mặt đất, chỉ nghe rào rào, cái gối vỡ nát.

Nàng ngồi dậy, sa y mỏng nhẹ màu son bám nhẹ trên vai, muốn nói lại thôi, sợi tóc hỗn độn như mây hơi tán loạn trên đầu vai tinh tế, nàng tức giận vẫn đầy quyến rũ, nàng tức giận đến ngọc sơn cao ngất cũng rung động.

“hấn không đến, tốt lắm, vậy cả đời cũng đừng tới! Vĩnh viễn đừng tới!” Triệu Dương công chúa hận nghiêng răng nghiêng lợi.

Cầm Tú bước lên phía trước trấn an, ôn nhu khuyên giải, sớm có thị nữ quỳ tiến lên, yên lặng dọn dẹp mảnh vỡ trên đất.

Triều Dương công chúa tức giận, cũng thực bi ai.

Nàng nhớ năm năm trước, một đêm kia, phụ hoàng vì tự bảo vệ mình mà giao nàng ra, nam nhân kia lại vô tình cự tuyệt mình như thế nào.

Nàng cho rằng nam nhân kia yêu mình, nhưng từ đêm đó, nàng mới biết được, ở trong mắt nam nhân, nữ nhân căn bản không là cái gì – cho dù là nữ nhân bọn hấn yêu, cũng không là gì.

Trong mắt nam nhân, giang sơn nặng nhất.

Đó là một nam nhân trung thành và tận tâm với thiên hạ Đại Viêm, có thể vì an nguy thiên hạ, cự tuyệt nữ nhân hấn yêu thương, có thể vì thể hiện trung tâm, trơ mắt nhìn nữ nhân mình yêu bị đưa vào miệng hổ lang.

Ngón tay ngọc của Triều Dương công chúa tước gõ lên nhuyễn sạp bên cạnh, nàng nghĩ thầm, tiểu nô trước mắt này, trong mắt có mình, nhưng hấn và nam nhân khác lại có bất đồng!

Nàng vừa thông suốt mối hận, nghiêng răng nghiêng lợi, bỗng nhiên tâm niệm vừa chuyển, cái mũi đau xót, thế nhưng nước mắt chảy xuống.

Xem thế này Cẩm Tú, Minh Nhi hoảng hốt đợi người thông suốt, các nàng đều hầu hạ công chúa từ nhỏ. Triều Dương công chúa từ nhỏ tính tình kiên cường, trừ một lần kia, đã bao lâu chưa chảy châu lệ, tức thời càng ôn nhu trấn an, cẩn thận hầu hạ.

Nhưng hết thấy không có tác dụng gì với Triều Dương công chúa, cuối cùng nàng dứt khoát đuổi mọi người đi, một mình nằm ở đó, kinh ngạc nghĩ tâm sự.

Mãi cho đến hừng đông, nàng cũng không chớp mắt.

Tác giả có chuyện muốn nói: đêm nay Diệp Tiềm đi chuồng ngựa qua đêm, ngày mai công chúa phải đi tìm hấn.

PS: Có tí bức bối ghen tuông thì tình cảm nó mới nồng được

26. Chương 26: Hôm Nay Khí Trời Tốt Lắm

Diệp Tiềm khốn đốn rồi đi, không muốn về nhà, tránh cho mẫu thân nhìn lại lo lắng, mới đi tìm Ngô Môn Trung. Ngô Môn Trung thấy hấn thất ý, vừa vịn có chút rượu mạnh, mang ra uống, hai người đều là thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi, không thắng được lực rượu, không bao lâu đã say mềm.

Hai người tách ra, tự trở về nhà, Diệp Tiềm tuy rằng rất say, trong lòng còn một tia ý thức, nghĩ bộ dạng này vịn vịn không thể để mẫu thân nhìn thấy, lại phải lo lắng cho hấn. hấn bước chân rã rời, không biết đi tới đâu, mộng lung đi tới chuồng ngựa, ôm ngựa yêu thở dài một phen, cuối cùng thế nhưng ở trên đồng rơm trong chuồng ngựa mặc cả y phục nằm ngủ.

Ngày thứ hai, gã sai vặt mang cỏ đến cho ngựa, nhìn thấy hấn thì lấp bắp kinh hãi, hấn cũng nghe nói hôm qua Công chúa phái người tới tìm Diệp Tiềm, vội vàng bẩm báo. Việc này truyền đến tai Triều Dương công chúa, công chúa cười lạnh một tiếng: “Ta gọi hấn, hấn không đến, lại ngủ trong đồng rơm cả đêm, thật là nô tài hạ lưu, không lên được mặt bàn!” nói xong sai người lấy y phục, nàng muốn đích thân đi xem “nô tài hạ lưu” này bản thủ thế nào!

Cẩm Tú không làm thế nào được, đành phải theo nàng đến, mấy người vòng qua hành lang gấp khúc, đi tới cửa chuồng ngựa hậu viện. Vừa vào đại môn, liền ngửi thấy mùi tanh, công chúa không khỏi nhíu mày.

Cẩm Tú thấy vậy, vội khuyên nhủ: “Ta nhanh sai người gọi hấn tới là được.”

Nhưng công chúa lại lắc đầu: “không, ta muốn đích thân nhìn.” Nhìn nhìn gã sai vặt và tổng quản chuồng ngựa bên cạnh, lạnh giọng phân phó: “Các người không cần để ý, trước đi xuống đi.”

Tổng quản thấy vậy, đành phải nghe lệnh đi xuống.

Tức thời công chúa cũng không để ý tới dưới chân đầy cỏ rác thậm chí cả phân ngựa, nhấc chân bước vào hành lang, hai bên đều là chuồng ngựa, công chúa cũng không biết Diệp Tiềm ở trong đồng rơm nào, liền đi thẳng về phía trước. đi đến cuối cùng mới phảng phất nghe thấy một người ở đó đang lằm bằm lằm bằm.

Nàng đoán là Diệp Tiềm, liền dừng chân lại, nghe thấy Diệp Tiềm tỉnh rượu đang nói chuyện với con ngựa kia.

“Ngựa, ngựa, ta đau đầu...” Diệp Tiềm kéo dây cương, ôm đầu thì thào tự nói.

Công chúa nghe xong, bắt giắc buồn cười, tâm tình vốn không vui đã tốt hơn, cánh môi quyến rũ hơi hơi nhấc lên.

“Ngựa, ngựa, ta đau lòng...” Diệp Tiềm buông dây cương, sờ sờ ngực. Say rượt một trận, trầm mê một đêm, lúc tỉnh lại hiện lên trong đầu vẫn là khuôn mặt nàng, lạnh diễm vô tình, trên cao nhìn xuống, cả đuôi lông mày cũng lộ ra thanh lãnh.

Công chúa đi đến cạnh chuồng ngựa, xuyên qua rào chắc nhìn thấy Diệp Tiềm bên trong, chỉ thấy sắc mặt hắc trắng nhợt, cả người lờ lững, tóc rồi còn dính mấy cọng cỏ.

Bên môi nàng ý cười càng sâu, hai tròng mắt yêu mị lờ lờ ra hứng thú. Minh Nhi thấy vậy, muốn tiến đến gọi Diệp Tiềm, nhưng Cẩm Tú kéo vạt áo nàng, ý bảo các thị nữ đi theo cùng nhau lui ra phía sau.

Triều Dương công chúa cũng không biết biến cố phía sau – cho dù biết, nàng cũng sẽ không để ý. Hiện nay tâm thần của nàng đều đặt ở trên người Diệp Tiềm lờ lững hỗn độn kia, âm thầm tới gần chuồng hơn, vượt qua rào chắn nhìn hắt ở bên trong.

Diệp Tiềm cũng không biết chuồng ngựa vì sao yên tĩnh như thế, hắt đang cô đơn âu yếm con ngựa kia, kể ra ngày thường hắt căn bản sẽ không nói rõ tâm sự ra miệng: “ngựa, tâm ta thật đau, ta nên làm gì bây giờ...”

Triều Dương công chúa nghe đến đó, rốt cuộc nhin không được, thế nhưng bật cười một tiếng.

Diệp Tiềm đột nhiên nghe thấy tiếng cười, ngửa đầu nhìn, thấy Triều Dương công chúa mặc sa y trong suốt đứng ở đó, tóc dài tới thắt lưng và làn váy uốn lượn không che được dáng người thướt tha, mùi ngựa và cỏ khô chung quanh không che được mùi thơm mê người tỏa mát từ trên người nàng.

Hắt chỉ cảm thấy trong đầu ầm vang một tiếng, phảng phất có cái gì nổ tung, không dám tin nhìn chăm chăm nữ tử dù sao cũng không nên xuất hiện ở nơi hạ đẳng này, trừng lớn mắt, lẩm bẩm: “Nàng, sao nàng lại tới đây?”

Triều Dương công chúa càng cười đến kiều mị lan tràn, lay động tiến lên, nhin không được nghịch ngợm nói: “Nơi này là Hầu phủ, ta là chủ nhân Hầu phủ, sao không thể ở trong này?”

Tất cả phong tình của nàng cơ hồ chiếu sáng chuồng ngựa chật hẹp hơi hám, làm cho Diệp Tiềm nhin không được lui lại một bước, nhưng phía sau chính là đồng rơm, hắt không cần thận, thiếu chút nữa ngã ngồi lên đồng rơm.

Triều Dương công chúa tiến lên, cúi thắt lưng, vươn ngón tay ngọc thon thon, ngón tay dài vẽ có hồng khẩu diễm lệ nhạt một cọng cỏ tranh trong tóc Diệp Tiềm.

Giờ khắc này, mùi hương làm cho người ta mê say chạm vào nội tâm Diệp Tiềm, xâm nhập lục phủ ngũ tạng, hắt cơ hồ ngừng thở.

Hắt nghiêm mặt, vẫn không nhúc nhích nhìn nữ tử này, hai gò má phồng hồng, trán chảy mồ hôi.

Triều Dương công chúa thấy hắt ngốc dạng này, tâm tình càng tốt, nhin không được đắc ý hỏi: “Diệp thị vệ, ta tưởng ngươi ở nơi nào khoái hoạt, hóa ra tìm một nơi yên vui như vậy, một đêm này ngủ còn thoải mái?”

Diệp Tiềm lúc này mới tỉnh ngộ mình ở chỗ nào, xoay mặt nhìn chung quanh, lại cúi đầu nhìn quần áo đầy nếp nhăn, nhất thời xấu hổ vạn phần, muốn nói gì, nhưng chung quy nhớ tới việc tối hôm qua, nhin không được trả lời: “Ta chính là hạng người thô lỗ hạ lưu, vốn không so được... không so được...” hắt muốn nói không so được Phẩm Liên Phủ Đào nhuyển ngọc ôn hương kia, nhưng lời này ý tứ tranh giành tình cảm quá đậm, hắt không nói nên lời.

Triều Dương công chúa tâm tình càng tốt, tiến thẳng đến, kiều mị cười nói: “không so được với cái gì a?”

Diệp Tiềm ở trong lòng hừ một tiếng, quật cường xoay mặt đi.

Triều Dương công chúa thấy vậy, không thuận theo, nhú mi xuống, lạnh mặt cười, cười bên môi ý cũng thu lại, nâng cằm, ngạo thanh ra lệnh: “Diệp Tiềm, nói!”

Diệp Tiềm thấy bộ dáng nàng lạnh buốt như vậy, lại không còn ý cười trong suốt vừa rồi, trái tim rơi xuống, chỉ hận không thể đỡ nàng vui vẻ, nhưng đến cùng hẳn là thiếu niên, trái tim có chút thanh ngạo, ý vào hơi rượu, thế nhưng không muốn cúi đầu cầu chỗ tốt.

Triều Dương công chúa lạnh lùng theo dõi hắn quật cường xoay mặt đi, chỉ thấy hắn cứng rắn nắm chặt quyền, mím chặt môi, lồng lộng đứng ở đó, rất kiên cường. Cổ tình kia trên đầu búi tóc loạn, cũng có cọng cỏ tranh rối loạn, thêm vài phần buồn cười.

Triều Dương công chúa tâm niệm vừa chuyển, bỗng nhiên rốt cuộc không cứng được, bật cười ra, vừa cười vừa nói: “Tiểu nô người, ở trước mặt bản cung đùa giỡn tính tình, cẩn thận ngày khác ta đuổi người khỏi phủ, không bao giờ cho người trở về nữa!”

Diệp Tiềm nghiêm túc nhìn nàng, trong lòng cũng thấy bản thân buồn cười, nhưng bị nàng nói như vậy, không cảm thấy thê lương mà có vài phần lo lắng, tức thời thân hình cũng trầm tĩnh lại, hai mắt nhìn không được nhìn chăm chăm nàng, nhìn lên, bỗng nhiên phát hiện, mũi của nàng có chút đỏ lên, như là vừa khóc.

Triều Dương công chúa bị hắn nhìn như vậy, thế nhưng trên mặt nghiêm rặng mây đỏ, hừ lạnh một tiếng, quay mặt sang chỗ khác: “Nhìn cái gì, nô tài đáng chết!”

Diệp Tiềm không để ý lời nàng, chỉ nhìn chăm chăm nàng, thương tiếc hỏi: “Nàng làm sao, mắt cũng đỏ lên.”

Vừa hỏi chính là đúng chỗ đau của Trung Triều Dương công chúa, nhất thời nàng nhớ tới hôm qua đợi Diệp Tiềm không được, tức thời giận dữ bốc lên, đuôi lông mày nhiễm giận tái đi: “Người còn dám hỏi, xưa nay ta đối đãi với người không tệ, sủng người không biết trời cao đất rộng, cũng dám –” cũng dám cãi lại lệnh của ta, khiến ta một mình trông phòng!

Triều Dương công chúa thực hận không thể ra sức đánh Diệp Tiềm không biết tốt xấu này một trận, nhưng tất cả người hầu chung quanh đều lui ra, nàng không có người để sai khiến, vì thế vung tay áo nắm quyền đánh hắn: “Diệp Tiềm, người không biết tốt xấu!” Nghiến răng, trong mắt bi ai, nàng đem ghen khuất cả đem đổ xuống Diệp Tiềm.

Phấn quyền mang theo mùi thơm mềm nhũn đánh vào ngực, lụa mỏng mềm mại đảo qua gò má thiếu niên cương nghị, một chút cũng không đau, ngược lại cảm thấy ngứa, ngứa đến tâm hốt hoảng, ngứa đến hận không thể gãi gao ôm nàng vào trong ngực.

Nàng chính là nữ yêu tu luyện mấy đời, chuyên mị hoặc hồn phách nam nhi, thu lấy máu huyết thiếu niên thanh xuân. Nhưng với Diệp Tiềm mà nói, dù nàng là người hay yêu, dù nàng muốn mệnh hay tâm, giờ khắc này, hẳn đều cam nguyện hai tay dâng lên.

Khí huyết dâng lên, ngực trống rỗng, hắn rốt cuộc nhìn không được, lớn mật giam cầm phấn quyền vào trong tay, để nàng không động nữa. Triều Dương bị Diệp Tiềm tóm lấy như vậy, càng để ý, oán hận nói: “Diệp Tiềm, người lớn mật –”

Nàng thở gấp, lắc hông muốn tránh bị tóm, nhưng lại hở ra ngọc sơn bị đè ép trong ngực cứng rắn, gợi lên khát vọng thiếu niên chôn sâu trong cơ thể.

Nàng đương nhiên cảm nhận được, nhìn không được dùng tay kia tiếp tục đánh ngực hắn, hai gò má như nhuộm ánh nắng chiều: “Người tìm chết a, người –”

Diệp Tiềm hai tay ôm lấy nàng, thở dốc, khàn khàn nói: “Ta tìm chết, thì sao? Ta sẽ tìm chết, sẽ!” Rượu mạnh lưu lại trong cơ thể bắt đầu bốc lên, hình ảnh trước mắt và mùi thơm làm cho người mất đi lí trí, lòng hắn đang kinh hoàng, hắn ôm chặt thân mình mềm mại kia, dán nàng vào lồng ngực nóng bỏng.

Hơi thở nóng bỏng, khát vọng đè nén, hắn ôm nàng, ở bên tai nàng nỉ non: “Ta muốn nàng, ta muốn ôm nàng, không thể buông ra...”

Triều Dương công chúa ở trong lòng hần lúc đầu vẫn giãy dụa đánh hần, sau đó từ đánh thành ôm, mảnh mai nằm trong ngực hần kịch liệt phập phồng, ngón tay dài móng nhuộm đỏ nhẹ nhàng cào vào lưng hần, thở gấp liên tục, nàng ở trong lòng hần vẫn không quên uy hiếp: “Ta phải phạt ngươi, phạt ngươi một trăm năm không được ăn cơm, còn muốn đánh ngươi...”

Diệp Tiềm rút cuộc ức chế không được, cường hãn hôn đôi môi đỏ mọng phun ra lời uy hiếp mềm mại đáng yêu, tùy ý tận tình chà đạp, hòa tan một đêm uất ức buồn giận, vừa yêu vừa hận nàng, tất cả đều điên cuồng thoát lấy trong cái hôn này.

Nếu có thể, hần hận không thể dùng môi mình hút khô nàng, khiến nàng không cần cao cao tại thượng đi trên hoa ghẹo nguyệt, cũng không cần rời khỏi mình khiến mình đau lòng.

Triều Dương công chúa thở dốc trong lòng Diệp Tiềm, không chịu nổi, cơ hồ tan thành nước, hai tay nàng không thể không leo lên cổ nam nhân này, để thân thể mềm yếu của mình bám lên hần.

Diệp Tiềm lao động nặng nhọc, trên người có mùi mồ hôi đặc thù, xen lẫn mùi khó ngửi của ngựa và cỏ khô chung quanh xâm nhập vào tim phổi công chúa, nhưng thể chẳng những không khiến nàng phản cảm, ngược lại so với long đản hương tốt nhất càng kích thích khát khao chôn trong cơ thể nàng. Nam nhân này, khác Phủ Đào Phẩm Liên đã được dạy dỗ, hần thật giống như một con sói hoang sinh trưởng trên thảo nguyên mờ mịt, không thể thuần hóa, không vương bụi trần.

ngón tay nàng non mềm mảnh khảnh run run thân nhập vào quần áo vải thô, mơn trớn lồng ngực màu đồng cổ dày rộng, lồng ngực phun trào ra nhiệt lực bức người, phảng phất có thể hòa tan nàng. Thân hình cao ngất rần chắc phảng phất có thể san bằng ngũ nhạc. Nàng kim lòng không đậu ở trong lòng hần run run, nhớ lại ngày xưa hai người hoan ái đủ kiểu, trong cổ họng phát ra một tiếng ngâm than không thể ức chế. Tiếng ngâm than này, câu hồn đoạt phách, đụng vào tim thiếu niên, làm mềm xương cứng, phá hủy một tia lý trí cuối cùng của Diệp Tiềm.

Phía dưới hần bành trướng muốn nổ mạnh, khát vọng chạy trong lồng ngực hần nhe muốn phá ngực mà ra, hần chỉ hận không thể áp tiểu nữ nhân diễm mị này ở dưới thân, chà đạp một ngàn lần một vạn lần, hần điên cuồng ôm chặt vòng eo nàng phảng phất vừa chạm vào sẽ gãy, lung tung xoa nắn hai khối mềm mại ép chặt trong ngực mình, bành trướng khó nhịn khiến hần phát ra một tiếng gầm nhẹ thô suyền, hần rút cuộc khắc chế không được xé rách sa y quần quanh nàng.

Nam nhân thô suyền, nữ nhân ưm a, cùng với tiếng vải vóc bị xé rách, thể hiện chuyện đã xảy trong chuồng ngựa.

27. Chương 27: Đã Hài Hòa, Thỉnh Không Cần Mua

Cầm Tú nín thở liềm tức, dẫn dắt các thị nữ chậm rãi lui về phía sau, đồng thời không cho ai bước vào chuồng một bước. Bố trí xong hết thảy, nàng dẫn Minh Nhi vài thị nữ chờ ở ngoài.

Diệp Tiềm tay ngấm đen thô ráp, tràn ngập lực đạo.

Triều Dương công chúa ngày xưa cũng từng gặp bàn tay thế này, nàng từng tận mắt thấy hai bàn tay này mơn trớn da thịt ấu hoạt của mình, đến trước ngọc cốt cao ngất, run run, nhẹ nhàng vuốt ve; nàng cũng từng tận mắt thấy hai bàn tay này nắm chặt dây cương, vung đao kiếm.

Đây là một đôi tay hạ nô, dù có sức mạnh khai thiên tích địa, cũng không dám xuất ra một chút lực nào với chủ nhân.

Nhưng hiện thời, hai bàn tay phảng phất mất đi không chế, cứ như vậy cường hãn chà đạp da thịt mềm mại, không cho mình cự tuyệt dán sát vào, thậm chí cả gan làm loạn lần mò trong quần áo chủ nhân.

Nó giống như chủ nhân nó, tham lam, khát cầu, vô pháp vô thiên.

Nhưng nàng bây giờ thích hần vô pháp vô thiên như thế.

Triều Dương công chúa mềm yếu dựa vào trong lòng hạ nô, phảng phất đó là trời của nàng, đó là đất của nàng. Nàng đôi mắt mê ly, môi đỏ bồng bồng mê loạn khẽ mở, phát ra tiếng thở dốc dồn dập mà nhènhàng.

Quần áo cởi hết, hai vai tinh tế run nhẹ nhẹ, tóc dài ướt át màu đen uốn lượn lan tràn trên lưng xích lỏa tuyết trắng, vì nàng run rẩy mà lắc lư rung chuyển. Bởi vì động tình nàng hơi hơi đẩy thân mình duyên dáng, khiến nhũ hoa tuyết trắng trong suốt động lòng người rướn lên, lại bởi vì được hân ôm chặt mà thay đổi hình dạng. Nàng kim lòng không được vận vẹo vòng eo, phía sau tuyết nâng thành ngọn, lộ rõchồn đào nguyên, hai cánh hoa ả ướt mở ra giống như phấn đào, kề sát vào nhau, ở giữa nơi u tối đó có mùi thơm lan ra.

Nàng chính là một đóa mạn đà la màu đỏ nở trong màn đêm, nở trong lòng thiếu niên Diệp Tiềm, cảm rĩ trong lòng hân.

Diệp Tiềm thô suyễn, mạnh mẽ ôm nàng lên, xoay người một cái, ném thân thể tuyết trắng đang đỏ ửng đó vào đồng rơm.

Triều Dương công chúa phát ra một tiếng kêu kinh hãi, rơi xuống, dưới lưng mềm mại bởi vì cổ khô thô ráp mà ngứa ngáy, nhưng cổ khô rất mềm, nàng rất nhanh hăm sâu vào trong đó.

Mở đôi mắt mê tình mị nhân, nàng nhìn chằm chằm thiếu niên trước mắt đang thở hổn hển.

“Diệp Tiềm...” đứng trước mặt chủ nhân, vẫn là thiếu niên đỉnh thiên lập địa, hai tròng mắt như lửa, chậm rãi cởi bỏ quần áo.

Tay hân bởi vì cố gắng khắc chế mà run rẩy, cởi bỏ đai lưng thật lâu.

Triều Dương công chúa ngửa mặt nằm ở đó, tóc dài đã tràn ngập trên thân mình tuyết trắng cùng với cổ khô vàng úa, hai bầu ngực bởi vì khát vọng mà kịch liệt rung động pháp phồng, hai chân thon dài bởi vì quá mức sốt ruột khó nén, đang giao nhau nhẹ nhàng cọ sát.

mị mâu nàng đầy nước giống như mặt đầm ngày xuân mênh mông trong vắt, yên lặng nhìn nam nhân kia, phảng phất đã đợi cả vạn năm.

Nữ tử yêu dã nằm trong cổ khô, không còn là chủ nhân cao cao tại thượng, mà là một nữ nhân thân mình toát ra ả ướt thơm ngát, ngóng trông nam nhân yêu thương.

Diệp Tiềm bỏ quần áo vải thô sang một bên, bỏ đi trói buộc và vết tích bên ngoài, hân thật sự là một thiếu niên quá mức mê người. hân có lồng ngực rộng lớn mạnh mẽ, thắt lưng gầy gò hữu lực, chân tay thon dài mà tràn ngập lực đạo, cùng với nam tính to thẳng đang phô trương giật giật.

hân trên cao nhìn xuống chủ nhân mình, nhìn chằm chằm nữ nhân đang chờ đợi mình chà đạp, ngay sau đó, hân chậm rãi quỳ một gối xuống.

hân run run mà kiên định nói: “Triều Dương, ta luôn luôn thích nàng.”

nói xong, hân cúi đầu, cũng không nhìn vào mắt nàng, trườn lên người nàng.

Lúc hân áp chế xuống, thân mình Triều Dương công chúa chìm vào đồng rơm, đồng rơm cũng lún thấp xuống vài phần.

Phía trên là thân thể nam nhân hoàn toàn cứng rắn, phía dưới là cổ khô mềm mại lại chọc người, Triều Dương công chúa muốn tránh cũng không được. Nàng áp lên cổ khô, nhánh cổ xẹt qua da thịt nàng mịn màng mềm mại, có chút đau, nhưng chút đau ấy cũng không khiến nàng cảm thấy thống khổ.

Loại đau đớn này trên chọc thân thể nàng, khiến nàng hi vọng thiếu niên áp ở trên người mình cho mình nhiều hơn.

Thiếu niên còn vội hơn nàng, hân gấp gấp mà run rẩy ả phân thân cứng rắn như sắt chìm vào nàng, không hề có tiền diễn nhấn vào, phi thường thô lỗ và cường hân.

hân yêu nữ tử này, đêm khuya ngàn chuyển trăm hồi, bao nhiêu giấc mộng khó có thể mở miệng, hân mơ thấy mình làm thế nào khiến nàng biến thành bùn biến thành nước trong lòng mình, hân muốn chà đạp

nàng, muốn khi dễ nàng, hi vọng nàng mình nỉ non cầu xin tha thứ, muốn nàng cầu sống không thể muốn chết không xong.

Thiếu niên không chút khách khí nâng hai chân thon dài lên, cường hãn đặt lên bờ vai dày rộng, phía dưới dùng sức, ngoan mãnh hung hăng xâm nhập vào cơ thể nàng.

Đó là một chỗ ẩm áp, ướt át, chờ đợi đã lâu, mềm mại khít khao, hoa lộ ẩm nùng, vừa xâm nhập đã khiến cấp bao vây lấy, kịch liệt co rút lại, phảng phất đã cơ khát bao nhiêu năm.

Triều Dương công chúa lúc bị xâm nhập, phát ra một tiếng hô nhỏ say lòng người, hai tay nàng kìm lòng không đậu muốn bắt lấy cái gì, nhưng chung quanh chỉ có cỏ khô. Hai cái đùi thon dài bức thiết mà cơ khát cuộn lấy thắt lưng gầy của hắn, nàng nhắm mắt lại tinh tế thưởng thức tư vị tuyệt vời được thiếu niên hung hăng lấp đầy.

Loại bao vây quá mức khít khao cơ khát, khiến thiếu niên nhịn không được kêu lên đau đớn. Tư vị này đã lâu hắn chưa từng quên. Hắn bắt đầu theo bản năng nhanh chóng ra vào trong cơ thể nàng, hai vai đỡ hai chân nàng, hắn bắt buộc thân thể tao nhã của nàng bởi vì hắn mà cuộn thành đường cong xinh đẹp.

Tư thế này hắn đã nghĩ thật lâu. Hắn muốn để nàng ở dưới thân mình phát ra tiếng kêu thống khổ vui thích, hắn muốn dùng hết khí lực toàn thân làm nàng, khiến nàng cả đời không thể quên!

Ngày xưa Diệp Tiềm phục thuận khiêm tốn, lúc này phảng phất hóa thân thành dã thú khát máu, đối mặt với tiểu động vật mảnh mai dưới thân này, hắn không hề thương tiếc cuồng kích, không giữ lại chút nào, ở trong cơ thể nàng hung hăng loát động, không quan tâm tàn sát bừa bãi, hận không thể đâm thủng nàng, hận không thể phá vỡ nàng.

Triều Dương công chúa thở hổn hển, khó có thể thừa nhận, nàng vội túm lấy cỏ khô bên cạnh, như muốn vò nát cỏ khô, nàng khó nhịn vặn vẹo vòng eo, phối hợp với hắn ra vào, mềm mại quăn quít lấy nam vật của hắn. Thứ lửa nóng kia ở trong cơ thể nàng hoành hành bốn phía, cỏ khô phía sau cọ vào lưng nàng, phảng phất như một nam nhân khác khi dễ nàng. Phía sau như có như không, phía trước cuồng phong mưa rào, nàng ở giữa nhận hai loại chà đạp bốc lên khoái cảm trước nay chưa có, nàng cơ hồ không thể thở, lung tung ngâm kêu, thậm chí phát ra tiếng cầu xin tha thứ làm người ta hổ thẹn, thanh âm nàng rối loạn không thể thành tiếng.

Nhìn nữ nhân yếu mị dưới thân kia, Diệp Tiềm cắn răng, mồ hôi như mưa rơi.

Chủ nhân của hắn, là một vưu vật trời sinh.

Vưu vật này, trước kia không biết có bao nhiêu nam nhân, về sau càng không biết sẽ có bao nhiêu nữa. Diệp Tiềm hắn, có phải chỉ là một trong này phần đông nam nhân thoáng qua này hay không?

Lửa nóng trong con người Diệp Tiềm vụt phát ra ánh sáng lạnh, hắn cắn răng, chợt dừng động tác.

Đang lúc thích thú Triều Dương công chúa ưm một tiếng, sững sốt một chút, mị mầu bao hàm vô hạn phong tình không hiểu ngắc đầu nhìn nam nhân này, vòng eo kìm lòng không đậu giật giật, thúc giục hắn nhanh hơn, nàng còn muốn.

Diệp Tiềm cúi mắt, mím môi, đột nhiên buông hai chân nàng, rút nam vật lửa nóng của mình ra.

Nam vật trắng kiện, vẫn rung động, trên đỉnh đầu to lớn lay động hoa lộ thơm ngát của nàng.

Triều Dương công chúa phảng phất như bị hắt một chậu nước lạnh, mất đi vật thô to của hắn, hai chân nàng hư không ma sát qua lại, hai tay nàng kìm lòng không đậu kéo cánh tay hắn, mềm giọng làm nũng: “Diệp Tiềm, đừng có ngừng, ta còn muốn...”

Diệp Tiềm ngồi ở đó, con người tối tăm không lường được nhìn chằm chằm nữ nhân bị mình làm nửa vớ, vươn tay, thương tiếc thay nàng nhặt mấy cọng cỏ lẫn trong mái tóc của nàng.

Cầm cọng cỏ trong tay, hắn chậm rãi đưa vào miệng, nhìn chằm chằm nữ nhân hai chân run rẩy, đôi môi khê mở, trong mắt đầy sương kia, hắn khí định thần nhàn nhẹ nhàng cắn gọn cỏ.

Triều Dương công chúa quả thực muốn điên rồi, nàng hoang đường qua ngày mấy năm, loại tình huống này chưa bao giờ gặp, có nam nhân nào dám can đảm đẩy ngã chủ nhân vào chuồng ngựa dê tiện này để hoà hảo? Lại có nô tài nào dám can đảm bỏ mặc khát cầu của nàng không để ý?

Nàng không dám tin nhìn Diệp Tiềm, đuôi lông mày mị hoặc khê nhếch, nhẹ giọng hỏi: “Diệp Tiềm, người đến cùng muốn làm gì?” Nàng hỏi rất chậm, nghiêng răng nghiêng lợi. Hỏi lời này, hai chân nàng bắt đầu đang chậm rãi hoạt động trên đồng cỏ.

Hai tay Diệp Tiềm thô ráp hữu lực, thương tiếc vuốt ve gò má nàng ửng hồng ôn nhuận. Gò má này, ôn như nhuyễn ngọc, ngấy hơn mỡ đông, lúc vô ý chạm vào càng rung động, hương vị luôn ở hân trong lòng bàn tay lưu lại không tan, nhưng ngày xưa hân cũng không dám dễ dàng hái xuống.

Lúc này, Diệp Tiềm mềm nhẹ thông thả cọ xát nàng, xúc cảm kia làm cho người ta lưu luyến, nhẹ giọng nói: “Chủ nhân, có phải người từng có rất nhiều nam nhân?”

nhất thời Triều Dương công chúa cười giống như tháng chấp băng sương, lửa nóng dục vọng cả người cũng nháy mắt đông lại.

Nàng thần nhiên tự ngồi dậy, đặt mình trong cho chuồng ngựa hỗn độn, thân thể xích lõa, tóc đen buông xuống, trong mùi tanh dập dờn hỗn độn, không chút e ngại.

Nàng mị mầu, nhìn Diệp Tiềm trước mắt, nàng cười lạnh: “Đó là đương nhiên.”

Nàng nhú mày, nhu nhả mà diễm lệ cười: “Thế nào, người lại tái phát tính tình tiểu hài tử gia gia sao? Bắt đầu tranh giành tình cảm?”

Diệp Tiềm cúi mắt, thở dài: “Ta không thích Phủ Đào, không thích Phẩm Liên.”

hắn ngược mắt, mầu quang sắc bén: “Ta chán ghét bọn họ, không thích bọn họ chạm vào nàng, bọn họ không xứng.”

Triều Dương công chúa nghe nói như thế, phảng phất nghe được ché cười vớ vẩn nhất thế gian, nàng nhin không được cười ha hả, cười đến ngã sắp ngã ngựa, vòng eo khinh bãi, hai bầu ngực rung rung.

thật lâu, nàng cười xong, ngồi trong đồng rơm rối loạn, như ngồi trên sạp hoa lệ nhất thế gian, nàng châm chọc cười nhìn tiểu nô trước mắt, mát đậm nhẹ nhàng chậm chạp hỏi: “Bọn họ không xứng, chẳng lẽ người xứng sao?”

nói xong, Triều Dương công chúa đứng lên, môi đỏ tươi phun ra lời nói làm cho người ta đau lòng: “Diệp Tiềm, người cho người là ai? Người cho là người có thể áp ta ở trong này làm ta thì cao quý hơn bọn họ sao?”

Nàng nhìn lại, tuyệt diễm lãnh tình nói: “Ở trong mắt ta, các người bất quá đều là một công cụ thôi, rõ ràng là công cụ, công cụ khiến ta khoái hoạt!” Nàng cười bữa bãi mà xinh đẹp: “Có người thích rượu ngon, có người thích mỹ thực, cũng có người thích vàng bạc, ta đây thích nam nhân. Ta thích nhìn nam nhân quỳ gối ta hầu hạ ta, càng thích nam nhân liếm đầu ngón chân lấy lòng ta, thích bọn họ hao hết khí lực khiến ta vui thích. Đừng tưởng rằng ta nằm dưới thân các người, thì ta là nữ nhân của các người, phụ thuộc vào các người! nói cho các người, ta vĩnh viễn không thuộc về kẻ nào, sẽ không giữ gìn trinh tiết vì một người nào!”

Nàng hít sâu một hơi, trấn định nhìn Diệp Tiềm, bình tĩnh nói cho Diệp Tiềm một sự thực: “Diệp Tiềm, người quá ngây thơ, cũng quá tự cho là đúng. Ta dễ dàng tha thứ người cũng chỉ có giới hạn, không cần được một tác lại muốn tiến một thước.”

Lời của nàng, kiêu ngạo vô tình, đánh rớt hết thấy lạnh nhạt kiêu ngạo của Diệp Tiềm, đánh cho hắn cơ hồ mặt xám mày tro, mất hết bình tĩnh.

ngực Diệp Tiềm kịch liệt phập phồng, hai tay nắm chặt, răng nghiến lại, Triều Dương công chúa thậm chí có thể nghe được tiếng kéo kẹt kẹt.

hắn nỗ lực bình ổn hơi thở thô suyễn, hít sâu một hơi, thở ra, lại hít sâu, lại thở ra.

Tuyệt vọng thống khổ trong mắt hắn tràn ra, nhưng hắn cắn răng nhẫn xuống.

Triều Dương công chúa phát ra một tiếng than thở, nàng lắc đầu, lạnh lạnh nở nụ cười, kéo la y cơ hồ bị rách nát bên cạnh, xoay người chuẩn bị rời đi.

Nhưng đúng lúc này, Diệp Tiềm như mũi tên vọt tới trước mặt nàng, cả người giống như mãnh thú, một lần nữa đẩy ngã thân mình mạn diệu của nàng xuống đất.

Triều Dương công chúa kinh hô một tiếng, cào cánh tay hắn, tức giận hỏi: “Người làm gì vậy?”

Ánh mắt Diệp Tiềm đỏ như dã thú, lại hung hăng tiến vào cơ thể nàng, dùng lực đạo so với lúc trước còn hung ác hơn, phảng phất như trả thù, bắt đầu thảo phạt thân thể nàng.

Lúc bắt đầu, Triều Dương công chúa phần nộ giãy dụa, nhưng trong cơ thể nàng vẫn lưu trữ mật dịch hoan ái, u kính của nàng còn nhớ kỹ khoái cảm vật nóng thô to kia mang đến, vì thế không bao lâu, nàng mềm xuống, một lần nữa hưởng thụ thịnh yến vừa rồi bị ngắt quãng.

Lúc này, Diệp Tiềm không ngừng lại, hắn dùng hết sức chinh phạt nàng, hắn đem toàn bộ yêu hận trút xuống vật đang tiến vào cơ thể nàng. yêu hận tình thù, muôn vàn đau đớn, ngoan trạc mãnh liệt, chà xát nơi xinh đẹp kia.

Triều Dương công chúa rất nhanh bị đưa đến cực hạn vui vẻ, nơi này phảng phất nở đầy yên hoa đẹp đẽ, nàng giống như nghe được tiếng thiếu niên nghiêng răng nghiêng lợi quanh quẩn bên tai: “Triều Dương, ta hận không thể – ”

Câu nói kế tiếp, nàng không nghe rõ.

28. Chương 28: Không Cần Mua Lần Này

Lúc hết thủy kích cuồng chậm rãi bình ổn, bộ ngực của Triều Dương công chúa vẫn đang phập phồng cao thấp kịch liệt, hai nơi nở nang trong suốt vừa động, giống như sóng nước mê người. Nàng cả người mềm nhũn vô lực, lười nhác nằm trên đồng rơm. Miệng anh đào hơi mở ra, thở hổn hển, ánh mắt mông lung, tóc bên gò má giống như mây tán loạn trong bụi cỏ.

Phát tiết xong, Diệp Tiềm mặt ửng hồng, sợi tóc hỗn độn, bất quá hai mắt lại thâm trầm bình tĩnh, cảm giác gao cứng ngắc, cúi đầu nhìn chăm chăm nữ nhân dưới thân đang đắm chìm trong sóng gió mình gây ra.

Thân thể hắn một phần vẫn chôn trong cơ thể nàng, nhưng nàng hípmịmâu, có phải lúc mở to mắt sẽ ngay lập tức dùng lời nói đả thương người, ném đỉnh điểm vui vẻ của mình vào đáy cốc?

Nữ nhân vô tình, vừa hưởng thụ vui thích hắn đem lại cho thân thể nàng, trong miệng lại khiển trách nô tài hạ lưu.

Thân thể hắn khê nhúc nhích, hai tay chống lên, cúi đầu nhìn chăm chăm nữ nhân phía dưới kia, tóc đen buông xuống, nhạt một lọn tóc rơi trên ngực nàng, dùng sợi tóc đen chọc lên bộ ngực tuyết trắng, chọc thân mình Triều Dương công chúa run rẩy trong dư vị.

Theo động tác của nàng, hắn cảm thấy phân thân mình ở trong nơi căng chặt vừa rồi mới lơ lửng lại bị nàng ướm át hút mạnh lại một lần nữa, hắn hô hấp căng lên, phía dưới lại cứng rắn.

Hai người da thịt tương thiếp, biến hóa của Diệp Tiềm, Triều Dương công chúa đương nhiên cảm thụ rõ ràng, lông mi nàng nhẹ nhàng run run, bờ môi đỏ bừng phát ra một tia thân thiết như có như không, mang theo ý nhị câu nhân.

Diệp Tiềm trong lòng vừa động, bụng căng thẳng, lại đại động.

Cũng chính lúc này, đám người Cẩm Tú vẫn đứng ở ngoài chuồng ngựa, nhẹ giọng xin chỉ thị: “Công chúa, quần áo mới đã mang đến.”

Nguyên lai Cẩm Tú nghe bên trong tiếng quần áo xé rách cùng với nam nữ kích cuồng, biết quần áo này khó giữ được, lại sợ thân mình công chúa vốn suy nhược, hiện đúng lúc chuyển lạnh, sợ nàng quá mức vong tình tổn thương thân thể, liền sớm sai người lấy đồ chống lạnh.

Nàng đang nghiêng tai lắng nghe, bên trong ít nhất đã làm hai lần, nghĩ cũng nên dừng lại, lúc này lớn mật lên tiếng, ai biết bởi vậy lại quấy nhiễu người ở bên trong.

Diệp Tiềm nghe xong, động tác ngừng lại, hấn dờ mắt, nhìn chằm chằm hai vai công chúa, rốt cục vẫn dùng vụn phần nghị lực, từng chút rút khỏi cơ thể nàng ôn nhuận trơn ẩm.

Lúc cứng rắn của hấn dính đầy hoa lộ cuối cùng triệt để tách ra khỏi hoa kính, đóa hoa kia, phẳng phất vẫn run rẩy không thôi mấp máy.

hấn đè nén lửa nóng bốc lên trong ngực, buông xuống hai tròng mắt thâm ẩm, trầm giọng nói: “Lấy đến đây đi.”

Ở bên ngoài trong mắt đám người kia, hấn có lẽ chỉ là một diện thủ hạ lưu thôi, đương nhiên không có tư cách sai sử thị nữ bên người công chúa. Bất quá hấn hiện thời đè nặng nữ nhân dưới thân, hấn sợ nàng vừa ra tiếng là thân ngâm dục nhân.

Cẩm Tú nghe giọng Diệp Tiềm thô cát, đương nhiên biết trong chuồng ngựa đang hương diễm thể nào, bất quá cũng không để ý, dẫn dắt các thị nữ chậm rãi tiến vào.

Chúng thị nữ đều cúi đầu, không ai dám nhìn công chúa nằm ngửa trên cỏ, một thân hơi thở dâm mỹ, càng không có ai dám nhìn thiếu niên Diệp Tiềm thân trần đứng thẳng. Các nàng yên lặng đi vào, đầu tiên là đem một tấm thảm lông tốt nhất đến từ Ba Tư trải trên mặt đất, sau đó đem hai bộ quần áo gấp chỉnh tề cùng các đồ lật vật đặt trên thảm lông.

An trí xong, chúng thị nữ quỳ xuống hành lễ mới rời đi.

Diệp Tiềm trước lấy áo choàng đắp lên người công chúa, lại thấy trên quần áo có khăn lụa tuyết trắng, liền với tay cầm lấy, thay công chúa lau gò má ửng hồng chảy mồ hôi. Tay hấn thon dài, thô ráp, hữu lực, ngày thường hấn cầm kiếm và roi ngựa, bất quá hấn cầm khăn giúp nàng lau mồ hôi, động tác lại cực kỳ mềm nhẹ, nhẹ như cánh bướm đảo qua gương mặt nàng, giống như gió xuân vỗ về tóc nàng.

Triều Dương cảm thấy có ngứa ngáy, lại có chút thoải mái. Nàng từng được rất nhiều người hầu hạ, có nữ nhân có nam nhân, cũng có bất nam bất nữ, bọn họ cũng đều thật ôn nhu, nhưng chưa từng có tay ai như vậy, khiến nàng cảm thấy bản thân mình là trân bảo hiếm có, phẳng phất hấn chỉ nặng hơn một phần là làm đau mình.

Cổ họng nàng không tự chủ được phát ra tiếng kêu thoải mái, theo tiếng kêu này, nàng kiều nhuỷ vô lực mở đôi mắt mị nhân, ngẩng đầu nhìn thiếu niên trước mắt.

hấn rất đẹp, mi phong hữu lực, hai tròng mắt như lửa, cái mũi cao thẳng là năng lực không thể với tới, môi mỏng là lãnh tình và lạnh bạc? Triều Dương công chúa nheo con ngươi, đánh giá xuống chút nữa, ngực tản ra lửa nóng kích tình mạnh mẽ, tuổi trẻ non nớt, lại cứng rắn rộng lớn.

hấn trẻ tuổi, tràn ngập lực đạo, như con ngựa hoang chạy trong rừng, mỗi một cơ bắp cùng đều tràn ngập sức sống co giãn đàn hồi.

một thiếu niên thanh xuân, vốn cần một nữ nhân như nàng, mềm mại đáng yêu không xương tới tiêu hao thể lực hấn có quá nhiều.

sự tình, cũng chỉ thế thôi, không hơn.

Ánh mắt của nàng nồng đậm ý tứ hàm xúc đánh giá, Diệp Tiềm rất nhanh cảm giác được, tay hấn giúp nàng chà lau ngừng lại.

Ánh mắt nàng luôn luôn không dời đi, cứ như vậy nhìn Diệp Tiềm, làm cho mặt Diệp Tiềm kiên nghị lại đỏ lên, hấn quay đầu đi, đánh giọng nói: “Nàng nhìn gì?”

Triều Dương công chúa bỗng nhiên mím môi nở nụ cười, nghịch ngợm chớp chớp hai tròng mắt hẹp dài quyến rũ: “Diệp Tiềm, tai người cũng đỏ lên.”

Diệp Tiềm mạnh mẽ quay đầu nhìn về phía nàng, thở hổn hển, tức giận nói: “Nàng chỗ này cũng đỏ đâu.” hấn nhìn bộ ngực nàng, nơi đó giống như nhiễm son, màu đỏ từ hồng châu lan tràn tới nơi vun tuyết thành ngọn.

Triều Dương công chúa nhìn hấn tức giận như đứa nhỏ, bên môi ý cười càng đậm: “Đều tại người, là người làm.” Vừa nói xong, nàng còn không tự giác kéo xiêm áo xuống vòng eo, chọc hai luồng trên người nhẹ nhàng đập dờn lên.

Diệp Tiềm cúi người, mềm mại ôm nàng vào trong ngực, một bàn tay lại úp lên ngực nàng, cắn răng nói: “Thế thì sao? Ta còn muốn làm nữa, ta muốn toàn thân nàng đều đỏ.” nói đến đây, hai tay hấn bắt được hai luồng mềm mại, hung hăng xoa nắn.

Triều Dương công chúa bị hấn ép buộc một phen như vậy, sớm đã cực kỳ mệt mỏi, thân mình vô lực bị hấn xoa, liền nũng nịu cầu xin tha thứ, hai tay mềm yếu tinh tế trắng nõn kéo cánh tay hấn run giọng năn nỉ: “không cần, không cần...”

Diệp Tiềm thấy hai vai nàng khẽ run, trong mắt càng tối, bắt quá đến cùng đau lòng nàng, lại đứng dậy, lấy khăn, xốc áo choàng lên, lau sạch phía dưới cho nàng.

Nơi đó dưới có hạt đậu nhỏ, đưa tình thanh lưu, chậm rãi tỏa ra, trên có hoa để phiến lộ, tiểu châu đỏ bừng, kiều diễm như nước, lúc này vì bị hấn hăng hái chà đạp một phen, sớm đã hỗn loạn không thành hình dáng, gió thổi qua chuỗi tây, mưa đánh vào anh đào, sương sớm ướt mầu đơn, ngã trái ngã phải, sáng rõ kiều mị, uyển chuyển thê lương.

Diệp Tiềm quỳ một gối xuống giữa hai chân nàng, bàn tay to hữu lực ổn định mà ôn nhu nhấn nạy chà lau giúp nàng, đáng vẻ kia, phẳng phất như chà lau bảo kiếm trên ái.

Sau một lát, Diệp Tiềm đứng dậy, tùy tay cầm lấy áo choàng bên cạnh khoác lên người, lại ôm lấy thân mình mềm mại, dùng áo choàng quấn kín công chúa.

Triều Dương công chúa dựa vào ở trong lòng hấn, mềm giống như một bãi bùn, mặc cho hấn đùa nghịch.

Diệp Tiềm ôm công chúa, xoay người sải bước đi ra chuồng ngựa.

hấn mảy rậm mũi vao, thân hình kiện cường, áo choàng thanh phát, trường bào tung bay, trong lòng ôm nữ nhân, giống như đứa trẻ con an ổn mềm mại nằm ngực.

Ngoài chuồng ngựa, chúng thị nữ, thị vệ, không ai dám nhìn thẳng.

Việc hôm nay làm cho bọn họ đều minh bạch, thiếu niên Diệp Tiềm mười sáu tuổi kia, tương lai là nam nhân Triều Dương công chúa nhất sủng ái trong thời gian tới.

=====

Túc Ninh Thành, tin tức rất nhanh truyền vào tai thiếu niên thiên tử Triệu Trệ, hấn ngồi sau màn che, trong tay cầm thư nhà trưởng tỷ Triều Dương công chúa gửi đến, tinh tế thưởng thức. Trường Vân bên cạnh dâng nước trà mới ngâm, ôn nhu nhỏ nhẹ nói: “Hoàng thượng, công chúa gần đây thân thể khỏe không?”

Thiên Tử Triệu Trệ sắc mặt cao thâm khó dò, đặt thư nhà sang một bên, nhàn nhạt nói: “Hoàn hảo.”

Trường Vân sát ngôn quan sắc, biết trong thư nhà trung tất nhiên có chuyện hấn không thích, nhưng nàng cũng không dám hỏi trực tiếp, chỉ âm thầm phỏng đoán, trong lòng nhớ đệ đệ A Tiềm, không biết lúc nào có thể đến Đôn Dương Thành a?

Trường Vân đi vào cung mới biết cái gì gọi là mỗi bước tiếp gian nan, tuy rằng có thiên tử sủng hạnh, trong bụng có long loại, nhưng bên ngoài không có bối cảnh dựa vào, bên trong không có tâm phúc sai sử, nàng thể đơn lực bạc, khắp nơi gian nan.

Trường Vân đang suy nghĩ, thiên tử Triệu Trệ bỗng nhiên nhíu mày hỏi: “Trường Vân, hoàng hậu hôm nay không có tìm nàng phiến toái đi?”

Lời này vừa nói ra, trong lòng Trường Vân mừng rỡ như điên, bắt quá trên mặt vẫn không gợn sóng như cũ, chỉ ôn nhu nói: “Hoàng hậu ngẫu nhiên sẽ gọi Trường Vân đến hầu hạ, bắt quá hấn là nên thế.”

trên mặt Triệu Trệ hiện ra ôn nhu, cúi đầu nhìn bụng Trường Vân chưa lộ rõ, thân thủ vuốt ve nơi đó: “Nàng trước không cần để ý, tạm thời chịu đựng, phải hảo dưỡng thai, thay ta sinh hạ long tử là được, cái khác không cần quan tâm.”

Trường Vân được thiên tử trấn an, trong lòng mừng rỡ, mím môi kiều mị cười, gật đầu nói: “Hoàng thượng yên tâm, Trường Vân minh bạch.”

Triệu Trệ nở nụ cười, vô cùng thân thiết sờ sờ gò má Trường Vân.

Trường Vân nhân cơ hội được Triệu Trệ ôm trong lòng, ôn nhu hỏi: “Hoàng thượng, Trường Vân ngày trước nhắc với ngài về Diệp Tiềm, lúc nào hần có thể tới đây?”

Triệu Trệ nghe xong, tay ôm Trường Vân ngừng lại, bắt quả hần vẫn cười cười: “Diệp Tiềm sợ là chưa tới được ngay. Bất quá không quan hệ, hần sớm muộn gì sẽ đến. Chờ về sau, trẫm gặp mặt tự viết thư triệu hần đến.” Tính tình Hoàng tử hần biết rõ, hiện thời vừa mới đắc thủ, sợ là luyến tiếc buông ra, chờ ngày nào chán ghét, hần lại viết một phong thư, đương nhiên có thể.

Trường Vân cũng không biết tình trạng hiện thời của Diệp Tiềm, trong lòng tuy rằng nghi hoặc, nhưng vẫn gật đầu cười nói: “Hảo, vậy Trường Vân ngóng trông.”

Lúc này Triệu Trệ, cũng đã thần du hải ngoại, hần đang nghĩ thế cục Đại Viêm.

Từ lúc hần đăng cơ tới nay, duệ ý cách tân, vì có thể tăng thu vào quốc khố, không tiếc xâm phạm lợi ích của chư hầu, đem quyền doanh thu muối rượu trà sắt về trung ương, cấm chư hầu đúc tiền, đồng thời trọng dụng con cháu thương nhân ba đời lấy tài nguyên lớn, những việc này khiến cho hần ở trên triều bị bao vây cô lập.

Phụ thân Hi Ninh quận chúa, hoàng hậu của hần, bất mãn hần vắng vẻ Hi Ninh, sợ là sớm muộn gì cũng sẽ mỗi người đi một ngã.

Triệu Trệ nghĩ đến đây, nhíu nhíu mi, hiện giờ hần cần nhất là bồi dưỡng thần tử trung tâm với mình. hần cũng không cần dòng dõi xuất thân, chỉ cần có thể đảm đương việc lớn, dù con thương nhân thì thế nào?

Mà nếu xuất thân thấp kém, cố tình lại có quan hệ thông gia với mình, vậy càng làm cho người buông tâm.

Cũng vì thế hần nguyện ý đưa đệ đệ Trường Vân tới, thường xuyên nghe Trường Vân nhắc tới đệ đệ, nàng mà hiện thời Diệp Tiềm này thế nhưng được A Tỷ ưu ái, càng làm cho Triệu Trệ tò mò về Diệp Tiềm.

Triệu Trệ nghĩ đủ thứ, lại nhớ vài ngày trước biết tin tức trưởng tử suýt bị kẻ xấu bắt cóc. Nghĩ đến đây, tay hần ôm Trường Vân thủ thêm vài phần lực đạo, chọc thiên hạ trong lòng kiều kiều ưm một tiếng.

Triệu Trệ nhăn mày rậm, đôi mắt chim ưng sâu không lường được.

hần cười lạnh một tiếng trong lòng, thế nhân bất quá khi dễ Triệu Trệ hần tuổi nhỏ, thế lực đơn bạc, cho nên mới can đảm thử xuống tay với A tỷ thôi.

A tỷ có thể nhịn, nhưng Triệu Trệ hần không thể.

sẽ có một ngày, hần diệt trừ hết bọn họ, cho bọn họ biết thiên hạ là của người ngồi trên long ỷ này.

29. Chương 29: Hôm Nay Khí Trời Tốt Lắm

Từ ngày ở chuồng ngựa, công chúa quần áo hỗn độn tóc dài tán loạn được Diệp Tiềm ôm ra, trong phủ đều biết, dưới công chúa, Diệp Tiềm lớn nhất. Thị vệ trong phủ Công chúa tất cả đều quy về làm thủ hạ của Diệp Tiềm. Hầu gia hàng năm không ở nhà, trong phủ hết thảy do công chúa làm chủ, vì thế Diệp Tiềm ở trong phủ thế nhưng thành nhân vật dưới một người trên ngàn người. Lại bởi vì trong phủ công chúa mới đến ba ngàn tinh vệ, thế gia quý tộc quan lại trong Túc Ninh Thành coi Hầu phủ làm chủ, sai đâu đánh đó, đối với trưởng công chúa có đệ đệ đồng bào vừa mới đăng cơ này, càng e sợ lấy lòng không kịp. Vì thế thân

là nam sủng của công chúa, Diệp Tiềm thế nhưng nhảy một bước trở thành nhân vật chạm tay có thể bỏng trong Túc Ninh Thành, có tiểu lại địa phương và đệ tử quan lại đến kết giao.

Diệp Tiềm vốn ngạo mi lân mục, nhưng xử sự khiêm tốn, ai có chuyện cầu hắn, hắn đều làm hết khả năng. Vì vậy, người Túc Ninh Thành tuy biết hắn là diện thủ của công chúa, dựa vào nam sắc thượng vị, lại không có ý xem thường hắn.

Lúc này Diệp Tiềm đúng là đường làm quan rộng mở, cũng không biết ở quốc đô thành Đại Viêm xa xôi, để vương tuổi trẻ đã tính toán tương lai cho hắn. Hắn nghe theo lời cùng công chúa đi dã ngoại đạp thanh trong cảnh xuân tháng ba tươi đẹp.

Công chúa xuất hành xe liên kéo dài, Diệp Tiềm áo xanh ngựa trắng, lưng đeo trường kiếm, dẫn đầu đội thị vệ đi qua cửa thành, Túc Ninh Thành có vài nữ nhi thấy hắn cao ngất kiêu nghị, bộ mặt tuần tú, đánh vẻ lịch sự lại làm người hưởng ân sủng. Các cô nương gia một đám không khỏi thở dài, trách không được người này có thể được Triều Dương công chúa từng duyệt qua vô số nam nhân ưa thích, Diệp thị vệ là nam tử tuần tú như thế, tức thời nữ hài nhi trở về nhà, khó tránh khỏi xuân tâm lãng đãng.

Diệp Tiềm cũng không biết ánh mắt và tâm tư những người này, hắn ngồi vững vàng, tâm niệm lại đều bị nữ tử trong xe ngựa chiếm cứ.

Mùa xuân tháng ba, trời ấm gió mát, thổi lên cả thanh xuân, xe ngựa xóc nảy, Triều Dương công chúa khó tránh khỏi nhớ tới đêm qua một hồi hoan ái, liền xốc trống mạn lên, nhìn thiếu niên anh tuấn hộ vệ bên cạnh mình.

Ai ngờ lúc xóc màn xe lên, Diệp Tiềm cũng đang nhìn sang, hai mắt đối diện, Triều Dương công chúa quyền rũ cười, lấy môi ngữ nói với hắn.

Diệp Tiềm thấy, gò má đỏ lên, xoay đầu, giục ngựa đi về phía trước.

Triều Dương công chúa càng cảm thấy chơi vui, thiếu niên trước mắt này bề ngoài tuần tú không nói, ban đêm kỳ giai như có dị năng, mỗi lần lửa nóng khiến nàng không thể nhịn. Nhưng ban ngày, lại quá mức nghiêm trang, có đôi khi quật cường tức giận, có đôi khi lại kính cẩn nghe theo làm cho người ta đau lòng.

Nàng buông trống, ngồi ngay ngắn trong xe nhắm mắt dưỡng thần, nhưng trong lòng lại nghĩ đến quay về nên trêu chọc thế nào - làm hắn một phen mới hết giận.

đang nghĩ, đã đến nơi dã ngoại, các thị nữ xuống xe, dừng tạm lều trải thảm. Diệp Tiềm xoay người xuống ngựa, đỡ tay công chúa, kính cẩn nghênh công chúa xuống

Triều Dương công chúa ra khỏi xe ngựa, hít sâu một hơi, phóng tầm mắt nhìn, chỉ thấy dương liễu như khói, hoa nở cây xanh, gió mát vờn quanh, oanh gáy cổ dài, phong cảnh thật tươi đẹp. Triều Dương công chúa nhất thời tâm tình cực tốt, cùng Diệp Tiềm bước chậm chung quanh. Cẩm Tú gặp thần thái thế này, liền không đi theo, chỉ cùng các thị nữ bắt đầu xếp đồ ăn, chờ bọn họ mệt mỏi trở về dùng bữa.

không bao lâu, hai người đã đi xa khỏi các thị vệ thị nữ, đến một chỗ nước, suối nước trong suốt, chảy róc rách, cuối cùng tụ về một ao nước trong, ao nhỏ này có một chỗ cửa mở ra, nước suối lại từ chỗ này chậm rãi chảy xuống.

Triều Dương công chúa thấy nơi ẩn nấp kín đáo, bên cạnh đại thụ che phủ, bỗng nhiên nảy ra ý, nói: “Ta muốn tắm rửa ở trong này.”

Diệp Tiềm nghe thế, nhất thời nhú mày: “không được.” Vùng hoang vu, nàng không sợ, hắn lại lo lắng nàng bị người khác nhìn.

Triều Dương công chúa không thuận theo, mị mầu híp lại, tà nghệ liếc hắn một cái: “Vì sao không được? Ta muốn.”

Diệp Tiềm cảm thấy đau đầu, biết nếu nói ra lo lắng của mình, ngược lại chọc nàng hăng hái hơn, vì thế nắm tay nàng, ôn thanh nói: “Nàng xem nơi này nước lạnh, nếu cảm lạnh phong hàn thì làm sao bây giờ?”

Triều Dương công chúa nghĩ nghĩ, gật đầu nói: “Người nói có đạo lý. Bất quá không sợ, chờ ta bị phong hàn, người tận tâm hầu hạ là được, ta tất nhiên có thưởng lớn.”

Diệp Tiềm nghe nàng nói như vậy, biết là khó ngăn cản, đành phải quan sát xung quanh, cuối cùng miễn cưỡng nói: “Cũng được, nàng nhanh chóng tắm đi, ta ở đây trông chừng cho nàng là được.”

Triêu Dương công chúa gật đầu, vỗ vỗ tay hân cầm kiếm nói: “Có người ở đây, ta đương nhiên là không sợ.”

Lời này nói ra làm ngực Diệp Tiềm dâng lên nhiệt huyết, nhìn chủ nhân diễm dã nghịch ngợm, hân nhếch môi mỏng thành một đường cong nhỏ.

Triêu Dương công chúa nhìn thấy tâm liền động, kiễng mũi chân, hôn hai má hân, nỉ non nói: “Người mau giúp ta cởi áo.”

Diệp Tiềm nghe vậy, lại nhú mày, lắc đầu nói: “không được, nàng tắm nhanh lên, ta bảo vệ cho nàng.” nói xong xoay người sang chỗ khác, chỉ nhìn chung quanh, không nhìn công chúa.

Triêu Dương công chúa bắt đắc dĩ, đành phải tự cởi la y, bỏ các vật trên người t, chậm rãi đi vào trong ao nước. Nước suối trong suốt bị khuấy động, hắt lên vào thân hình mạn diệu như ngọc, mang đến thanh lương thấm vào người. Nhắm hai mắt, nghe tiếng suối nước róc rách, phát ra âm thanh rộn ràng. Triêu Dương công chúa ngược nhìn Diệp Tiềm bên cạnh, nghĩ nếu lừa người này xuống bồi nàng cùng tắm, thì không thể tốt hơn.

Nhưng Diệp Tiềm nắm chặt kiếm trong tay, giống như tảng bách đứng một bên, quay cái lưng rộng về phía mình, căn bản không từng liếc mắt nhìn mình một cái.

Triêu Dương công chúa thở dài: “Diệp Tiềm, tới, giúp ta tắm lưng.”

Diệp Tiềm vững vàng bất động.

Triêu Dương công chúa nhú mày: “Diệp Tiềm, tới ôm ta.”

Diệp Tiềm lông mày động đậy, nhưng thân hình vẫn không nhúc nhích như cũ.

về mặt Triêu Dương công chúa đã không còn vui vẻ, khuôn mặt kiều diễm chậm rãi lạnh xuống, nói: “Diệp Tiềm, ta muốn người tới hầu hạ ta.”

Diệp Tiềm hít một hơi thật sâu, cung thanh nói: “Công chúa, xin người bớt giận.”

Triêu Dương công chúa thể này thật tức giận, hắt nước suối lung tung về phía bờ, nhưng xuân phong vô lực, suối nước vô tình, nàng không hắt được chút nước nào lên người Diệp Tiềm.

Triêu Dương công chúa nhú mày đẹp, hai mắt híp lại, rất nhanh nảy ra ý hay, nàng không lên tiếng, chỉ tự chơi đùa trong nước.

Bỗng nhiên, nàng đình chỉ động tác, mềm nhũn kêu một tiếng: “A, có rắn! Rắn!”

Diệp Tiềm trong lòng biết có lẽ nàng đang lừa mình, bắt quá vẩn vội vã quay lại nhìn, chỉ thấy Triêu Dương công chúa ở trong nước suối, một con rắn nhỏ màu xanh đang du đãng giữa hai chân bạch ngọc thon dài.

Diệp Tiềm tâm trầm xuống, vội phi thân qua, thả người nhảy vào suối nước, bổ nhào qua ôm lấy công chúa.

một loạt tiếng nước rào rào, cả người công chúa bóng loáng ướt át giống như thủy mạn ôm lấy người Diệp Tiềm, hai cái chân dài còn quấn lên eo gầy của hân.

Diệp Tiềm muốn đặt nàng bên bờ, nhưng không bỏ xuống được, vì thể nhú mày dõ: “Nàng không cần náo loạn, bị rắn cắn sẽ trúng độc.”

Triêu Dương công chúa nghi hoặc không hiểu, mị mắt thể nhưng lóe ra hồn nhiên ngây thơ kinh ngạc: “thật vậy chăng?”

Diệp Tiềm nghiêm cẩn gật đầu, lo lắng nhú mày rậm, đồng thời giải thích cho chủ nhân: “Có loại rắn độc rất đáng sợ, kiến huyết phong hầu, bị cắn là mất mạng.”

Triêu Dương công chúa nghe xong, lại nhú mày cười, bỗng nhiên tay trái vừa động, giơ con rắn xanh với cái đuôi còn đang đung đưa lên trước mắt Diệp Tiềm: “Nó có độc như thế, chúng ta vạn vạn không thể buông tha nó.” nói đến đây, hàm răng nàng như nghiêng lại soàn soạt.

Diệp Tiềm nhìn chăm chăm cái lưới rần đang đung đưa gần mi tâm, mặt cứng ngắc một hồi lâu, mới nói: “Nàng...”

Triều Dương công chúa tay dùng sức, ném mạnh con rắn xanh ra xa, tiếp tục cười quyến rũ, ôm lấy Diệp Tiềm: “Được rồi, ta đã ném độc xà đi, chúng ta an toàn. Người cũng ướt đầm cả người, không bằng cởi ra quần áo hầu hạ ta tắm rửa.”

nói đến đây, hai cái mông tròn đã nhẹ nhàng cọ cọ Diệp Tiềm, hơn nữa vừa lòng cảm thấy của hắn đã dựng lên đáp lại.

Triều Dương công chúa vừa lòng thở dài, nàng thích Diệp Tiềm thế này.

Diệp Tiềm đáy mắt tối sầm, tay nắm eo nàng, đề phòng nàng lại làm gì khiến mình càng không thể khống chế.

Triều Dương công chúa hai cái cánh tay ngọc ôm lấy cổ hắn, hai chân bắt đầu tiếp tục ở chỗ cứng rắn của hắn khê vuốt, gò má cũng mềm mại dán lên bờ vai kiên cố.

Diệp Tiềm không thể chịu nổi, bắt đầu hỏn hển thở dốc, hai mắt như lửa nhìn chăm chăm nữ tử leo lên người mình, thông thả lắc lắc đầu, thô tâm nói: “Được, ta sẽ hảo hảo hầu hạ nàng.”

nói xong, một tay hắn bỏ trường kiếm xuống, lại nói đại lưng, kéo trường bào, một tay đỡ thắt lưng công chúa, rồi giữ kiêu mông của công chúa, khiến nàng chậm rãi chìm xuống.

Triều Dương công chúa ưm một tiếng, mày nhíu lại, chỉ cảm thấy chỗ ướt át đầy nước đã bị dị vật to xâm nhập. Có lẽ bởi vì tư thế này, dị vật kia thế nhưng thẳng tắp đâm vào chỗ sâu nhất, đâm đến nơi chưa có ai đâm vào, đâm nàng cả người tê dại.

Diệp Tiềm ôm nàng, bàn tay to thô ráp hữu lực xoa nắn nàng hai cánh hoa tuyết đồn phía sau, xoa chỗ tuyết trắng thành một mảnh lửa đỏ.

Triều Dương công chúa yêu kiều hừ hừ, giật giật mông, nhẹ nhàng vặn vẹo thân thể bao hàm một phần của hắn, ngón tay ngọc thon thon cào lên hắn, oán giận: “Diệp Tiềm, ngươi hầu hạ ta tắm rửa như vậy sao?”

Diệp Tiềm thở dốc ở bên tai nàng, cắn vành tai, thanh âm khàn khàn: “Ai cũng biết ta là nam sủng của nàng, nam sủng chẳng lẽ không hầu hạ chủ nhân như vậy sao?”

Triều Dương bị hắn cắn một cái, tai ngứa ngứa, trái tim trào dâng, phía dưới cũng chảy ra sương sớm, càng dễ chịu siết chặt vật ở bên trong, vật đó càng siết càng lớn.

Diệp Tiềm càng thêm quật khởi, đang muốn động, bỗng nhiên, xa xa truyền đến tiếng bước chân.

Hai người nhất thời cứng lại, Triều Dương công chúa nhíu mày chôn trong lòng Diệp Tiềm, Diệp Tiềm cảnh giác nhìn trong rừng cách đó không xa.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, sau đó còn truyền đến tiếng nam nhân tục tăng ngâm nga. Động điệu dẫn theo khẩu âm nồng đậm vùng núi, Triều Dương công chúa từ nhỏ ở thành Trường An và Đôn Dương, đương nhiên không hiểu lời này, nhưng Diệp Tiềm nghe rõ ràng, trong khoảnh khắc không khỏi đỏ mặt, phía dưới cao ngất thế nhưng càng ngẩng đầu phô trương.

Triều Dương công chúa và Diệp Tiềm gấn bó kề cận bên nhau, hắn biến hóa như vậy càng chọc lên thân thể mềm mại, vì thế nàng tức thời không hiểu nhỏ giọng hỏi: “Có chuyện gì? Thợ săn hát khúc gì?”

Diệp Tiềm nóng bỏng thở dốc quanh quẩn bên tai nàng, ôn nhu đáp: “Người này hẳn là thợ săn vùng núi, hẳn hát huân khúc dân ca.”

Triều Dương công chúa cảm thấy thật vui: “Huân khúc thể nào, nói nghe một chút.”

Diệp Tiềm mím môi, hơi do dự, cảm thanh nói bên tai nàng: “Cởi sa y này, kéo cảm khổ này, đè thân ngọc này, mở chân mềm này, hút nhũ cứng này, ngâm cặp môi thơm, sờ soạng sờ soạng, đẩy dương nhập âm...” (PS: Ta nói còn nóng hơn cả Thập bát mô á)

Triều Dương công chúa nghe, không khỏi mở to hai mắt: “Diệp Tiềm, ta vốn tưởng rằng trước kia ngươi thành thật, hóa ra là từ nhỏ nghe huân khúc thể này lớn lên.”

Diệp Tiềm đỏ mặt, lắc đầu, đành giọng nói: “không phải. Trước kia ta chần dè, ngẫu nhiên nghe người ta hát, cho nên biết. Nhưng ý tứ bên trong, trước kia không hiểu.”

Triêu Dương công chúa nghiêng đầu đánh giá hắn, thấy hắn mặt mày kiên cường lộ ra xấu hổ, không khỏi cười nói: “Trước kia không hiểu, hiện tại cái gì cũng đã hiểu rồi.”

Lúc nàng nói đến đây, thợ săn đã tới gần hơn, Diệp Tiềm sợ thợ săn nghe thấy, vội che miệng nàng, nhỏ giọng nói: “Cẩn thận.”

Triêu Dương công chúa kéo bàn tay to của Diệp Tiềm, ngón tay dài móng đỏ bắt đắc dĩ chọc lên điểm đỏ trước ngực Diệp Tiềm, nhỏ giọng hỏi: “Nên làm gì bây giờ?”

Diệp Tiềm mặt trầm xuống, giữ tay nàng ngăn cản nàng cạy lên chỗ mẫn cảm của mình, thấp giọng bắt đắc dĩ nói: “Chúng ta trốn đi.”

Triêu Dương công chúa gật đầu phân phó: “nói có lý, nhanh làm đi.”

Diệp Tiềm càng bắt đắc dĩ, là nàng muốn ở trong này tắm rửa chơi đùa, lại là nàng muốn ôm lấy mình ở vùng hoang vu làm chuyện nam nữ, hiện sắp bị người bắt gặp, thế nhưng dường như vẫn không có việc gì, phân phó mình như vậy.

30. Chương 30: Hôm Nay Khí Trời Tốt Lắm

Tức thời hắn tìm kiếm chỗ nấp chung quanh, bắt đắc dĩ tuy có cỏ thụ quanh đây, nhưng tất nhiên không thể được hai người. Huống hồ dù có thể che khuất, vạn nhất thợ săn này xông vào thì làm sao? Nữ nhân trong lòng hắn ngọc thể mượt mà, tóc đen như mây, môi đỏ tuyệt sắc, yêu đã không gì sánh nổi, mảnh mai vô lực không có quần áo, đầu nhũ bóng loáng làm cho người ta yêu tiếc vô hạn, nếu bị ai nhìn thấy, hắn thật luyến tiếc.

Cuối cùng ánh mắt hắn nâng lên, trước mắt sáng ngời, một tay bế công chúa, tay kia nhặt quần áo rải rác bên dòng suối vắt lên hai người, sau đó túm dây mây bên cạnh, tung người nhảy lên cây.

Vừa lên cây, công chúa mị mầu sáng ngời, hứng thú nhìn chung quanh, móng tay đỏ một lần nữa đi tới điểm đỏ của hắn, môi dụ hoặc gợi lên nụ cười quyến rũ, khen hắn: “Nơi này chơi thật vui.”

Diệp Tiềm vội che miệng nàng, không để nàng phát ra tiếng.

Lúc này thợ săn kia tới bên dòng suối, cũng là một hán tử không cao không thấp đen đúa. Thợ săn này đầu tiên buông bọc hành lý, ngồi bên dòng suối, tay múc một ít nước, rửa tay rửa mặt, cuối cùng thế nhưng cởi giày, bắt đầu rửa chân, còn vừa rửa vừa tiếp tục hát lên: “Đâm mười phần, rút tám phần, lặp lại đung đưa; nhẹ chung quanh, nặng sáu phần, cánh hoa sen khẽ mở. Ba phần thủy, bảy phần triều, hoa tâm dập dờn; hai sáu, năm nông, thở gấp liên tục; một phần thích, chín phần ngứa, như nhập tiên cảnh.”

nhìn tình cảnh này, Triêu Dương công chúa mở to mắt phượng, không dám tin ôm miệng mình, mày nhướn lên, thoát nhìn quả thực muốn phun.

Diệp Tiềm đương nhiên minh bạch, nàng phỏng chừng là nghĩ suối nước kia không biết còn có xú nam nhân nào nhúng chân, nàng thế nhưng ở chỗ này tắm rửa, khó tránh sốt ruột. Diệp Tiềm không biết vì sao, thế nhưng muốn cười, nhưng lại không dám, sợ chọc nàng giận, chỉ có thể chịu đựng.

hắn nhìn như vậy, làm cho ngực phập phồng, Triêu Dương công chúa ngược mắt, liếc hắn một cái, cũng đoán được, tức giận trừng hắn, sau đó cúi đầu xuống, thế nhưng dùng răng cắn điểm đỏ trước ngực hắn.

Nhất thời, nửa ngực Diệp Tiềm đều đỏ bừng, hắn nắm chặt quyền, nỗ lực ức chế xúc động muốn tiến vào trong cơ thể nàng, bởi vì ức chế khó nhịn, cả người đều run rẩy.

Nhưng Triêu Dương công chúa lại không buông tha hắn, giật giật thân mình, động khẩu ướm át cạy lên hắn, lúc cạy cạy, không biết thế nào, vật kia như tự tìm chỗ tiêu dao, thế nhưng lại đi vào được.

nam vật thô to tiến vào nơi nhỏ hẹp khít khao, hai người đều hít vào một hơi.

Diệp Tiềm cắn răng nhỏ giọng oán hận: “Nàng cố ý muốn tra tấn ta sao?”

Triêu Dương công chúa khẽ cười, quần vào như dây mây lại làm bộ muốn lui lại: “Người không thích, vậy người rút ra đi.”

Diệp Tiềm động tay, đặt lên kiều mông vụn vụn, không cho nàng đi, không cho nàng lui.

một tắc ba phân dưới tay hần kia, kiều khiếp vô lực, quỳn như tuyết trắng, cũng là nơi mất hồn nhất thể gian, hàm trụ mạch máu toàn thân hần, khiến hần lần lượt tham luyến, muốn ngừng mà không được.

hần sao bỏ được nàng đây?

Diệp Tiềm thì thầm: “Để sau, ta muốn.”

Triêu Dương công chúa cười quỳn rũ, cười đến chí đặc mẫn ý, nàng biết hần tất nhiên là luyến tiếc rồi đi, lại vụn vẹo vòng eo, vừa lòng cảm thụ du long lửa nóng trong cơ thể càng lớn hơn, đồng thời thân thể dựa vào nam nhân càng siết chặt.

Vào lúc này, thợ săn dưới tàng cây đã uống đủ, cũng rửa sạch chân, rót cục bắt đầu thu thập bọc hành lý muốn rời đi.

hai người trên cây, sớm không kiềm chế được, chỉ còn chờ như thế, một lần nữa đi xuống chỗ cũ, làm một trận vu sơn mây mưa.

Vào lúc này, thợ săn bỗng nhiên phát ra thanh âm kinh ngạc, sau đó hần ngồi xuống, nhặt một thứ gì.

Triêu Dương công chúa tò mò vọng nhìn xuống, lúc thấy rõ trong tay thợ săn nhặt cái gì, nhất thời trợn mắt há mồm đỏ bừng cả mặt. Diệp Tiềm theo ánh mắt nàng nhìn qua, lại thấy, trong tay thợ săn cầm một miếng vải nhỏ màu hồng đào.

Cái này... Diệp Tiềm biết, bao nhiêu đêm hần đều cúi đầu vào chỗ đó, cởi thứ này cho công chúa...

Cởi mảnh vải nhỏ màu hồng đào hoặc hồng mai ra, một mảnh cỏ thơm tươi tốt cùng u mật nhỏ bé liền hiện ra trước mắt hần.

Diệp Tiềm mày rậm nhăn lại, mặt cũng đỏ lên.

Đó là vật bên người công chúa, giờ bị một thợ săn xa lạ thô tục cầm trong tay, hần thế nhưng tức giận. Cảm giác này, phảng phất công chúa bị ai nhìn ngấm, lại phảng phất tư tình của bọn họ bị ai nhìn thấy.

Triêu Dương công chúa vội túm cánh tay hần, giọng cảm hận nói: “Người xem, vừa rồi người để rơi tiết khố của ta trên đất.”

Diệp Tiềm bất đắc dĩ: “Làm sao bây giờ?”

Triêu Dương công chúa mắt phượng híp lại, trên cao nhìn xuống ra lệnh: “không thể để hần lấy đi.”

Diệp Tiềm vỗ về thủy cốt còn ngậm chứa mình, chăm chú nhìn khuôn mặt nén giận nửa ngày, bỗng nhiên thấp giọng hỏi: “Chúng ta cùng nhau xuống?”

Triêu Dương công chúa nghe vậy, nhất thời giận tái người: “nói bậy!”

Ngay lúc hai người nói chuyện, thợ săn kia đã cất miếng vải hồng đào vào cái giỏ sau lưng mình, rất đắc ý nói: “không nghĩ tới hôm nay có vận khí, thế nhưng nhặt được một cái đồ chơi yêu tinh như vậy, quay về cho nữ nhân của ta cao hứng.” Miệng vừa lải nhải, vừa ngửi ngửi mảnh vải kia, không khỏi say mê vụn phân, còn đoán rằng: “Việc này, còn không biết là danh môn quý tộc phóng đảng nào cùng người yêu đương vụng trộm để quên ở trong này, ngửi còn mùi thơm cơ thể đâu.” Miệng nói đến đây, trong lòng không khỏi nghĩ buổi tối nếu nữ nhân nhà mình mặc vào cái này, nằm sắp xuống, lộ ra mông lớn tuyết trắng để mình đùa nghịch, đó là thích ý thể nào a. Vì thế hần nhìn không được lại ngậm nga tiểu khúc, vừa hát vừa rời đi, trong miệng là “sa trưởng lựa đỏ, xuân tình dập dờn, vong tình mất hồn, yên ương hí thủy. Nhè nhẹ rút ra, xuân triều tràn đầy. Tay liên hương, người tiếc ngọc, hầu hạ mất hồn; cúi người mây, ngựa người mưa,

cúi đầu rồi ngẩng đầu! Tách mở đài sen, mưa trên cánh hoa, phá tan hoa tâm một điểm hồng. thật chặt! thật thích! thật tuyệt!”

Triều Dương công chúa nghe vậy, càng thống hận, oán giọng nói: “Người còn không mau giúp ta lấy về, sao để người thô bỉ này cầm vật bên người ta về nhà?”

Diệp Tiềm cũng cảm thấy việc này vô cùng không ổn, nhưng mà... Nên làm gì bây giờ đây?

hắn đỏ mặt, nhỏ giọng nói: “Công chúa, nếu ta đi đòi vật này, nên mở miệng như thế nào?” Cũng không thể nói với người ta, ta và gia chủ tử ở đây hoà hợp, không cần thận làm mất vật này, phiền người trả lại cho chúng ta?

Triều Dương công chúa bình tĩnh cười, hừ lạnh một tiếng, lạnh lạnh nói: “Người mở miệng thế nào, không phải chuyện của ta, tóm lại người lấy vật ấy về. Bằng không –” mị mầu bắn ra sắc nhọn, ánh mắt đảo qua thợ săn sắp đi xa: “Bằng không, nam tử thô bỉ này, tuyệt đối không giữ được mệnh. Còn người, ta cũng muốn xử phạt thật nặng.”

Diệp Tiềm thấy vậy, càng bất đắc dĩ, đành phải rút phân thân từ trong cơ thể công chúa, lúc rút về cảm thấy trong đó phảng phất có thủy nộn gắt gao cắn chặt không buông, nhưng mà không thể chần chừ. hắn ôm công chúa xuống, an trí dưới tàng cây, lúc này mới vội vàng đuổi theo người thợ săn.

Thợ săn ngậm cổ đuôi chó hát tiểu khúc, lòng tràn đầy chuyện trong phòng, đang thích ý, bỗng nhiên có một người tuổi còn trẻ đuổi theo, lại thấy bộ dáng hắn tuần tú, gò má đỏ hồng, thấy mình như gặp nạn có việc cần giúp.

hắn rất không hiểu: “Tiểu đệ này, xin hỏi ngăn đường ta đi, là vì sao?”

Diệp Tiềm đỏ mặt, chậm rãi ôm quyền, nói: “Đại ca, vừa mới người ở bên dòng suối, có nhặt được một vật trong khuê phòng của nữ tử hay không?”

Thợ săn nghe xong lời này, cao thấp đánh giá Diệp Tiềm một phen, trong mắt rất nghi hoặc: “có nhặt được một cái.”

Diệp Tiềm cứng da đầu, từ bên hông lấy ra một thỏi bạc, lại khom người nói: “Đại ca, nếu có thể, xin trả lại vật ấy, tiểu đệ nguyện ý lấy một chút ngân lượng ra tặng.”

thợ săn nhìn ngân lượng, lại nhìn nhìn Diệp Tiềm co quắp, không khỏi cười ha ha: “Tiểu lão đệ, ta coi như hiểu rõ, trách không được vừa rồi lúc ta nhặt được đồ chơi kì lạ này còn nghe thấy tiếng yêu tinh câu hồn, hóa ra người và tiểu nương tử nhà người ở trong này yêu đương vụng trộm.”

Diệp Tiềm nghe xong, mặt càng thêm đỏ, tay chân đều cứng ngắc, bất quá hắn cũng chỉ có thể miễn cưỡng thừa nhận: “Còn thỉnh đại ca trả lại vật ấy.”

Thợ săn cũng hào sảng, thấy hắn co quắp bất an như thế, cười lấy ra mảnh tiết khổ hồng đào đưa cho Diệp Tiềm: “Tiểu lão đệ, người cũng không cần thận thùng, người và tiểu nương tử chạy đến rừng cây trộm tình, cũng bình thường. Chỉ là các người về sau cần phải để ý, phải tìm nơi kín đáo, nếu còn bị đại què mùa ta bắt gặp, mặt ta cũng đỏ a!”

Diệp Tiềm nghe thế, càng xấu hổ, liên tục gật đầu, cúi đầu cảm tạ, lại đưa nén bạc ra tặng, thấy thợ săn đi xa, mới cầm tiết khổ hồng đào vội vã trở lại.

Ai ngờ đến dưới tàng cây, thấy Triều Dương công chúa sớm mặc xong quần áo, đang quay nghiêng, cổ tay trắng nõn khê nâng, phượng mầu nén giận, trừng mắt với mình như oán như giận.

Diệp Tiềm vội vàng dâng mảnh vải hồng đào: “Chủ nhân, ta đã lấy về.”

Triều Dương công chúa vung tay lên, ném vật trong tay hắn xuống mặt đất, lạnh lùng nói: “Cầm về thì thế nào, chẳng lẽ vật bị người thô bỉ chạm vào, ta còn dùng được sao.”

Diệp Tiềm ngẫm lại cũng đúng, nam nhân khác sớm sờ qua vật nhỏ trong người, sao hắn có thể để công chúa dùng lại? Nhưng mà – cúi đầu nhìn mảnh vải hồng đào bay xuống cỏ, hắn có vài phần không nỡ, liền xoay người nhặt lên, cất vào trong người: “Tuy không thể dùng, cũng không thể để ở trong này a.”

Triều Dương công chúa mặc kệ, mày đẹp nhú lại, trừng Diệp Tiềm giận dữ nói: “Người vừa rồi nói chút chuyện loạn thất bát tao gì với thợ săn.”

Diệp Tiềm oan khuất không hiểu: “Ta không nói gì, chỉ đòi vật này về thôi.”

Triều Dương công chúa khề hừ một tiếng, nâng cằm, tức giận nói: “Thợ săn kia có mắt không trông, thế nhưng nói cái gì người và tiểu nương tử nhà người, người cũng không biết phân bác, ai là tiểu nương tử nhà người a!”

Diệp Tiềm nghe vậy không nói, chỉ thở dài trong lòng.

Triều Dương công chúa nhớ tới đủ loại tình cảnh vừa rồi, càng buồn bực, hừ lạnh một tiếng: “Thợ săn thô bỉ này thật đáng giận, ngày xưa, bản cung tất nhiên chặt bỏ hai chân hắn!” nói xong, nàng vung tay một cái, chém Diệp Tiềm, thẳng người đi về.

Diệp Tiềm biết nàng gặp việc này trong lòng tức giận, cũng không nói gì, chỉ sợ nàng quá tức giận hại đến thân mình, vội đuổi theo, bảo hộ nàng.

31. Chương 31: Hôm Nay Khí Trời Tốt Lắm

một chuyến chơi xuân, hưng trí cứ như vậy bị một thợ săn đánh gãy, vì thế Triều Dương công chúa mất hứng mà về. Mãi đến lúc về phủ, nàng vẫn mặt mày ảm đạm, thần sắc nhợt nhạt, chọc đám người Cẩm Tú nín thở liềm tức cẩn thận hầu hạ. Mính Nhi thấy công chúa như vậy, liền chạy đến trước mặt Diệp Tiềm chất vấn: “Vốn rất tốt, thế nào theo người đi ra, trở về lạnh như sương vậy?” Tiểu nha đầu xinh đẹp, đuôi lông mày tức giận, boong boong trừng Diệp Tiềm.

Diệp Tiềm cũng buồn bực: “Ta cũng không biết.” hắn nghĩ không rõ, không phải là có thợ săn làm gãy hưng trí sao, sao lại chọc tức giận lớn như vậy.

Mính Nhi thấy hắn như vậy, càng oán giận: “Người còn giả ngu, ta xem nhất định là người trêu chọc.”

Hai người đang nói, một nha hoàn áo vàng vắn sơ song kể tới tìm Diệp Tiềm, thấy Mính Nhi đang nói chuyện với Diệp Tiềm, vội tới chào, sau đó cúi đầu yên lặng không tiếng động.

Mính Nhi tuổi nhỏ, khí thịnh, đang chất vấn Diệp Tiềm, bỗng nhiên gặp một tiểu nha hoàn như vậy, cẩn thận nhìn mặt mày nàng, bộ dạng cũng xinh xắn, nhất thời có hoài nghi, nhìn xem nha hoàn, nhìn Diệp Tiềm, trừng mắt lạnh hỏi: “Ai vậy?”

thị nữ thân cận nhất bên người Triều Dương công chúa đã trải qua kiếp nạn năm năm trước, hiện thời chỉ còn lại Cẩm Tú và Mính Nhi. Cẩm Tú thành thật cẩn thận, rất được Triều Dương công chúa tin cậy, Mính Nhi tính tình tuy rằng kiêu hoành ngang thẳng, nhưng được Cẩm Tú và công chúa yêu thích, từ lúc đi theo công chúa đến Bình Tây Hầu phủ, trừ công chúa, không có ai dám cấp sắc mặt cho nàng. Nàng bình thường bao che khuyết điểm nhất, từ lúc Diệp Tiềm theo công chúa, nàng đã nhận định Diệp Tiềm là của công chúa, nữ nhân khác một phần một hào đều không thể đụng vào, ai dám chạm vào Diệp Tiềm nàng dám móc tròng mắt ra.

hiện thời tiểu nha hoàn áo vàng nhìn nàng như hổ rình mồi, bỗng nhiên một cổ địch ý đánh úp lại, cảm thấy đại sự không ổn.

Diệp Tiềm vội giới thiệu: “Nàng là Tổ Y, từ nhỏ luôn luôn đi theo mẫu thân ta giặt quần áo.”

Mính Nhi nhú mi, nhìn chằm chằm nữ hài tên là Tổ Y, thật dài “Nha” một tiếng: “nói như vậy, nàng và người là thanh mai trúc mã?”

Tổ Y thấy vậy, vội cúi đầu, nhẹ giọng cười nói: “Mính Nhi tỷ tỷ sao lại nói thế, nô tì bất quá là kẻ giặt quần áo thôi, sao nói cái gì thanh mai trúc mã với Diệp thị vệ?”

Minh Nhi thấy nàng ta cũng biết đúng mực, không truy vấn nữa, chỉ nói: “VẬY NGƯỜI TÌM DIỆP TIỀM LÀM GÌ?”

Tổ Y ôn nhu giải thích: “Diệp ma ma hôm nay lấy rau cải nấu sủi cảo, đây là món hồi nhỏ Diệp Tiềm thích ăn nhất, cho nên ta tới nhắc hẳn nhớ về nhà ăn cơm.”

Minh Nhi mở to hai mắt, không hiểu nói: “NHƯNG VÌ SAO DIỆP MA MA KHÔNG ĐÍCH THÂN ĐẾN GỌI DIỆP TIỀM, LẠI MUỐN NGƯỜI TỚI?”

Tổ y cắn môi, cúi mắt thấp giọng nói: “Diệp ma ma bận rộn, cho nên nhờ ta đến.”

Minh Nhi nở nụ cười: “VẬY PHIÊN NGƯỜI TRỞ VỀ NÓI VỚI DIỆP MA MA, DIỆP TIỀM HÔM NAY HẦU HẠ CÔNG CHÚA, KHÔNG CÓ CÁCH NÀO TRỞ VỀ ĂN SỦI CẢO RAU CẢI.”

Tổ Y cúi đầu, nhẹ giọng nói: “Vâng.”

nói xong lời này, nàng lại quay sang nói với Diệp Tiềm: “Ta đi về trước.”

Diệp Tiềm thấy Minh Nhi nói chuyện với Tổ Y như vậy, trong lòng không vui, tức thời trên mặt cũng không biểu cảm gì, nghe tổ y phải đi về, liền ôn thanh nói: “NGƯỜI ĐI VỀ TRƯỚC ĐI, NÓI VỚI MẪU THÂN, TA SẼ BỚT CHÚT THỜI GIAN TRỞ VỀ THĂM BÀ.”

Tổ Y cười, nhẹ nhàng gật đầu.

Nhưng Tổ y cười ở trong mắt Minh Nhi, hết sức chói mắt.

Nàng sớm đã quy kết chuyện công chúa tâm tình không vui lên Diệp Tiềm.

hiện thời nàng lại rất nhanh cho nguyên nhân Diệp Tiềm chọc công chúa không vui là do nữ tử trước mắt này. Về phần nhân quả trước sau trong đó, căn bản không ở trong phạm vi nàng lo lắng.

Nàng trừng mắt nhìn Diệp Tiềm một cái, giọng căm hận nói: “Khá lắm Diệp Tiềm!” nói xong phất tay áo, đương nhiên ly khai.

Diệp Tiềm nhìn bóng lưng Minh Nhi, thầm than nhẹ, thật là chủ nhân thế nào dưỡng thị nữ thế ấy, Minh Nhi này bình thường ở trước mặt công chúa hết sức nhu thuận, nhưng đối với hạ nhân lại thật sự kiêu ngạo ương ngạnh.

Còn Minh Nhi, rất nhanh tìm được Cẩm Tú, đem chuyện này như thế như vậy thêm mắm thêm muối nói một phen, thấy Cẩm Tú nhú mày. Cẩm Tú không tin công chúa sẽ ghen tức giận dữ vì một tiểu thị nữ, nhưng mà – có lẽ chuyện này quả thật làm cho người ta không vui. Cái gọi là đề phòng cẩn thận làm việc, nhất định phải ngay lúc có manh mối liền bóp chết.

Vì thế Cẩm Tú suy nghĩ nửa ngày, rốt cục hạ lệnh, đem tiểu nha đầu Tổ Y gả cho nam nhân. Về phần chọn ai, Cẩm Tú không để ý, tùy tiện tuyển một nam nhân chưa lập gia đình trong phủ, hơn nữa làm nhanh việc động phòng, miễn cho phức tạp.

Lúc Tổ Y ngâm nước mắt gả cho hán tử nào đó trong phủ, Diệp Tiềm đang bồi bên người công chúa tâm tình vẫn không vui như cũ, vung bút vẩy mực.

bàn tay Công chúa trắng nõn cầm bút, hạ bút như du long, bắt quá một lát, trên tờ giấy bạch quyền hiện ra một dãy núi nguy nga.

Dãy núi xa xôi, nhìn không chân thiết, nhưng dưới ngòi bút núi non cheo leo, lộ ra sương mù, thật thê lương.

Diệp Tiềm hỏi: “Đây là cái gì?”

Triều Dương công chúa nhú mày, liếc mắt một cái, mát mát nói: “Kỳ Liên sơn.”

Diệp Tiềm nhú mày, hẳn tuy rằng chưa thấy Kỳ Liên sơn, nhưng đọc trong sách, biết núi này ở Mạc Bắc xa xôi, núi cao tuyết đọng hàng năm không tan, hình dáng hẳn là không phải thế này, tức thời cẩn thận nói: “Kỳ Liên sơn hóa ra là như vậy a.”

Triều Dương công chúa buông bút, lắc đầu: “không phải.”

Diệp Tiềm ghen lời, ngẩng đầu nghi hoặc nhìn về phía công chúa.

Triều Dương công chúa thở dài: “Ta tùy tay vẽ, không được sao?”

Diệp Tiềm vội gật đầu: “Đương nhiên được.” nói xong hần cúi đầu quan sát bức họa, chỉ thấy bút chương đường nét trập trùng, tuân theo gọt giũa, mảnh dày có độ, đậm nhạt thỏa đáng, bút lực rất cao, không khỏi thở dài: “Công chúa, nàng tùy tay vẽ, họa kỹ thật sự rất tốt.”

hắn được Tiêu Đồng dạy dỗ, Tiêu Đồng cũng từng cho hắn học vẽ, nhưng hắn thật sự không có thiên phú, học mấy ngày, bất quá miễn cưỡng ở mức có thể thường thức thôi. Nếu để hắn dùng bút vẽ tranh, thật sự còn xa được như công chúa, nên đối với họa kỹ của Triều Dương công chúa là thật tâm bội phục.

Ai biết Triều Dương công chúa lại không chút để ý, diễm môi gợi lên một chút ý cười châm chọc, lạnh lẽo nói: “Họa tốt, thì sao?” nói xong, thế nhưng nàng cầm lấy bức tranh vừa vẽ, cầm chặt trong tay, hung hăng vò, một lát sau, tranh biến thành một tờ giấy đen, lộn xộn, sau đó nàng tùy tay ném sang một bên.

Diệp Tiềm thấy vậy, biết trong lòng nàng mất hứng, nhưng vì sao mất hứng, lại thật sự không biết, đành không nói nữa, trầm mặc ở một bên.

Triều Dương công chúa ngồi ở chỗ kia, ngược mắt nhìn Diệp Tiềm, đạm thanh nói: “Người đi ra ngoài trước đi.”

Diệp Tiềm trong lòng chát đắng, bất quá vẫn nở nụ cười, ôn thanh nói: “Được.”

hắn yên lặng đi đến cạnh cửa, khi đi ra, vẫn quay đầu liếc nhìn công chúa.

Nhưng công chúa lại không thấy, một thân thanh lãnh ngồi nghiêng trước sập, tóc dài uốn lượn khoát lên bờ vai gầy xinh đẹp tuyệt trần, sau đó như dòng thác chảy dọc cánh tay mảnh khảnh chậm rãi buông xuống.

Công chúa của hắn, có đôi khi giống như một bức họa vấy mực, quá mức xa xôi mà đau thương, hằn lằn cách nào cũng không nhìn rõ.

=====

Thời tiết mùa xuân, dương liễu múa trong gió xuân, hoa hạnh ánh vào xuân thủy, trong hậu hoa viên của vương hầu quý tộc nở thơm ngát đầy vườn, giai nhân khuê phòng thích nhất là tụ tập trong đình ngắm hoa, mỹ nhân quốc sắc thiên hương, xá tử yên hồng, tôn nhau rực rỡ, chọc người say mê, tâm tư rộng mở. Làm bào tử của đương kim thánh thượng, cho dù ở Túc Ninh Thành, ngoài cửa cũng thu được thiệp mời nhiều như hoa tuyết.

Thiệp mời đó, đều có Cẩm Tú xử trí thay, cự tuyệt hết, nhưng một ngày có thiệp mời đến từ Bích La phu nhân khuê trung thân hữu của Triều Dương công chúa, vì thế thiệp mời này xuất hiện ở trước mặt Triều Dương công chúa. Triều Dương công chúa đang cảm thấy không thú vị, thấy bái thiếp này, nhân tiện nói: “đi xem, đi chơi đùa đi.”

Đoàn xe kéo dài đi đến trước cửa phủ Bích La phu nhân, lúc công chúa hạ kiệu, Diệp Tiềm tự mình tiến lên, xoay người đỡ ngọc thủ thon thon của công chúa, Bích La phu nhân nhìn qua, chỉ thấy Diệp Tiềm thân hình mạnh mẽ, khí thế lạnh thấu xương, mặc dù ủy khuất làm nô, giờ tay nhắc chân vẫn có tư thái ngạo nghễ. Tức thời nàng không khỏi thở dài, nghĩ bản thân duyệt qua vô số nam nhân, bên người tiếc rằng không có trăn phẩm này.

Phu quân đã qua đời của Bích La phu nhân cũng là đại tướng quân thân kinh bách chiến, hàng năm nàng ở Đôn Dương Thành kiến thức rất nhiều, vừa thấy Diệp Tiềm, liền biết người này tất nhiên không phải hạng người chịu ở lâu dưới người khác

Có ngày sẽ thăng chức rất nhanh, bản thân sao có thể có cơ hội tới leo lên? hiện thời mỹ ngọc ở trước mắt, nếu không thể nhất thưởng thức tư vị, năm sau chỉ có thể trống rỗng than thở thôi.

Tâm niệm tính toán mấy lần, nàng cũng không khỏi hăm mộ Triều Dương công chúa có phúc khí, hiện thời thiếu niên lang cao ngất tuấn tú, không công tiện nghi nàng ấy, thật đúng là gần quan được ban lộc a.

Diệp Tiềm cảm nhận được ánh mắt Bích La phu nhân, nhớ tới chuyện cũ năm đó, trong lòng phản cảm, bất quá trên mặt cũng không lộ ra mấy may, cũng không ngẩng đầu nhìn Bích La phu nhân một lần.

Triều Dương công chúa thấy ánh mắt Bích La phu nhân nhìn Diệp Tiềm, đương nhiên hiểu tâm sự của nàng, hai nữ nhân vừa dặt nhau vào tiêu phòng, cho lui bọn thị vệ thị nữ, mới lặng lẽ nói chuyện.

“Ngày đó là con mắt ai không liếc mắt nhìn người ta một cái, hiện thời lại như keo như sơn đầu!” Bích La phu nhân trong lòng rất ghen tị, cơ hồ muốn chỉ vào mũi Triều Dương công chúa mà nói chuyện.

Triều Dương công chúa mím môi cười, trong con ngươi toát ra ý cười có vài phần đùa cợt: “Người chớ trách ta chưa cho người cơ hội, ngày đó ta đã đưa hấn đến cửa, nhưng người không hàng phục được, còn làm cho người ta chạy đầu!”

Bích La phu nhân “Hừ” một tiếng trong mũi: “Khi đó hấn còn nhỏ, sao biết cái gì, giờ được ngon ngọt, tự nhiên hiểu phong tình.” nói đến đây, nàng nhìn Triều Dương công chúa, trong ánh mắt có ý tứ hàm xúc khác.

Triều Dương công chúa trong lòng ngẩn ra, nhất thời minh bạch ý tứ Bích La phu nhân, nàng ấy chung quy là không bỏ xuống được Diệp Tiềm, thế nhưng còn muốn.

32. Chương 32: Đề Là Người Hầu Hạ Công Chúa

Tổ mẫu Bích La phu nhân vốn là muội tử của tiên đế, phong hào là Sùng Văn công chúa. Khi còn nhỏ, Bích La phu nhân thường xuyên theo bà tiến cung vấn an Hiếu Hiền hoàng thái hậu hồi đó. Khi đó mẫu thân Triều Dương công chúa, đương kim hoàng thái hậu hiện nay còn là phi tử không được để vương sủng ái, cũng thường xuyên đi trước mặt Hiếu Hiền hoàng thái hậu thỉnh an hầu hạ, thường xuyên qua lại, thành quen thuộc. Khi đó Triều Dương công chúa cùng Bích La phu nhân kết thành tình thân.

Sau này thế sự thay đổi, Bích La phu nhân gả ba lần, phu quân đều qua đời không rõ nguyên do, cố tình nàng sinh ra kỳ lạ, trời sinh thân thể tuyết trắng nở nang, chỗ tư mật không một sợi lông, việc này truyền ra, nàng liền có thanh danh nữ tử Bạch Hổ tinh, đương nhiên là không ai dám cưới.

lúc này nàng đã nản lòng thoái chí, cũng không cầu gả, dựa vào di sản to lớn ba phu quân lúc trước lưu lại, rời khỏi Đôn Dương đi đến Túc Ninh Thành này, mở trạch viện tự lập môn hộ. Nàng đã trải qua nhiều đau đớn thống khổ, thấy rõ thế sự, nhìn đậm thế tục, bắt đầu chiêu mộ diện thủ mời chào tế tử.

Nàng từ nhỏ diễm lệ, mắt ngọc mây ngài, dáng người nở nang, tính tình hào phóng, lúc cao hứng như các nam nhân sáng khoái uống rượu bên hồ, lúc sa sút lại giống xuân khuê oán phụ ở trong lầu các thở dài, đủ loại thần thái truyền ra, Túc Ninh Thành rất nhiều nam tử đều vì nàng mà đến, trở thành khách trong màn. Truyền thuyết nàng từng một đêm hoang đường ngự mấy nam nhân, lại truyền thuyết nàng cùng phụ tử một đêm thông đồng. Nghe nói canh ba nàng cùng nhi tử như keo như sơn, canh bốn lại cùng phụ thân cá nước thân mật. Thế nhân nhắc tới việc này, coi đây là một đêm cuồng khởi chiến đối chọi, song long hí châu.

Sau này thấy Triều Dương công chúa gặp biến đổi lớn, hoảng hốt gả cho Bình Tây Hầu, vừa đúng cũng đi đến Túc Ninh Thành, một đôi khuê trung hảo hữu ngày xưa, đồng bệnh tương liên ca múa qua ngày, dần dần thành bạn tri kỉ. Hai người này đều không chút để ý chuyện nam nhân, người dùng diện thủ của ta, ta muốn nam nhân của người, đây đều là chuyện nhìn quen rồi.

hiện thời Triều Dương công chúa thu Diệp Tiềm, đúng lúc nùng tình mật ý, vì Diệp Tiềm từ nhỏ có chỗ khác thường, thô dài cứng rắn không ngại, ác chiến một đêm thân thanh khí sáng, biến nàng thành thiên kiều bá mị, hương thơm hỗn loạn, tan chảy thành nước. Bây giờ nàng cơ hồ một đêm không thể không có hấn, sao có thể bỏ được đưa cho Bích La phu nhân ném đồ tươi mới đầu?

Bích La phu nhân thấy thần thái Triều Dương công chúa, biết nàng không bỏ được, liền mím môi nở nụ cười, cũng không nói gì nữa, chỉ gọi ca múa, cho người dâng rượu và thức ăn, mở yến hội.

Trong khoảnh khắc, tiếng nhạc vang lên, ca nữ dáng người mạn diệu, tư thái xinh đẹp theo tiếng nhạc khoan thai khởi vũ, vài nam tử tuấn tú trắng nõn mặc y phục mỏng màu đỏ sẫm chậm rãi đi vào. Bọn họ tiến vào

chào hỏi xong, hai người quỳ gối bên cạnh Bích La phu nhân, một đấm lưng, một bóp chân, hầu hạ chu đáo. Hai nam tử khác đi đến bên người Triều Dương công chúa hầu hạ, cũng một đấm lưng, một bóp chân.

nam tử đấm lưng dần dần thay vì ấn, lực đạo mềm nhẹ, môn trớn tẩm lưng duyên dáng của công chúa tư, theo tay hấn, Triều Dương công chúa chỉ cảm thấy thân mình mềm nhũn, tâm ý đặng dặng, chỗ đó bắt đầu ẩm ướt. Nàng ra sao, nam tử phía sau cũng phát giác, như có như không xoa bóp quanh du huyết của nàng.

Huyệt vị này ở đốt sống thứ bảy, từ giữ cách ra một tấc rưỡi, vốn là huyết hoành cách nội ứng, tên cổ là cách du. Xoa bóp huyết này, làm nữ tử hưng trí, nếu thủ pháp thích đáng, cũng có thể tiết thân.

Truyền thuyết hoàng thái hậu tiền triều ở goá, hoạn quan Dương Bùi Minh bên người giỏi nhất cái nói, chỉ bằng một ngón tay, từng làm hoàng thái hậu ngâm kêu liên tục không kèm chế được. Việc này truyền ra, mọi người kinh ngạc, không biết bao nhiêu người đoán Dương Bùi Minh kỳ thực là chưa cắt trần căn. Mãi cho đến đời sau có người quật mồ Dương Bùi Minh để tiên thi (quật roi vào xác), mới phát hiện ra, hấn ta quả thật là không có cái thứ ba tắc kia.

Lúc này Triều Dương công chúa nghĩ chuyện này trong tiếng ti trúc dâm mỹ, chỉ cảm thấy nam tử phía sau tay chậm rãi đi xuống, thế nhưng lại đến huyết thừa phù. Huyết thừa phù ở giữa hai cánh mông, ấn huyết này có thể lui âm thu u, mà vị trí huyết lại rất mất hồn, xuống chút nữa một phân, đó là nơi ngọc sơn hở ra sen thơm tràn đầy.

Nếu là trước kia, thì cũng thôi, nhưng lúc này Triều Dương công chúa trong dâm mỹ dập dờn bỗng nhiên sinh ra một tia phản cảm, mày liễu hơi nhú, không biết nên vậy lui hấn, hay là cứng rắn hưởng thụ hầu hạ.

Nhưng vào lúc này, cửa tiêu phòng bị mở ra, thiếu niên Diệp Tiềm một thân áo bào trắng cầm kiếm đứng ở cửa, hai hàng lông mày thanh lãnh, môi mỏng nhếch lên, một tay đặt trên kiếm, mâu quang lạnh thấu xương xuyên qua này phồn hoa xinh đẹp kinh thế, thẳng tắp bắn tới Triều Dương công chúa.

Xuyên qua trúc nhạc nhẹ nhẹ, xuyên qua sa y, Diệp Tiềm chỉ thấy nữ nhân mình âu yếm lười nhác dựa nghiêng trên sập tử đàn chạm hoa, mặt mày thản nhiên, dáng người mạn diệp, quyến rũ phong tình vô hạn, thần thái kiêu khiếp vô lực, mị điểm giống đêm hôm đó, cùng hấn triển miên trên giường gần lò sưởi.

Nhưng lúc này, dưới chân và sau lưng nàng, là nam nhân khác.

Thiếu niên cúi mâu, trong mắt giấu mũi tên như băng, tay cầm kiếm động đây.

Triều Dương công chúa thấy Diệp Tiềm đứng trước cửa, mím môi mỉm cười, cũng không tiếp lời, chỉ rất có hứng thú nhìn nam nhân kia.

Bích La phu nhân khẽ cười một tiếng, hô: “Triều Dương, tân hoan này của người nghĩ cũng thật nhanh, có thể nháy mắt đã đuổi tới đây.”

Triều Dương công chúa vẫn cười nhìn Diệp Tiềm, không cho hấn tiến vào, cũng không đuổi hấn ra ngoài.

Bích La phu nhân thấy vậy, đành nói: “Diệp Tiềm đã đến, vậy cùng Truy Vân, Lưu Phong hầu hạ công chúa đi.”

Truy Vân, Lưu Phong bên cạnh Triều Dương công chúa lúc này cũng đã ngừng tay, tác tìm tòi nghiên cứu nhìn thiếu niên cầm kiếm ở cửa, giờ nghe thấy Bích La phu nhân nói, không nhìn nữa, cúi đầu tiếp tục động tác.

Diệp Tiềm mặt mày lãnh ngạnh, nâng bước xuyên qua vũ nữ nhạc sĩ đi đến phía trước công chúa, đứng thẳng, hai mắt sắc bén đảo qua hai diện thủ, trầm thấp đề nén nói: “Tránh ra.”

Lời này vừa nói ra, mặt Bích La phu nhân sững sốt, rồi nhú mày, cười nhìn Diệp Tiềm, cũng không nói. Triều Dương công chúa trong tay vỗ về một cái chén bạch ngọc hoa sen, cúi đầu không biết đang xuất thần đi đâu.

Vân Lưu, Truy Phong vốn cũng là nam nhân số một số hai được Bích La phu nhân sủng ái, nếu không phải thế, làm sao có thể đến phiên bọn họ tới hầu hạ khách quý của Bích La phu nhân đâu. Bọn họ thường ngày ở trong phủ kiêu hoành, xem như dưới một người trên mấy người, còn không có ai dám nói chuyện như vậy với bọn họ.

Lúc này hai người này cũng sửng sốt, sau đó phản ứng lại, Lưu Phong bên chân ngược mắt liếc Diệp Tiềm, không chút để ý nở nụ cười, Truy Vân ở sau lưng hừ một tiếng trong mũi, tiếp tục cúi xoa bóp công chúa, hai tay vuốt ve thừa phù huyết, tư thế tham lam.

Diệp Tiềm thấy vậy, mày nhiễm tức giận, trên mặt càng lạnh thấu xương, tay hẩn dè vỏ kiếm khẽ nhúc nhích, chỉ nghe một tiếng kiếm reo, kiếm so với hẩn còn thanh lạnh hơn vài phần, hàn quang bốn phía đã xuất ra.

Truy Vân Lưu Phong tay cứng đờ không dám động, các vũ nữ nhạc sĩ cũng đều ngừng lại, toàn bộ tiêu phòng yên tĩnh có thể nghe được tiếng hoa bay lá rụng bên ngoài.

Sau một hồi, Truy Vân bỗng nhiên phát cười khê ra tiếng, lạnh lạnh nói: “Vị tiểu công tử này, nếu người thích, cùng nhau đến hầu hạ công chúa là được. Cần gì cầm đao kiếm, nếu kinh động công chúa, phu nhân, là đắc tội lớn.”

hẩn có thể trở thành người thứ nhất bên Bích La phu nhân, đương nhiên cực kì tuần mỹ, lúc này lại cười lên, ngay cả nam nhân cũng thập phần mỉa mai.

Diệp Tiềm mắt lạnh leo đầy sương, không có dấu hiệu tan đi, hẩn nhàn nhạt liếc nam nhân này, nhẹ giọng phun ra hai chữ: “Cút ngay.”

Truy Vân chỉ cảm thấy thiếu niên áo bào trắng này liếc mắt một cái, bao hàm mười phần khinh miệt coi thường, hơn nữa hai chữ cút ngay này khơi dậy tâm sự chôn trong lòng hẩn, vì thế mặt mày nhất thời cũng lạnh xuống, bỗng nhiên châm chọc cười nói: “Chúng ta đều là người hầu hạ công chúa, ai cao quý hơn ai đâu.” Mâu quang hẩn đi xuống, đi đến trường kiếm trong tay Diệp Tiềm, khẽ cười một tiếng nói: “Người cho là người cầm kiếm thì sẽ là tướng quân sao? Còn không phải giống như chúng ta, hầu hạ bên người công chúa và phu nhân, dựa vào nam sắc thượng vị cầu vinh mà thôi!”

Lời này vừa nói ra, trọc đúng chỗ đau của Diệp Tiềm, hẩn nhíu mày, liễm mục, tay nắm kiếm càng chặt.

Truy Vân chỉ cảm thấy mình đã toàn thắng, hết sức đắc ý, tức thời quay đi, cúi đầu trước công chúa và phu nhân: “Truy Vân lỗ mãng, đắc tội Diệp tiểu công tử, nhưng thật sự là công tử khí thế bức người, Truy Vân không thể không cãi lại mấy câu.”

Tuy rằng Truy Vân thỉnh tội, nhưng trong lòng không sợ, hẩn thường ngày được phu nhân sủng ái, phu nhân tính tình mềm mại, sớm sủng bọn họ đến vô pháp vô thiên, chỉ cần không phải giết người cướp của, cũng không quản bọn họ.

Quả nhiên, Bích La phu nhân thấy vậy, cũng không trách phạt, chỉ quynh rũ cười, ra lệnh: “Tha người là được, nhanh hầu hạ công chúa đi.”

Truy Vân nghe lời này, đắc ý nhìn Diệp Tiềm, một lần nữa quỳ gối phía sau công chúa, xoa lưng.

Công chúa lúc này vẫn cúi đầu thưởng thức chén bạch ngọc hoa sen, cái chén màu trắng, bàn tay công chúa mềm nhẹ cầm, mười móng tay đỏ như máu. bên môi anh đào có một chút cười, có phải chén bạch ngọc quá mức thanh lạnh, mặt cười mơ hồ lộ ra hàn ý.

Truy Vân sau lưng công chúa cười, nhìn Diệp Tiềm cười càng phô trương, hẩn nâng tay, một bàn tay xoa lưng công chúa, tay kia thì tắc theo đường cong mềm mại uyển chuyển tìm kiếm đi xuống.

Ngay lúc tay Truy chạm vào lưng công chúa, tay Diệp Tiềm bỗng nhiên động.

Kiếm như điện, ảnh như gió, một đường xẹt qua tiêu phòng, mọi người hoa mắt.

Truy Vân ý cười diễm vô dương oai động lại trên mặt hẩn, kinh hách to lớn khiến cả người hẩn cứng lại. Lúc hết thấy an tĩnh lại, hẩn nhìn thấy mọi người hoảng sợ nhìn mình, trong tai phảng phất nghe tiếng động tí tách.

hẩn cảm thấy một cơn đau nhức đánh úp lại, phảng phất bị đao nhọn chọn đâm vào tim, đau đến tim co thắt lại.

hẩn cắn răng cúi đầu, lại nhìn kĩ, chỗ bả vai sát cánh tay, phảng phất bị người ta khoét ra một con sông nhỏ, máu từ đó chảy xuống, đỏ tươi ồ ạt chảy như suối.

33. Chương 33: Hôm Nay Khí Trời Tốt Lắm

Truy Vân tê liệt đờ đẫn, diên cuồng kêu to một tiếng, sau đó trợn mắt choáng váng ngã xuống đất.

ánh mắt mọi người xoát xoát tụ lại chỗ Diệp Tiềm.

Diệp Tiềm, tay phải vững vàng cầm kiếm, mũi kiếm vẫn chảy máu.

Hai tròng mắt thâm trầm lộ ra diên cuồng khát máu, đuôi lông mày bay lên cuồng loạn không kèm chế được, trên khuôn mặt cương nghị là quật cường cùng bất hồi.

Trong tiêu phòng ẩm áp như xuân, trong khuê phòng kiều diễm đậm mỹ, hắc giống như ngọn thương đứng sừng sững, tựa như một cổ hàn lưu đến từ phương bắc xa xôi, lạnh thấu xương, làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Diệp Tiềm nắm chặt kiếm trong tay, hai mắt nhìn chăm chăm chủ nhân mình – Triều Dương công chúa.

Triều Dương công chúa rốt cục buông chén bạch ngọc hoa sen xuống, nâng mắt lên, nhẹ nhàng liếc nhìn hắc, nhàn nhạt nói: “Người xuống tay quá nặng.”

Ngữ khí thật đậm, như mây khói bay bốn phía trong tiêu phòng. Dáng vẻ kia, phảng phất đang trách cứ đứa trẻ nghịch ngợm gây tai họa.

Diệp Tiềm không nói, cúi mắt, giấu quật cường và khát máu, nhưng tay cầm chặt kiếm lại nhẹ nhàng rung động.

hắc biết mình xúc động làm chuyện không nên làm, nhưng mà – ở trước mắt hắc dám mạo phạm Triều Dương công chúa, hắc không thể không tay.

nữ nhân ngồi trước mặt hắc kia, thể nhân nói nàng đậm mỹ hoang đường, thể nhân nói nàng mị hoặc chúng sinh, nhưng ở trong mắt hắc, đó là Triều Dương.

Bất luận kẻ nào, cũng không thể đụng chạm nàng ở trước mắt hắc dù chỉ một chút.

Cho dù hắc chỉ là một trong nhiều diện thủ của nàng, cho dù bởi vì hắc hành động lỗ mãng chọc nàng không vui, hắc cũng không cho phép.

Dù hắc hèn mọn thể nào, dù nàng cao quý thể nào, cũng không cho phép.

Triều Dương công chúa hơi hơi nheo mị mâu, bên môi tràn ra một tiếng thở dài.

Bích La phu nhân luôn không nói gì bỗng nhiên nở nụ cười, cười hào phóng không để ý: “Diệp Tiềm, không cần đứng ở đó, thu hồi kiếm, nhanh bồi bên người chủ nhân người.” nói xong nàng lại chỉ Truy Vân trên đất, ý bảo hạ nhân nói: “Đưa hắc đi.” Lời nói trong đó không hề có ý tứ thương tiếc, phảng phất nằm đó là một tảng đá.

Lập tức có hạ nhân nối đuôi nhau vào, nâng Truy Vân ra, lại nhanh chóng cúi đầu quét dọn vết máu. Bích La phu nhân trị người có cách, bắt quả một lát, trong tiêu phòng đã không còn vết máu nào. Bọn thị nữ lại đốt huân hương, mở cửa sổ thông gió, rất nhanh trong phòng ngay cả một chút mùi cũng không còn.

Lúc chuyện này phát sinh, Lưu Phong luôn luôn ngồi quỳ ở dưới chân công chúa, hắc mở to hai mắt nhìn hết thấy, lúc chung quanh khôi phục nguyên dạng, phảng phất căn bản chưa từng có chuyện gì, hắc còn mơ hồ cho rằng đó chính là một giấc mộng.

Tay hắc bắt đầu run run, sau đó thân mình cũng bắt đầu run run, hắc ngẩng đầu nhìn Diệp Tiềm, cả người như lá khô trong gió lạnh, trong mắt là ác thần Diệp Tiềm,.

Bích La phu nhân hạ mi: “Lưu Phong, nếu thân mình không khỏe, cũng lui xuống.”

Lưu phong nghe thế, vội ngã xuống đất, run giọng nói: “Đa tạ Phu nhân thanh toàn.” nói xong dè dặt cẩn trọng đi vòng qua Diệp Tiềm, giống như né tránh quỷ mị, cướp cửa mà đi.

Bích La phu nhân cười lạnh một tiếng, nói với Triều Dương công chúa: “Công chúa, người khác đều nói Bích La ta cơ hồ thu hết kỳ nam tử trong thiên hạ, hiện xem ra, nam tử trong phủ ta, thật sự không lên được mặt bàn.” nói đến đây, nàng đậm liếc Lưu Phong chạy trốn chết, cười nói: “một đám nam nhân a, cũng chỉ là quỳ ở đó xoa bóp chân cẳng thôi, đâu đáng giá nhắc tới.”

Triều Dương công chúa cười không nói, mũi mũi hơi nhếch, dư quang đảo qua Diệp Tiềm vẫn đứng thẳng bất động, lạnh lùng nói: “Diệp Tiềm, còn không chào hỏi Bích La phu nhân?”

Diệp Tiềm cắn răng, cảm căng thẳng, bộ mặt cứng nhắc chậm rãi quay sang Bích La phu nhân.

Bích La phu nhân, chân trần, lộ bộ ngực, vạt áo buông lỏng, nùng hương diễm lệ, lúc này thấy Diệp Tiềm nhìn về phía mình, tuy không nói, nhưng cười thần nhiên, đuôi lông mày mang mị, khóe mắt đưa tình.

Diệp Tiềm thu mắt, quì một gối, thanh giọng nói: “Diệp Tiềm gặp qua Bích La phu nhân.”

Bích La phu nhân nhẹ giọng cười, ánh mắt nhìn Diệp Tiềm phảng phất nhìn tiểu đệ nhà bên, nhu hòa: “Đứng lên đi, hảo hảo ngồi bên cạnh hầu hạ chủ nhân người.”

Diệp Tiềm im lặng đứng dậy, dời bước, như ngọn thương đứng sau lưng Triều Dương công chúa, đứng thẳng vững vàng, mặt mày thâm nghiêm.

Yến hội tiếp tục tiến hành, nhạc khí lại vang lên, đám vũ nữ thu thập hồn vía, một lần nữa tiếp tục nhảy múa.

Yến hội quá nửa, chén bạch ngọc hoa sen đã hạ, thay đổi thành chén đỉnh văn dạ quang, thị nữ quần áo diễm lệ rót đầy rượu nho tây vực màu đỏ sẫm vào trong chén dạ quang, ngón tay ngọc của công chúa nâng chén, uống một hơi cạn sạch ngọc dịch đỏ sẫm.

Công chúa và phu nhân đối ẩm vài lần, dù rượu nho không say, nhưng hai gò má đã như vẽ loạn son đỏ, hai mắt sáng nước mê ly.

Bích La phu nhân say rượu cõi la sam, bộ ngực trong suốt ôn ngậy như mật, hai khóa nho tím óng ánh trong suốt, chỉ làm cho người ta hận không thể cúi đầu hái xuống. Bên người nàng hai nam sủng, một đờ phu nhân kiều nhuỷ vô lực, một người khác cởi bỏ hồng bào, lộ ngực, cung kính ôm Bích La phu nhân quần áo nửa cởi vào trong ngực.

Bích La phu nhân ở trong lòng nam nhân cười khê, cười đến thiên kiều bách mị, liếc Diệp Tiềm đứng ngạo nghễ cao ngất, lại nói với Triều Dương công chúa: “Ta trời sinh sợ lạnh, người cũng biết. Tuy rằng tiêu phòng ấm áp, nhưng chỗ nào có nam nhân trong lòng mới thoải mái a.” nói đến đây, nàng kéo khuôn mặt nam thị trắng mềm vào trong ngực khê cọ, môi son ấn lên khuôn mặt nam thị, lưu lại một hồng ửng ẩn dâm mỹ. Nhưng nam thị kia không loạn, giữ bốn phận làm đệm thịt sưởi ấm người trước mặt, cho Bích La phu nhân dựa vào.

Công chúa tiếp tục uống rượu nho, hai gò má đỏ như ráng chiều, thấy tình cảnh này cười khê một tiếng, liền cũng cởi búi tóc, tóc như mây đen thướt tha bên hông, tựa vào sạp, tìm vui.

Lúc này, một nam sủng hầu hạ Bích La phu nhân, bắt đầu vuốt ve hai bầu ngực nàng, mọi người chỉ thấy hai luồng trắng nõn mềm mại được bàn tay nam nhân kia xoa nắn thành các loại hình dạng, Bích La phu nhân cũng không ngăn cản, lắc lắc eo thon phong tiêu, lười nhác vô lực nằm trong lòng một nam nhân khác, phát ra tiếng ngâm kêu như có như không.

Nam sủng kia thấy vậy, càng bạo dạn, tay bắt đầu vuốt ve xuống, cuối cùng đi vào trong váy nàng. Mọi người ở đây đã quen mắt, không ai dám nhìn thẳng, cuống quýt tránh đi, nhưng có người hầu khó nén tò mò, vụng trộm nhìn qua.

Bởi vì cái tay kia đã thâm nhập vào chỗ sâu trong la quần, không biết tình cảnh trong đó như thế nào, nhưng lần váy cao thấp lay động, cái tay kia tất nhiên là ở nơi cổ thơm kia bừa bãi qua lại.

Lúc này Bích La phu nhân hai mắt ẩn tình, ngón tay ngọc cầm lấy song chướng của một nam nhân khác, vẻ mặt hoảng hốt, một lát nhú mày, một lát vui sướng, thỉnh thoảng phát ra ngâm thán ngân nga. Mọi người thấy rõ, không khỏi tâm hoảng ý loạn, một đám chớp mũi đỏ mồ hôi, động tình theo.

Dưới làn váy cái tay kia dao động càng mãnh liệt, làn váy cơ hồ bị kéo tung lên, trên thân thể Bích La phu nhân, luồng bạch ngọc rung động không thôi, hai khóa nho tím trắng tấp đứng lên.

nam tử dưới thân thấy vậy, rõ ràng vươn hai tay ra, mỗi bàn tay niết một viên, tinh tế vuốt ve khóa nho tím trong tay. Vì thế Bích La phu nhân, hai luồng to lớn loã lồ mềm mại, ngửa mặt nằm tựa vào trong lòng nam nhân, được một người lấy tay ôm chặt hai khóa châu tím, lại bị một người khác nằm sắp quỳ gối phía trước tận tâm lấy tay hầu hạ động thủy tuyền. Hai nam tử thở dốc dồn dập, Bích La phu nhân ở giữa yêu kiều kêu liên tục, khi thì cao vút khi thì thấp mê, ngâm kêu này cùng nhạc khúc trong tiêu phòng, thể nhưng hết sức hòa hợp.

Hết thấy tình cảnh này, Diệp Tiềm làm như không thấy, hẩn mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, tâm không để ý, đem hết thấy tiếng dâm mỹ trong tiêu phòng ném ra bên ngoài.

Người khác có lẽ không biết, Triều Dương công chúa lại biết, Bích La phu nhân phàm đã nhìn trúng cái gì, dù hao tổn tâm cơ, trải qua mọi khó khăn, thế nào cũng phải nghĩ biện pháp lấy về. hiện thời nàng ấy nhìn trúng Diệp Tiềm, lần đầu tiên dẫn dụ đã bại trận, sẽ không vội vàng tiến hành lần thứ hai. Bây giờ cố ý ở trước mặt Diệp Tiềm làm ra dâm thái này, kỳ thực cố ý khiến hẩn nhớ kỹ tư thái, nói không chừng ngày nào có thêm chuyện gì, Diệp Tiềm sẽ tâm trí rối loạn.

Triều Dương công chúa cúi đầu, dùng dư quang nhìn Diệp Tiềm, chỉ thấy Diệp Tiềm vẻ mặt tự nhiên, tiếng thở vẫn vững vàng trầm định, cũng không có dấu hiệu mê loạn. Nàng thấy vậy, trong lòng thế nhưng nổi lên một tia tự đắc, thầm nghĩ: gia nô này, chung quy không giống người khác, sao có thể dễ dàng rối loạn tâm trí.

Nàng lại nhớ cảnh mình ở Ngọc Hoa trì dẫn dụ Diệp Tiềm, nhất thời cảm thấy khi đó hẩn cương nghị cứng ngắc hết sức thú vị. rõ ràng là đại nam nhân cao hơn mình, nàng lại hận không thể nhìn gương mặt hẩn, trên chọc một hồi mới vui mừng.

Lúc này hai nam một nữ đang lúc tận hứng, vì thế nam tử dưới chân Bích La phu nhân đứng dậy, mở hồng bào, đùi trắng như tuyết lộ ra, kéo váy Bích La phu nhân lên, cái móng hữu lực đẩy lên phía trước. Mọi người không khỏi trừng lớn hai mắt, nhìn Bích La phu nhân nằm ngửa lên nam tử phía sau, môi đỏ khê nhếch, hút một ngụm khí, sau đó nam tử phía trước chậm rãi tiếp tục đưa đẩy, hơi thở nàng chậm rãi phun ra, mặt mày rạng rỡ, như vui thích, lại như đang thừa nhận chuyện gì rất khó thừa nhận.

Triều Dương công chúa nhả mị nhiều vẻ, lúc động tình có một cổ tư thái phong lưu, Bích La phu nhân trời sinh tư chất phong diễm, cơ bạch tái tuyết, ngày thường mặc la quần còn không thấy rõ, hiện quần áo bỏ xuống, chỉ thấy cả người nàng trắng như ngọc tuyết, hai điểm tím đỏ run rẩy, tóc đen như mực buông xòa, diễm lệ như thực được hải đường. Lúc này vưu vật bị hai nam nhân giáp công, rầm rì khoái hoạt, nhưng hai mắt sáng lại ngạo nghễ lúc có lúc không nhìn Diệp Tiềm bên này.

Đám vũ nữ sớm dừng múa, hai gò má đỏ hồng nhìn hết thấy, các nàng lúc này thấy tình cảnh đó, đều không khỏi âm thầm đoán trong lòng, không biết cái kia đến cùng có kích cỡ gì, thế nhưng khiến Bích La phu nhân lộ ra vẻ mặt khó có thể chịu nổi.

Nam tử này tiến vào rồi, bắt đầu nông sâu chậm rãi ra vào, động tác này cực kỳ có kết cấu, thoát nhìn là người kinh nghiệm sa trường, làm Bích La phu nhân thanh thanh ngâm kêu, rên rỉ không ngừng.

Cổ tình lúc này, nam nhân ôm Bích La phu nhân phảng phất cũng không chịu thua, bỗng nhiên buông hai khóa nho tím ra, nâng thẳng Bích La phu nhân vẫn đang bị nam nhân kia thao, bỗng móng ngọc rung chuyển lắc lư, chỉ thấy hẩn vừa dùng sức một cái, nghe thấy Bích La phu nhân hốt hoảng thét lên một tiếng, càng triển miên hơn.

Giữa sân mọi người cơ hồ ngừng thở, cũng không dám tin nhìn hết thấy.

Tác giả có chuyện muốn nói: Khụ, ta biết các người không thích xem Bích La phu nhân, nhưng mà người này rất quan trọng, về sau nàng trực tiếp làm cho cảm tình của công chúa và tiểu Diệp Tử tiến triển rất nhiều.

34. Chương 34: Hôm Nay Khí Trời Tốt Lắm

Ngày thường Bích La phu nhân không tránh nội thị, nhưng hôm nay trước mặt ca nữ, vũ nữ, nhạc sĩ lại gan lớn làm thế, cũng là phá lệ một lần. Vì thế nhóm người này không khỏi thở dài, trách không được ngoại nhân truyền Bích La phu nhân đêm đêm ngự mây nam nhân, hóa ra nàng quả thật là có thể trước sau phun nạt, song long hí châu.

Hai nam nhân phối hợp thỏa đáng, người công ta lui, người tiến ta ra, hai bên cùng làm, Bích La phu nhân kẹp ở giữa trở thành kêu trời không thấu, kêu đất chẳng hay, chỉ có thể phát ra từng tiếng dâm lãng.

Thân ở trong cảnh dâm mỹ, Diệp Tiềm vẫn thần sắc không thay đổi, lạnh nhạt như ban đầu.

Có thể khiến hần tham luyện nữ sắc, vốn chỉ có một, nàng chỉ nhẹ nhàng câu lên một ngón tay với hần, hần liền sớm phát cuồng; nếu nàng hồ hững với hần, dù là thể gian tuyệt sắc dâm đảng ở trước mắt, hần chẳng quan tâm.

Triều Dương công chúa cũng không đem tình cảnh bực này nhìn vào trong mắt, thần trí nàng sớm bay vào hư vô.

Nàng nghĩ đến Diệp Tiềm, định xoay mình, bỗng nhiên nhớ lại vừa rồi hần rút kiếm đâm thương người. một khắc đó, hần lấy khí thế không gì địch nổi đứng ở đó, mặt mày thanh lãnh rõ ràng hàm chứa đau đớn ngoại nhân khó có thể nhìn thấy.

hần bình thường là một thiếu niên kiên nhẫn trầm định, sao có thể làm ra chuyện xúc động thị huyết, hần làm như thế, có phải muốn nói cho mình: hần để ý.

hần dùng phương thức bá đạo huyết tinh như vậy tuyên cáo với nàng, bên nàng, chỉ có thể có hần.

Người khác, là không thể.

Triều Dương công chúa nhớ tới đây, trái tim nổi lên ngọt ngào, nhưng chút ngọt ngào kia lại hóa thành tro, tiêu tan như mây khói, nàng ngược lại bắt đầu nhú mày.

Nam nhi như thế, đâu phải hạng người chịu ở lâu dưới người khác?

hần có thể lưu luyện bên mình nhất thời, làm sao có thể có một đời?

Nghĩ đến đây, Triều Dương công chúa trong lòng lại nổi lên bi ai, ngón tay ngọc thon thon cầm chén dạ quang run lên không có lý do.

Bất quá là hoa trong gương trăng trong nước, một hồi tham hoan thôi, qua hết ngàn ngày, nàng sớm coi hết thấy phù hoa là đạm mạc, sao bắt đầu để ý đâu.

Triều Dương công chúa nghĩ đến đây, mày đẹp nhiễm thống khổ, bóng lưng không khỏi hiện ra hiu quạnh.

Diệp Tiềm đứng sau lưng nàng, với tròng hoang đường dâm loạn cách đó không xa kia không từng để vào mắt nửa phần, nhưng Triều Dương công chúa bỗng nhiên cô đơn, hần lại thấy được. Nhấp môi, hần rút cục vẫn tiến lên một bước, nửa quỳ, thấp giọng hỏi: “Chủ nhân?”

Trong lòng Triều Dương công chúa đang nghĩ tới hần, hần lại phản phát đoán được tâm tư nàng, một tiếng động đưa vào tai hồi âm lạnh, nhưng hành động này chẳng những không khiến Triều Dương công chúa cảm niệm, ngược lại càng làm cho lòng nàng không có lý do lo lắng một trận, tức thời không khỏi nhú mày nói: “Người đi xuống trước đi.”

Diệp Tiềm nghe thấy, mày hơi nhăn.

Triều Dương công chúa thấy hần thế nhưng không lập tức nghe lệnh, càng cảm thấy mình vừa rồi đoán không sai, thiếu niên Diệp Tiềm này ngày thường nhìn như mềm mại phục tùng, nhưng ở trong khung có một cỗ ngạo nghễ, cứ thế mãi, nàng sợ là khó có thể khống chế.

Vừa nghĩ, trên mặt nàng liền thập phần không vui, trong mắt vô tình vô tự, dùng ngữ khí ngày xưa bọn hạ nhân quen thuộc nhất, mặt mày thanh lãnh lùng nói: “Thế nào, người không nghe lời ta nói sao?”

Diệp Tiềm nghe được lời ấy, trong mắt buồn bã, hắn cũng không thể đoán được tâm tư khó dò của nữ tử trước mắt này, hắn chỉ có thể nghĩ nàng chung quy là giận mình.

Bởi vì hắn lỡ mắng đả nam tử vừa rồi hầu hạ nàng, nàng tức giận.

Diệp Tiềm nắm chặt kiếm, mím môi, cúi đầu, thấp giọng nói: “Vâng, ta đi ra ngoài.” nói xong, hắn đứng dậy, đi khỏi nơi ôn nhu phồn hoa này.

Người hầu và đám vũ nữ cũng không chú ý tới thiếu niên vừa rồi làm toàn trường khiếp sợ đã rời đi, tâm tư các nàng toàn bộ đều ở chỗ ba người hoang đường nơi chủ vị kia.

Bích La phu nhân, tình dâng đến tận cùng, theo động tác của hai nam nhân ra vào kia lắc lư càng mạnh, trong khoảnh khắc sóng hồng cuộn cuộn, hoa đào khắp nơi, dạ oanh nức nở, cảnh xuân vô hạn. Bất quá dù say mê như thế, Bích La phu nhân cũng đã nhận ra Diệp Tiềm rời đi.

Diệp Tiềm vừa đi, Bích La phu nhân nhất thời cảm thấy hai căn thô to cứng rắn trong cơ thể kia đã không có lực đạo, thân thể cũng không còn hứng thú, miễn cưỡng ứng phó vài cái, chung quy cảm thấy không được, vì thế hai nam nhân đáng thương kia đang hứng khởi, chợt thấy mặt chủ tử vốn mê loạn lại trầm xuống.

Bọn họ nhất thời cứng đờ, động tác mãnh liệt liền dừng lại, một cử động nhỏ cũng không dám, nhìn nữ tử nằm giữa hai người.

Nữ tử mềm mại, động tình mặc cho bọn hắn tùy ý chà đạp, nhưng lúc giận lên, lại có thể quyết định sinh tử của bọn họ.

Quả nhiên, Bích La phu nhân đăm thán ra lệnh: “không cần các người hầu hạ, đều đi xuống đi.”

Ra lệnh một tiếng, hai nam tử rút ra lửa nóng cứng rắn, quỳ xuống cáo từ, sau đó xám xịt ly khai, không dám lưu luyến chút nào. Mà người hầu hạ còn lại, cũng sát ngôn quan sắc, quỳ lạy lui ra, sau đó, chỉ còn lại Bích La phu nhân và Triều Dương công chúa và vài người hầu hạ thân thiết.

Nô tì của Bích La phu nhân quỳ tiến lên, cầm khăn lụa màu trắng giúp Bích La phu nhân lau sương đọng phía dưới, lại cầm áo choàng phủ thêm cho nàng, lúc này mới cung kính đứng một bên chờ phân phó.

Triều Dương công chúa thấy vậy, đương nhiên biết tâm sự của Bích La phu nhân, khẽ cười một tiếng, thở dài nói: “Người chẳng bao lâu đã vì nam nhân như thế mà để bụng, mấy hôn phu lúc trước cũng không từng được thế.”

Bích La phu nhân miễn cưỡng nằm trên sạp, liếc mắt nhìn Triều Dương công chúa: “Sao người thả hândi, không phải là không nữ, sợ ta một ngụm nuốt hân vào bụng sao.”

Triều Dương công chúa nghe vậy cười lạnh: “Nếu người có thể nuốt vào, thì cứ nuốt đi, cần gì phải hỏi ta.”

Bích La phu nhân không khỏi cười to: “Người thật hào phóng, bất quá hân quá lớn, ta cũng không nuốt nổi.”

Triều Dương công chúa ngược mắt: “Bất quá là một thiếu niên nho nhỏ thôi, có thể lớn hơn trời sao? Người sao nuốt không nổi?”

Bích La phu nhân dừng cười, nghiêm cẩn ngồi lên: “hân rất lớn, ta xem ít nhất phải bằng hai.”

Triều Dương công chúa nhớ tới chuyện cũ, lại cười lạnh: “Người cũng từng nhìn cẩn thận!”

Bích La phu nhân nghe lời này, ngấm ngấm Triều Dương công chúa một phen, bỗng nhiên ôn nhu nói: “Đêm đó ta không chạm vào hân mấy may, đến cùng bao lớn ta quả thật không từng nhìn thấy, người cũng không cần nghi ngờ ta. Về phần hân lớn bao nhiêu, ta xem chắc chắn không nhỏ, bằng khôngcũng không đến mức cho người trầm mê thế này.”

Triều Dương công chúa nghe vậy sững sốt, cúi đầu không nói.

Bích La phu nhân thấy nàng như thế, thở dài một tiếng: “Triều Dương, chúng ta tỷ muội kết giao, đều tự nhận hết khổ sở thế gian, hiện có thể gặp lại nơi Túc Ninh Thành nho nhỏ này, cũng là duyên phận rất lớn. Ta luôn luôn coi người là bạn tri kỷ, phạm là ta có, người thích, đều cho người hết.”

Triều Dương công chúa vẫn cúi đầu trầm mặc không nói.

Bích La phu nhân lại nói: “Giờ ta chỉ thích Diệp Tiềm này, vốn là bảy phần thích, qua đêm nay, bảy phần đã biến thành chín phần. Nếu cầu mà không được, ta thật sự là đêm không thể ngủ, nếu người chỉ coi hấn là nô tài, vậy đưa hấn cho ta một đêm, coi như hiếu ta tương tư khổ.”

Bích La phu nhân nói đến đây, tạm dừng một lát, nhìn về mặt Triều Dương công chúa, lại tiếp tục nói: “Nếu người thể nhưng động chân tình, đặt một thiếu niên như vậy ở trong tim, ta cũng sẽ không đoạt thứ người yêu thích.”

Triều Dương công chúa nheo mị mâu, thật lâu sau, rốt cục nói: “Vừa rồi người cũng thấy, hấn tuy rằng là nô tài đê tiện, nhưng cũng đã khiến ta hữu tâm vô lực.” Nàng ngước mắt, nhìn Bích La phu nhân, nhàn nhạt nói: “Ta sợ là đã không sai sử được hấn.”

Bích La phu nhân nghe vậy, lại nở nụ cười: “hấn càng như thế, ta càng yêu. Bên cạnh ta nam sủng vô số, người người bộ dạng phục tùng liễm mục làm nô tài, làm sao từng có nam tử như Diệp Tiềm, ta chính là yêu hấn như vậy.” Nàng mặt mày tràn ra thần thái mong đợi: “hấn giống như một con ngựa hoang, cưỡng đã không kiềm chế được, không phải ai cũng có thể khống chế, cố tình càng khó phục tùng, ta càng thích, hận không thể cười lên, chẳng sợ hấn làm ta ngã tan xương nát thịt, ta cũng chịu.”

Triều Dương công chúa thấy vậy, tâm niệm trăm hồi, cuối cùng nói: “Người đã thích, tự đi thuận phục đi, chúng ta là bạn tri kỷ, ta đương nhiên sẽ giúp người.” Nàng nói tới đây, giọng nói vừa chuyển, nhìn kỹ Bích La phu nhân, âm thanh lạnh lùng: “Bất quá người cũng không cần nghi ngờ ta, càng không cần kích tướng ta, dù người đối đãi hấn thế nào, ở trong lòng ta, hấn bất quá là một nam sủng thôi. Đường đường Triều Dương công chúa ta, còn không đến mức vì một tiểu nô mà tranh giành tình nhân.”

Triều Dương công chúa cúi mâu, giọng nói càng lạnh: “Lại càng sẽ không vì một tiểu nô mà lừa gạt người.”

Bích La phu nhân nghe vậy mừng rỡ: “Có câu này của người, ta yên tâm.”

Triều Dương công chúa nhú mày, cười: “Thế nào, đêm nay người thử một chút?”

Bích La phu nhân lại lắc đầu: “không được, đêm nay không thể được, chuyện này không thể nóng vội. Phát sinh chuyện như vậy, hôm nay sợ là nổi lòng khó chịu, ta xem vẫn là lại chọn ngày khác đi.”

Triều Dương công chúa gật đầu nói: “Cũng tốt, qua mấy ngày, ta mời người đến chỗ ta, đến lúc đó người tìm ngày tốt đi.”

Bích La phu nhân phù một tiếng nở nụ cười: “Cũng không phải động phòng, còn ngày tốt ngày tốt, bất quá là xem tâm tình con ngựa hoang này thôi.”

Hai người còn nói một phen, sắc trời đã muộn, đều tự nghỉ ngơi. Đêm nay Cẩm Tú hầu hạ bên cạnh thấy Triều Dương công chúa thần sắc nhợt nhạt, hình như có gì không vui, liền đề nghị bảo Diệp Tiềm đến hầu hạ.

Ai ngờ Triều Dương công chúa cười lạnh: “Thôi, hấn đến, càng chọc ta không vui!”

Cẩm Tú nghe xong sững sốt, lại nhìn về mặt công chúa, không khỏi nghĩ, mấy ngày trước đây không phải mỗi đêm đều ở trên giường một phen triền miên sao, thế nào lại thành cái dạng này?

Mính Nhi lại thay Diệp Tiềm thở dài, quả nhiên là hoa không có trăm ngày, Diệp Tiềm này được sủng ái xem ra là đến ngày cuối rồi.

Nam nhân thôi, lấy sắc hầu người, há có thể lâu dài!

=====

Diệp Tiềm hàng đêm hầu hạ công chúa, đêm nay cầm kiếm trong tay, một mình quỳ một gối ngồi trên giường.

Ánh trăng từ cửa sổ tiến vào, chiếu vào khuôn mặt hấn góc cạnh rõ ràng, chiếu rọi mặt mày hấn cương nghị, cái mũi cao thẳng, môi mỏng nhếch lên.

hắn lần lượt hiểu ra hết thấy đã phát sinh đêm nay, nghĩ nếu hết thấy lại xảy ra một lần nữa, hắn sẽ xử trí thế nào? Nếu hắn ôn thuần đứng ở bên cạnh công chúa, làm như không thấy nam nhân vô cùng thân thiết hầu hạ nàng, có phải sự tình sẽ không như vậy?

Dưới ánh trăng, thiếu niên nhắm hai mắt, môi mỏng mấp máy, phát ra một tiếng thở dài nhẹ nhàng.

35. Chương 35

Ngày thứ hai, Triều Dương công chúa từ biệt Bích La phu nhân hồi phủ, một đường xa mã uốn lượn mà đi, trên đường đám đông trông theo, rất nhiều nữ tử đều phóng ánh mắt tới trên người tân sủng Diệp Tiềm. Diệp Tiềm lại hồn nhiên bất giác, toàn bộ tâm tư hắn đều ở trên người nữ chủ nhân tâm tư khó dò kia.

Xa mã dừng lại trước cửa Hầu phủ, đã có nhuyển kiệu đợi ở đó chờ công chúa đại giá. Triều Dương công chúa được Cẩm Tú nâng xuống trước càng xe, Diệp Tiềm mạnh mẽ xoay người xuống ngựa, cung kính đi đến bên người công chúa, vươn tay đỡ nàng.

Công chúa liếc mắt quét hắn, liếc mắt phong khinh vân đạm, vô tình vô tự, phảng phất xem hắn là một mảnh lá cây phiêu linh, rơi xuống đất bụi, không có phân lượng gì. Thế này làm tâm Diệp Tiềm phảng phất như bị bão cát mùa đông đảo qua, lạnh thấu cốt, thô ráp đau đớn.

Bất quá cánh tay hắn vẫn hữu lực, đem bàn tay thô ráp to dài đặt ở trước mặt nàng, kiên cường ổn định, không rời không bỏ.

Công chúa im lặng vươn tay mềm, rốt cục vẫn đặt bàn tay tinh tế trắng nõn vào lòng bàn tay Diệp Tiềm.

Lúc Diệp Tiềm giữ bàn tay như xuân hành ngọc tước, hắn run rẩy một chút..

Hết thấy thoát nhìn cũng không có gì bất đồng, nhưng Diệp Tiềm biết, nhất định là phát sinh chuyện gì, mới khiến nàng bắt đầu xa lạ cùng hồ hững như thế.

Kể tiếp mấy ngày, Diệp Tiềm cũng không được công chúa triệu kiến.

Diệp Tiềm không nói một lời, ở trong nhà đóng cửa không ra, vì thế mấy ngày, cảm thế nhưng hơi xanh, có râu, trong mắt cũng nổi lên tơ máu màu đỏ.

Diệp bà tử thấy vậy, một là đau lòng con, hai cũng lo sợ thất sủng, bà cũng nghe nói chuyện đã xảy ra trong phủ Bích La phu nhân – trong lúc đó, nô bộc truyền tin tức cực nhanh.

Diệp bà tử lòng nóng như lửa đốt, chạy đi tìm người trước mặt công chúa hỏi thăm, cuối cùng rốt cục quanh co lòng vòng biết được, công chúa tuy rằng không triệu kiến Diệp Tiềm, nhưng đến cùng cũng không tuyên nam sủng khác thị tẩm, làm cho Diệp bà tử trong lòng trấn an rất nhiều, vì thế bắt đầu khuyên bảo con mình.

“Tiềm a, người cũng biết, tỷ tỷ người ở trong cung đã được Hoàng thượng sủng ái, nghe nói nàng mang thai.” Diệp bà tử quanh co lòng vòng.

Diệp Tiềm cúi đầu không nói, trong tay cầm một quyển binh thư đang lật lung tung.

Hiện thời nhà bọn họ ở so với trước kia tốt hơn không biết bao nhiêu, Diệp Tiềm sớm đã có thư phòng riêng, hắn có thể ở trong này luyện chữ đọc sách.

Diệp bà tử thở dài, đoạt lấy sách cổ trong tay Diệp Tiềm: “Tiềm, tỷ tỷ người gửi thư nói, hiện thời Hoàng thượng đối với nàng ân sủng có thêm, nàng hi vọng người có thể đến giúp nàng.”

Diệp Tiềm nghe xong, cũng phiền muộn vô cùng, đành giọng nói: “Ta không đi.”

Diệp bà tử vừa nghe, rầu rĩ nói: “Người xem tỷ tỷ người ở trong cung từng bước tiếp nối gian nan, chỉ vì nàng xuất thân từ nơi ti tiện như nhà chúng ta, nếu nàng có một hai huynh đệ làm chỗ dựa, sao phải chịu người bài bố khi dễ đâu? Người hiện thời chẳng những không giúp được tỷ người, ngược lại ở trong này

tranh giành tình nhân đã thương gia nô người ta, đặc tội Bích La phu nhân, cũng chộc giận chủ nhân nhà mình. Tương lai vạn nhất một ngày công chúa kia nói với Hoàng thượng, còn làm phiền tỷ tỷ người?”

Diệp Tiềm nghe thế này, trong mắt hiện ra đau đớn, buông binh thư, im lặng nói: “Vậy người muốn ta thế nào?”

Diệp bà tử biết Diệp Tiềm cũng đau lòng tỷ tỷ, nghe hần nói như vậy, biết sự tình còn có đường hòa dịu, vội khuyên giải an ủi nói: “Tiềm, nếu Hoàng thượng thật có thể triệu người tiến cung, tất nhiên sẽ cho người một quan nửa chức, tới đó người có thể giúp tỷ tỷ, thứ hai coi như là vì bản thân mưu tiền đồ, tốt hơn ở đây làm một nam sủng.”

Diệp Tiềm nghe, nghĩ bản thân nếu rời đến một nơi không có Triệu Dương công chúa, tâm giống như bị người đào đi, đau tê tâm liệt phế, đau đớn đánh úp lại, thế nhưng khiến hần không dám nghĩ đi.

hần theo bản năng hỏi: “Nương, nếu ta là không muốn đi?”

Diệp bà tử nghe xong, nắm chắc thắng lợi, chậm rãi nói: “Nếu người buông tha tiền đồ tốt như vậy không muốn đi, vậy ở lại Hầu phủ, hầu hạ công chúa, dĩ công chúa cao hứng, tương lai cũng có thể một quan nửa chức. Còn nữa –” diệp bà tử nghĩ đến kỳ thực cũng chu toàn: “Người cũng biết, công chúa chúng ta chính là trưởng tử của đương kim Hoàng thượng, ta nghe nói Hoàng thượng đối với tỷ tỷ này là nói gì nghe vậy, chỉ cần công chúa thích người, tương lai tiền đồ cực tốt.”

Diệp Tiềm nghe vậy, trầm tư một lát, bên lại bỗng nhiên xả ra một chút cười chua xót: “Nhưng mà ta muốn tiền đồ cực tốt thì có tác dụng gì!”

Dù cho có tiền đồ, cũng không có tư cách đi lấy thứ hần yêu thích trong lòng.

Diệp bà tử nóng nảy, nhìn tiểu nhi tử khó bảo, rầu rĩ nói: “Người nếu có tiền đồ tốt, lão nương người tự nhiên cũng có thể đi phong quang theo, không cần ở trong này chịu tội, xem sắc mặt người làm việc; nếu người có chút tiền đồ, tự nhiên có thể làm rạng rỡ tổ tông, giúp các đệ đệ!”

Diệp Tiềm cúi đầu, cũng không nói.

Diệp bà tử nói mãi hần bất động, trong lòng sốt ruột, lôi kéo tay Diệp Tiềm: “Con a, trong lòng người đến cùng nghĩ thế nào, thì nói với nương, ta một bó tuổi như vậy, còn mỗi ngày quan tâm người, người còn nhẫn tâm ở đâu ”

Diệp Tiềm trầm mặc hồi lâu, rốt cục vẫn nói: “Nương, người không cần lo lắng, ta từ nay về sau nhất định không chộc công chúa tức giận, tất nhiên như người mong muốn làm nàng vui.” hần nói ra lời tối nghĩa này xong, lại nói: “Về phần Đôn Dương Thành, ta không muốn đi, ta không muốn rời khỏi nơi này.”

Diệp bà tử thấy vậy đã thật vừa lòng: “Người có thể nghĩ thông suốt, cũng đã tốt lắm, ngày khác người đi cầu kiến công chúa, thỉnh cầu nàng tha thứ, làm nàng vui lòng.”

Diệp Tiềm cười khổ, trong miệng lại nói: “Được.”

Diệp bà tử vừa lòng sờ sờ tóc con, kiêu ngạo nói: “Người bộ dạng tuần tú giống lão cha đáng xấu hổ kia, hiện thời tuy rằng tính tình người không giống hần, nhưng dung mạo này giống hần mười phần, con ta sinh ra bộ dáng tốt như thế, trách không được ngay cả chủ nhân chúng ta đều yêu không rời đâu!”

Diệp Tiềm nghe mẫu thân nói thế này thật là không chịu nổi, nhúu mày cắt đứt: “Nương, người về sau không được nói như vậy.”

Diệp bà tử không hiểu: “Vì sao không thể? Ta Diệp bà tử cả đời vô năng bất tài bị người giẫm lên, chỉ có sinh nhiều đứa con, hiện thời một ở Đôn Dương Thành nhận mưa móc của thiên tử, một ở trong phủ hầu hạ chủ nhân, đây là vinh quang thế nào, không thể nói hết.”

Diệp Tiềm nhắm mắt, thở dài, hần biết rõ tính tình mẫu thân, đạo lý là giảng không được, đành phải nói: “Nương, bọn họ là nhà đế vương, đối việc này khó tránh khỏi kiêng dè. Người tuyên dương khắp nơi, bọn họ tất nhiên sẽ vì giữ thể diện, đem đến tai họa cho con cùng tỷ tỷ.”

Diệp bà tử nghe lời này, cũng lắp bắp kinh hãi, ngẫm lại gật đầu nói: “Con ta nói có lý, về sau nương cần thận là được.”

Lúc Diệp Tiềm cùng Diệp bà tử nói chuyện, Triều Dương công chúa đang nhú mày nhìn một phong thư hàm trên án kỷ.

Đây là đương kim thiên tử tự tay viết, đầu tiên nói liên miên mấy ngày nay tới giờ bản thân làm gì, dù việc này Triều Dương công chúa sớm nghe được từ người bên cạnh, nhưng nghe bản thân đệ đệ Trệ tự nói đến, vẫn nhin không được cười thầm.

nói xong chuyện này đã chiếm hơn phân nửa thư, phía sau Trệ còn nói sứ giả từ Tây vực mang đến sữa trâu, nói là thơm ngọt nhu ngậy, khẩu vị thật ngon, Trung nguyên hiếm thấy, được một ít, phân cho chúng phi tần hậu cung thưởng thức, đặc đặc lấy ra một ít, cho khoái mã đưa đến Túc Ninh Thành, dâng cho A tỷ nếm thử.

Triều Dương công chúa xem xong, vươn ngón tay ngọc thon thon, lấy một miếng sữa hình vuông đặt vào bên miệng, hương thơm nồng đậm xa lạ tràn trên răng môi, thơm ngọt thấm nhập tâm phế. Bên môi nàng tràn ra một tia cười ngọt ngào, nghĩ tư vị này thật tốt đẹp, thế nhưng có vài phần không chân thực.

Nàng thử xong miếng sữa đường này, tiếp tục đọc thư, chỉ thấy cuối cùng nhắc tới, nghe thị cơ Trường Vân nhắc em trai Diệp Tiềm có tài cán, nếu A tỷ thuận tiện, mượn người này dùng một chút.

Triều Dương công chúa nhìn đến câu cuối cùng kia, không khỏi sửng sốt, vốn tràn đầy tươi cười dần dần thu liễm.

Nàng đứng lên, lặng yên trước cửa sổ, nhìn bên ngoài tuyết trắng rơi hồi lâu, rốt cục vẫn ra lệnh: “Cầm Tú, gọi Diệp Tiềm.”

Cầm Tú theo nàng từ nhỏ, sớm biết nàng giận đối Diệp Tiềm, hiện thấy nàng triệu hồi Diệp Tiềm, vốn tưởng rằng đã thông, nhưng xem vẻ mặt nàng mát đậm, lại cảm thấy không phải. Tức thời trong lòng nàng rất nghi hoặc, nhưng cũng không dám hỏi nhiều, vội vàng tuyên ngoại thị triệu Diệp Tiềm đến.

Diệp bà tử nghe con trai của mình được chủ nhân triệu hồi, rất vui sướng, cao hứng vỗ vai Diệp Tiềm nói: “Con a, nhanh đi, nhớ nhận sai với chủ nhân, cầu xin tha thứ.”

Diệp Tiềm không nói, đi thẳng theo người hầu.

Diệp Tiềm đi vào, chỉ thấy công chúa dưới cửa sổ đưa lưng về phía mình, thâm y màu đỏ sậm bó chặt thân hình mạn diệu, tóc đen như mây cao cao vẫn phong kể sương tẩn, như khói như mộng. Ngoài cửa sổ hàn tuyết mai vàng, chạc cây mạnh mẽ, làm nổi bật quyền rũ tiêm nhược trong phòng, càng thêm hiu quạnh, yêu dã cô đơn.

trái tim Diệp Tiềm cứng lại, cũng nghĩ công chúa thân mình xưa nay sợ lạnh, từ khi thời tiết chuyển hàn, mỗi đêm đều phải dựa vào ngực hắc sứ ả. đã nhiều ngày nàng một gối lạnh lùng, đêm dài chậm chậm, nghĩ hắc gian nan.

Triều Dương công chúa nghe được Diệp Tiềm đi vào, hơi hơi quay lại, chỉ thấy trên ngón tay trong suốt ngọc, thế nhưng có một đoá mai vàng nhị đỏ. Mai vàng ngậm hương, nhụy hoa hồng kiều, rung động.

Nàng cúi đầu nhìn này đoá mai hồi lâu, rốt cục nâng mắt lên, tinh mâu thanh lãnh, như chấm nhôphương xa, đậm nghệ Diệp Tiềm.

Tác giả có chuyện muốn nói: Mọi người đều cảm thấy cảm tình chưa đi đến đâu, ta phân tích cho các người a. Khụ! bọn họ

Thứ nhất ở chương trước, Bích La phu nhân và công chúa đối thoại, kỳ thực có rất nhiều ý tứ a.

Công chúa cười lạnh nói “Người nếu có thể nuốt vào, tự đi nuốt là được, cần gì phải hỏi ta.” —— trong lòng đã bất mãn với Bích La phu nhân.

Bích La nói “hắn rất lớn, ta xem ít nhất bằng hai.” Sau đó, công chúa phản ứng là nhớ tới chuyện cũ, lại cười lạnh: “Người cũng đã nhìn cẩn thận!”, là vì nàng nhớ mình từng đưa Diệp Tiềm cho Bích La, mộtđêm kia tuy rằng không được việc, kết quả đến cùng tiến hành đến bao nhiêu nàng không rõ, cho nên lấy cái này thử Bích La phu nhân, nàng đã bắt đầu ghen tị.

Bích La phu nhân nói “Về phần hấn lớn bao nhiêu, ta xem là nhất định không nhỏ, bằng không cũng không đến mức khiến người trăm mê tới vậy.” Công chúa nghe nói như thế, không đối chọi gay gắt, mà cúi đầu không nói. Bởi vì nàng ở đây cùng khuê trung bạn tốt ngày xưa đối thoại, đã bại trận, đối phương nhìn ra tâm tư của nàng, nàng cũng biết tâm tư của bản thân, đó là nàng bắt đầu để ý Diệp Tiềm.

Triều Dương công chúa cuối cùng nói “Ta đã không sai sử được hấn ” không phải không sai sử được, mà là mượn cớ chối từ + khổ sở tương lai...

Về phần cuối cùng Triều Dương công chúa vẫn đáp ứng Bích La phu nhân tương lai hỗ trợ, chính nàng có ý tưởng sâu sắc, còn có nàng cứng miệng cứng tâm a.

36. Chương 36: Hôm Nay Khí Trời Tốt Lắm

Triều Dương công chúa cúi đầu chăm chú nhìn đóa mai vàng dính một chút tuyết bay hồi lâu, cuối cùng rốt cục nâng mắt lên, tinh mâu thanh lãnh, như một chấm nhỏ phương xa, đậm nghề Diệp Tiềm.

Cái loại cảm giác này đánh úp lại, nàng rõ ràng nhìn mình, nhưng lại cảm thấy ở trong mắt nàng, mình phảng phất như một chút bụi đất, bé nhỏ không đáng kể.

Diệp Tiềm khẽ nhú mày, trong lòng nghĩ chuyện đã xảy ra lúc trước, trong khoảng khắc không biết nên nói cái gì.

Triều Dương công chúa tà liếc hấn một phen, như đang xem kỹ cái gì, nửa ngày bỗng nhiên nói: “Diệp Tiềm, ta trước kia từng nghe Tiêu Đồng nói, người thiên tư thông minh, tư chất xuất chúng, bất quá hai ba năm, đã học được một thân văn thao vũ lược.”

Nàng cúi mặt, ngón tay ngọc thon dài mảnh khảnh tùy ý chơi đùa mai vàng kiêu diễm trong trẻo, lạnh lạnh thờ dài, đậm thanh nói: “Người ngạo tài như thế, nhưng trốn ở khuê trung làm nam sủng của ta, khiến người khác chê cười, cũng là nhục nhã người.”

Diệp Tiềm nghe được lời này, trong lòng nhảy dựng, lại nhớ tới mẫu thân nói, ánh mắt hấn xoay chuyển, rơi xuống án kỷ, thấy tín hàm màu vàng sáng phía trên.

Diệp Tiềm mâu quang thâm trầm, im lặng nửa ngày, rốt cục trầm giọng nói: “Công chúa, người nói vừa rồi thật sự chiết sát Diệp Tiềm, Diệp Tiềm bất quá chỉ là một tiểu nô, có thể đi theo hầu hạ công chúa, đã là vinh hạnh rất lớn, sao nói hai chữ nhục nhã.”

Triều Dương công chúa ngược mắt, cười khẽ, lúc cười lông mi trên đôi mắt hẹp dài nhẹ nhàng rung động, quyến rũ mê người, nhưng quyến rũ kia phảng phất lay dính mai vàng lạnh lẽo: “Diệp Tiềm, người theo ta, ta cũng sẽ không bạc đãi người, người muốn cái gì, ta đương nhiên sẽ đáp ứng người. Dù người muốn một chút công danh, ta chỉ cần nói một câu, tự nhiên có thể bảo Trệ nhìn người với cặp mắt khác xưa, từ đây từng bước thăng chức cho người, tiền đồ cẩm tú.”

Trong mắt ý cười chợt tắt, trên mặt nàng hiện ra lãnh đạm: “Bất quá người nếu chán ghét ta, cũng không cần quanh co lòng vòng, nhập mạc chỉ tân của Triều Dương công chúa đâu chỉ một mình người, nếu người cầu đi, xin cứ tự nhiên.”

Tám chữ cuối cùng, nàng nói được sạch sẽ lưu loát, thanh thúy khả nhân, nhưng nghe vào trong lòng Diệp Tiềm, cũng là đao cắt châm đâm, giống như lấy tim.

Diệp Tiềm nhắm mi, tinh tế tìm tòi tâm tư nữ chủ nhân mềm mại diễm lệ này.

Triều Dương công chúa sắc mặt u ám khó dò, lông mi buông xuống, che khuất mâu quang, đen tối khó hiểu, hấn thấy không rõ.

tâm tư nữ nhân giống như một cây ngân châm ở đáy biển, một luồng thanh phong nơi khe núi, hấn bắt không được sờ không rõ, cũng cân nhắc không ra.

thật lâu sau, hần thở dài, phóng nhẹ thanh âm nói: “Nàng cũng không cần kích tướng ta như vậy, lại càng không cần hoài nghi ta cái gì, ta chưa từng có ý tứ muốn đi.”

hần đi lên phía trước, vươn tay, muốn ôm nàng vào trong lòng: “Triều Dương, nơi nào ta cũng không đi, ta cái gì cũng không cần, ta chỉ cần bồi ở bên cạnh nàng. Làm nô làm dịch, một đời một kiếp, ta đều nhận.”

Triều Dương công chúa nghe nói như thế, trong lòng không khỏi xúc động, lãnh ý mất đi, trên mặt lại hiện ra thê lương: “Diệp Tiềm, một đời một kiếp rất dài, ngươi còn trẻ như thế, sao dám vọng hứa như vậy.” Nàng bên môi đỏ bừng tràn ra thở dài mát đậm, đặt mai vàng vào lòng bàn tay ngọc bạch: “Ngươi cũng bất quá là nói thôi, kỳ thực ngươi đã có tiền đồ cẩm tú rộng lớn, tỷ tỷ ngươi hiện thời hầu hạ ở bên Trệ, từ từ được sủng ái, sẽ có một ngày, ngươi có thể thăng chức rất nhanh. Đến khi đó, ngươi không còn là Diệp Tiềm hôm nay, làm sao có thể cam tâm ở chỗ này hầu hạ ta, cùng với ta.”

Diệp Tiềm lắc đầu, kiên định lắc đầu: “không, Triều Dương, ta sẽ không rời đi, vĩnh viễn sẽ không rời đi.”

Triều Dương công chúa hai cái bàn tay duyên dáng nhập lại, mai vàng bị kẹp ở bên trong, hai bàn tay nàng vô ý nhẹ nhàng xoa nắn, lúc này nàng nghe thấy Diệp Tiềm nói một phen, chợt ngược mắt, nói: “Nếu thực sự tiền đồ cẩm tú đặt trước mặt ngươi, chẳng lẽ ngươi cũng không cần?”

ánh mắt Diệp Tiềm nhìn nàng trầm định trong suốt, đậm thanh hỏi lại: “nếu tiền đồ cẩm tú đó lớn bằng trời, ta có thể đổi với nàng cùng ta làm bạn lâu dài?”

Triều Dương công chúa nghe vậy, bên môi nổi lên trào phúng cười lạnh: “Ngươi xuất thân bất quá là tiểu nô trong phủ Hầu gia Túc Ninh thành, dù được vinh quang che trời, cũng không thể đánh đồng cùng ta thiên gia trưởng công chúa.” Nàng nhìn Diệp Tiềm, thở dài một tiếng: “Ngươi đã tâm không khỏi quá lớn, cũng quá tự cho là đúng.”

Đại Viêm triều khai quốc tới nay, phàm là xứng đôi với công chúa, đều là hào môn cao nhất, hầu tước gia truyền. Tuy rằng khai quốc mấy trăm năm, cũng từng có bình dân thấp kém bởi vì chiến công mà phong hầu, nhưng đến cùng cũng không ai có thể đủ vinh quang cưới công chúa thiên gia.

Huống chi, Triều Dương công chúa nguyên bản là trưởng nữ tiên đế, đích tỷ tỷ của đương kim thánh thượng, nữ nhi duy nhất của thánh hoàng thái hậu, ngay cả nàng có tiếng xấu, ngay cả nàng hoang đường không kèm chế được, nhưng kia cũng không phải một nam nô nhỏ nhỏ có thể leo lên.

Diệp Tiềm lời ấy, giống như người si nói mộng.

Diệp Tiềm nghe Triều Dương công chúa nói, bên môi nổi lên cười chua xót: “Công danh lợi lộc không đổi được nàng, ta đây muốn thì có tác dụng gì?”

Triều Dương công chúa nghe vậy ngẩn ra, mở đôi bàn tay khép chặt, cánh mai vàng kia đã bị nghiền nát từ trên tay rơi xuống, uốn lượn, phiêu đảng, theo gió từ khe cửa, bay ra ngoài.

Diệp Tiềm nhìn nữ tử này, kiên định nói: “Triều Dương, ta không muốn công danh lợi lộc, cũng không muốn tiền đồ cẩm tú, ta thâm nghĩ ở bên cạnh nàng, ôm nàng, cùng nàng. Trừ phi nàng không cần ta nữa, bằng không ta vĩnh viễn sẽ không rời khỏi nàng.”

Giọng hần ổn định ôn nhu, như nước sông triền miên, thanh sơn lồng lộng, phảng phất là lời thề mãi mãi không thay đổi, ở bên tai nàng nhẹ nhàng chảy xuôi.

một loại chua xót nảy lên trong trái tim Triều Dương công chúa, nàng cúi mắt, lông mi thon dài che khuất mí mắt ướt át, nỗ lực nở nụ cười, nuốt xuống nghẹn ngào: “một ngày nào đó, ngươi sẽ hối hận ngươi đã nói lời này.”

Diệp Tiềm đi lên phía trước, từ phía sau ôm lấy nàng, khuôn mặt góc cạnh áp lên nàng, cảm cương nghị đặt ở hai bờ vai nàng mảnh khảnh, hít sâu một hơi, mùi thơm quen thuộc quanh quẩn ở chóp mũi, hần thấp giọng nói: “Triều Dương, ta sinh ra để tiện, sở cầu không nhiều, khi còn bé bất quá là ăn no mặc ấm, không bị người nhục mạ, hiện thời còn lại nếu có thể may mắn vĩnh viễn làm bạn bên cạnh nàng, đã cảm thấy mỹ mãn.”

Nhưng thiên hạ trong lòng không có phản ứng gì, chỉ mặc cho hần ôm, hần thể nhưng hoảng hốt không hiểu, vội dùng tay mình nắm tay nàng, chỉ cảm thấy hai tay nàng lạnh lẽo.

hắn đau lòng nắm chặt, trầm giọng nói: “Triều Dương, ta thực không đi, ta vĩnh viễn cùng nàng, sưởi ấm cho nàng, ôm nàng lên ngựa, cùng nàng thưởng thu cúc, xem mai vàng, xem hoa nở hoa rơi, vọng vãn cuốn thư. Nàng mất hứng, ta dỗ nàng vui vẻ, nàng muốn hoang đường, ta không nói đứng cùng một bên, được không?”

Sau một hồi, Triều Dương công chúa yên lặng nắm lại tay hắn, hàm răng khê cắn mềm mại môi: “Lại ôm chặt ta một chút.”

Nàng hơi hơi nghiêng mặt, để gò má cọ vào hắn, nhắm mắt cảm thụ nhiệt độ và thân mật, lẩm bẩm: “Ta thích người ôm ta như vậy...” Giọng nàng man mát, nhuần nhuyễn, mang theo một chút hương sữa.

Diệp Tiềm cúi đầu, bắt được môi nàng, mềm nhẹ hôn lên, thương tiếc dùng lưỡi liếm từng tấc.

bên ngoài mai vàng lay động, bên trong nữ nhân mạn diệu yêu diễm ở trong lòng nam nhân bắt đầu nở rộ. Nàng cúi đầu phát ra âm nga, thanh thanh uyển chuyển. Thâm y bị cởi ra, lộ ra tấm lưng tinh tế duyên dáng, nàng ở trong lòng nam nhân run rẩy, hờn nhẹ. Song chương thon dài leo lên cổ nam nhân, môi hồng nhuận hơi hơi mở ra, mị mầu xưa nay ngưng lãnh mê ly, thê lương nhìn nam nhân trước mắt.

Nam nhân đầu tiên nhiệt liệt hôn nàng, hôn môi, hôn gáy ngửa ra phía sau, hôn nàng hưng phấn tô dung từng khối. Sau này, hắn khắc chế không được, ngồi xuống ôm lấy nàng, bỏ xuống thâm y trên người nàng, đi đến trước rèm.

Rèm lay động, nam nhân thô suyễn tiết tấu rõ ràng, đều đều ổn định, còn nữ nhân rầm rì khi thì dồn dập khi thì thông thả, khi thì cao vút khi thì trầm thấp, trong u thất tràn ngập, xuyên qua song cửa, truyền ra ngoài cửa sổ, chọc mai vàng xấu hổ cúi đầu.

Cầm Tú triệu Diệp Tiềm đến, biết bọn họ tất nhiên nói chuyện một phen, sẵn sóc cho lui tả hữu. Bất quá nàng thắc thỏm công chúa, đến cùng lo lắng bọn họ có thể tan băng, vì thế lại vòng trở về, lớn mật nghe lén ngoài cửa sổ. Lúc này nghe thanh âm đó, biết bọn họ chẳng những đã hòa hảo như ban đầu, sợ là so với trước kia càng nhu tình mật ý, liền an lòng.

đang định rời đi, chợt nghe bên trong chủ tử nhà mình phát ra một tiếng “A” cao vút, mềm mại dồn dập, phảng phất xông lên cửa tiêu, như khoái hoạt lại như thống khổ.

Nàng thuở nhỏ ở trong cung, bị tiêm nhiễm, đối với việc nam nữ đã sớm sáng tỏ, sau này Triều Dương công chúa gả cho Bình Tây Hầu, hoang dâm qua ngày, nàng đã nhìn quen. Nhưng hiện thời công chúa một tiếng yêu kiều, nàng thể nhưng cũng cảm thấy đỏ mặt, che miệng cười khê, thầm nghĩ: Công chúa lần này xem như được bảo bối.

Bên này Cầm Tú rời đi, bên kia Triều Dương công chúa vẫn trong nước sôi lửa bỏng điên cuồng lắc lư. Mồ hôi đầm đìa Diệp Tiềm thấy nàng mị thái như thế, càng động tình, vừa ra vào phía dưới, vừa ở bên tai nàng cắn răng thấp nói: “Như vậy, nàng thích không?”

Triều Dương công chúa không nói, chỉ mị mầu than nhẹ.

Diệp Tiềm thấy vậy, trong lòng để ý, phía dưới dùng sức hơn, vừa dùng sức vừa cắn răng thô suyễn nói: “Chủ nhân, ta muốn nàng gọi tên ta, sao nàng không gọi, ta muốn nàng gọi tên ta...”

Triều Dương công chúa vô pháp thừa nhận, ngón tay ngọc thon thon cơ hồ cào vào vai hắn, cào lên lưng hắn.

Diệp Tiềm càng muốn động, hai cánh tay hữu lực rõ ràng nhắc hai cái đùi thon dài trắng nõn, sau đó kéo mạnh, rút cự long ra khỏi nơi đó.

Công chúa đứng lúc động tình, bỗng nhiên thiếu cự long của Diệp Tiềm, nhất thời hư không, u kính có thanh tuyến chảy ra, nàng mê mang lắc lắc đầu: “Tiềm, không, không cần như vậy...”

Diệp Tiềm nghe nàng mềm nhũn gọi hắn như vậy, tình càng nùng, nam căn hạ xuống đột nhiên càng cứng rắn, bất quá hắn vẫn nhìn xuống, cúi đầu nói nhỏ: “Triều Dương, chủ nhân của ta, ta muốn nàng gọi như vậy, luôn luôn gọi tên ta như vậy...”

Triều Dương công chúa tình giữa hai chân khó nhịn, hai chân bị mạnh mẽ nhấc lên, mê mang nhìn nam nhân phía trên, cuối cùng nàng ủy khuất trong mắt đã ướt ướt.

Diệp Tiềm nhìn đau lòng, đang định buông tha nàng, lại nghe nàng bỗng nhiên cúi đầu sợ hãi thử thăm dò gọi lên: “Diệp Tiềm... Tiềm...”

một tiếng gọi thấp, phảng phất như tiếng cô nương ngây thơ gọi ca ca nhà bên, Diệp Tiềm nghe được trái tim nóng lên, thương tiếc cúi đầu, hôn môi nàng, trần trọc không yên, tinh tế nghiền nát.

Triều Dương công chúa càng khó nhịn, bỗng nhiên thực sự rơi lệ, vừa rơi lệ vừa thanh thanh gọi: “Tiềm, ta muốn người... Tiềm... Diệp Tiềm...”

Diệp Tiềm mạnh mẽ ôm lấy cả người nàng, ôm thật chặt, lửa nóng hôn nước mắt nàng, động tình thấp gọi: “Triều Dương, đừng khóc... Đừng khóc...”

Vừa dùng môi an ủi nàng, vừa như nàng mong muốn, phía dưới nhanh chóng tiến vào trong cơ thể nàng, lấp đầy mỗi tác hư không của nàng.

Nhưng Triều Dương công chúa lại không thấy đủ, nàng lắc lắc vòng eo mạn diệu, quần quanh vòng eo gầy hữu lực của Diệp Tiềm, nàng bị hấp dẫn thành kim lòng không đậu, từng tiếng hô nhỏ: “Tiềm...”

37. Chương 37: Sữa Ngọt Ngào

Sáng sớm, trong tay Triều Dương công chúa cầm tín hàm Trệ gửi tới, còn ném vào đồng giấy lộn xộn. Phía sau Diệp Tiềm bắt gặp, mắt vừa động, mím môi nở nụ cười.

Triều Dương công chúa thấy hân cười, má phẩn hơi hơi nhiễm hồng, ra vẻ mát đậm hỏi: “Diệp Tiềm, người cười cái gì?”

Diệp Tiềm thu liễm nụ cười, đi đến phía sau Triều Dương công chúa, nghiêm cẩn nói: “không có gì, ta chính là thấy thư nhà đương kim Hoàng thượng gửi tới, nhưng chủ nhân lại tùy ý ném ở đó như vậy.”

Triều Dương công chúa nhú mày, hư mắt nhìn hắn: “Trệ viết thư rất dong dài, đem chuyện trong cung, chuyện nhà đều nói một lần, chẳng lẽ mỗi phong thư của hắn ta đều phải coi la trân quý sao? Vậy mới tổn hại thể diện đế vương của hắn đâu.”

Diệp Tiềm nghe vậy, gật đầu trịnh trọng nói: “Nàng nói có lý.”

Triều Dương công chúa thấy hắn không truy vấn, mới nở nụ cười, cười xong sai người nghiền nát, nói là muốn viết một phong thư cho Bích La phu nhân.

Diệp Tiềm thấy công chúa cúi đầu viết nhanh, dưới ngòi bút chữ nhỏ đoan chính khí, có cảm giác tang thương dưng cảm, lại hoàn toàn không có xinh đẹp diễm lệ khí nên có, liền nhớ tới tình cảnh ngày ấy nàng vẽ tranh. Tức thời không khỏi thần bay hải ngoại, không biết công chúa trước kia bộ dáng ra sao.

Triều Dương công chúa viết xong thư, dùng sơn đỏ phong kín, mới lệnh cho Cẩm Tú: “Đem phong thư này giao cho Bích La phu nhân, thuận tiện lấy một ít bánh sữa của Trệ đưa tới cho nàng.”

Cẩm Tú tự nhiên đáp ứng, ai ngờ Triều Dương công chúa phân phó xong, lại phảng phất nhớ tới cái gì, ra lệnh: “cũng mang Phẩm Liên, Phủ Đào đi theo.”

Cẩm Tú vừa nghe, trong lòng giật mình, Diệp Tiềm cũng sửng sốt, không hiểu nhìn công chúa.

Triều Dương công chúa mày đẹp hơi nhú, hàm chứa ý cười nhàn nhạt trào phúng nhìn Diệp Tiềm: “Thế nào, người không muốn để ta thả bọn họ đi?”

Diệp Tiềm nghe, đột nhiên minh bạch, không biết vì sao trái tim nhảy lên, mặt cũng đỏ, xoay mặt đi danh giọng nói: “Nàng không thích, thả đi là được.”

Triều Dương công chúa thở dài: “Nếu không phải người ở trong nhà người khác lỡ mãng làm việc đâm bị thương nam sủng người ta, ta cần gì phải hấp tấp đưa ra thứ âu yếm của mình đâu.”

Diệp Tiềm trong lòng vốn ngọt ngào dị thường, nhưng lại nghe nàng nói “Thứ âu yếm” gì đó, mặc dù biết rõ nàng cố ý nói như vậy, nhưng nghe vào tai lại cảm thấy chói mắt, liền nổi giận nói: “Nếu nàng luyện tiếc, vậy không tiền, ta tự đi thỉnh tội với Bích La phu nhân.”

Triều Dương công chúa nghe xong, lại nhớ tới lời Bích La phu nhân nói, nàng ấy rất mơ ước Diệp Tiềm, nếu Diệp Tiềm đi thật, kia mới là có đi không về đâu. Vì thế lại nghĩ tới Bích La phu nhân nếu thật muốn dụ Diệp Tiềm, thì nên như thế nào? một đôi thu ba nhìn kỹ nam nhân bên cạnh, trong lòng cũng suy nghĩ, đêm qua nam nhân ở bên tai mình thề non hẹn biển, thực sẽ bởi vì Bích La phu nhân dẫn dụ mà theo nàng ấy sao?

Nếu thực như vậy này thề non hẹn biển,, không tin cũng được, nàng cũng rõ ràng dứt bỏ nhường cho Bích La phu nhân là được; nếu hấn vẫn như cũ kiên quyết không theo, vậy nàng tự nhiên sẽ cự tuyệt Bích La phu nhân, lại không để nàng ấy nhúng chàm hấn một phần một hào.

Triều Dương công chúa trong lòng so đo một phen, n ánh mắt hìn Diệp Tiềm không khỏi thất thần, Diệp Tiềm nhìn trong lòng, cũng sinh nghi, liền hỏi: “Nàng, nàng suy nghĩ cái gì?”

Triều Dương công chúa tỉnh thần, quyến rũ cười, lắc đầu nói: “không có gì, ta chỉ tiếc thôi.”

Diệp Tiềm nghe xong, tâm nhất thời nhắc đến, nhú mày nói: “Tiếc cái gì?”

Triều Dương công chúa tiếp tục cười, cười đến lung lay sinh động: “Phẩm Liên và Phủ Đào, đều có ưu việt, không nó cái khác, một tay công phu xoa bóp, thật sự là tốt nhất, cũng không phải người thường có thể luyện ra.” Nàng tiếc nuôi thở dài một tiếng: “Nếu không có bọn họ, thì không còn ai hầu hạ ta như vậy đâu.”

Cầm Tú ở một bên nghe, biết chủ nhân bắt quá là trêu chọc Diệp Tiềm vui vẻ thôi, nàng che miệng nở nụ cười, không lên tiếng.

Diệp Tiềm lại nhú mày kiểm, tin là thật. Đối với Phẩm Liên và Phủ Đào hai người này, hấn cảm thấy rất chán ghét, nhưng nếu không có hai người này, công chúa thực cảm thấy tiếc, điều này làm cho hấn càng thêm khó có thể chịu được.

Suy tư nửa ngày, hấn bỗng nhiên bật ra một câu: “Bắt quá là một ít tiểu kỹ xoa bóp thôi, ta, ta cũng muốn học.”

Cầm Tú nghe lời này, rốt cục nhìn không được phù một tiếng cười ra, nàng nghĩ phía trên công chúa tuy rằng bị đánh tới bởi rơi xuống tiểu thừa, nhưng phía dưới, lăng tiểu tử Diệp Tiềm kia đâu phải đối thủ của chủ nhân nhà mình.

Cầm Tú cười, Triều Dương công chúa mát mẻ lườm nàng một cái: “Người còn ở trong này làm gì, còn không nhanh đi đưa Phẩm Liên và Phủ Đào.”

Cầm Tú vội vàng thu liễm ý cười, hơi hơi cúi đầu, cung thanh nói: “Vâng.” nói xong đi ra ngoài, nhưng lúc xuất môn, nhìn không được ở trong lòng âm thầm nghĩ: Diệp Tiềm, người tự cầu nhiều phúc đi.

sau khi Cầm Tú rời khỏi đây, Triều Dương công chúa xoay người lại, đem hai cánh tay tuyết trắng đặt lên cổ Diệp Tiềm, ôn nhu nỉ non, thổ khí như lan: “Vậy người khi nào bắt đầu học xoa bóp?”

Máu Diệp Tiềm bắt đầu dưng mãnh trào lên: “Lúc nào cũng có thể.”

Triều Dương công chúa ánh mắt hàm xuân, ngón tay vuốt ve lợg ngực hấn kiên cố, gật đầu nói: “Tốt, bây giờ người luyện tập xoa bóp chân cho ta, thế nào?”

Diệp Tiềm cứng ngắc gật đầu: “Được.”

=====

Lúc Cầm Tú chuẩn bị tốt lễ vật đưa cho Bích La phu nhân, đồng thời tiễn Phẩm Liên và Phủ Đào cùng nhau đi qua, một lần nữa vào khuê phòng, liền nhìn thấy gia chủ nhân của nàng tà tựa vào sập, hai đùi

ngọc thon dài cứ như vậy ở hò ra bên ngoài quần áo mỏng manh. Còn thiếu niên Diệp Tiềm quỳ ngồi ở đó, cúi đầu, hai cái tay ngọc vỗ về cặp chân ngọc.

Diệp Tiềm xoa bóp thật sự nghiêm cẩn, hẳn nghe công chúa phân phó, lại hồi tưởng ngày xưa học võ nhận biết kỳ kinh bát mạch, biết các nơi huyết vị, dùng ngón cái và lòng bàn tay mềm nhẹ ấn ấn.

Nhưng mà hẳn ngọc, thường thường đụng vào nơi không nên chạm vào, vì thế chọc công chúa nũng nịu rầm rì, hoặc là kim lòng không đậu cười khanh khách lên, cười đến giống như phồn hoa lay động.

Cuối cùng, Diệp Tiềm rốt cục dừng tay, không xoa bóp.

hắn chỉ nâng chân công chúa tinh tế ngắm nghía, không khỏi ngây ngọc.

ngón chân công chúa sinh trắng mềm cân xứng, mười cái móng giống như mười mảnh vỏ sò hồng nhạt, sáng bóng, xinh đẹp động lòng người, làm cho người ta hận không thể cầm trong tay tinh tế thưởng thức.

Triêu Dương công chúa cúi đầu, thấy Diệp Tiềm chỉ nâng chân mình sưng sờ, nhịn không được nhắc lên, lấy mũi chân nhẹ nhàng chọc chọc trán hắn: “Người ngọc cái gì?”

Diệp Tiềm lại thứ bắt cái chân kia, cúi đầu nhẹ nhàng hôn một ngụm vỏ sò hồng nhạt, công chúa cảm thấy ngứa, muốn rút về, nhưng lại rút không được, tay Diệp Tiềm như kim sắt chặt chẽ túm chân ngọc không tha, giống như thưởng thức trân tu mỹ thực, nhẹ nhàng hôn liếm.

hắn hôn nửa ngày, lại lướt qua mắt cá chân tinh xảo khéo léo, theo đùi phần nộn thon dài hướng lên trên, si mê vuốt ve, thường thường cúi đầu hôn.

Diệp Tiềm cúi đầu, nhớ lại lúc đầu khi mình hôn cúi đầu làm ghế, chính là hai chân ngọc này, lúc mình quỳ xuống vẽ ra một đường cong xinh đẹp, sau đó lạnh nhạt đập lên lưng mình; lại nhớ tới từng tiểu biệt trong viện, nữ tử kia bách mị cầm kiếm múa một bảo, mãn viên mãn thất.

Nữ tử này, mỗi lần tay vung kiếm một đóa hoa kiếm mỹ lệ, là một chút sắc thái trong mộng hư vô mờ mịt của Diệp Tiềm lúc đêm tối.

Nhưng hiện thời, nàng cứ như vậy bị mình nắm trong lòng bàn tay.

Nghĩ đến đây, trái tim Diệp Tiềm tràn đầy mãn nguyện.

Dù có một tia đau đớn mơ hồ xẹt qua trong lòng, nhưng đau tới quá nhanh, lại đi vô ảnh vô tung, hẳn cũng không muốn tinh tế thể hội.

hắn chỉ biết là, hiện thời chủ nhân xinh đẹp ngay trong bàn tay hắn.

Vì giờ khắc thỏa mãn này, hẳn thậm chí không muốn nghĩ đến tương lai hư vô mờ mịt.

Triêu Dương công chúa ngược mắt, nhìn nam nhân này cúi đầu bóp chân cho mình, lại lơ đãng giữ khuôn mặt hắn cương nghị chột lóe qua hoảng hốt.

Nàng duyên dáng buông mí mắt, nhàn nhạt thở dài: “Diệp Tiềm...”

Diệp Tiềm lên tiếng trả lời, ngược mắt nhìn nàng, ánh mắt ôn nhu như nước.

Triêu Dương công chúa nở nụ cười, lắc đầu: “Diệp Tiềm, bên kia có bánh sữa, ta ném thử, thật ngọt. Người giúp ta lấy mấy khối, ta muốn ăn.”

Diệp Tiềm gật đầu: “Được.”

hắn đứng dậy, chỉ thấy bánh sữa màu trắng đựng trong bình sứ màu xanh biếc, rất là khả nhân. hắn cầm bình đi tới, ngồi ở bên cạnh nàng, lấy ra một khối bánh, đưa tới bên môi nàng.

Triêu Dương công chúa bên môi mang theo một chút ý cười nghịch ngợm, mở ra đôi môi mềm mại, vươn cái lưỡi đình hương, chờ hắn đặt bánh sữa vào trong miệng.

Diệp Tiềm bỗng nhiên nhớ tới tình cảnh một đêm kia ở trên núi, nàng lấy một trái cây đưa cho hắn ăn.

Triêu Dương công chúa đưa đầu lưỡi đợi nửa ngày, cũng không thấy hắn cho mình ăn, nhú mi, nhỏ giọng oán giận nói: “Ta muốn ăn.”

Diệp Tiềm trái tim vừa động, liền đem bánh sữa đặt vào miệng mình.

Triều Dương công chúa kinh ngạc trợn to mị mâu: “Diệp Tiềm, người...” Cướp đồ ăn của ta...

Nhưng không đợi nàng nói ra, Diệp Tiềm bỗng nhiên cúi đầu, bắt được miệng nàng, nàng không kịp phản ứng, chỉ cảm thấy môi với răng tràn đầy mùi sữa thơm tho, một khối bánh sữa cứ như vậy được đưa vào miệng nàng.

không, căn bản là nửa khối, đã bị Diệp Tiềm cắn tiếp đi một nửa.

hắn đứng dậy, ôm nàng, để nàng ngồi trên gối mình, giống như ôm một đứa trẻ, dùng ánh mắt đại nam hài ôn nhu nhìn nàng: “Nàng còn muốn ăn sao, ta dứt cho nàng?”

Triều Dương công chúa ôm lấy cổ hắn, ở trong lòng ngực hắn tinh tế thưởng thức nửa khối sữa.

Nếu có thể như thế cả đời, cũng rất tốt.

Chỉ sợ, kết quả đều là công dã tràng.

Tác giả có chuyện muốn nói: Hôm nay một Chương ngọt ngào, ta không thật vừa lòng, bắt quá hiện tại không như trước. Đại khái còn có hai ba chương nữa Diệp Tiềm sẽ rời đi. Ta vì bọn họ rời đi chuẩn bị một bữa tiệc cũng không biết là thiên lôi hay trọng khẩu, kính thỉnh chờ mong.

38. Chương 38: Bình Tây Hầu Uy Thác

một năm này, Túc Ninh Thành oi bức dị thường, trong thành nóng không chịu nổi, không ai muốn ra cửa, nhưng ở Đôn Dương Thành xa xôi, thiếu niên thiên tử lại cố ý phái sứ giả ra roi thúc ngựa đưa tới các loại trái cây ướp lạnh hiếm lạ để Triều Dương công chúa ném thử giải nhiệt.

Bình Tây Hầu Phùng Kiệt, chủ nhân Bình Tây Hầu phủ cũng về phủ, đi theo hắn là nam sủng Lộng Ngọc. Thế này làm cho người trong Bình Tây Hầu phủ thâm giật mình, tất cả đều biết Hầu gia luôn có mối nối cũ, không nghĩ vài năm qua, Lộng Ngọc thế nhưng có thể ở bên cạnh Hầu gia sủng hạnh không suy, làm cho tất cả không khỏi nhìn tiểu công tử Lộng Ngọc với cặp mắt khác xưa.

Quay về phủ, Phùng Kiệt đương nhiên đã sớm nghe nói chuyện phong nhã của công chúa, biết tân sủng của nàng là kỳ nô Diệp Tiềm ngày xưa – chính là nam hài tử hắn muốn ăn lại chưa ăn được.

Vì thế, lúc hai chủ nhân Bình Tây Hầu phủ gặp nhau trong điện, không khỏi đều nhìn thêm vài lần thiên hạ đi theo phía sau đối phương.

Triều Dương công chúa thấy Lộng Ngọc, cười lạnh một tiếng, đạm thanh nói: “Hầu gia rất trưởng tình, không nghĩ tới Lộng Ngọc có thể được người yêu thích như vậy, cũng không uống bản cung ngày đó nhường hắn cho người.”

Hầu gia Phùng Kiệt còn đang nhìn Diệp Tiềm phía sau Triều Dương công chúa, hắc hắc cười lạnh một tiếng: “Công chúa rất nhã hứng a, nghe nói công chúa phần phát nam sủng, một lòng sủng ái Diệp Tiềm. Công chúa yêu thích hắn như thế, ngày đó nếu nói thẳng, ta sao có thể cùng công chúa cướp người đâu.”

nói một phen, hai người đối diện nhau, không khỏi đều tự cười.

Lộng Ngọc phía sau Hầu gia cũng không tươi tỉnh như ngày xưa, trong đôi mắt lộ ra lụn bại, sắc mặt thậm chí có vài phần nhợt nhạt, hắn dầm dề nhìn Diệp Tiềm bên cạnh, vẻ mặt rất lạnh lẽo, phảng phất hận không thể dùng ánh mắt đóng băng. Bất quá Diệp Tiềm không thèm chú ý, buổi tối hắn ở trên giường mây mưa cùng công chúa, ban ngày còn ở bên nàng làm nhất đẳng thị vệ, lãnh mi lãnh mục đứng cao ngất, lúc này nhớ tới chuyện xưa, chỉ đề phòng Hầu gia, chưa từng chú ý Lộng Ngọc nhỏ kia.

Phùng Kiệt là loại người nào, thấy Diệp Tiềm nhìn hắn với ánh mắt như vậy, tự nhiên minh bạch, bắt quá hắn cũng chỉ hắc hắc cười ra tiếng, không nói gì.

Thế này làm cho Triều Dương công chúa trong lòng giật mình, bất quá tinh tế nghĩ đến, nàng bỗng nhiên hiểu được. Đệ đệ Trệ của nàng đang cơ làm đế, đầu tiên là mượn sức triều thần đứng vững gót chân, sau đó bắt đầu ban bố pháp lệnh, cướp đoạt quyền thế các chư hầu ở đất phong. Vì việc này, trên triều đình cũng ồn ào huyên náo nháo một trận, thậm chí nghe nói có chư hầu muốn khởi sự, nhưng cuối cùng, chung quy là thiên tử thủ đoạn xuất chúng, kìm trụ các chư hầu.

Ở trong đám chư hầu, Hầu gia nhà mình không tính là xuất chúng, hẳn biết rõ Trệ đang muốn tìm một con chim đầu đàn để đánh, làm chuyện giết gà dọa khỉ, lúc này vạn vạn phải đề dặt cẩn thận, không dám đắc tội mình.

Nghĩ thông suốt rồi, Triều Dương công chúa mỉa mai nghĩ cười: “Hầu gia đột nhiên trở lại phủ, bản cung chưa có chuẩn bị, Lạc lâm uyển từ lúc Hầu gia rời đi luôn luôn khóa chặt, hiện thời sợ là tro bụi đầy viện.”

Phùng Kiệt lại vung tay lên, bộ dáng thản nhiên không thèm để ý: “Cũng không ngại, quét dọn một chút là được.”

nói xong, hắn phảng phất như nhớ tới cái gì: “Bản hầu bình sinh phiên nhất có người đánh trống khua chiêng, mong công chúa phân phó mọi người trong phủ, vạn vạn không thể quấy rầy bản hầu thanh tịnh.”

Triều Dương công chúa nhú mày, trong lòng thêm vài phần nghi hoặc, bất quá nàng vẫn cười nói: “đơn giản vậy, Hầu gia xin cứ yên tâm.”

Tức thời Phùng Kiệt cũng không nói năng rườm rà, dẫn Lộng Ngọc đi Lạc lâm uyển, Lộng Ngọc đi đến chỗ rẽ, còn tha thiết quay lại phía sau nhìn công chúa, trong mắt thất lạc.

Triều Dương công chúa ban đầu thấy sắc mặt hắn, cũng đoán được hắn xác thực bệnh căn không dứt, gặp hắn lúc này thoáng nhìn, không khỏi vừa buồn cười vừa thở dài: “Ngày đó vốn là ta nhìn trúng hắn, mời Ngọc Hương Đường dạy dỗ một thời gian, không nghĩ tới thế nhưng bị Phùng Kiệt chiếm đoạt, rơi vào cảnh một thân bệnh tật.”

Diệp Tiềm nghe được, hơi nhú mày, không nói.

Triều Dương công chúa đương nhiên biết tâm tư của hắn, người này bình thường nhìn như vô tình vô tự, kỳ thực ghen tị thật lớn, bản thân nàng nhắc tới nam nhân nào, hắn đều phải nhìn đối phương một cái, giờ nàng nhắc tới chuyện xưa, lại gặp Lộng Ngọc này, hắn nhăn mày là tự nhiên.

Triều Dương công chúa sẽ không để chuyện này trong mắt, nàng có rất nhiều thủ đoạn, đem khối sắt cứng rắn biến thành vòng chỉ mềm, cùng nàng triền miên không dứt.

Bất quá nói đến Hầu gia, Triều Dương công chúa trong lòng cũng thấy may mắn.

Phải biết rằng, ngày xưa nàng từng đáp ứng Bích La phu nhân, cho nàng ấy cơ hội tới dẫn dụ Diệp Tiềm. Chuyện này nếu làm thật, bây giờ chỉ sợ không duyên có chộc Diệp Tiềm không vui, làm cho Triều Dương công chúa rất là đau đầu. Đáy lòng nàng âm thầm nghĩ tìm biện pháp thích đáng lo liệu việc này, Bích La phu nhân và nàng nhiều năm tình nghĩa, hai người các nàng nếu vì một người nam nhân trở mặt thành thù, nàng thực không đành lòng.

Lúc Triều Dương công chúa chưa nghĩ ra biện pháp tốt, may mắn Đôn Dương Thành mùa hè nóng bức không chịu nổi, Bích La phu nhân cũng vô tâm đến Hầu phủ, mới qua một thời gian. hiện thời Hầu gia trở về, Hầu gia và Bích La phu nhân bất hòa, hai người gặp mặt, có thể đầu người chết ta sống. Hầu gia đến, Bích La phu nhân tự nhiên không đến. Như vậy, Triều Dương công chúa lại ngóng trông Phùng Kiệt ở Hầu phủ nhiều thêm mấy ngày.

Ngày kế tiếp, Phùng Kiệt quả nhiên cũng không để công chúa thất vọng, đầu tiên là gọi danh y chẩn trị cho Lộng Ngọc, lại tìm kiếm linh đan danh dược, xem như đem Hầu phủ lật tung, ép buộc tận trời. Chỉ tiếc, ép buộc đã lâu, Lộng Ngọc vẫn ngày càng tiều tụy, dần dần có vẻ sắp tạ thế.

Hầu gia Phùng Kiệt tức giận, trách phạt toàn bộ hạ nhân hầu hạ Lạc Lâm uyển, biến thành người người oán giận, nhưng không dám nhiều lời. Sau lưng bắt đầu nghị luận, nói là Lộng Ngọc kia bệnh không được gặp người, còn nói Hầu gia và Lộng Ngọc cùng ăn cùng ở, sợ là sớm muộn gì cũng truyền nhiễm.

Trong thời gian ngắn, người người tránh Lạc lâm uyển, ngay cả bà vú của Phùng Đào cũng nghe nói tin tức này, khóc quỳ cầu công chúa, nói về sau nhất định phải cảm tiểu thiếu gia đi gặp Hầu gia.

Triều Dương công chúa nhú mày nghe bà vú khóc kể, gật đầu nói: “Người thông thả đi, đến cùng tình huống như thế nào, ta sẽ đi xem.”

Bà vú nghe xong, liên tục tạ ơn.

Diệp Tiềm đi lên phía trước, từ phía sau giữ tay nàng, cau mày, hẳn đương nhiên là không hy vọng nàng đi qua, e nàng bị bệnh theo.

Triều Dương công chúa lại cười nói: “Diệp Tiềm, vô luận thế nào, hẳn là hôn phu của ta, hẳn gặp nạn, ta nên đi thăm.”

Lời này vừa ra, tay Diệp Tiềm giữ nàng cứng lại, sau đó chậm rãi buông ra, gật đầu nói: “Nàng nói đúng.”

Dù hữu danh vô thật, bọn họ đều là vợ chồng kết tóc.

Triều Dương công chúa biết trong lòng Diệp Tiềm không dễ chịu, bất quá nàng cũng chỉ nở nụ cười.

Việc trên hể gian, há có thể như ý cả.

Nếu Diệp Tiềm cửa này không qua được, sao bảo vệ nàng được cả đời.

Diệp Tiềm đi theo công chúa đến trước cửa Lạc lâm uyển, công chúa dừng lại nói: “Người ở chỗ này chờ, ta đi vào là được.”

Diệp Tiềm nhú mày: “Ta cùng nàng đi vào.”

Công chúa lại lắc đầu, ngữ khí kiên định: “không cần.”

Diệp Tiềm thấy vậy, cúi mắt, đạm thanh nói: “Được, ta ở chỗ này chờ nàng.” nói xong hẳn tiếp tục: “Nếu gặp được cái gì ngoài ý muốn, nhất định phải gọi ta, ta lập tức xông vào đi.” hẳn vẫn lo lắng Bình Tây Hầu.

Triều Dương công chúa ngoái đầu cười nhìn Diệp Tiềm, gật đầu nói: “Được.”

Để lại Diệp Tiềm, đuổi hết thị vệ thị nữ, Triều Dương công chúa một người đi qua hành lang gấp khúc trùng trùng, đạp đá lát đường, đi đến Lạc lâm uyển tịch liêu.

đi vào đại môn màu đỏ thắm, lơ đãng nhìn thấy đại môn đã sắp tróc hết sơn son, bỗng nhiên nhớ tới hai năm trước, nàng từng đạp tuyết trắng đi đến, khi đó nàng khí thế hùng hực, khởi binh tấn tội Hầu gia cướp đi nam sủng Lộng Ngọc.

Bất quá hai năm là bao lâu, tâm tình cũng đã thay đổi rất nhiều, nhớ lại ngày đó, không khỏi thở dài một tiếng.

Nhấc chân, xốc màn che, vòng quá bình phong, lại giật mình thấy Hầu gia đang bưng thuốc đưa nước cho Lộng Ngọc.

Lộng Ngọc nằm trên cái sập ngày đó hẳn bị Hầu gia chơi đùa.

Hầu gia thấy Triều Dương công chúa đến, không khỏi giật tái mặt, đem bát đĩa đặt lên bàn: “Công chúa, người tới làm gì?”

Lộng Ngọc mông lung nghe thấy hai chữ “Công chúa”, liều mạng mở mắt, quả nhiên thấy công chúa đứng sững một bên.

Tức thời hẳn thế nhưng trong mắt chảy lệ, run run tay, phảng phất nói mê kêu lên: “Công chúa, cầu người đưa ta đi đi...”

Hầu gia thấy Lộng Ngọc như thế, càng không vui, trên mặt hiện tức giận.

Triều Dương công chúa thấy hẳn như thế, không khỏi trào phúng cười lạnh một tiếng: “Người này đã sắp không sống được, người cần gì tức giận với ta.”

Hầu gia cúi đầu không nói, sắc mặt thất bại.

Triều Dương công chúa thở dài: “hắn bị bệnh, sợ là không trị được, người nên sớm tính toán tốt.”

Ngay trước mặt Lộng Ngọc, công chúa không muốn nói thẳng, Lộng Ngọc này hiển nhiên bệnh như vậy, nếu thực truyền nhiễm cho Phùng Kiệt, sợ là hậu quả không chịu nổi. Ngấm lại, đường đường Hầu gia của Bình Tây Hầu phủ, thế nhưng vì một nam sủng bị bệnh hoa liễu, vậy thì mặt mũi Bình Tây Hầu phủ để nơi nào? về sau Phùng Đào làm người thế nào? thật như thế, ngay cả thanh danh của Triều Dương công chúa sợ là cũng bị vấy bẩn.

Phùng Kiệt cúi đầu trầm tư nửa ngày, bỗng nhiên nói: “Người không cần khuyên ta, hẳn một thân bệnh tật do ta hoang đường mà ra, ta cùng hắn là được. Từ hôm nay, người bảo hạ nhân đem dược liệu và đồ ăn đặt ở cửa, tự ta ra lấy.”

Triều Dương công chúa nhíu mày: “Người thực không muốn sống nữa?”

Phùng Kiệt ngược mắt, cười lạnh nói: “Người còn quan tâm sinh tử của ta?”

Triều Dương công chúa nhíu mày, than nhẹ: “Hầu gia, chúng ta vợ chồng nhiều năm, tuy rằng hữu danh vô thực, nhưng Triều Dương ta chưa bao giờ quên ơn năm đó Hầu gia hỗ trợ.”

Phùng Kiệt nghe vậy chấn động, chăm chú nhìn công chúa nửa ngày, rốt cục xoay mặt đi nói: “Người đành được, vậy để ta yên tĩnh ở trong này với hắn đi.”

Triều Dương công chúa cười khổ: “Đáng giá sao?”

Phùng Kiệt lắc đầu: “Ta cảm thấy đáng, chính là đáng.”

Triều Dương công chúa gật đầu: “Được, người đã cảm thấy đáng, thì cứ làm. hiện thời người có tâm nguyện gì chưa xong, nói cho ta nghe, ta sẽ làm cho người.”

Phùng Kiệt trầm tư nửa ngày, rốt cục nói: “Hoàng đệ của người mặc dù đăng cơ không lâu, nhưng ta xem hắn làm việc, vài thập niên sau quốc gia chắc biến đổi lớn. Ta ngày xưa hoang đường, sợ đã đắc tội hoàng đệ người, ta không có gì, chỉ còn Phùng Đào tuổi nhỏ, sợ vì ta bị liên lụy.” nói tới đây, hăng hái đầu nghiêm cẩn nhìn chăm chăm Triều Dương công chúa nói: “Phùng Đào tuy rằng không phải người sinh ra, nhưng đến cùng nuôi dưới danh nghĩa người, còn trông người vô luận về sau tái giá hay không, tốt xấu bảo hộ hắn một lần.”

Triều Dương công chúa nghe xong, gật đầu, trịnh trọng nói: “Cái này người yên tâm, ta còn sống một ngày, sẽ giữ tước vị cho hắn.”

Phùng Kiệt nghe thế, nở nụ cười, lại nghiêm cẩn chăm chú nhìn công chúa nửa ngày, bỗng nhiên nói: “Triều Dương, cuộc đời này nếu ta yêu hồng trang, tất nhiên sẽ không phụ người như thế.”

Triều Dương công chúa nghe vậy, cảm khẽ nâng, tiêu sái cười khê: “Người nếu yêu hồng trang, ta cũng phải phụ người.”

Phùng Kiệt ghé mắt, mơ hồ nhìn công chúa, thấp giọng nói: “Người đường đường là trưởng công chúa Đại Viêm triều, thế nhưng động tâm với một tiểu nô ti tiện, thật là buồn cười.”

Triều Dương công chúa liễm mục, nhíu mày mềm nhẹ nói: “thì đã sao?”

Phùng Kiệt lắc đầu: “Bất quá là kính hoa thủy nguyệt, công dã tràng thôi, hẳn nếu một đời làm nô cũng thôi, nhưng nếu có cơ hội thăng tiến, sao có thể tiếp nhận người?”

Triều Dương công chúa lại nhẹ nhàng cười: “Người sống một đời, nếu mọi chuyện nghĩ được chu toàn, đã không là người.”

39. Chương 39: Thanh Mai Trúc Mã Của Diệp Tiềm

Từ Lạc lâm uyển đi ra, Diệp Tiềm bước lên phía trước nhìn nàng có gì khác thường hay không, nhưng Triệu Dương công chúa lại nói: “Người trước chờ trong này, ta đi tắm.” Tức thời nàng không tiếp xúc với ai, lệnh cho Cẩm Tú chuẩn bị nước thơm, tắm rửa cẩn thận mới đi ra.

Đi ra rồi, thấy Diệp Tiềm ở bên ngoài, nàng biết trong lòng hắn có nghi vấn, nhân tiện nói: “Người có cái gì, cứ nói đừng ngại.”

Diệp Tiềm nhấp môi mỏng, rốt cục hỏi: “Triệu Dương, ta bỗng nhiên muốn biết, năm đó vì sao nàng gả cho Hầu gia?”

Triệu Dương công chúa nghe, tay đang sửa sang lại tóc mai bỗng nhiên ngừng lại, nàng xuyên qua gương khắc hoa, nhìn mình trong gương, chỉ thấy dung mạo vẫn diễm lệ như cũ, nhưng mặt mày lại nhiễm đầy ỉu rũ, phảng phất tinh thần sa sút, hoàng hôn mờ mịt.

Nàng cười khẽ, lạnh lạnh nói: “Sao đột nhiên hỏi như thế?”

Diệp Tiềm đi lên phía trước, tay hữu lực nhẹ vỗ về tóc nàng: “Nếu nàng không muốn nói, coi như ta không hỏi.”

Triệu Dương công chúa buông xuống lông mi thon dài, trầm mặc một lát, bỗng nhiên nói: “Lúc đó nếu ta không gả cho hắn, sợ là sẽ gả xa đến nơi hoang dã.”

Diệp Tiềm nhíu mày: “Ta nghe nói bản triều đương thời phái công chúa đi hòa thân, có phải không?”

Triệu Dương công chúa gật đầu, bên môi tràn ra một tia thở dài: “không sai.”

Diệp Tiềm vẫn không hiểu, đang muốn hỏi lại, nhưng Triệu Dương công chúa lại hiển nhiên không muốn nhắc đến, chỉ nhìn mình trong gương đạm thanh nói: “thật lâu trước đây, ta ngóng trông mình là nam nhi, có thể cười tuần mã, vung bảo kiếm, rong ruổi sa trường, khu trục Bắc Địch...” Nàng thanh âm càng ngày càng thấp, cuối cùng cơ hồ Diệp Tiềm cũng nghe không được.

Diệp Tiềm giơ tay, trấn an giữ vai nàng, môi giật giật, muốn nói cái gì, nhưng lại phát hiện hắn không nói nổi.

hắn bắt quả là một tiểu nô, lọt mắt xanh công chúa, có thể làm bạn với công chúa. Nhưng rời khỏi nàng, hắn không là cái gì, càng không cần nói có thể an ủi công chúa.

Diệp Tiềm vỗ về lưng công chúa chậm rãi buông lỏng ra, hắn ngẩng đầu, nhìn mình trong gương.

hắn ở trong gương, đôi môi nhếch, mi kiên nghị hơi nhíu.

hắn từng không phải như thế, hắn mặc dù cẩn thận chặt chẽ tuân theo khuôn phép cũ, nhưng trong lòng có một bầu nhiệt huyết. Cho rằng chỉ cần cho mình một vẫy vùng thiên địa, sẽ đánh đâu thắng đó không gì cản nổi, mọi việc đều thuận lợi, cho rằng vươn tay là có thể với tận trời, cho rằng nâng chân là có thể đạp phá thương khung.

Đến lúc luyện mộ công chúa, cũng cho rằng mình sẽ vì công chúa làm được hết thảy, cho rằng có thể xua đi sâu vương trên mặt nàng. Nhưng giờ mới biết, đứng càng cao nhìn càng xa, biết thiên địa rộng lớn, mới thấy bản thân mình ngây thơ cuồng vọng, mới thấy mình chẳng qua là một người vớ vẩn tự cho là đúng, đáng chê cười thôi.

Lúc này, bình sinh lần đầu tiên, hắn quay đầu rời khỏi phòng công chúa, lúc rời đi thân hình tịch liêu, vẻ mặt hiu quạnh.

Bất tri bất giác, hắn về chỗ ở, rầu rĩ ngủ một đêm. Mông lung đi vào giấc mộng, hắn nghĩ công chúa có lẽ đang chờ hắn, hắn không nói với công chúa chuyện trở về, nhưng ý thức này quá mức mơ hồ, hắn vẫn cứ như vậy tiếp tục ngủ.

Ngày thứ hai tỉnh lại, hắn yên lặng mặc quần áo đứng dậy, trong đầu mông lung hồi tưởng chuyện hôm qua. Ăn mặc chỉnh tề, lại nghe trong phòng mẫu thân có tiếng khóc anh anh, thanh âm kia quen thuộc, tức thời nàng bước đi xem.

Ai biết vừa vào phòng, gặp Tổ Y ánh mắt sưng đỏ ngồi ở đầu giường đặt gần lò sưởi, mẩu thân ở bên an ủi.

Diệp Tiềm không hiểu: “Mẩu thân, Tổ Y thế nào ”

Diệp ma ma trừng mắt nhìn Diệp Tiềm một cái, thở dài nói: “Còn không phải bị người liên lụy.”

Thế này làm cho Diệp Tiềm càng thêm không hiểu, nhúu mày nói: “Phát sinh chuyện gì?”

Diệp Ma ma bắt đầu dĩ dĩ thở dài: “Người đương nhiên là không biết, thời gian trước, đơn giản là Tổ y nói nói mấy câu với người, bị thị nữ bên người công chúa thấy được, kết quả bọn họ cố ý tìm một khuyết điểm, gả Tổ y cho một xa phu thô lỗ. Xa phu kia coi rượu như mạng, lại thích cờ bạc, uống rượu liền đánh bạc, thua cuộc trở về đánh người. Tổ Y mấy ngày nay ba ngày lần đầu bị đánh, chính là chịu tội.”

Diệp Tiềm cũng không tin, ánh mắt như điện nhìn chăm chăm Tổ y, trầm giọng hỏi: “thật là công chúa gả người cho người như thế?”

Tổ y cúi đầu lau nước mắt, sợ sệt nói: “Diệp ngũ ca, người sợ là đã quên, ta cũng vẫn nhớ được. Ngày đó Diệp ma ma làm sủi cỏ rau cải, nhờ ta đi gọi người, kết quả vừa vặn đụng phải Minh Nhi cô nương bên người công chúa. Vài ngày sau, ta liền bị kéo đi gả người. Ta thường ngày rất ít giao tế với ai, bất quá là theo Diệp Ma ma giặt quần áo thôi, làm sao có thể bị đưa tới tai họa bất ngờ như thế.”

Diệp Ma ma đau lòng vỗ vỗ lưng Tổ y, khiển trách Diệp Tiềm nói: “Tiềm, tuy rằng con bình thường lấy lòng công chúa là không sai, nhưng Tổ y đến cùng là đứa nhỏ ta từ nhỏ nhìn đến lớn, con không xem mặt tăng cũng phải xem phật mặt, sao có thể mặc cho công chúa phá hủy nàng như thế a.”

Diệp Tiềm cúi đầu, dậm thanh nói: “Công chúa tính tình cao ngạo, Tiềm bất quá là một nam sủng bên người nàng thôi, địa vị dẽ hèn, nàng sao có thể bởi vì ta mà giận chó đánh mèo đến Tổ y, trong này sợ là có chút hiểu lầm.”

Diệp Ma ma lại lắc đầu, vỗ đùi nói: “Ngốc tiểu tử, người còn giúp nàng nói chuyện! Ngày thường ai chẳng biết, chủ tử chúng ta hồ nháo nhất, cho tới bây giờ không đem chuyện người khác để vào mắt, lúc đó còn không phải lung tung đem tỷ tỷ Trường Vân người ban thưởng Tiêu thị vệ hầu hạ một đêm. Đều làm nô làm tì, địa vị thấp kém, chẳng lẽ nàng có thể chọc ghẹo tỷ tỷ người, sẽ buông tha Tổ y sao? Ta xem rõ ràng là nàng thấy người tốt với tổ y, liền cố ý chọc ghẹo Tổ y. Nhưng Tổ y một tiểu công nương, rơi vào kết cục như thế, mỗi ngày đều chịu thương, khóc suốt suốt, thật sự là đáng thương!”

Lời này nói được có chút đạo lý, Diệp Tiềm biết công chúa làm việc tùy ý, trong khoảnh khắc thế nhưng không có cách nào thay nàng biện hộ.

Diệp Ma ma thấy vậy, lại nói: “Theo lý, công chúa là chủ tử chúng ta, nàng xử trí thế nào, chúng ta cũng không nên nói gì, nhưng giờ tất cả đều biết người được sủng ái nhất, chẳng lẽ người không thể thay Tổ y cầu tình, để nàng cùng hán tử thổ bỉ kia cùng cách sao?”

Tổ y nghe nói thế, thế nhưng từ trên kháng đi xuống, phù phù một tiếng quỳ gối trước mặt Diệp Tiềm, khóc nói: “Diệp ngũ ca, người phải cứu ta!”

Diệp Tiềm thấy vậy, nhúu mày không nói thật lâu, cuối cùng rốt cục nâng tay nói: “Tổ Y, người đứng lên, ta đi hỏi công chúa là được.”

=====

Diệp Tiềm rời khỏi nhà, đi thẳng đến phòng công chúa, thấy công chúa đang nằm nghiêng trên sạp ngủ, mái tóc uốn lượn tan ra như mây, một phen buông xõa kéo dài tới trên thảm lông dày, trong lòng ôm một thanh trường kiếm. Mái tóc quần quít lấy trường kiếm lạnh như băng, giống như rong rêu.

hắn khinh thủ khinh cước đi đến trước mặt nàng, nửa quỳ xuống, cẩn thận tỉ mỉ nhìn nàng.

Nàng lông mi thon dài, buông xuống dưới sau ở tình xảo xinh đẹp tuyệt trần trên má đầu kế tiếp trắng non bần bóng ma, nàng tóc mái phân tán một bên, trơn bóng cái trán lộ, khéo léo cái mũi theo thở dốc khẽ nhúc nhích, thế nhưng có vài phần tính trẻ con.

Diệp Tiềm khẽ thở dài, hắn thế nhưng cảm thấy nữ tử trước mắt trầm tĩnh tốt đẹp, giống như đêm dài ẩn hiện ánh trăng, làm cho người ta không tự giác ngừng thở, e sợ quấy nhiễu nàng.

Nhưng dù ngủ say Triều Dương công chúa vẫn tỉnh, mắt buồn ngủ mông lung, nàng nhìn thấy Diệp Tiềm, lại phảng phất như ở trong mộng, thì thào một tiếng gì.

Diệp Tiềm không nghe rõ, hỏi lại, công chúa híp con ngươi thanh tỉnh, nhẹ nhàng ngồi dậy, ngược mắt nhìn Diệp Tiềm, lại cúi đầu ôm trường kiếm nhẹ nhàng thưởng thức.

Diệp Tiềm ánh mắt cũng chuyển qua thanh trường kiếm kia, kiếm kia hẳn nhớ được, nghe nói là bảo kiếm tiên hoàng từng ban cho Tiêu Đồng. Sau này Tiêu Đồng rời đi, thế nhưng không mang đi thanh kiếm này, mà lưu tại bên người công chúa.

Chỉ thấy công chúa mang tới mảnh vải, rút trường kiếm ra, ngón tay như ngọc cầm miếng vải bóng loáng mềm mại lau bảo kiếm hàn quang bốn phía, động tác mềm nhẹ cẩn thận, giống một nữ tử vì mình tô mi vẽ mắt.

Diệp Tiềm nhất thời ngừng thở, vẫn như cũ nửa quỳ một bên nhìn.

Triều Dương công chúa lau một lát, tùy tay để miếng vải sang một bên, dùng ngón tay trắng nõn thưởng thức vuốt ve mũi kiếm, miệng đậm thanh hỏi: “Sao đến lúc này?”

Diệp Tiềm nhớ tới chuyện muốn hỏi, đứng lên nói: “Công chúa, có chuyện Tiềm muốn hỏi nàng.”

Công chúa cũng không ngừng tay, nhẹ giọng nói: “Ngươi cứ nói đừng ngại.”

Diệp Tiềm trầm giọng hỏi: “Nàng có nhớ được Tổ Y?”

Công chúa nhíu mày, động tác trong tay dừng lại, nhẹ nhàng lắc đầu nói: “Đó là ai? không nhớ rõ.”

Diệp Tiềm thấy nàng cũng không nhớ rõ, trong lòng có vài phần không vui, phải biết rằng Tổ y là vì nàng mà gả cho hán tử thô lỗ, nàng khoát tay đã quyết định cả đời nữ tử khác, nhưng trôi qua không chút ấn tượng, còn làm ra thần thái vô tội bực này.

Công chúa là loại người nào, rất nhanh phát hiện thần sắc Diệp Tiềm không đúng, nàng nhíu mày lại, quay đầu nhìn Diệp Tiềm, lạnh giọng nói: “Thế nào, chẳng lẽ ngươi không nên nói, Tổ Y là ai?”

Diệp Tiềm đành giọng: “Nàng đã không nhớ rõ, ta đây nhắc nhở nàng một chút, Tổ Y theo mẫu thân ta giặt quần áo, trước đó vài ngày, bị chủ nhân ngài tùy tiện gả người.”

Công chúa nhíu mày, ngược mắt không hiểu nhìn Diệp Tiềm nói: “thì sao?”

Diệp Tiềm thấy nàng cũng không phản bác, biết mười việc này là nàng làm, nhưng xem ra nàng thế nhưng chút không hối hận, trong lòng bất giác bất đắc dĩ: “Nàng bất quá là tùy tay một cái, đã dễ dàng quyết định cuộc sống người ta, nhưng trước giờ nàng đều không chút để ý.”

Công chúa nghe vậy, mị mầu híp lại, nổi lên lãnh ý nhẹ nhẹ: “Diệp Tiềm, ngươi nói lời này là có ý tứ gì, nói rõ ràng ra.”

Diệp Tiềm thấy nàng như thế, rõ ràng một trong đầu nói ra: “Ngày đó Tổ Y bất quá thay mẫu thân bảo ta về nhà, nàng lại bởi vậy sinh tâm hiềm nghi, để Cẩm Tú đem nàng ấy tùy ý gả cho người khác, có phải thế không?”

Công chúa ngày thường con ngươi luôn híp lại đã kinh ngạc trợn to, lấy ánh mắt bất khả tư nghị nhìn Diệp Tiềm, thật lâu sau rốt cục hỏi: “Tốt, ngươi đã nghĩ như vậy, thì ngươi nói một chút, Tổ y này đến cùng làm sao? Ta vì sao phải hiềm nghi nàng?”

Diệp Tiềm nghẹn lời, hừ một tiếng nói: “Nàng ấy bất quá từ nhỏ thân thiết với ta, cũng đáng giá nàng nghĩ nhiều sao?”

Công chúa nhíu mày, cầm kiếm chặt vài phần, nghĩ nghĩ: “Ngươi và Tổ Y là thanh mai trúc mã?”

Diệp Tiềm gạt đầu, đành giọng nói: “Nàng có thể coi như vậy.”

Công chúa giãn mày liêu, quyến rũ khẽ cười nói: “Có phải nàng ấy có ý với ngươi không?”

Diệp Tiềm mím môi, lắc đầu nói: “Có lẽ là có, ta cũng không biết.” hần kỳ thực trước kia nghe qua mẫu thân nói tương lai có thể gả Tổ Y cho hần, chẳng qua từ lúc hần được công chúa thích, việc này rốt cuộc không nhắc đến.

Công chúa gật đầu, lạnh giọng nói: “Được, cho nên ngươi cho là ta tùy tiện xử lý nàng ấy, làm hại nàng ấy không thể nhìn người?”

Diệp Tiềm không nói.

Công chúa nhìn Diệp Tiềm, cười lạnh một tiếng: “Đây hần là ngươi thay nàng đến đòi công đạo?”

Diệp Tiềm nhú mày bất đắc dĩ nhìn công chúa nói: “Công chúa, trước mặt người cao quý như ngài, nàng ấy bất quá là một nô tì nhỏ nhỏ không biết gì thôi, hôm nay không biết việc ngày mai, cả đời chỉ do công chúa làm chủ. Công chúa cao cao tại thượng, đương nhiên không hiểu làm hạ nhân khổ sở.”

Triều Dương công chúa nghe hần nói một phen, chỉ cảm thấy trái tim đau đớn, lại ngưng mi, đầu ngón tay hơi lạnh, cúi đầu nhìn, hóa ra lúc lơ đãng ngón tay chạm vào mũi kiếm, đã chảy ra một giọt máu đỏ bầm.

Diệp Tiềm lại không ngồi nghiêng bên công chúa, trên ngón tay nàng có vết máu hần cũng không nhìn thấy, tức thời hần thấy nàng mặt mày không vui, lại khuyên nhủ: “Công chúa, nàng ấy trời sinh tính tình đơn thuần, không trải qua chuyện gì, đời này niệm tưởng lớn nhất cũng bất quá là có một giai tề xứng đáng, có thể sống tốt hơn. Cao quý như nàng, vì thế mà có thể khiến nàng ấy sống không bằng chết, quay đầu vẫn có năng lực khiến nàng ấy được đền bù tâm nguyện. một khi đã như vậy, vì sao không thể thành toàn cho nàng ấy một phen tâm nguyện đâu.”

Công chúa nghe vậy, lãnh đạm lườm Diệp Tiềm một cái, ngạo thanh hỏi: “Nhưng nàng ấy và ta có liên quan gì, vì sao ta phải thành toàn một mảnh tâm ý của nàng ấy?”

Nàng trào phúng nở nụ cười, nhú mày nhìn kỹ Diệp Tiềm nói: “Chỉ bằng nàng là thanh mai trúc mã của người sao?”

Diệp Tiềm thở dài: “Công chúa, ta không hy vọng bởi vì ta, làm hại nàng ấy tuổi già thê lương.”

Công chúa nhìn chằm chằm Diệp Tiềm, bỗng nhiên lạnh giọng cười to: “Bản cung là trưởng công chúa Đại Viêm triều, mà ngươi bất quá là một nam sủng dưới tay bản cung thôi, ta sẽ vì ngươi mà đi ghen tị với một nô tì nhỏ nhỏ?”

Nàng đầy trào phúng thở dài, lắc đầu nói: “Diệp Tiềm, bản cung thật sự là sủng người vô pháp vô thiên!”

Diệp Tiềm thấy nàng nói ra như vậy, sắc mặt đột nhiên thay đổi, cắn răng nói: “Triều Dương, nàng – ”

Công chúa cụp mắt xuống, đạm thanh phân phó: “Diệp Tiềm, ngươi đi ra ngoài đi.”

Diệp Tiềm thân hình cứng ngắc, dưới chân cũng không động, chỉ mím môi quật cường nhìn chằm chằm Triều Dương công chúa.

Triều Dương công chúa thấy vậy, cười lạnh một tiếng, cao giọng phân phó nói: “Người tới, thỉnh Diệp thị vệ đi ra ngoài.”

40. Chương 40: Chẳng Qua Là Nam Nhân

Đội Diệp Tiềm rời khỏi đây, Triều Dương công chúa nhanh chóng triệu Cẩm Tú đến hỏi tình hình cụ thể, Cẩm Tú bẩm báo công chúa chuyện lúc trước mình tự chủ trương, nói xong lo lắng nhìn công chúa nói: “Hay là Cẩm Tú đi đến chỗ Diệp thị vệ giải thích rõ ràng?”

Triều Dương công chúa nghe vậy cười lạnh một tiếng: “Thôi, dù không hiểu lắm, thì có thể thế nào? Còn nữa, nếu ta biết, tất nhiên cũng xử trí như ngươi.” Nàng thu hồi trường kiếm, trân trọng cất đi, nhàn nhạt nói: “Hôm nay hần đến, vốn là muốn thay Tổ Y kia hỏi thôi.”

Cầm Tú nhú mày, giận dữ nói: “Diệp thị vệ cũng thật là, vừa rồi nói lời kia, không khỏi quá đáng.” Nàng nghĩ nghĩ lại ôn nhu trấn an: “Công chúa, Diệp Tiềm tất nhiên không dám, hắn cũng chỉ là vì Diệp Ma ma quan tâm, cho nên mới tới hỏi một chút.”

Triều Dương công chúa lắc đầu, ngoảnh nhìn lại nói: “không, hắn chính là nói ra ý nghĩ của hắn.”

Cầm Tú lúc này rốt cục nhìn thấy trên tay Triều Dương công chúa hư hư thực thực bị thương đỏ lên, vội hỏi: “Công chúa, ngài đây là thế nào?”

Triều Dương công chúa không chút để ý lắc đầu: “không có chuyện gì. Nhưng mà Tổ Y kia, người triệu nàng đến, ta muốn nhìn cẩn thận xem.”

Cầm Tú thấy vậy, cũng chỉ làm theo, sau một lát, Tổ Y mắt sưng đỏ, khóc sụt sùi quỳ gối trước mặt Triều Dương công chúa.

Triều Dương công chúa từ trên cao nhìn xuống đánh giá, chỉ thấy nàng lê hoa mang vũ, mảnh mai nhiều vẻ, quần áo trắng trong thuần khiết lại thêm vài phần thương tha, là một tiểu mỹ nhân hiếm thấy.

Triều Dương công chúa nhìn Tổ Y một lát, trong con ngươi tràn ra trăm ngàn loại cảm xúc, cuối cùng rốt cục cười khẽ nói: “Đứng lên đi, người đi về trước, chuyện của người ta sẽ thay người làm chủ.”

Tổ Y nghe vậy, mừng rỡ, quỳ xuống: “Tạ công chúa!”

Đợi Tổ Y rời đi, Cầm Tú thấy sắc mặt công chúa khó dò, nhất thời đoán không ra dụng ý của nàng.

Triều Dương công chúa đột nhiên mở miệng nói: “Người tất nhiên là nghĩ, ta đến cùng tính toán dùng thủ đoạn gì đối phó Tổ Y này?”

Cầm Tú không dám trả lời, đành phải cúi đầu không nói.

Triều Dương công chúa lại xúc động cười: “Vậy người sai rồi, nàng bắt quá là nữ tử yếu đuối hoàn toàn phụ thuộc vào Hầu phủ ta thôi, thân như lục bình, đâu đáng giá ta động ý niệm gì. Nàng đã muốn cùng cách, cho nàng là được.”

Cầm Tú trong mắt nghi hoặc, không hiểu nói: “Chuyện này cứ như vậy thôi?” Dù công chúa có thể buông, mình cũng không bỏ xuống được đâu.

Đột nhiên lúc đó, phảng phất có cái gì nhập vào tim, nàng ngẩng đầu, minh bạch.

Đường đường trưởng công chúa Đại Viêm triều, sẽ không so đo một thị nữ, đối thủ chỉ có một, chính là nam nhân của nàng dám vì một tỷ nữ mà can đảm tiến đến chất vấn – Diệp Tiềm.

Thấy Triều Dương công chúa thần sắc lạnh buốt, nàng bỗng nhiên lo lắng cho Diệp Tiềm.

=====

Cũng chính lúc Diệp Tiềm đắc tội công chúa, trong Lạc Lâm uyển, Lộng Ngọc hấp hối nhiều ngày cuối cùng ra đi. Nghe nói Lộng Ngọc đi rồi, Hầu gia bạc tóc.

Bắt quá đây đều là truyền thuyết thôi, bởi vì từ ngày Triều Dương công chúa gặp Hầu gia, Lạc Lâm uyển khóa kín, chỉ chừa một cái cửa nhỏ để hạ nhân đưa cơm. Hầu gia cũng không cho người đi vào, người đưa cơm đặt thực hộp ở ngoài cửa, đến lúc đó Hầu gia tự đi lấy, vì thế Hầu phủ to như vậy thế nhưng không mấy ai nhìn thấy Hầu gia.

Lộng Ngọc đi rồi, Bình Tây Hầu càng không muốn gặp ai, đôi khi thậm chí cơm nước cũng không ăn. Mọi người đều có vài phần e ngại Hầu gia này, nói hắn ngày xưa hỉ nộ vô thường, sợ không cẩn thận trêu chọc phải. Hiện thời Hầu gia như thế, thế nhưng không vài người lo lắng, sau lưng đồn thổi Hầu gia cũng bị bệnh không sạch sẽ, vì thế đều tha thiết mong Hầu gia tắt thở trong đó.

Tin tức này từ miệng hạ nhân truyền ra đi, rất nhanh truyền đến người trong thành đều đến, vì thế tin tức tự nhiên cũng đến tai Bích La phu nhân.

Bích La phu nhân và Bình Tây Hầu trước kia không hòa hợp, hiện thời Bích La phu nhân nghe thế, liền chạy tới tìm Triều Dương công chúa để hỏi kết quả.

Triều Dương công chúa và Bích La phu nhân ngồi trong phòng băng, phía sau các thị nữ quạt bằng quạt hương bồ, lại có thị nữ dâng đĩa hẩu ướp lạnh cắt thành miếng nhỏ tinh xảo, ngay cả như thế, Bích La phu nhân vẫn cảm thấy nóng, vì thế sau đó nửa cởi la y, lộ ra ngoảng ngực tuyết trắng, mới thở dài một hơi: “Mấy hôm nay, nóng chết.”

Triều Dương công chúa thấy vậy, cười nhẹ.

Bích La phu nhân tiến lên nói: “Hầu gia nhà người, đến cùng như thế nào?”

Triều Dương công chúa thở dài: “không thể nào, bất quá là bị bệnh thôi.”

Bích La phu nhân nhíu mày: “Bệnh nặng sao?”

Triều Dương công chúa nở nụ cười, lắc đầu nói: “Sợ là không qua được mùa hè này.”

Bích La phu nhân tuy không thích Hầu gia, nhưng không nghĩ tới người này đúng lúc tráng niên lại đĩnh như vậy, thở dài lắc đầu: “hắn a, ngày thường cũng quá không tiết chế...” Nàng nói đến đây, lại nhớ tới bản thân, sắc mặt khó coi, lẩm bẩm: “Ta mới không giống hắn đâu.”

Triều Dương công chúa đem nghe tiếng lẩm bẩm lầu bầu này, bên môi gợi lên một chút cười quyến rũ, nhíu mày hỏi: “Thế nào, người sau này muốn làm lại sao?”

Bích La phu nhân nghe vậy, lại thản nhiên cười nói: “Hoa nở phải hái liền tay, đừng để hoa tàn mới hái, hôm nay ta đây như hoa một thân phú quý chiếu sáng ngời, lại có nam sủng ba ngàn, nếu còn không hưởng lạc, thì đợi khi nào? Nếu ta làm ni cô hòa thượng mỗi ngày niệm kinh ăn chay, dù có thể sống vạn năm, đến lúc đó bất quá là da thô xương già, còn có ý tứ gì?”

Triều Dương công chúa câu môi cười khê, nhưng không nói.

Bích La phu nhân thấy thần thái nàng, hình như ngộ ra cái gì, nhưng không làm rõ, chỉ quyến rũ cười, hỏi: “Diệp Tiềm nhà người kia, gần đây được không?”

Nhắc tới Diệp Tiềm, Triều Dương công chúa ngược mắt, mắt đậm cười: “Chẳng là là một diện thủ thôi.”

Bích La phu nhân nghe vậy, trong lòng mừng thầm, vội hỏi: “Ta sớm nói người trời sinh tính tình lạnh bạc, có mới nói cũ, người từng xem trọng một Diệp Tiềm, hiện thời còn không phải chán ghét người ta rồi!”

Triều Dương công chúa đuôi lông mày hơi hơi nhếch lên, đôi mắt buông xuống, đạm thanh nói: “Thế nào, người vẫn đối với hắn nhớ mãi không quên?”

Bích La phu nhân gật đầu, trên mặt tản ra sáng rọi: “Ta vẫn luôn luôn nhớ thương, cho tới bây giờ không từng quên đâu.”

Triều Dương công chúa ý cười trên mặt dần dần thu liễm, trầm mặc một lát, bỗng nhiên xả ra một cái cười thấp lạnh, ôn nhu nói: “một khi đã như vậy, ta đây đưa cho người một đêm, thế nào?”

Bích La phu nhân nghe vậy, đánh giá Triều Dương công chúa nửa ngày, cuối cùng rốt cục nở nụ cười, chậm rãi nói: “Người thế nhưng bỏ được?”

Triều Dương công chúa bên môi ý cười càng sâu, nhưng trong mắt lại lạnh hơn: “không có gì không bỏ được.”

Bích La phu nhân sửa sang lại tóc mai, bàn chân như ngọc đá đá lán vấy, đầy côi lòng chờ mong nói: “một khi đã như vậy, không bằng đêm nay cho hắn đến hầu hạ ta?”

Bích La phu nhân vốn có ý muốn chậm rãi chinh phục, nhưng không đúng dịp, nàng bởi vì một chút việc chậm trễ, thế nhưng chậm chạp không thể thi triển, hiện thời thấy Triều Dương công chúa và Diệp Tiềm đủ loại sóng ngầm, nàng cảm thấy vẫn không nên nghĩ đến bọn họ, cứ thử hương vị rồi nói chuyện khác.

=====

Diệp Tiềm bị công chúa đuổi đi, một đường đen mặt đi ra, trở lại phòng mình. Diệp Ma ma thấy liền phát hoảng, cũng không dám lên tiền hỏi nhiều.

Cho đến đến ngày thứ hai, Tổ Y lại chạy tới báo tin mừng, nói là cuối cùng nàng trốn khỏi bể khổ, từ đây cùng người chồng trước không còn liên can, mà tất cả đều là công lao Diệp ngũ ca nói chuyện ở trước mặt công chúa. Điều này làm cho Diệp Ma ma kinh ngạc, nhìn sắc mặt Tiềm, rõ ràng việc thành, thế nào hiện thời thế nhưng xấu lắm.

Bà nghĩ thật lâu, cuối cùng suy nghĩ cẩn thận. hiện công chúa và Tiềm như keo như sơn, thỉnh thoảng nháo lên cũng có, kỳ thực lời của Tiềm ở chỗ công chúa vẫn rất có phân lượng. Nghĩ tới cái này, bà cảm thấy tương lai cũng có chỗ trông cậy.

Đúng lúc này, công chúa phái thị vệ tới, nói muốn mời Diệp thị vệ qua hầu hạ. Diệp ma ma nghe xong, cũng không quản con trai của mình sắc mặt thế nào, tràn ngập phấn khởi đuổi hẩn đi ra ngoài.

Diệp Tiềm theo thị vệ đi đến biệt uyển của công chúa, đi vào liền cảm thấy trong viện không khí bất đồng, hỏi người hầu bên cạnh mới biết Bích La phu nhân tới.

Diệp Tiềm nhớ tới chuyện cũ, trong lòng không vui, nhưng nghĩ đến công chúa đã nhiều ngày buồn bực không vui, nếu ia Bích La phu nhân có thể khiến công chúa thoải mái, hẩn cũng quên chuyện trước kia.

Diệp Tiềm đi vào nhà, đã thấy công chúa và Bích La phu nhân đang uống rượu mua vui, quần huyên ti trúc đã tấu lên. Bích La phu nhân bên người như trước đều có tiểu quan đang dốc lòng hầu hạ nàng, bên người Triều Dương công chúa không có ai hầu hạ.

Diệp Tiềm bước lớn đi vào, nhìn không chớp mắt, thẳng tắp đứng phía sau công chúa.

Bích La phu nhân lần này nhìn thấy hẩn, chỉ tà tà liếc một cái, cũng không xem nhiều.

Rất nhanh vũ nữ thướt tha tiến vào, theo tiếng ti trúc nhẹ nhàng khởi vũ, Bích La phu nhân cười đối ẩm cùng Triều Dương công chúa, thỉnh thoảng dừng lại nói việc nhà, không bao lâu trăng đã lên.

Bích La phu nhân thấy vậy, quyến rũ cười nói: “Công chúa, không còn sớm, chúng ta cũng nên sớm nghỉ ngơi đi.”

Lúc này công chúa đã say lờ đờ, mắt nhấp nhem, má choáng váng ửng hồng, thân mình mạn diệu vô lực dựa vào sập, cúi đầu ôn nhu nói: “Được.”

Dạ yến này, Diệp Tiềm thời khắc đề phòng Bích La phu nhân, lúc này nghe thấy tan cuộc, trong lòng thở phào một cái, vì thế bước lên phía trước nhẹ nhàng đỡ nữ nhân say rượu kia.

Nhưng Triều Dương công chúa tuy rằng mắt như có vẻ mê loạn, cảm giác được Diệp Tiềm đến đỡ mình lại nỗ lực tránh ra, có vẻ say nói: “Buông ra.” nói xong dùng ngọc thủ đẩy Diệp Tiềm.

Diệp Tiềm nhú mày, thấy nàng bởi vì đẩy mình mà nghiêng sang một bên, liền lấy cánh tay đỡ nàng, đề phóng nàng ngã xuống.

Cầm Tú thấy vậy, tiến lên nói: “Diệp thị vệ, công chúa muốn đi tắm, người chờ một lát, chúng ta đỡ công chúa xuống.” nói xong tiến lên nâng.

Diệp Tiềm ngấm lại cũng đứng, liền rời tay, giao công chúa vào tay Cầm Tú.

Bích La phu nhân ở bên, mắt mơ hồ tà nghệ Diệp Tiềm, cũng chỉ cười không nói.

Diệp Tiềm được Minh Nhi mời đến một gian nhà bên cạnh, trong nhà có màn che tỏa hương, có nền thấp, nền tản ra một mùi thơm hiếm thấy, khiến người say mê.

Diệp Tiềm có chút không hiểu: “Minh Nhi, công chúa sao lại chuyển đến nơi đây nghỉ ngơi?”

Minh Nhi kiều mi co rút chặt, con mắt xem xét Diệp Tiềm, bất đắc dĩ nhỏ giọng nói: “Diệp Tiềm, người có biết Bích La phu nhân sợ nóng nhất, cho nên công chúa đem phòng ở cho nàng.” Công chúa hiện thời ở phòng mát mẻ nhất, Diệp Tiềm cũng biết.

Diệp Tiềm lông mày nhú càng chặt, trong lòng thâm nghĩ, Bích La phu nhân người này hẩn thật không thích, nhưng công chúa và nàng tương giao rất sâu, hiện còn đem khuê phòng tặng cho nàng ở, thật sự là...

Diệp Tiềm cảm thấy việc này không ổn, muốn đợi công chúa tỉnh rượu, hẳn sẽ nhắc nhở thêm, cần phải để công chúa và Bích La phu nhân bớt qua lại mới đúng.

Mính Nhi liếc mắt nhìn Diệp Tiềm, quyết miệng không nói.

Diệp Tiềm bỗng nhiên nhận thấy ánh mắt của nàng, cảm thấy có chút là lạ, không khỏi nhíu mày hỏi: “Mính Nhi, ngươi làm sao?”

Mính Nhi vội thu hồi ánh mắt, thanh giọng nói: “không có gì! Diệp Tiềm, ngươi ở chỗ này chờ, công chúa tắm rửa xong sẽ tới rất nhanh!” nói những lời này xong, nàng quay đầu bỏ chạy.

Diệp Tiềm cảm thấy Mính Nhi hôm nay rất kỳ quái, bất quá rất nhanh tâm tư của hắn lại chuyển dời đến công chúa.

Từ lúc hắn và công chúa giao hảo, hắn mới biết được kỳ thực thân mình công chúa gầy yếu, cũng không phải tốt như trước kia vẫn nghĩ. Nàng thật sự không nên cùng Bích La phu nhân uống rượu như vậy, Diệp Tiềm âm thầm nghĩ, về sau nhất định phải nghĩ cách khuyên can.

Nghĩ đến đây, hắn chợt nhớ tới lúc trước công chúa đuổi mình ra, lại cảm thấy chút ý của mình quá mức buồn cười, trong lòng một mảnh ảm đạm.

Nàng chung quy là công chúa cao cao tại thượng, không rõ tâm tư của hắn.

hắn từ nhỏ ti tiện đề hèn, đi theo mẫu thân nhận hết khổ sở, cho nên biết một tỳ nữ nhỏ phải dè dặt cẩn thận như thế nào để có hi vọng cho bản thân, chỉ ngóng trông có thể đổi một chút hạnh phúc bé nhỏ không đáng kể. Chỉ tiếc, hi vọng yếu ớt như vậy, có thể vì chủ nhân giờ tay nhắc chân đã bị hủy hoại trong chốc lát. Nàng từ nhỏ sinh ra trong phú quý phồn hoa, ngay cả có nhiều phiền muộn và không như ý, nhưng chung quy không biết, đối với có một số người mà nói, có thể sống, có thể ăn no mặc ấm, cũng đã là hạnh phúc rất lớn.

Diệp Tiềm nghĩ tâm sự, ở trong phòng yên lặng ngồi chờ hồi lâu, ngọn nến trong phòng đã sắp tàn, nhưng công chúa vẫn chưa tới.

hắn sinh nghi hoặc, đứng dậy đi ra cửa xem, ai biết vừa nhắc người, đã cảm thấy chân thế nhưng không có lực đạo, sau đã ngã ngồi xuống kia.

hắn càng nghi ngờ, nhưng lúc này, cửa bị đẩy ra, Bích La phu nhân mặc sa mỏng trong suốt, thướt tha lay động đi vào.

PS: Từ giờ đến cuối năm mình rất bận nên ko có thời gian edit tiếp truyện này, để sang năm sau mình sẽ tiếp tục nhé. Sorry mọi người nhiều.

41. Chương 41: Nàng Sao Có Thể Vô Tình Như Thế

một mùi hương xông vào mũi, Diệp Tiềm nhíu mày nhìn nữ nhân quyến rũ xinh đẹp trước mắt, trầm giọng hỏi: “Sao ngươi lại tới nơi này?” Khi tiếng nói ra miệng, hắn mới nghe thấy thanh âm mình khàn khàn.

Nhắm mắt lại, hắn cảm thấy chỗ bụng có cái gì đang nổi lên, đó là một loại khát vọng thông thả dâng trào, giống như mây khói tràn ngập, rất nhanh lan tràn toàn thân, rót vào tứ chi bách hải, thức tỉnh tay chân vốn vô lực, cũng thức tỉnh ham muốn tiềm ẩn trong cơ thể.

hắn thở dốc dồn dập, hai mắt phảng phất muốn phun lửa. Hạ thể bắt đầu bành trướng cứng rắn đến không chỗ cất chứa, vội vàng hi vọng tìm một nơi mềm mại ướt át tiến vào, đâm thẳng về phía trước.

Bích La phu nhân lắc lắc eo thon đi đến trước mặt hắn, ngón tay ngọc tinh tế mềm mại xoa khuôn mặt hắn như dao tạc: “Tiềm, đây vốn là phòng của ta.”

Trong lòng Diệp Tiềm phản cảm, muốn tránh, nhưng là lại tránh không nổi.

Bích La phu nhân nâng môi cười, trăm mị từng sinh: “Ngươi có phải ở chỗ này chờ ta đã lâu?”

Diệp Tiềm trong mắt lộ ra chán ghét không chút nào che giấu, hần cắn răng muốn đứng lên, nhưng lại không dùng nổi nửa phần khí lực.

Bích La phu nhân thấy hần như vậy, khê cười nói: “không cần uống phí khí lực, vừa rồi trong ngọn nến này bỏ thêm hương, gọi là cúc ngưng.” Là tinh cúc ngưng kết, đây là bí bảo của hậu duệ quý tộc hào môn Đại Viêm, chuyên dùng để đối phó trai lơ tiểu quan không nghe lời. Trúng hương này, tứ chi mệt mỏi cả người bủn rủn, nhưng dưới thân dâng trào, lại có thể giúp hưng phấn.

Diệp Tiềm cũng không biết cúc ngưng ra sao, nhưng nghe Bích La phu nhân nói, hần cũng biết tình cảnh mình lúc này tất nhiên có liên quan với cúc ngưng. hần trừng mắt hừ lạnh một tiếng, quay mặt đi không nói, ngấm ngấm ngưng tụ khí lực.

Bích La phu nhân thản nhiên khê cười: “Tiềm, ta biết trong lòng ngươi không thích, nhưng mà ngươi vì sao không thử nhắm nháp chút hương vị khác? Có lẽ có ta rồi, ngươi mới biết nữ tử thế gian chẳng phải chỉ có một tư vị.”

nói đến đây, Bích La phu nhân tiến lên, môi đỏ hơi mở lộ ra hàm răng nhẹ nhàng cắn cắn khuôn mặt kiên nghị của Diệp Tiềm.

Diệp Tiềm nghe thấy lời ấy, hừ lạnh một tiếng, lại cắn răng không để ý tới.

Bích La phu nhân thấy vậy, ngừng động tác, bàn tay thương tiếc vuốt ve mi hần nhú chặt, đôi môi phun ra lời nói vô tội: “Tiềm, ngươi mất hứng, phải không? Ta biết ngươi giận ta, nhưng đưa ngươi đến chỗ ta cũng là ý tứ của chủ nhân ngươi a.”

Diệp Tiềm nghe thế, bỗng nhiên ngừng thở, nhú mi nhìn kỹ nàng.

Sóng mắt Bích La phu nhân di động, ôn nhu nói: “Nàng nói ngươi không kính cần nghe lời như trước kia, cho nên mới đưa ngươi cho ta.”

Diệp Tiềm không muốn tin lời nàng, nhưng tâm phảng phất như bị ong châm, đau đớn chưa xót chậm rãi tràn ra.

Bích La phu nhân vừa lòng nhìn trong mắt thiếu niên toát ra đau đớn, nở nụ cười: “Nếu không phải chủ nhân ngươi cho phép, ngươi sao có thể xuất hiện trong phòng đây?”

Lời này vừa ra, Diệp Tiềm chỉ cảm thấy trong lòng có cái gì ầm ầm sập xuống.

Đúng rồi, nếu không phải nàng cho phép, Minh Nhi sao có thể dẫn mình vào nơi này? Lúc này nhớ lại thần thái Minh Nhi lúc trước, hần đã biết rồi!

Bích La phu nhân ngón tay ngọc thon thon ôm cổ Diệp Tiềm, tư thái mãnh mai: “chủ nhân nhặn tâm kia đã đưa ngươi cho ta, ngươi cần gì phải cưỡng đại nhớ nàng, đêm nay một lần đêm xuân cùng ta, ngươi sẽ biết ta rất tốt. Đến lúc đó, dù ta đuổi ngươi có lẽ cũng không muốn chạy đâu.”

Diệp Tiềm gắt gao nhắm con ngươi lại, yên lặng nhắm nháp tư vị tim bị một thanh đao cắt vào.

Bích La phu nhân nhẹ nhàng thay Diệp Tiềm cởi quần áo, lộ ra ngực trần tinh trắng. Nàng tán thưởng tựa vào trong ngực hần, thở dài: “Tiềm, tìm ngươi thật nhanh...” Má phấn ở trong ngực cọ xát, ngọc thủ lại chậm rãi hạ xuống, nhẹ nhàng trêu chọc một phen, cuối cùng bắt được chỗ Diệp Tiềm đang dâng trào. Cảm giác được dâng trào kia nóng cứng, thô dài không ai theo kịp, nàng nhịn không được vừa lòng hít một hơi, phảng phất như nói mê: “Tiềm, ta muốn ngươi, đã muốn thật lâu.”

Đêm mê ly, trăng thanh lạnh, bên trong nhu hương triền miên, dưới thân thiếu niên nóng bỏng thở dốc trêu chọc tâm nàng, đêm nay nàng cười ở trên người thiếu niên tinh trắng này, hoàn thành giấc mộng đã có từ lâu.

Nhưng đúng lúc này, nàng vốn tưởng rằng Diệp Tiềm vốn như sơn dương đợi làm thịt, bỗng nhiên nâng tay, đẩy nàng ra xa.

Bích La phu nhân thân hình mềm mại chặt vật ngã trên mặt đất, không dám tin nhìn Diệp Tiềm: “Diệp Tiềm? Người?”

thái dương Diệp Tiềm có mồ hôi chảy xuống, nhưng cắn răng đứng lên, tự lấy tay ấn lưng ghế, nỗ lực chống đỡ thân thể: “Ta tuyệt sẽ không cùng người...”

Bích La phu nhân nhìn chằm chằm bộ dáng gian nan của hắn, bỗng nhiên phát ra cười lạnh: “Người cho là người đi ra ngoài được sao?” nói xong, nàng đứng lên, túm cánh tay Diệp Tiềm kéo mạnh, miệng yêu kiều châm chọc nói: “Người thủ thân vì ai, vì công chúa vô tình kia sao, nàng sớm đã không cần người nữa!”

Diệp Tiềm vạn không nghĩ tới nàng nhìn mảnh mai như vậy thể nhưng có khí lực bực này, cổ tình vừa rồi hắn thật vất vả ngưng tụ khí lực vừa đẩy ra đã tiêu hao không còn, lúc này vô lực chống lại, bị nàng đẩy ngã xuống giường.

Bích La phu nhân đắc ý nở nụ cười, quyền rũ cởi sa y, lắc lắc vòng eo khêu gợi, lộ ra thân thể phong tình vạn chủng: “Diệp Tiềm, hôm nay người chỉ có thể làm nam nhân của ta.”

Diệp Tiềm cắn răng, hai tay nắm chặt chặn gấm, mắt tóe ra lửa.

Bích La phu nhân chậm rãi trèo lên, nhẹ nhàng di động kiều mông, ngồi ở bên cạnh Diệp Tiềm, tay bắt lấy nam căn của Diệp Tiềm.

Con người Diệp Tiềm cơ hồ muốn toát ra lửa, ngay lúc bất đắc dĩ, hắn bỗng nhiên đụng đến ngọc chằm phía sau. Vì thế nỗ lực nhấc lên, giơ lên cao hung hăng đập vào Bích La phu nhân.

Bích La phu nhân không kịp phòng bị, thể nhưng vừa vặn bị đập trúng, nhất thời trước mắt tinh quang hỏa hoa, nàng vuốt máu chảy trên trán, không dám tin nhìn Diệp Tiềm: “Diệp Tiềm, người rất lớn mật, cũng dám – ”

nói chưa dứt lời, Diệp Tiềm đã dùng hết khí lực cả người, nhấc chân đá một cái.

Kỳ thực lực đạo Diệp Tiềm cũng không lớn, nhưng nỗ lực đá ra, Bích La phu nhân vừa vặn bị đá trúng ngực, nàng đang ngồi bên giường, tức thời chặt vật ngã xuống đất.

Diệp Tiềm ồ ồ thở hào hển, đầy người mồ hôi, lấy nước trà sớm đã lạnh như băng bên cạnh, sảng khoái uống một ngụm, đem nước trà còn thừa đổ vào trên mặt, trên ngực.

nước trà lạnh lẽo ngấm vào, bình ổn nhiệt độ thân thể, hắn dần dần khôi phục khí lực, khát vọng trong bụng cũng dần dần rút đi.

Nhưng lúc này trong lồng ngực bốc lên lửa giận tận trời cùng – bi phẫn.

Triêu Dương, nàng sao có thể đối đãi như thế?

Ở trong lòng nàng, ta cùng với Phủ Đào, Phỉ Liên cũng không khác phải không, có thể mặc cho nàng tùy ý tặng cho người khác?

Diệp Tiềm âm trầm, lấy quần áo hỗn độn một bên tùy ý phủ lên người, xoay mặt đi ra khỏi phòng, một đường không để ý thị nữ, thị vệ sợ hãi cản lại, xông thẳng đến khuê phòng của Triêu Dương công chúa.

Trong khuê phòng, Triêu Dương công chúa ở sau tú bình, tựa nghiêng vào sập, đang say rượu, quần áo nửa cởi, hai mắt khép mê ly. Cẩm Tú bên cạnh đang cầm quạt tròn quạt cho công chúa, bỗng nhiên thấy Diệp Tiềm lỗ mãng xâm nhập, vội buông quạt, trầm giọng hỏi: “Diệp Tiềm, người đây là làm gì, sao dám cả gan tự tiện xông vào?”

Mính Nhi thấy Diệp Tiềm thể tới rào rạt sắc mặt biến thành màu đen, hoảng hốt bước lên ngăn ở phía trước Diệp Tiềm: “Diệp Tiềm, người chạy đến đây làm gì?”

Diệp Tiềm hai tròng mắt đầy máu, ngoan lạnh nhìn chằm chằm Mính Nhi, lạnh lùng nói: “Tránh ra.”

Mính Nhi bị bộ dạng hấn dọa phát hoảng, vẫn cứng rắn đứng tại chỗ, cứng rắn nói: “không tránh, người cút ra ngoài cho ta! Nơi này là khuê phòng công chúa, đâu phải chỗ cho người xông vào!” Kỳ thực nàng thấy Diệp Tiềm chỉ lung tung quần một cái tiết khổ, ngực trần, tóc đen ướt nhẹp hỗn độn dính trên vai trên lưng, cho rằng hắn và Bích La phu nhân đã thành việc, không khỏi muốn tránh ra.

Nhưng ai ngờ lúc này Diệp Tiềm đã chẳng phải tiểu quan xưa nay biết nghe lời, nàng chỉ cảm thấy trước mắt nhoáng lên một cái, dưới chân lảo đảo, vừa nhìn lên, đã thấy Diệp Tiềm đẩy mình sang một bên, chạy thẳng tới trước mặt Triều Dương công chúa.

Thân ảnh như sắt, mang theo khí thế lạnh thấu xương, ngập trời tức giận, đứng ở trước mặt Triều Dương công chúa đang say lơ đãng mộng lung, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Nàng – nàng – ”

nói hai chữ, Tiềm, thế nhưng không biết nói ra lời kế tiếp như thế nào.

Hận, nàng sao có thể đối đãi như thế.

Nhưng lại sợ, sợ nàng tính tình lạnh bạc như vậy, tổn thương hẳn.

Triều Dương công chúa mở mắt say, phảng phất lúc này mới nhìn thấy người trước mắt, hé môi đỏ, thanh âm thấp lạnh như rượu hoa quế cuối mùa thu: “Tiềm, là người...”

Diệp Tiềm trong mắt cơ hồ phun máu, nhìn chằm chằm nữ nhân vô tình, từng chữ từng chữ tê liệt hỏi: “Triều Dương, nàng đưa ta cho Bích La phu nhân?”

Triều Dương công chúa nghe xong lời này, vân đạm phong khinh cười cười, vẫn còn say dựa vào sập, gật đầu nói: “Đúng vậy.”

Diệp Tiềm không dám tin lắc đầu, cắn răng cười lạnh: “Nàng đến cùng coi ta là gì!”

Triều Dương công chúa nghe xong, trong men say mộng lung định vươn tay bắt lấy bóng dáng trước mắt, miệng lẩm bẩm nói: “Người đừng nóng giận, Tiềm, không phải chỉ đưa cho nàng ấy, một đêm mà thôi...”

Nàng ngón tay dài như cọng hành, thon thon duỗi ra, nắm cái móng hồng diêm dúa xinh đẹp, nhưng vươn tay lại không chạm được Diệp Tiềm trong gang tấc, cuối cùng cũng chỉ có thể vô lực buông xuống.

Nếu bình thường, Diệp Tiềm sao có thể nhịn được, hẳn là đã sớm tiến lên ôm bàn tay trắng nõn vào lòng, tận tình che chở.

Nhưng hiện thời, hiện thời hẳn trừng mắt lạnh lùng nhìn hết thấy, tuyệt vọng lắc đầu: “Triều Dương công chúa, nàng quả nhiên là trưởng công chúa tôn quý nhất Đại Viêm triều, ở trong mắt nàng, thế gian hết thấy bất quá là phù hoa mây khói. Ta Diệp Tiềm nho nhỏ, sao có thể vào mắt nàng.”

môi hẳn cương nghị xả ra ý cười trào phúng lạnh như băng: “Bất quá một đêm mà thôi, một đêm!” hẳn rút cục không khắc chế được tiến lên, hai tay túm chặt bờ vai nàng đơn bạc, giọng căm hận nói: “Nàng đến cùng có tim hay không?”

Triều Dương công chúa tóc mây bị lay động tán loạn, hai mắt mê say dần dần rõ ràng lên.

Mính Nhi thấy vậy, có chút nhìn không được, tiến lên nói: “Diệp Tiềm, công chúa đối với người luôn luôn sủng ái có thêm, hiện thời cho người hưởng diễm phúc bậc này, người có tư cách gì ở trong này kêu gào với công chúa?”

Nàng vừa nói ra, mâu quang Diệp Tiềm sắc bén như đao kiếm phóng tới, nàng lập tức ngừng tiếng, nhìn nhìn Cẩm Tú, ý bảo nàng lên.

Nhưng Cẩm Tú cũng không động, nàng cúi đầu, cẩn thận hầu hạ Triều Dương công chúa, cái gì cũng không nói.

Triều Dương công chúa nhú mày, nhìn khuôn mặt thiếu niên dữ tợn gần ngay trước mắt, nàng từ say rượu tỉnh táo lại, môi quyến rũ mím chặt, không nói lời nào.

Diệp Tiềm nắm chặt vai nàng, ngón tay cơ hồ muốn nhập vào xương thịt nàng, hẳn căm hận chất vấn: “Nàng sao có thể vô tình như thế!”

Triều Dương công chúa thấp lạnh nở nụ cười, nâng tay vuốt tóc mai lỏa xỏa, ôn thanh nói: “Tiềm, ta xưa nay vẫn như vậy, người cũng biết.”

Diệp Tiềm sửng sốt, ngơ ngác nhìn nàng.

Triều Dương công chúa nâng tay mềm lên, mở hai tay hấn cứng đờ, nhàn nhạt nói: “Người nếu không muốn nghe theo mệnh lệnh của ta, không muốn hầu hạ Bích La phu nhân, nói với ta là được, ta cũng sẽ không miễn cưỡng người.”

Diệp Tiềm ánh mắt lợi hại nhìn kỹ đôi mắt nàng, phảng phất muốn nhìn vào trong lòng nàng.

Nhưng Triều Dương công chúa trong mắt phượng như khói như sương, như thu thủy, hấn nhìn không thấu – cho tới bây giờ đều nhìn không thấu.

Triều Dương công chúa đứng lên, đẩy mặt chán chường nói: “Ta mệt mỏi, nếu người không có chuyện gì, đi xuống nghỉ ngơi đi.”

Diệp Tiềm cứng ngắc đứng lên, con ngươi hàm chứa đau đớn nhìn chằm chằm nữ tử hấn yêu thật lâu, cuối cùng quay đầu đi ra ngoài.

Từ sau đêm đó, Diệp Tiềm về nhà, nhốt mình trong phòng, luôn đóng cửa không ra. Mặc cho Diệp ma ma gọi ở ngoài cửa, hấn cũng không phát ra một lời.

42. Chương 42: Kiểm Của Mỹ Nhân

Trong những ngày hè này, chuyện lớn nhất thành Túc Ninh đó là Hầu gia của Bình Tây Hầu phủ hoảng (qua đời). Đầu đường đồn thổi, Hầu gia bị bệnh không sạch sẽ, lại nghe đồn nói, Hầu gia kỳ thực vì một tiểu quan qua đời thương tâm mà chết, dù sao bất kì lời đồn nào, cũng không phải chuyện quang minh. Bất quá cũng không có gì đáng ngại, ai cũng biết vị Hầu gia này là đại cữu tử của đương kim thiên tử, vì thể thiên tử mặc dù ở xa, vẫn dựa theo lễ tiết phái văn võ đại thần đến phúng viếng, cũng ban thưởng đồ vật. Lễ tang xong, Phùng Đào con trai duy nhất của Bình Tây Hầu Phùng Kiệt tập tước vị, trở thành Bình Tây Tiểu Hầu Gia.

Triều Dương công chúa trong một đêm trở thành vị vong nhân (góa chồng), nàng sai người thu thập chính tề di vật của Hầu gia và Lộng Ngọc, để ở Lạc Lâm uyển, sau đó triệt đóng đại môn Lạc Lâm uyển, từ đây nơi này trở thành một biệt uyển bỏ hoang.

Tiểu Hầu Gia tuổi nhỏ, đi theo bên người Triều Dương công chúa, ngửa mặt hỏi: “Mẫu thân, phụ thân đã mất, người sẽ tái giá với người kia, rời khỏi nơi này?”

Triều Dương công chúa ngồi yên, sờ sờ khuôn mặt non nớt của Phùng Đào, nở nụ cười: “không gả, mẫu thân không có ai để gả, cũng không muốn gả.”

nói đến đây, thị vệ Diệp Tiềm cách đó không xa vừa đứng nghe được, ngược mắt nhìn qua, chỉ thấy Triều Dương công chúa bạch y trong suốt lượn lờ, so với ngày xưa nhả mị cũng là có một phong vị khác. Hiểu ra câu nói kia của nàng, mặt mày hấn quạnh quẽ.

Triều Dương công chúa nắm tay Tiểu Hầu Gia rời đi, lơ đãng liếc nhìn Diệp Tiềm.

không biết từ lúc nào, thiếu niên non nớt đã trưởng thành làm một nam nhi đỉnh thiên lập địa, đứng sừng sững ở nơi đó, phảng phất có thể chống đỡ trời đất.

Thu hồi ánh mắt, bên môi nàng tràn ra một chút cười, trong lòng thở dài nhàn nhạt một tiếng. Lúc Bích La phu nhân vấp phải trắc trở lại không chịu nổi rời đi từng nói, Diệp Tiềm ban đầu là hạ nhân, cùng với thời gian, càng khó ước thúc.

Hoặc là giết đi trừ hậu hoạn, hoặc là giúp đỡ nâng cao đến cửu thiên.

Lúc lơ đãng, tâm tư đã định, Triều Dương công chúa đạm thanh phân phó Cẩm Tú: “Buổi chiều, bảo Diệp Tiềm đến thư phòng.”

Cẩm Tú nghe vậy sửng sốt, trải qua sự kiện Bích La phu nhân, lại đúng lúc Hầu gia hoảng, hỗn loạn nhiều việc, công chúa cực kỳ rối ren, luôn không gặp Diệp Tiềm.

Tức thời nàng liễm mi thấp giọng đáp ứng: “Vâng.”

=====

Buổi chiều Diệp Tiềm mặt không biểu cảm đi vào thư phòng của Triều Dương công chúa.

Triều Dương công chúa ngồi ở sau án thư, nhìn chăm chăm một phong thư hàm trên án thư, thậm chí lúc Diệp Tiềm vào phòng cũng không khiến ánh mắt nàng mảy may dời khỏi thư hàm.

Diệp Tiềm đứng ở trước án thư, lặng yên không tiếng động, thân ảnh vĩ ngạn chặn ánh nến, cái bóng in trên án thư, vừa đúng bao phủ Triều Dương công chúa vào giữa.

Triều Dương công chúa nhìn thư hàm một hồi lâu, rốt cục trong bóng mờ ngẩng đầu lên, nhàn nhạt nhìn chăm chăm nam tử trước mắt, trên khuôn mặt tinh xảo quyến rũ bình tĩnh vô ba.

“Đây là tín hàm Hoàng thượng tự tay viết, nói là triệu người tiến cung hỗ trợ làm việc.” nói xong, nàng đặt tín hàm trên án kỷ.

Diệp Tiềm nhất thời nhẩn mi lại, trong lòng cũng phảng phất có cái gì vậy vừa kéo, kéo rồi lại như hư không hư trục tiếp rơi xuống, yết hầu còn như bị cái gì chặn, miệng muốn động, lại không phát ra tiếng.

Triều Dương công chúa thu hồi con người, ánh mắt dừng trên tín hàm, nhẹ giọng nói: “Kỳ thực phong thư này sớm đã nhận được, trong thư còn nói tỷ tỷ người đã hoài long loại, bọn họ đang ngắm trông người tới.” nói tới đây, bên môi nàng toát ra một chút cười trào phúng: “Chẳng qua ta không muốn người rời đi, giấu diếm việc này lại, không nói với người.”

Nhìn nữ tử trước mắt cười nhạt, Diệp Tiềm lại phảng phất như giầy dựa ở trong vũng bùn, hợp toàn lực, yết hầu rốt cục phát ra một chút thanh âm khàn khàn, nói ra miệng cũng chỉ thì thào: “Nàng, nàng không cần ta nữa sao?”

Triều Dương công chúa ánh mắt chấn động, ngơ ngác nhìn tín hàm kia một hồi lâu.

Diệp Tiềm ngồi lại gần, nhìn thẳng Triều Dương công chúa, hần nhin không được vươn tay, kéo tay nàng: “Triều Dương, có phải nàng không muốn ta nữa?”

Triều Dương công chúa ngược mắt, thấy trong con người Diệp Tiềm là đau xót không chút nào che giấu, hần ngồi trước mặt, giống như một đứa nhỏ bị vứt bỏ.

Có một khắc như vậy, Triều Dương công chúa định vươn tay, vuốt lên đau xót trong mắt hần.

Nhưng mà nàng chung quy không làm.

Nàng cuối cùng vẫn nở nụ cười, giống như thật lâu trước đây khi hần lần đầu thấy nàng, cười đến lạnh bạc cao ngạo.

“Diệp Tiềm, người có thể coi như vậy, ta không muốn người.” Nàng vẫn còn nói ra miệng như vậy.

Ngừng cúi xuống, nhìn nam tử này trong mắt không dám tin, nàng khẽ cười một tiếng, dùng giọng đặc hữu thấp lạnh nhàn nhạt nói: “Ai cũng sẽ có lúc chán, ta hiện đã phiền chán.”

Nàng đứng lên, đi đến phía trước cửa sổ, nhìn ánh trăng sáng tỏ ngoài cửa sổ, vô tình lạnh lùng nói: “Người đi đi.”

Người đi đi, thanh âm này quanh quẩn ở trong lòng Diệp Tiềm, giống như hòn đá đập vào lồng ngực, đập vào ngũ tạng lục phủ sắp rạn nứt, sắp chảy máu.

hần đã từng nói với nàng, không cần vinh hoa phú quý, không cần tiền đồ cẩm tú, bởi vì thứ này không đổi được nàng.

Nhưng nàng cũng muốn hần rời đi, bởi vì nàng không cần hần nữa.

Diệp Tiềm cúi đầu, yên lặng nhìn bóng mình trên đất, cái bóng lạnh lẽo cô đơn, trogn cái bóng không còn dáng người mạn diệu vừa rồi kia.

“Được, ta đây đi.” Diệp Tiềm nghe được mình khàn khàn nói như vậy.

=====

Mấy ngày nay, cao hứng nhất hẳn là Diệp ma ma, so với hầu hạ ở trước mặt công chúa, kỳ thực bà càng hi vọng Diệp Tiềm có thể đến Đôn Dương, có thể hầu hạ bên hoàng đế, cũng có thể giúp đỡ nữ nhi Trường Vân cầu bà ở trong thâm cung.

hiện nguyện vọng có thể thực hiện, bà càng vừa lòng, quá mức vừa lòng, bà nhìn con trai mình trầm mặt giống như cha mẹ chết, bắt đầu giáo huấn: “Con cũng đừng choáng váng, ở chỗ này có gì tốt, tuy rằng chủ tử chúng ta là thân tỷ tỷ của hoàng đế, nhưng nàng đến cùng không phải Hoàng thượng a, nàng không thể cho con làm đại quan, cũng không thể bảo hộ tỷ tỷ con.” Giáo huấn xong rồi, bà bắt đầu mặc sức tưởng tượng tiền đồ tương lai tốt đẹp, lại bắt đầu tiến hành chỉ điểm cho Diệp Tiềm: “Vào hoàng cung, con ngàn vạn đừng để tỷ tỷ con mất mặt, đến lúc đó phải nghe tỷ tỷ con, làm việc nhiều, nghe người khác nói nhiều, bản thân nói ít.” nói tới đây, chính bà cũng cười: “Bất quá con vốn biết chuyện, ”

đối với con trai này bà rất vừa lòng, dù hẳn kỳ thực chính là đứa con tư sinh bà cùng người yêu đương vụng trộm sinh hạ. Nhưng bà lại dự cảm, tương lai hẳn tất nhiên có thành tựu, có thể tỏa sáng dòng dõi nhà bọn họ.

Diệp Tiềm cũng vẫn không rên một tiếng như cũ, thực tế từ lúc xác định mình phải rời khỏi nơi này, hẳn luôn luôn trầm mặt xuống, cơ hồ không nói chuyện.

Từ đêm đó, hẳn chưa gặp lại nữ nhân tuyệt tình kia, chỉ biết, trong phủ vì hẳn vào kinh chuẩn bị hành lý, còn vì hẳn chọn vài thị vệ xưa nay có giao hảo đi theo.

thị vệ được lựa chọn đi cùng hẳn là Ngô Môn Trung, Ngô Môn Trung thật hưng phấn, hẳn cảm thấy bản thân hưởng lây Diệp Tiềm, về sau có thể cùng nhau phấn đấu vì tiền đồ. Hai thị vệ khác, cũng đều chờ mong cuộc sống tương lai, nghĩ theo Diệp Tiềm đến Đôn Dương làm chuyện lớn một hồi.

Diệp Tiềm nhìn hết thấy chung quanh, chỉ cảm thấy linh hồn của mình phẳng phất đã ra ngoài thân thể, yên tĩnh nhìn, nhận vận mệnh, vô lực thay đổi.

đêm hôm đó trước khi rời đi, hẳn đứng trước cửa sổ, nhìn trăng tròn bên ngoài, lẳng lặng hồi lâu.

Đêm dài, hẳn nhắm mắt chưa xót, rốt cục không khắc chế được ý nghĩ trong lòng, muốn đi nhìn nữ nhân tuyệt tình kia một lần.

Bởi vì lúc này đã là canh bốn, trong phủ cũng không có nhiều người đi lại, hướng hồ Diệp Tiềm quen thuộc đường nhỏ trong phủ, chuyên chọn đường hẻo lánh, một đường cũng không ai thấy Diệp Tiềm vào biệt uyển công chúa.

đi vào biệt uyển, đang nghĩ nên vào gặp công chúa thế nào, lại thấy Cẩm Tú đứng trong đình hóng bên, dưới ánh trăng u trầm, yên tĩnh thanh nhã, phẳng phất đợi đã lâu.

Diệp Tiềm mím môi, không biết vì sao Cẩm Tú lại ở chỗ này.

Cẩm Tú chăm chú nhìn Diệp Tiềm một lát, nhàn nhạt nói: “Diệp thị vệ, thỉnh đi theo ta.”

Diệp Tiềm nghe vậy, đi theo Cẩm Tú về phía trước.

một lát sau, đi tới khuê phòng công chúa, Cẩm Tú dừng bước chân, thu mắt quay đầu nói: “Diệp thị vệ, mời vào.”

Diệp Tiềm nhìn Cẩm Tú, hỏi: “Công chúa lệnh cho tỷ ở nơi đó chờ ta?”

Cẩm Tú đáp lại Diệp Tiềm: “đúng.”

Diệp Tiềm nghĩ lại đêm nay, không thể ngủ say, nhưng mãi cho đến lúc này mới rốt cục hạ quyết tâm đến nhìn nàng một lần, nếu bản thân không đến thì sao?

Cẩm Tú phẳng phất nhìn thấu tâm sự Diệp Tiềm, bình thản nói: “Nếu như ngươi không đến, thì cũng tốt.”

Về phần Diệp Tiềm nếu không đến, vì sao tốt, Cẩm Tú chưa nói, Diệp Tiềm cũng không hỏi lại.

Diệp Tiềm cất bước đi vào khuê phòng công chúa.

Cửa sổ mở rộng, rèm che tung bay, công chúa một thân tố sắc lộ ra đáng người mạn diêu.

Nàng ngồi ở chỗ đó, cúi đầu, hai tay nâng long tuyến kiếm.

Diệp Tiềm chậm rãi đi đến trước mặt nàng, nhìn chăm chăm nàng.

Trong lòng hấn minh bạch, qua hôm nay, về sau muốn gặp nàng rất khó. Dù gặp lại, hấn cũng không còn là hấn hôm nay, nàng cũng không là nàng ngày xưa.

Triều Dương công chúa ngẩng đầu, ngẩng đầu nhìn nam nhân đã bồi bên mình nhiều ngày, rốt cục mở miệng nói: “Tiềm.” Thanh âm thấp lạnh, như ngày xưa.

Diệp Tiềm cho rằng bản thân hấn đã không còn niệm tưởng gì, đối với nữ nhân vô tình này, hấn triệt để thất vọng rồi. Nhưng hiện thời, một tiếng “Tiềm” này lại khiến ngực hấn nóng lên, cổ họng nghẹn ngào, trong nháy mắt, hấn cơ hồ xúc động muốn ôm nàng, nói với nàng, hấn không muốn rời đi.

Nhưng Triều Dương công chúa bộ mặt quanh quẽ, kiều diễm phong tình ngày xưa không còn sót lại gì, làm cho Diệp Tiềm không dám tiến lên một bước.

Triều Dương công chúa vuốt ve thanh trường kiếm, giống như vuốt ve tình nhân mấy đời, sau một hồi nàng ôn nhu nói: “Diệp Tiềm, người sắp phải rời khỏi, tới Đôn Dương xa xôi.”

Diệp Tiềm mím môi, không nói, hấn chờ nàng tiếp tục nói.

Triều Dương công chúa nhẹ nhàng nở nụ cười, trong mắt phượng toát ra mơ mộng: “Đôn Dương thành là đô thành phồn hoa, nơi đó có sông đào trong xanh bảo vệ, còn có liễu rủ mười dặm.” Nàng ngừng cúi xuống, ngược mắt nhìn phía ngoài cửa sổ, phảng phất như nói mê: “mùa này, ngoài Đôn Dương thành hấn một mảnh cỏ xanh.”

Diệp Tiềm trong mắt nóng lên, tay hấn nắm chặt vài phần, bất quá hấn vẫn không nói gì.

Triều Dương công chúa ngồi ở trên sập, ôm chặt thanh trường kiếm kia: “Thanh kiếm này, là kiếm năm đó của nam nhân ta thích, chỉ tiếc, hấn đã sớm ném thanh kiếm này đi, hấn không cần...”

Diệp Tiềm rốt cục nhận không được, nghẹn ngào kêu một tiếng: “Chủ nhân.”

Triều Dương công chúa gợi lên một chút cười khẽ, cười xong, môi dần dần thu liễm, trong mắt thế nhưng lộ ra quanh quẽ tiêu sất: “Diệp Tiềm, bây giờ ta tặng cho người thanh kiếm này, người giúp ta mang nó đi, đưa đi Đôn Dương. Nó vốn không nên ở Túc Ninh thành nho nhỏ.”

Diệp Tiềm cắn răng: “Vâng, chủ nhân, ta sẽ mang nó đi, đến Đôn Dương Thành.”

Mang theo nó, cùng đi nghe tiếng ve kêu ngoài Đôn Dương Thành, xem mười dặm liễu rủ, xem đô thành phồn hoa, xem thế gian trăm vẻ, xem hồng trần cuộn cuộn.

Triều Dương công chúa ôm này trường kiếm vào trong ngực, duyên dáng ngửa cổ, ngẩng đầu nhìn nam tử đã từng cùng mình như keo như sơn.

Nay từ biệt, đó là cả đời, đó là một đời.

nam tử này, vốn là ưng bay trên cửu thiên, rời khỏi nhà giam nhốt hấn, hấn sẽ giương cánh bay xa, cũng không trở về.

Triều Dương công chúa trong mắt toát ra vô hạn đau thương thê lương, nhưng nàng vẫn nở nụ cười, lãnh ngạo nở nụ cười: “Diệp Tiềm, thanh kiếm này, người muốn sao?”

Diệp Tiềm cúi đầu nhìn chăm chăm nữ tử mềm yếu khinh mạn, nàng giống như một tấm gấm vóc tốt nhất, gất gao bao vây danh kiếm có một không hai kia.

Trong chớp mắt, Diệp Tiềm thậm chí có một ảo giác, phảng phất hấn lấy danh kiếm đi, là xé mở tầng gấm vóc này.

Gấm vóc nếu có tâm, có phải cũng sẽ cảm thấy đau không?

Thần phong thổi qua, màn che tung bay, Diệp Tiềm lại nghe mình đang nói: “Chủ nhân, ta muốn.”

=====

quần áo trắng thuần, được một đôi bàn tay to thon dài thô ráp tầng tầng cởi bỏ, thân mình trắng mịn chậm rãi hiện ra. Triều Dương công chúa nhắm phượng mâu, lông mi dài giống như cánh bướm nhẹ nhàng rung động, thân thể ónh bạch như ngọc ở trong gió cũng run rẩy theo, nhưng run rẩy nàng vẫn ôm chặt danh kiếm có một không hai kia, phảng phất đó mới là thiên hạ nàng yêu cả đời một đời.

thân kiếm lạnh như băng vốn chém sắt như chém bùn, thân mình cũng vô cùng mịn màng, cứng rắn và mềm mại bao vây, phảng phất như băng hỏa giao hòa.

Diệp Tiềm cúi đầu, để mình kiên nghị hôn lên môi nữ tử, sau đó từ kiều môi đi xuống, lướt qua cần cổ duyên dáng, đi đến cặp nhũ đầy đà, như keo như sơn cắn cắn hôn hôn. Lúc hắn hôn lên môi nàng, chỉ thấy xúc cảm lạnh lẽo, nhắm mắt lại hắn không khỏi nghĩ, đến cùng là hắn rất nóng, hay là nàng rất lạnh. Mãi cho đến khi môi hắn đi đến ngực nàng chạm vào hồng châu, nhẹ nhàng hàm trụ, hắn mới cảm thấy thân mình nàng nhẹ nhàng run run.

Theo động tác nàng, trường kiếm kề sát ở trước ngực nàng cũng dán lên mặt hắn.

Lúc này, Diệp Tiềm bỗng nhiên minh bạch, hóa ra cả người hắn nóng như vậy.

hắn thông thả giải phóng cứng rắn của bản thân, sau đó từng chút nhập vào thân thể nàng. hắn tiến vào mỗi tác liền cảm thấy một cổ mềm mại ướt át bao dung càng chặt.

Giờ khắc này, hắn cảm thấy hắn là một thanh kiếm, một thanh kiếm tiến vào thân thể nàng.

hắn đột nhiên mở to mắt, nhìn về nữ nhân dưới thân.

Nữ nhân nháu mày đẹp, trên lông mi vẫn đọng một giọt nước mắt.

tim hắn bỗng đau, cúi đầu dè dặt cẩn trọng hôn giọt lệ kia, ở bên tai nàng khàn khàn trầm nhẹ hỏi: “Đau không?”

hắn cho rằng nàng căn bản sẽ không đáp, nhưng lọt vào tai, cũng là thanh âm nàng mảnh mai tuyệt vọng: “Đau.”

cứng rắn của hắn ra vào trong cơ thể nàng tạm dừng một lát, rốt cục vẫn nói: “Ta sẽ nhẹ một chút.”

nói xong lời này, động tác của hắn quả nhiên mềm nhẹ rất nhiều.

Lần này, hắn làm thật lâu thật lâu, so trước kia còn lâu hơn.

Bởi vì một lần này động tác quá chậm, chậm đến mỗi một lần tiến vào đều rất lâu, mỗi một lần rút ra đều phải triệt để rút ra.

hắn chính là muốn chậm một chút, lại chậm một chút, một lần cuối cùng, tinh tế thể hội cảm giác tiến vào thân thể nàng, tinh tế thưởng thức tư vị hắn được thân thể nàng bao dung.

Động tác kéo dài mà cố định, phảng phất mãi mãi không thay đổi tiết tấu.

Nhưng cuối cùng thời khắc vẫn đến, dù hắn mềm nhẹ thông thả như vậy, hắn vẫn bắn ra, bắn ở trong thân thể nàng ầm ập khít khao.

hắn thật sự không muốn xuất ra, nam tính đã mềm nhũn vẫn chậm rãi hoạt động trong thân thể nàng.

Lúc vật mềm nhũn kia triệt để chia lìa thân thể nàng, hắn cảm thấy tuyệt vọng trước nay chưa có.

Từ đây về sau, biển sâu bát ngát, trường không vạn lý, nhưng thế giới kia không có nàng, không có nàng, không còn nữa.

Trong dư vị Triều Dương công chúa vẫn khép chặt hai mắt như cũ, không từng nhìn Diệp Tiềm một lần. Lúc này nàng phảng phất như đang ngủ, hơi thở đều đều.

Tóc nàng như mây tản mạn trên sạp, thậm chí có một luồng tóc như tơ rơi xuống sạp. Da thịt nàng tuyết trắng mềm mại, mịn diệu nằm ở đó, giống như một đóa tuyết liên băng sơn.

Diệp Tiềm cúi đầu xuống đó, chăm chú nhìn nữ tử này thật lâu, nhưng nàng từ đầu đến cuối cũng không từng mở mắt nhìn hắn.

Cuối cùng, hắn rốt cục nói: “Ta đi đây.”

Nàng vẫn không mở mắt, thậm chí lông mi cũng không có rung một chút.

Ánh mắt hắn chuyển sang thanh kiếm kia, kiếm như băng, kiếm nằm ở bên tóc nàng ô, bị tóc đen quấn quít.

Hắn vươn bàn tay bắt lấy thanh kiếm kia, cầm chặt.

Kiếm cầm trong tay, hắn nhìn thấy một sợi tóc đen quấn quanh thân kiếm.

Hắn cẩn thận lấy xuống, quý trọng đặt ở trong ngực.

Cầm kiếm, hắn lại nói một tiếng: “Ta đi đây.” nói xong, hắn xoay người ly khai.

Lúc này, hắn không quay đầu lại.

Thật lâu sau, thái dương rốt cục từ phía đông nhô lên, thái dương mới mọc xuyên qua cửa sổ chiếu vào, chiếu đến nữ tử trong màn trên mặt trơn bóng, trên người xích lỏa.

Nàng mở hai tròng mắt, nhìn căn phòng trống trơn.

“Cầm Tú, ta muốn nhảy múa.” Nàng nhìn thật lâu, rốt cục nói ra.

Mang tới vũ y cho ta, bộ màu trắng kia.

Tay áo sa y, dương liễu nhược liễu, vũ tẫn nghệ thường, đáng vẻ muôn phương.

Tác giả có chuyện muốn nói: Diệp Tiềm đã ở dưới la quần công chúa hoàn thành lột xác từ thiếu niên thành nam nhân thành thực.

Kế tiếp là quá trình hắn từ một nam nhân thành một đại danh tướng, kính thỉnh chờ mong.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dien-thu>